DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BÜŞRA TORAMAN

SAKLI MİRAS

EPHESUS

PDF NOKTASI

TÜM KAPILAR AÇILDIĞINDA
YA DEVAM ETMEK ZORUNDASINDIR
YA DA BAŞINA GELECEKLERLE MÜCADELE ETMEK.

Aleut ve Remus'un yaşadığı birleşme sonrasında hayatlarının tehlikeli ve hassas bir düzene oturduğunu düşünen Ada ve arkadaşları için yeni bir düşman yaklaşıyordur. Ada, Gavin'in ona verdiği yeni sorumlulukların altından kalkmaya çalışırken bir yandan da genişleyen ailesini korumak için elinden geleni yapmak zorundadır. Planlarına ara vermeden devam eden Doktor'la yüzleşmek adına çabalarken hiç ummadıkları bir anda hayatları altüst olur.

Yaşayan tüm kurtlardan ve cadılardan daha eski, daha güçlü bir büyücü, Ada'nın hedefinden sapmış bir alakurt olduğunu ve doğanın dengesini korumak için bunun önüne geçilmesi gerektiğini düşünmektedir. Irkalla, Ada'yı ailesinden uzaklaştırıp fiziksel ve zihinsel sınırlarını zorlarken Ada, amacını çözemediği bir oyunun içine düşer. Çıkış yolunu bulduğu her seferinde ise aslında en başta olduğunu fark edecektir.

Diğer yandan Gavin, ailesi hakkında ortaya çıkan yeni bilgiler ve işlediği cinayetle baş etmek zorundadır. Şimdiye kadar inandığı şeylerin bir yalan üzerine kurulduğunu öğrendiğinde, varlığından haberi dahi olmadığı babasının peşine düşer. Kimliği bir kez daha sorgulanırken bu kez neye inanması gerektiğini kendisi de bilmemektedir.

Geçmişten uzanan bir dostun yardım eli ise hiç beklenmedik bir anda onları bulacak fakat bu, daha fazla soruna sebep olacaktır.

BU BİR SÜVARİ'YLE AKREP'İN HİKÂYESİ

THG
0131886
SER

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786257 077323

"İnsanlığın en temel ve en yüce duygusu korkudur
ve bu korku da bilinmeyenin korkusudur."

-H. P. Lovecraft

BUKADA MISIN?

GİRİŞ

Ada, yanında Dawson'la, her kutlama ve törende yürüdüğü yoldan geçiyordu. Herkes toplanmıştı. Ada, cadılara karşı kazandığı zaferlerinden sonra verilen davetten beri ilk defa böyle bir kalabalık görüyordu. Lanston, tarafsızları temsil eden adam ve Remus lideri Dionne, kendileri için kurulan lüks koltuklarda oturuyorlardı. İki yöneticinin arasında duran Lanston, gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu.

Bahçeye sığmayan fakat daha iyi bir görüş alanı isteyen kurtlar, Aleut'un görkemli binasının balkonlarına doluşmuşlardı. Ada, başını kaldırdığında kendi dairesinin balkonunun da dolu olduğunu gördü. Jasmine ve yanında duran Hilary bir köşeye çekilmişlerdi. Hilary'nin kucağında battaniyeye sarılı bir kız çocuğu vardı.

Ada, güçlü bir nefes aldığında onun kokusunu hissetti. Ne kadarı hayal ürünüydü, bilemiyordu.

Ortaya yakılmış olan ateş eskiden kalma bir alışkanlıktı. Bir toplantı olacağını simgeliyordu.

Ada ve Dawson, gereken noktaya geldiklerinde Lanston'ın sözcüsü bir adım öne çıktı. Ada'nın da tanıdığı ve birlikte eğitim aldığı Aleutlardan Hank'ti. Elindeki rulo yapılmış kâğıdı yavaşça bacağına vururken Ada'ya bakıyordu. Gözleri Ada'nın üzerinde dolaştı, en çok da bileğindeki kelepçelere takıldı. Ada, kollarını hafifçe kaldırarak omuz silkti. Kafasını fazla çevirmeden bakışlarını kurtlarda gezdirdi. Balkonda oturan Hilary haricinde yakın arkadaşları ve ailesinden hiç kimse ortada yoktu. Gavin, Peratha, Deborah, Felicia, Murat, Stone, Creon... Hepsi Aleut'un bir köşesinde ya da çok daha uzaktaydılar.

"İhanetle suçlanıyorsun," diye konuşmaya başladı Hank. Elindeki kâğıdı okumaktansa kendi kelimelerini kullanmayı tercih etmişti. Ada bunun için minnettardı. Hiç değilse biraz ayrıcalık katmıştı. "Yargılamada gelinen noktada ve araştırma sürecinde ortaya çıkan deliller... dikkate alındığında idam edilmene karar verildi. Kendini savunma hakkın saklı tutuluyor. Eğer Cellat'la dövüşmek istersen..."

"Teşekkürler," dedi Ada elini kaldırarak.

Dawson, "Kıpırdama," demişti fakat geç kalınmış bir uyarıydı.

Ada, yüzünü buruşturarak ellerini indirdi. Kelepçelerin iç kısmında jilet kadar keskin gümüş levhalar vardı. Hareket ettikçe bileklerini kesiyor, kapanması zor yaralar açıyordu. Bir kurt ellerini kaybetme riskine girmeden bu kelepçelerden kurtulmak için savaşmazdı. Ada'nın bileklerinden süzülen kanlar, parmak uçlarından yere damlamaya başladı.

"Sanırım dövüşmeyeceksin," dedi Lanston, tırnaklarını tutunduğu koltuğun kenarlarına saplayarak.

"Hayatta kalmak için kocamla dövüşmemi ve onu öldürmemi mi istiyorsunuz? Tarafsız bir yargı sistemimiz olduğunu söyleyebilir miyiz sahiden?"

"Soruşturma açıldığında ikinizi de uyardım," dedi Lanston. Konuşmaya başladığında topluluktaki uğultu bir anda kesiliyordu. "Bu noktaya geleceğimizi tahmin etmeniz gerekirdi."

"Ben yapacağım," dedi Ada öne çıkarak. "Bir zamanlar cellattım. Kendimi öldürmek için en iyi yolu seçebilirim."

"Ne kadar trajik ve kalp kırıcı bir manzara," dedi Remus lideri Dionne. Yan oturduğu koltukta tüm ihtişamıyla parlıyordu. Sarı saçları ve beyaz teniyle değil elbette. Dionne'un ailesi uzun zaman önce baş belası bir cadı tarafından lanetlenmişti. Remus sistemindeki lider ailesi, gurur duydukları Azü özellikleri yerine, Vede dış görünüşüne sahipti. Diğer her şeyleri tam bir ak kurt örneği olsa da parlak mavi gözleri haricinde gerçek bir Vede maskesine sahiptiler.

Dawson kendini sessiz kalmaya zorlasa da Lanston'ın beklediği o patlama gerçekleşmek üzereydi. Ağzını açmıştı ki Ada uzanıp elini tuttu ve kendine doğru çekerek yüzlerini karşı karşıya getirdi. "Sakın bir şey yapma," dedi fısıldayarak. "Çocuklarımızın ikimizi birden kaybetmesine gerek yok. Sana kızmıyorum, İhtiyar. Elinden geleni yaptığını biliyorum."

"Bana güvenmemeliydin."

"Böyle söyleme," dedi Ada, yanağına dokunarak. "Şimdi, şu anda bile pişman değilim. Sadece bana söz ver. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin suçsuz olduğumu ispatla. Çünkü yemin ederim ki suçsuzum."

"Sana inanıyorum."

"Biliyorum." Ada gülümsediğinde yanağına düşen yaşlar Dawson'ın iç geçirmesine sebep oldu. Ada kıpırdamasın diye onun yanaklarını sildi. Başını Dawson'ın eline doğru yaslayan Ada, gözlerini onun bakışlarından ayırmıyordu. "Çocuklarımıza beni anlat. Onları doğurmak için ne kadar acı çektiğimden de bol bol bahset."

"Beni buna mecbur ederlerse yapacaklarımdan, olacağım şeyden korkuyorum."

"Tek başına değilsin. Bencil düşünme. Kendini kaybetme gibi bir lüksün yok." Başını biraz daha çevirip Dawson'ın avucunu öptü. "Benden istediğini yaptım."

Ada'nın ne söylemek istediğini Dawson bir süreliğine anlayamamıştı. Yunan Adaları'ndayken aralarında geçen o hararetli konuşmayı hatırladığında ise fiziksel bir darbe almış gibi sendeledi. "Ve bu senin sonun oldu," dedi.

1

4 AY ÖNCE

Ada, gözleri kapalı bile dolaşabileceği ormanda koşarken arkasına bakmıyordu. Gittikçe daha hızlanıyor, ayaklarının kaymasına sebep olan erimiş karlara basmamaya çalışıyordu. Dün gece yağan yağmur, bazı noktaları yumuşatmıştı. Ada bir ağaca çarparak durdu. Nefeslenirken ağzından yayılan buhar gibi nefesi rüzgâra karşı dağılıyordu. Ada, burnunu çekip tişörtünü çıkardı. Top haline getirdiği tişörtü yukarı fırlatıp dallara takılmasını sağladı. Burnundan derin bir nefes alıp öncekinden daha hızlı koşmaya başladı. İlk önce yalpalasa da sonra temposunu yakalayıp daha sağlam adımlarla ilerlemeye devam etti.

Hafif yüksek bir tepeye çıkıp diğer tarafına inerken kayıp kalçasının üstüne düştü. Bir iki kez yuvarlandıktan sonra düzlüğe ulaştı. Yağmur suları sebebiyle yükselen dereyi geçip karşı tarafa koştu. Bir elini karnının üstüne bastırarak ıslık gibi çıkan soluklarını yatıştırmaya çalışıyordu. Risk alarak bir kez daha durdu. *Beş saniye,* diyordu kendi kendine. *Sadece beş saniyeye ihtiyacım var.*

Elini dudaklarının üstünde kaydırıp başını kaldırdığında adımı yarıda kesildi. Gözleri ardına kadar açılırken karşısındaki kurda bakıyordu. Geldiğini hissetmemişti bile. İki metre ötesinde duran kurt hırlıyor, dişlerini gösteriyordu. Attığı adımlar yavaş fakat tehditkârdı. Eğleniyordu ve bunu Ada'nın bilmesini istiyordu.

Her şeye rağmen Ada tekrar koşmaya karar verdiğinde, kurt üzerine atılarak onu sırtüstü yere yapıştırdı. Ada gözlerini kapatarak inledi. Kollarına değen pelerini ve üzerindeki ağırlığın değiştiğini hissettiğinde memnuniyetsiz bir halde gözlerini araladı.

Dawson, Ada'yı utandırmamak için kahkaha atmamaya çalışıyordu. "Tişört numarasını beğendim."

"İşini zorlaştırdığı için mi?"

"Hayır, bana zaman kaybettirmediği için," deyip Ada'nın dudaklarını öptü.

Ada, öpüşüne karşılık verirken birkaç saniyeliğine hayattan koptu. *Hâlâ* kocasının dudaklarına tutsaktı. Ona olan hisleri asla azalmıyor, sıradan bir duyguya dönüşmüyordu. Dawson pelerinini çözüp yere attı ve Ada'nın ona uzanmasını sağladı.

"Saate bakmadım," dedi Ada birden geri çekilerek.

"Yirmi sekiz dakika," dedi Dawson ve Ada'nın bir daha konuşmasına izin vermedi. Sıkı bir antrenmanın ardından üzerlerine yapışan heyecanı bu şekilde sonlandırmak ikisinin de hoşuna gidiyordu. Onların farkında olmadan yakaladıkları bir uyumdu.

Neredeyse yarım saat sonra ormandan çıkarlarken ıssız yerleri arkalarında bırakmışlardı. Ada saçlarını ensesinde toplarken kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Sanki ne yaptığımızı biliyorlarmış gibi bakıyorlar."

"Sevişen bir karı koca mı? Ne kadar da ilginç olurdu, değil mi?"

Ada, elinin tersiyle ona vurup yaklaşmakta olan Gavin'e gülümsedi. Gavin geç kaldığını belirtircesine iki parmağıyla bileğinin dış tarafına vurdu. Ada, "Beni yakalaması yirmi sekiz dakika sürdü," deyip başparmaklarını havaya kaldırdı.

Gavin kollarını bağlayarak yüz ifadesini inceledikten sonra aydınlanmış bir halde dudaklarını aralayıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Ah, tamam. Bundan gurur duymuş gibi davranmamı bekliyorsun. Yirmi sekiz dakika bir rekor değil, Mahfer. Nesin sen, geyik mi?"

Ada, iç geçirerek hâlâ keyifli halde olan Dawson'a baktı. "Hiç değilse azar yiyor olmamdan daha az memnunmuşsun gibi davran," dedi.

"Birincisi, eğitmeninle arana asla girmem. İkincisi..." deyip elini ormana doğru salladı ve tüm anlamları içinde barındıran bir şekilde güldü. "Lütfen bana kızma. İki asır yaşında olsam da karısına âşık bir erkeğim. Benden çok fazla şey bekliyorsun."

"Beni deli ediyorsunuz," dedi Ada, ikisini de itip aralarından geçerken.

Gavin, onun uzaklaştığına emin olduktan sonra Dawson'a döndü. "Yirmi sekiz dakika? Gerçekten mi?" dedi.

"Evet," dedi Dawson iç geçirerek. Bu ikisinin de gençlik rekorundan daha uzundu. "Üstelik limitlerimi zorlamam gerekti. Bana sahte koku numarası yapacak vakti bile vardı."

"Harika," dedi Gavin, duyduklarından memnun bir şekilde.

Ada, dairesine çıktığında çocuklarının biraz önce salonda olduklarını anladı. Her yer darmadağındı. Odalarının toplu haline çok nadiren ve kısa süreliğine tanık oluyordu. Yatak odasından koşturarak çıkan Lenora çığlık çığlığa bağırıyordu. Ada'yı fark etmeden koşmaya devam edince annesinin bacaklarına çarpıp poposunun üstüne düştü. Ada eğilerek ellerini dizlerine yasladı. "Ne yaptın?" diye sordu.

"Tüysüz!" dedi Lenora, heyecanla ellerini havaya kaldırarak.

"Her şeye cevabın bu oluyor," dedi Ada onu kucağına alırken. "Anne diyeceksin. Anne." Bastırarak tane tane söylerken kızının terden ıslanmış saçlarını düzeltiyordu.

"Tüysüz," dedi Lenora bir kez daha. Güldüğünde alt iki dişi açığa çıktı. Ada ona sırf bu dişleri yüzünden kızamıyordu. Onu

göğsüne yaslayıp fazla sıkı olmadığını umduğu bir şekilde ona sarıldı. Başının üstünü öperken yatak odasına yürüyordu. "Babasının kızı," diye söylendi yine de.

"Özür dilerim." Ada, Jasmine'in konuştuğunu duysa da nerede olduğunu göremiyordu. Biraz daha ilerlediğinde Jasmine'in yere uzandığını başının da yatağın altında kaybolduğunu gördü. "Onları yatak odasından uzak tutmaya çalışıyorum ama pire gibiler. Birini yakaladığımda diğeri kaçıyor. Sanırım yaşlanmaya başladım." Jasmine geri çekilirken Lyon'u da ayağından yakalamıştı. Sırtının üstünde sürüklenen Lyon kahkaha atarak eğleniyordu. Dışarı çıktığında yüzüstü dönüp yeniden yatağın altına girmeye çalıştı.

"Lyon," dedi Ada, sesini yükseltmemeye dikkat ederek. "Kes şunu. Buraya gel."

Lyon tereddütle birkaç adım daha emeklese de annesinin sözünü dinleyip yatağa tutunarak ayağa kalktı. Lenora'yı Ada'nın kucağında gördüğünde yalpalayarak koştu. Kollarını havaya kaldırarak onu da kucağına almasını istedi. Ada eğilip oğlunu da diğer koluna aldı. Salona geçip onları kucağına oturttu. Lenora her fırsatta ilgi görmek için babasına, babası orada yoksa annesine sırnaşıyordu. Lyon ise sadece Lenora yakınlardaysa geliyordu. Başka zamanlarda ne Dawson'ın ne de Ada'nın kucağında durmaktan hoşlanıyordu, sadece kardeşine orada olduğunu anne ve babalarını paylaşmaları gerektiğini gösteriyordu.

"Seni bu kadar yordukları için üzgünüm," dedi Ada üstlerini çıkarırken.

"Şimdiye kadar daha keyifli bir şey yapmamıştım," dedi Jasmine. "Banyoları hazır olmak üzere. Suyu kontrol edeyim."

Lyon kıyafetlerinden kurtulduktan sonra kitaplığın arkasında gözden kaybolurken Dawson daireye girdi. "Ben duşa giriyorum," dedi saçlarının arasındaki tozları silkelerken.

"Küvet bir süre dolu olacak, beklemek isteyebilirsin," dedi Ada.

Dawson, adımlarını değiştirerek geri geri yürüdü. "Sahiden mi?" dedi gülümseyerek.

"Çocukları kastetmiştim, İhtiyar." Kirli kıyafetleri koltuğun yanına yere bıraktı. Lenora'yı ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. Ada onun kolunun iç tarafındaki sıyrığı fark ettiğinde, Lenora zıplamakla meşguldü. Bir yandan da Lyon'un çıkardığı sesleri dinliyordu. "Yine mi düştün?" dedi Ada, başparmağıyla hafif sıyrığa dokunurken. Lenora, babasını gördüğünde koltuktan inmek için öne atıldı. Karnının üzerine indiğinde ayaklarını yere basıp koşmaya hazırlandı.

Dawson eğilerek ellerini uzatmıştı ki Ada'nın Lenora'yı kavramasıyla duraksadı. "Ne oldu?"

"Şuna baksana," dedi Ada. Lenora'yı dizine oturtarak iki kolunda da bulunan morlukları ve sıyrığı gösterdi. "Bunlar düşmekle olmaz, değil mi?"

Dawson, eziklere bakarken birkaç saniyeliğine korumasız zihni tüm karamsarlığıyla Ada'nın beynine yansıdı. Kendini ve düşüncelerini çabucak toparlayan Dawson, başını iki yana salladı. "Ciddi bir şey değil."

"Ciddi olmadığını biliyorum. Kimin yaptığını merak ediyorum."

"Bahçede bile bir saatten uzun zaman geçirmiyorlar, Tüysüz. Birbirlerine karşı ne kadar saldırgan olduklarını biliyorsun. Lyon'la kavga ederken olmuştur." Ada duyduklarına anlam veremeden Lenora'yı bırakıp Lyon'u yakaladı. Yarı çıplak oldukları için incelemesi fazla zamanını almamıştı. Dawson, Lenora'nın sarılmasına karşılık verirken Ada'yı seyrediyordu. "Hareketleri öngörülemez bir bakıcımız var. Belki bunu da bir düşünmelisin," dedi Dawson.

"Jasmine saldırgan değil, sadece kırılgan bir zihne sahip," dedi Ada, Lyon'a yatak odasını işaret ederken. "Kavga ettiklerinde ikisinde de yara izi oluyor ama bu sefer sadece Lenora'da var. Paranoya yapmıyorum, Dawson. Bir yaşındaki bebekler böyle morluklara sebep olmazlar."

"Morluklar için böyle tepki veriyorsan, yaralandıklarında ne yapacağını görmek istemiyorum." Ada'nın gözleri ardına kadar açıldığında Dawson onun haline gülerek arkasına yaslandı. "Kimse dokunulmaz değil. Buna çocuklarımız da dahil. Onları koruyacak ve nasıl hayatta kalacaklarını öğreteceğiz fakat kurtlarını bulduklarından sonra onların yerine savaşamayız. Bunu kendi başlarına devam ettirmek zorundalar."

"Daha on üç aylıklar, Dawson. Bu konuşma için çok erken." Ada, oturduğu yerden kalkıp Lenora'yı kucağına aldı. "Ayrıca şüphelerini hissetmediğimi zannederek beni aptal yerine koymaya çalışma."

Onlar yatak odasına giderlerken, Dawson başını arkaya yaslayarak onları izledi. "Yirmi dakika önceye dönebilir miyiz?"

"Rüyanda belki!"

"Güzel bir rüya olurdu," dedi Dawson gözlerini kapatarak.

2

"Bunun olacağını hangimiz tahmin edebilirdik?" dedi Deborah dizlerine yasladığı dergiyi okurken. İki hafta önce merkeze indiğinde aldığı bir moda dergisiydi. Yan oturduğu tekli koltukta bacaklarını yandan sarkıtmış, ayaklarını sallıyordu. "Remus ve Aleut arasında güzel bir alışveriş oldu."

"Alışveriş değil," dedi Peratha saçlarını tararken. Neredeyse beyaz gibi görünen saçları yumuşak dalgalara sahipti. Zümrütlerle süslü, tarak şeklinde bir tokayı yarım topladığı saçlarının üzerine yerleştirdi. "Remuslardan bir grup buraya geldi, bizden bir grup da Remus'a gitti. Lanston'ın fikri. Son olay yüzünden kurtların bu birleşme fikrine ılımlı yaklaşacağını düşünüyor."

"Sence öyle mi olacak?"

"Sanmıyorum. Diğer yandan değişime tabi kişiler gençlerden oluşuyor. Yani henüz öylesine keskin nefretle dolu değillerdir diye umuyorum."

Deborah çenesini koltuğun tepesine yaslayarak aynadan Peratha'ya baktı. "Lanston tehlikeli bir işe girişiyor. Ne yaptığı-

nı biliyordur herhalde," dedi düşünceli bir halde. Odanın kapısı açılmadan hemen önce Deborah kimin geldiğini hissederek kötü ruh halinden sıyrıldı. Ayaklarını aşağıya indirirken dergi kayıp yere düşmüştü. "İşte favori sevgilim," dedi.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedi Gavin kapıyı arkasından iterken. Deborah omuz silkerek gülümsedi. "Yeni gelenleri neden ben eğitiyorum? Yeterince disiplinsiz öğrencim olmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Sadece beş hafta oldu, Gavin. Şikâyetlerini dinlemek için henüz çok erken," dedi Peratha. Dolabının önünde durmuş, elbisesi için gösterişli bir kemer arıyordu. "Gidip Lanston'la ya da danışmanıyla konuş."

"Remusları eğitmek midemi bulandırıyor. Bunun yanlış tarafını bir tek ben mi görüyorum?"

Peratha, dolabı birden kapatarak yan döndü. "Lanston, kurtların birleşmesini istiyor. Irkçılık yapmanın zamanı değil. Onları süper yetenekli savaşçılara dönüştürmene gerek yok. Asıl amaçları eğitim görmek bile değil. Sadece disipline girmeli ve kurallarımızı öğrenmeliler."

"Gözetim altında başka birine emanet etsem?" diye önerdi Gavin çenesini kaşırken. "Yoksa yemin ediyorum, içlerinden birini öldüreceğim. Üstelik bundan keyif bile alabilirim."

Peratha başka birine devretmeyi yalnızca bir saniyeliğine düşündü. "Asla. Asla onları Ada'ya emanet etme. Hâlâ Aleutlardan bile nefret ediyor. Remus'un kritik gençlerini Ada'nın insafına bırakamayız."

"Aleutlardan nefret etmiyor da sadece arkadaşları haricinde kimseyle iyi geçinmek için çabalamıyor diyelim. Beğen ya da beğenme, Ada'nın iyi bir disiplin anlayışı var. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Bebeklerle ilgilenip sağa sola işemelerine engel olurum."

"Lütfen," dedi Peratha başını eğerek gülümserken. "Ve teşekkür ederim."

Gavin konuya ilgisini çoktan kaybetmişti. Deborah'ı elinden tutarak ayağa kaldırdı ve bir şey söylemesine gerek kalmadan beraberinde gelmesini istedi.

"Neyle meşgulsün?"

Felicia, yerinde sıçrayarak refleksle kitabı kapattı. Omzunun üzerinden Stone'a baktıktan sonra önüne dönüp kaldığı yeri açtı. "Dawson'la arandaki bağı çözmeye çalışıyorum."

"Neden? Daha yeni bağlanıyorduk."

"Dalga geçme." Felicia, yüzünü ovuşturarak saçlarını karıştırdı. Kulağındaki küpeleri çekiştirerek Stone'un dün akşam verdiği yakutta başparmağını kaydırdı. "Eğer biraz daha senin ve Dawson'ın hayatları birbirine bağlı kalırsa Ada beni öldürecek. Eskiden böyle biri değildi. Daha neşeli, ikna edilebilir ve eğlenceliydi."

"Farklı bir yoldan gitmeye ne dersin?" Stone, Felicia'yı elinden tutarak ayağa kaldırdı ve kendine doğru çevirdi. "Üzerimde pratik yap. Bundan hoşlandığını biliyorum."

"Ciddi bir şeyden bahsediyoruz," dedi Felicia kitabı göstererek. "Ölebilirim. Hayatım tehlikede."

"Sana bir sır vereyim." Stone masanın kenarına oturarak Felicia'yı mümkün olduğunca yakınına çekti. Ona her zaman, gördüğü ve görmediği her dakika ihtiyaç duyuyordu. Tarif edemeyeceği, itiraf etmekten çekindiği kadar coşkulu duygulara hapsolmuştu. "Dawson yıllar önce Lavina'dan acil bir mesaj alarak New York'a gitti. Onunla ne konuşacağını merak ediyordum. Çünkü ilgilendiği şeyleri bırakarak yola çıkmıştı. Lavina asla gereksiz yere mesaj yollamaz. Dawson'la bir kafede buluştular ve hayatını değiştirecek bir kadından bahsetmeye başladı. Dürüst olmam gerekirse bir insanın oğlumun yaşamında benden daha fazla yer alacağını öğrenmek beni... öfkelendirdi diyelim. Ama sonra düşününce zaten herkes, Dawson'ın haya-

tında benden çok yer alıyordu. Dawson, Lavina'nın söylediklerini ciddiye almadı ama ben Ada'yı görmüştüm. Birkaç masa arkasında nişanlısıyla konuşup kaç çocuk istediklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Ada'yı hem o zaman hem de şimdi tanıdım. Evet, eskiden daha neşeliydi fakat bu hali olgun, zeki, güçlü ve pratik. Senin yerine bu büyüyü başkası yapmış olsaydı Ada sahiden cinayet işlemişti. Diğer yandan sen onun arkadaşısın ve kabullenemese de durumu anlıyor. Hissettiklerini en iyi Ada anlıyor."

"Ben de onun hissettiklerini anlıyorum," dedi Felicia, ellerini Stone'un göğsüne yaslayarak. "Dawson'a bir şey olacak da seni bir köşede bulacağım diye korkuyorum ve arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

"Sana sadece kafa attı. Bir kurt için öfkesini kontrol ettiğini bu göstermezse ne gösterir bilmiyorum."

"Yani kafa atıp burnumu kırdı çünkü bana değer veriyor, öyle mi?" dedi Felicia kafası karışık bir halde.

"Aynen öyle. Çabuk kavrıyorsun," deyip alnına bir öpücük bıraktı.

Felicia kendini toparlayarak Stone'dan uzaklaştı. Yatağının kenarına bıraktığı spor ayakkabılarını alarak hızlıca giydi. "Derse yetişmem gerekiyor. Ada'yla olan durumu düzelteceğim ve Dawson'la ikinizin olayını da. Ben her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Sadece kendi problemlerimi değil, herkesin problemini çözmeyi ummuştum. En azından arkadaşlarımın sorunlarını. Herkese koşamam ne de olsa."

"Demek benimle bu yüzden ilgileniyorsun. Zavallı kalbime acıdın," dedi Stone elini göğsüne yaslayarak.

"Aksini düşünmek senin hatan olurdu." Felicia gülerek omuzlarına kadar uzamış olan saçlarının yarısını ufak bir topuz halinde topladı. Birkaç kıvırcık tutam yüzünün etrafına düştü. "Daha fazla gecikemem. Gavin, Remus öğrenciler yüzünden yeterince sinirli. Olabildiğince görünmez ve uslu bir öğrenci gibi davranmaya çalışıyorum."

"Git hadi," dedi Stone, başıyla kapıyı işaret ederek.

Felicia, ona hızlı ve içten bir öpücük verip kapıya koştu. Merdivenleri inip en alt kata ulaştığında çift kanatlı kapıları açarak spor salonuna girdi. Dikkat çekmemek için adımlarını yavaşlattı. Henüz herkes toplanmamıştı. Gavin ya da Ada ortalarda görünmüyordu. Felicia, bir kum torbasının diğer tarafına geçip uzun zamandır oradaymış gibi durdu.

"Geç kalıyordun. Yine," dedi öğrencilerden biri başını ona çevirmeden.

Felicia, elini kum torbasına koyarak omuz silkti. "Önemli işlerim vardı."

Gavin gruplaşma oluşmaması için kimseyi eşleştirmemiş ya da bölümlere ayırmamıştı. Remusları ayrı bir saatte çalıştırmıyor, Aleutların içlerine karışmasını sağlıyordu. Memnuniyetsizliğini saklamıyor fakat bunun işine yansımasına izin vermiyordu.

Koridordan yankılanan sesleri duyduklarında konuşmalar kesildi. Gavin ve Ada'nın gürültülerini dinlemek, öğrenciler için alışıldık bir girişti. İşin tuhaf yanı sadece Gavin'in bağırması, Ada'nın karşılık vermemesiydi. Normalde ikisinin de sesi spor salonunu inletecek kadar yüksek çıkardı.

Gavin duşların ve sıra sıra dolapların olduğu koridorda durmuş, elindeki dosyayı havaya kaldırmıştı. "Şuna bak. Günümün yarısını Remuslar yüzünden evrak işi yaparak geçiriyorum. Ben asla evrak işi yapmam. Eğitimlerinin nasıl gittiğini ve tüm saçma detayları raporlamam gerekiyor. Hayatım boyunca yapmak istediğim, amaçlarımı adadığım işim bir yükümlülüğe dönüştü. Bundan nefret ediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama bununla daha iyi baş etmen gerekiyor," dedi Ada sessizce. "Senin haricinde kim onları yolunda tutabilir ki? Saygı duyacakları kadar profesyonel ve yanlış yapamayacakları kadar korkutucu bir tek sen varsın."

"Kocan da fena sayılmaz."

"Saçmalama. Remusları bir Cellat'a mı emanet etselerdi?" dedi Ada kollarını bağlayarak. "Dawson hepsini bir odaya kapatır, eğitim süreleri boyunca çıkmalarına izin vermezdi." Gavin bu fikri düşünüyormuşçasına gözlerini kıstığında, Ada onun koluna vurdu. "Sen bu iş için harika bir adaysın, kıvırcık. Kendine gel."

Gavin hâlâ sinirliydi fakat duruma farklı bir açıdan bakmaya başlamıştı. Elindeki çizelgeye göz atıp boş bir sayfa koparark dört farklı isim yazdı ve Ada'ya uzattı. "Bunları senin almanı istiyorum. Madem Remuslarla ilgilenmek zorundayım, Aleutlardan bu dört öğrencinin sorumluluğunu al." Ada hızla dudaklarını aralamıştı ki Gavin kaşlarını çatarak kesin bir şekilde başını iki yana salladı. "Her şeyi tek başıma halledemem, Mahfer. Biraz anlayış göster. Acemi olduğum zamanlardan beri işimi aksatmadım ama bunu batırırsam her şey ziyan olur. Bulunduğum yeri kazanmak için çok çabaladım. Başına buyruk birkaç Remus yüzünden hayatımı da konumumu da tehlikeye atamam. O yüzden itiraz etme..."

"Ben sadece teşekkür edecektim," dedi Ada şaşkın bir halde. Hâlâ kâğıda bakıp duruyordu. Bu dört isim aynı zamanda tanıdığı kişilerdi. Henüz kurdunu bulamamış acemi kurtlardı. Temelde çok basit şeyler öğrenmeleri gerekiyordu fakat Ada için devasa bir olaydı.

"Sonuçta bunu da öğrenmen gerekiyor."

"Neyi?"

"Bildiklerini başkasına aktarmayı. Dayanıklı, güçlü ve hızlıyız fakat ölümsüz olduğumuzu iddia edemeyiz, değil mi? Bir gün tüm bunları senin yönetmen gerekebilir," dedi elini spor salonuna doğru sallayarak.

Ada'nın gülümsemesi dondu. Başını kaldırıp Gavin'e baktı. "Bir gün ölme ihtimaline karşılık beni asistanın mı yapıyorsun?"

"Buna duygusal yaklaşamazsın. Ben de eğitmenimin ölmesini istemezdim, hatta bunun gerçekleşeceğini bile sanmazdım fakat o da benimle bu konuşmayı gerçekleştirip sorumluluk almamı

sağladı. Bu sayede eğitmen olabildim. O da Tyson sayesinde eğitmen olabilmişti."

"Dawson'ın babası mı?"

"Evet, gerçek bir baş belası ve harika bir adamdı."

Ada, başını sallayarak kâğıdı ona geri verdi. "İstemiyorum. Yapmayacağım."

"Yapacaksın. Çünkü böyle olmasını istiyorum," dedi Gavin ısrarla. Kâğıdı avucuna koyup parmaklarını üstüne kapadı. "Hazırlıksız yakalanmaman için."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," dedi Ada gözleri dolarken. Ağladığını fark etmesin ve duygularını kelimelerden daha iyi ifade edeceğini umduğundan ona sarıldı. Gavin bıkkınlıkla iç geçirdiğinde, Ada ona kollarını dolamıştı bile. "Peşimde cadılar ve yığınla düşman var. Muhtemelen senden önce ölürüm. İyi bir eğitmen olabileceğime emin misin?"

"Harika olursun. Müthişsin," dedi Gavin sırtına vurarak. "Geri çekil hadi. Yoksa Lyon'un kıvırcık ve siyah saçları yüzünden şüphelendikleri şeyin gerçek olduğunu düşünecekler."

Ada'nın gözleri ardına kadar açılırken birden geri çekildi. "Şaka yapıyorsun."

"Yüzündeki ifadeye bak," dedi Gavin parmağını uzatarak. "Keyfim yerine geldi. Sahiden Lyon neden bir Vede gibi görünüyor?"

"Çünkü ben tüm türleri barındırıyorum, Gavin. Bu şüphelenilecek bir şey değil."

"Sadece söylüyorum," dedi Gavin ellerini havaya kaldırırken.

"Defol git. İğrençsin!"

Gavin gözden kaybolduktan sonra Ada başını eğip parmaklarını gevşetti. Buruşmuş kâğıdı düzelterek isimlere bakarken gözleri yeniden dolmuştu. Kendini toparlamak için bir süre orada kaldı. İleri geri yürüyüp duş kısmına girmek isteyenleri kovalayarak yalnız kalmak istediğini söyledi. En sonunda daha fazla

burada kalamayacağını anlayıp dolabını açtı. Kâğıdı içeri atıp siyah el şeritlerini aldı. Saçlarını ensesinde topuz yaptı.

Ani bir krize tutulup kestiği saçları şimdi kürek kemiklerinin altına kadar ulaşıyordu. Ali'nin nasıl öldüğünü kayıt altına alan kamera görüntülerini izlediğinde ve bunu Dawson'ın eski eşyaları arasında bulduğunda hissettiği aynı şeyleri ona da yaşatmak istemişti. O zamanlar hâlâ Remus olan Deborah ve yanındaki arkadaşı, Ali'nin konuk olarak yerleştiği evine girmiş, onu acımasızca öldürmüşlerdi. Üzerinden geçen zamana rağmen Ada acısını hâlâ derinden hissediyordu. Katliamda kaybettiği ailesi ve nişanlısının ölümünü kabullenmiş, kurduğu yeni aileyle içindeki karanlığı hafifletmişti. Fakat Ali için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu ve onun getirdiği kaybı bir türlü üzerinden atamıyordu. Deborah'ı defalarca köşeye sıkıştırmış, Remus bağlantılarını kullanmıştı. Sır gibi saklanan sebepler yüzünden hâlâ Ali'nin neden öldürüldüğünü öğrenememişti.

Öğrencilerin arasına geri döndüğünde Gavin'in yanında durdu. Uzun zamandır alışkanlıkla yaptığı bir şeyi şimdi bilinçli bir şekilde yapmıştı. Bu yüzden öğrencilerin dikkatini çekmemişti. Ta ki Ada konuşana kadar.

"Laura, Abby, Braxton, Caiden. Dördünüz salonun diğer tarafına geçsin. Önce ufak bir konuşma yapıp, yeni kuralları öğreneceksiniz. Ardından eğitiminize başlarız." Herkes şaşırmış bir halde donup kalırken, Ada ellerine sardığı şeritleri düzeltmekle meşguldü. Başını kaldırdığında dördünün de kıpırdamadığını gördü. Gavin'e bakıp bir şey söylemesini bekliyorlardı. "Daha açık konuşmam gerekirse," dedi Ada net bir şekilde. "Bundan sonra size söylenen şeyler için Gavin'e bakmanız, şikâyet etmeniz ya da ondan yardım beklemeniz gerekmiyor." Şaşkınlıktan hâlâ kıpırdayamadıklarını gördüğünde Ada iç geçirerek Gavin'e döndü. "Bana, söylenenleri bir kerede anlamayan kişileri mi seçtin?" Ada, gözünün ucuyla öğrencilerin harekete geçtiğini ve onlara belirtilen köşeye yürüdüklerini gördü. Diğerleri de kendi köşesine çekilirken, Ada yüzündeki ifadeyi bozmadan hafifçe

öne eğildi. "Verdiğin bu karara pişman olmayacaksın Gavin, söz veriyorum. Seni gururlandıracağım."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Gavin en dürüst haliyle. Ada kararlı bir şekilde arkasını dönüp öğrencilerinin yanına gitti. Onlarla konuşmaya başladığında Gavin gülümseyerek önüne döndü. "Ben en şanslınızı seçmeden biriniz öne çıkıp minderleri olması gereken yere taşısın," dedi Gavin elindeki kâğıt işine geri dönerken.

Ada, hayatında önemli bir yer edinecek dört kişiye bakarak konuşmaya girecekti ki bahçeye açılan cam kapıdan Hilary'yi gördü. Bir ağacın altındaki taş banka oturmuş, öne eğilmişti. Ada, uzaklığa rağmen ne kadar tedirgin ve korku dolu olduğunu görebiliyordu. Derse girmeyecek kadar önemli bir sorunu vardı.

İleri doğru bir adım atmıştı ki Murat'ın onun yanına oturduğunu gördü.

"Bizimle konuşacak mısın?" dedi Laura sessizce.

Ada, gözlerini kırpıştırarak önüne döndü. "Tamam. Dosyalarınızı oluşturmakla başlayacağız. Hepinizin Murat'la haftada en az bir saat görüşmesini istiyorum."

"Ne zamana kadar?" dedi Braxton.

"Ben istediğimi alana kadar," dedi Ada basitçe. "Tüm sınırlarınızı ve kırmızı çizgilerinizi bileceğim. Diğer yandan benimle her konuda konuşabilirsiniz. Yanlış anlamamanız için açıklıyorum, beni arkadaşınız olarak görmeyin. Bu iki taraflı yarar sağlar."

Ada'nın gözleri bir kez daha dışarı kaydıktan sonra dikkatini toparlamak için arkasını döndü.

O sırada Hilary, Murat'tan kurtulmak için bahane bulmaya çalışıyordu. "Derse yetişmeye çalışıyordum. Niye beni takip edip duruyorsun?" dedi Hilary, ayakkabısının bağcıklarını çözüp yeniden bağlarken.

"Dersten kaçıyordun," diye belirtti Murat. "Ve benden de. Sorun ne?"

Hilary doğrulup elinin tersiyle alnını ovuşturdu. Murat'tan kaçtığı doğru sayılırdı fakat sadece bu değildi. Hilary aynı zamanda yalnız kalmak istiyordu ve Aleut'ta bunu elde etmek çok zordu. Nereye dönse birine çarpıyordu. Büyük bir yerdi ama gün geçtikçe kalabalıklaşıyor ya da Hilary'ye yetmiyordu. "Benim üzerimde bu numaralarını uygulama. Tavrından hoşlanmıyorum."

"Numara falan yapmıyorum." Murat, elini uzatıp Hilary'nin saçlarını okşayarak omzunun üzerinden sırtına bıraktı. Yanağında başparmağını kaydırıp güzel yüzünü sevdi. Neşesi ve enerjisiyle herkesi aydınlatabilen sevgilisi karamsar bir endişe yumağına dönüşmüştü. Aleut'taki kurtlara ve Kanada'nın merkezindeki ofisine gelen bazı insanlara yardım edebiliyordu ama kendi sevgilisi için durum biraz daha karışıktı. "Sana kapılmamın en güzel yanı neydi biliyor musun? İçinde bir damla bile çıkarcılık, ikiyüzlülük ve kin bulunmuyor. Bu yüzden asla yalan söyleme gereği duymuyorsun. Seni çözmek için kafamı taşlara sürtmem gerekmiyor."

"Kolay biri olduğumu söyleyerek bana iltifat mı ediyorsun?"

"Özür dilerim. Bazı insanlar karmaşadan hoşlanabilir fakat ben olduğu gibi görünen insanlardan hoşlanırım ve sen bunun en iyi halisin. Kendini bana kapattığında ise korkuyorum. Sana yardım edemediğimi hissetmek beni çaresiz bir duruma getiriyor."

Hilary ellerini ovuştururken arkasına yaslandı. Murat'a bakamıyordu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ama önce bunu kendim çözmeliyim yoksa doğru şekilde ifade edemeyeceğim. Aramızın bozulmasını istemiyorum," dedi omzunu kaldırarak.

"Bu bana yeter ve güven bana, aramızı bozabilecek çok az şey var." Hilary'nin dizlerini tutarak onu kendine çevirdi. "Keyfini yerine getirecek bir şey duymak ister misin? Yakında kalan son yargılamalar yapılacak. Çıkar çatışması sebebiyle Thomas ve Akira'yı kimin öldürmesi gerektiğine karar verilememişti."

"Öldürülecekleri kesindi de bunu kimin yapacağına mı karar verememiştiniz?"

"Evet. Dawson ikisini de kendi halletmek istiyordu. Sonuçta Thomas'ın Ada'ya olan takıntısı ve Stone'u ölümün kıyısına getirmesi onun bu isteğini mantıklı kılıyor fakat Akira da var. Geçen sene yaşanan en büyük sorunları o başlattı sayılır. Bu yüzden adil bir anlaşma yaptık. Dawson Akira'yı alacak, ben de Thomas'ı alacağım."

Hilary, başını iki yana sallarken Murat'ın sıcaklığına sığınmak için ona biraz daha yaklaştı. "Thomas benim arkadaşımdı ve sırf ona karşı geldim diye beni kurşunladı. Buna rağmen öleceği konusunda iyi hissetmiyorum."

"Neredeyse öldüğün o anları hâlâ hatırlıyorum. Şifacılar kurtarılman için çok fazla çaba harcayacakları için seni iyileştirmemeyi tercih ettiler. Ada orada olmasaydı dakikalar içinde ölebilirdin. Bak, bu konuda ne hissettiğini anlayabiliyorum. Ben de defalarca ölüme yaklaştım ve buna sebep olan herkesi öldürmek gibi bir arzum yoktu ama kimse sana bunu yaşatıp hayatta kalamaz. İzin vermem."

Hilary, onu aksine ikna edemeyeceğini biliyordu. O, intikam arzusuyla dolup taşıyordu. Fakat onu anlıyordu; kurşunlanan Murat olsaydı, Thomas'ı çıplak elleriyle öldürürdü. Dönüşmesine bile gerek kalmadan dişleriyle boğazını parçalardı.

3

Ada gece yarısına yakın dairesine girerken tüm vücudu tatminkâr bir sızıyla ağrıyordu. Ellerini başının üstünde birleştirip yukarı doğru esnerken yatak odasına yürüdü. Çocukların odasına yönelip kapıyı yavaşça araladı. İkisi de yataklarında uyuyordu. Bu kapıyı, Dawson'la yaşadıkları bir kavga sonucu tutulduğu krizle açmıştı.

Yorgun olmasına rağmen heyecanını ve mutluluğunu bastıramıyordu. Kirli kıyafetlerini çıkarıp duş aldıktan sonra eşofman altını ve eline geçen ilk tişörtü giydi. Saçlarını dağıtarak ıslak tutamları birbirinden ayırırken burnuna dolan kahve kokusuyla gülümsedi. Çıplak ayaklarıyla balkona çıkıp Dawson'ın karşısına oturdu. "Eski günlerdeki gibi," dedi Dawson'ın ona doğru uzattığı bardağı alırken.

"Terfin için tebrikler."

Ada, bardağı dudaklarına doğru götürürken durup masaya indirdi. "Duydun mu?"

Dawson omuz silkerek başını salladı. İşin aslı Gavin bu konuyu önce Dawson ve Murat'a açmıştı. Böyle bir şeyi kaldırabileceğinden emin olması gerekiyordu. Kocası ve psikoloğundan onay alması şarttı. Lanston da onayladıktan sonra Ada'ya yeni öğrencilerini vermişti. Haftalardır bunun için uğraşıyordu. "Memnun musun?" dedi Dawson.

"Memnun muyum?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak gülerken. "Buna bayıldım. Kendi öğrencilerim ve kısıtlı da olsa bir alanım var. Şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi başkalarına aktarabileceğim. Kalıcı olmak, iz bırakmak böyle bir şey sanırım." Ada, kendini dizginleyebilmek için içeceğinden büyük bir yudum aldı. Dilini dudaklarının üstünde dolaştırıp mutluluğunu kemiren şeyden de bahsetti. "Gavin bir gün ölebileceği ihtimalinden dolayı beni kendi gibi yapmak istiyor."

"Lütfen," dedi Dawson yalvarırcasına elini tutarken. "Lütfen onun gibi olma. Evliliğimiz için ciddi bir tehlike demek bu."

Ada gülüp onun yüzüne hafifçe vurdu. "Dalga geçme. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum, İhtiyar. Hilary ölümden döndü, Felicia kara büyü yaparak kendini ciddi tehlikeye attı, her Av Dönencesi'nde Murat etrafımda dolanıp duruyor ama hiçbiri bana Gavin'in ölme ihtimalinden daha fazla acı vermedi. Kötü bir arkadaş mıyım?"

"Robot değilsin. Elbette birilerini daha fazla seveceksin. Benden daha fazla sevmediğin sürece sana daima destek olurum," dedi avucunu öperek.

"Saydığım listede yoktun ve herkese yetecek kadar ölümle burun buruna yaşıyorsun. Her nefes alışımda senin için endişeleniyorum. Gavin'e sürekli sataşman, Deborah'la yaşadıkları geçmişten daha fazlası mı?" Ada bunu hep soruyor, Dawson'sa mantıklı bir cevap vermiyordu.

"Bilmiyorum," dedi Dawson en dürüst haliyle. "Sinirlerini bozduğumda kendimi iyi hissediyorum. Beni suçlama, olur mu? Başıma kötü şeyler geldi."

Ada, kahkaha atarken birden elini ağzının üstüne kapadı. Çocukları uyandırmak istemiyordu. "Seni zavallı şey. Gel buraya," deyip oturduğu yerden kalkıp Dawson'ın kucağına yerleşti. Kollarını ona dolayarak yüzüne öpücükler bıraktı. "Tanıdığım en eğlenceli adamsın."

"Kimseye söyleme," dedi Dawson fısıldayarak. Ada'nın çenesini tutarak aşağıya çekti. Dudaklarını öperken soğuk hava etraflarında ısınıp onları bambaşka bir gerçekliğe taşıdı. Karısının ıslak saçlarını kavrayarak başının arkasında tutan Dawson, onu kucağına daha rahat oturttu. "Yeni işinle ilgili güzel bir kutlama yapmalıyız. Ne istediğini söyle."

"Bir şeyler bulurum," dedi Ada ve onu öpmeye devam etti. İçinde havai fişekler patlıyordu zaten. Kutlama için daha iyisi olamazdı.

Dawson onun saçlarına hafifçe asılarak geri çekti. "Bilmen gereken şeyler var."

"Yapma ama. Ders zamanı mı?"

"Yerine geç. Kahveyi boşuna yapmadım."

Ada dudaklarını kıvırarak kucağından kalktı. Yerine oturup bir zamanlar olduğu gibi kahveyi ellerinin arasına alarak Dawson'dan gelecek öğütleri dinlemeye başladı. Emir demek daha doğru olurdu tabii.

"Öğrencilerinle arkadaş gibi olmaya çalışma. Bunu başaramadığın gibi sözünün dinlenmesini de güçlendirirsin. Denemekten çekineceğin hiçbir şeyi onlardan isteme. Hem fiziksel hem de zihinsel sınırlarını tanıman, bilmen gerekiyor. Hangi noktada korktuklarını, hangi noktada yeteneklerinin sonuna geldiklerini anlamalısın."

"Bunları bir yere not etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Ezberleme. Uygulamaya çalış."

"Tamam," dedi Ada sessizce ve bu şekilde saatlerce konuştular.

Bu, sandığından ve tahmin ettiğinden çok daha zorlu, karmaşık bir görevdi. Üstelik sadece dört kişinin sorumluluğunu almıştı, koca bir sınıfın değil. Aleut savunmada başarısız olduğunda kimse gelip onu suçlamayacaktı da. En azından şimdilik.

"Yapma." Ada, nefesini çekerek uyanırken söylediği bu kelimeyle irkildi. Rüyasında ne gördüğünü bilmiyordu fakat kalbi son hız atıyordu. Bir kolu yatağın kenarından aşağıya sarkmıştı. Gözlerini kapatıp soluklarını yavaşlatırken dirseklerinin üzerinde doğruldu. Dawson'la çok nadir sarılmış bir halde uyanırlardı. Uykuya dalmadan önce sarılmış olsalar da ister istemez yatağın kendi taraflarına çekilirlerdi.

Sabaha karşı uyuduklarında da durum farklı olmamıştı. Dawson kendi tarafında yüzüstü uyuyordu. Kalın perdelerin arasından sızan keskin gün ışığı Dawson'ın tam sırtına vuruyor, dövmesini belirginleştiriyordu. Ada rahatlayacağını umarak elini onun sırtına götürdü. Parmak uçları ağaç dallarını takip ederken korktuğu şey her neyse arkasında kaldı. Dawson'ın bilinçsiz varlığı bile Ada için en güçlü kalkandı.

"Biraz uyumama izin ver. Beni çok yoruyorsun," dedi Dawson, yüzü yastığa gömülü olduğu için boğuklaşan sesiyle. Ada belli belirsiz gülerken parmaklarını dolaştırmaya devam etti. Dawson burnunu çekerek başını diğer tarafa çevirdi. Gözlerini önce araladı, sonra uykusu tamamen dağıldı. "Ne oldu?" dedi ona yaklaşırken.

Ada, aurasını kontrol edemediğini anladığında biraz geç kalmıştı. "Kâbus gördüm. Hatırlamıyorum," dedi sıradaki soruyu tahmin ederek. Dawson elini uzatıp çenesine dokunurken, Ada onun yeni uyanmış olmasından kaynaklanan berrak zihnini her zamankinden daha net hissediyordu. "Şaşırmadın. Neden şaşırmadın?"

"Birinci sınıf kâbuslara konu olabilecek bir yerde yaşadığımızdan olabilir mi?" Ada ona inanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırdığında Dawson homurdandı. "Her şeye inanan insan halini özlüyorum bazen. Saf ve kolaydın."

Ada, elinin tersiyle Dawson'ın çıplak omzuna vurdu. Nazik sayılmayacak sert bir tokattı. Diğer yandan Dawson'ı kızdırmak yerine eğlendirmişti. "Konuş, İhtiyar."

Dawson, ensesini kaşırken oturup sırtını yatak başlığına yasladı. "Murat muhteşem fikriyle seni bu daireye yerleştirdiğinde geceleri gördüğün kâbusları duyardım. Bazen çığlık atıyordun, bazense sadece kaşlarını çatardın. Salondaki koltukta uyuduğun birkaç seferde gördüm. Kâbus gördükten sonra uyanır, hiçbir şey olmamış gibi gülümserdin. Biraz ürkütücüydü. Kendi standartlarımda söylüyorum," dedi elini göğsüne yaslayarak.

"O zamanlarda hafızamda boşluklar vardı."

"Tam olarak bu yüzden bahsini açmadım. Şu anda yaşadığın durumla hiçbir alakası yok. Bağlantısını arayarak kendini zorlama, tamam mı?"

Ada, başını sallarken yataktan kalkıp çocukların odasına girdi. Dawson, onun arkasından bakarken elini saçlarının arasında dolaştırıyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin Ada'yı o katliam konusunda iyileştiremeyeceğini biliyordu. Kocaman bir ailesi olsa bile hiçbir şey, hiç kimse onların yerini dolduramayacaktı. Üzerinden geçen zamana rağmen anne ve babasının boşluğunu hissettiğinden biliyordu bunu.

"En sevdiğin oğlun geldi!"

Dawson homurdanarak yataktan kalktı. Uyumadan önce koltuğun üzerine atmış olduğu tişörtünü alıp üstüne geçirirken salona geçti. "Beni utandıran oğlum gelmiş," dedi.

"Duygularını saklamaya çalışma."

"İnan bana Finn, öyle bir şey yapmıyorum."

Dawson'ın yıllar önce bir insandan kurda dönüştürdüğü Finn, uzun zamandır kayıptı. Bir yıl önce Ada'nın kardeşleri Maritza ve Franz'la birlikte ortaya çıkmıştı. Dawson, Finn'in öldüğünü sandığı için ateş püskürecek kadar öfkelenmişti. Biyolojik ailesinin katillerini tek başına avlayan Finn, onu dönüştüren Dawson'ı intikamında sürüklememek için kendini öldü göstermişti. Ve

amacını tamamladığında tüm bilinmezliğiyle karşısına çıkmıştı. Dawson, ona hâlâ kızgın olsa da bir daha asla uzaklaşmasını istemiyordu.

"Ne arıyorsun burada?"

Finn, omuzlarını silkerek salonda dolaştı. Gözleri etrafta geziniyor, muhtemelen Ada'dan bir iz arıyordu. Birkaç saniye içerisinde ifadesi eğlenceden ciddiyete büründü. "Maritza'nın durumu kötü."

"Ne kadar kötü?"

"Birkaç saat içinde ölecek kadar," dedi Finn duygusuz görünmemeye çalışarak. Biraz korkakça olabilirdi fakat bunu önce Dawson'a söylemek istemişti. Böylece Ada'ya o anlatabilirdi. Bu konularda asla yeteri kadar hassas ya da gerektiğince metanetli davranamazdı. Sınır denen şey Finn için tanımlanmamıştı. En azından bunu biliyor, alternatif çözümler yaratıyordu.

"Günaydın Finn. Hoş geldin," dedi Ada, kucağında Lenora'yla salona geçerken. Annesinin omzuna yatmış olan Lenora, bacaklarını ve kollarını Ada'ya sarmıştı. Tamamen uyanık olmasına rağmen aşağıya inmek istemiyordu. Lyon hemen peşlerinden geliyor, Ada'nın bacaklarının arasından geçip duruyordu. Ada, ona takılmamak için dikkatli ve küçük adımlar atıyordu.

"Kardeşlerim buradaymış," dedi Finn gereğinden fazla neşeyle.

"Tuhaf görünüyorsun," dedi Ada, bir ona bir Dawson'a bakarken.

Finn, çocukları peşine takarak diğer odaya koştururken Dawson, Ada'yı yanına çekerek Maritza'nın durumunu açıkladı. Her an gelebilecek bu haberi bekledikleri için Ada şaşırmamış, yine de üzülmüştü. Onları bu hale getiren Remusların Doktor unvanıyla anılan Leone'du. Alakurt soyundan geldiğini bilen Leone, kendi mükemmel çocuğunu yaratmak için çabalamış, bu uğurda birçok hasar bırakmıştı. Maritza ve Franz da onlardan iki tanesiydi. Ada'nın kardeşleri. Maritza, alakurt soyunun zehriyle doğmuştu. Güçlerini tam anlamıyla yansıtamadığından dengesiz

bir kurda dönüşmüştü. Ada bazen kendisinin de bu sınırda dolaştığını düşünüyordu.

"Ben..." Ada arkasına baktı. Üzerindeki pijamaları çekiştirip kapıya yürüdü, sonra geri döndü. "Ne yapacağım? Ne yapayım?"

"Önce gidip üzerini değiştir. Vakit kaybetmeyelim."

Ada, bir kez daha üzerindekilere bakarken yatak odasına geçti. O sırada Jasmine içeri girmişti. Koridorda da çocuk odasının bir kapısı vardı fakat Ada ve Dawson oranın kullanılmaması konusunda hemfikirdi. Bu yüzden Jasmine ya da herhangi biri, çocukların yanına gitmek istediğinde önce buraya girmeleri gerekiyordu.

Finn, çocukları ayak bileğinden tutmuş, baş aşağı sarkıtarak salona doğru koştururken neredeyse Jasmine'le çarpışacaktı.

Çocuklar ve Ada haricinde kimseyle konuşmayan Jasmine gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?" dedi hırlayarak.

Finn, Jasmine'deki tuhaflığı hemen fark etmişti. Melez olduğu için Karmen tarafından işkenceye uğrayan Jasmine, zihinsel olarak yıpranmış ve zayıflamıştı. Püskül gibi saçları, solgun teni ve ince vücuduyla dikkat çekiyordu. Diğer yandan Ada onun gücünü görmüş, söz konusu sevdiklerinin hayatı olduğunda nasıl saldırganlaştığına şahitlik etmişti.

"Eğleniyorduk," dedi Finn kararsız bir şekilde. Yardım için etrafına baktı fakat Dawson masanın üzerindeki dağınıklıkta bir şeyler arıyordu. "Ben Finn," derken elini uzattı fakat kuş kadar hafif olduklarından çocukları taşıdığını bir an için unutmuştu. "Ellerim dolu."

"Onları yere indir. Hemen."

Finn, ikizleri havaya kaldırarak yüz hizasına getirdi. "İnmek istiyor musun?" Lyon ve Lenora kahkaha atmakla meşgul olduklarından Finn'i duymamışlardı bile.

"Gidelim," dedi Ada odadan hızla çıkarken. Elinde tuttuğu cep telefonunu arka cebine sıkıştırıp Dawson'ın ona fırlattığı

araba anahtarlarını yakaladı. Dawson da bir dakika içerisinde üstünü giyindiğinde dışarı çıktılar.

"Bir sorun mu var?" dedi Jasmine. Kimseye yaklaşmaktan hoşlanmasa da mecbur hissederek Lyon ve Lenora'yı yere indirdi. Kıpkırmızı yüzleriyle koşturmaktan o kadar heyecanlılardı ki anne ve babalarının gittiğini fark etmemişlerdi. Finn'in etrafında dönüp, yeniden kucağa alınmayı bekliyorlardı.

"Ada'nın kardeşi kötü durumda," dedi Finn. Jasmine'le beraber mutfağa yürümeye başladı. Çocuklar da önlerinden ilerliyordu. "Uzun zamandır bugünün gelmesini bekliyorlardı."

Jasmine başka bir şey söylemeden ikizlerin kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Finn, onlarla kalıp yardım etse de aklı bir süredir arkadaşlık kurduğu Maritza ve Franz'daydı. Buraya gelmeden önce Maritza'ya veda etmişti ve geri dönüp bunu tekrar yapacak gücü kendisinde bulamıyordu. Bir kurdun yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biri, sevdiklerini böyle kaybetmekti. Savaşta, çarpışmada ya da bir kavgada değil. Öylece hasta yatağında. Durup düşünürken ve çaresizliğin acımasızca yüzüne vurulurken.

Ada, elinde çevirdiği anahtarlarla dışarı yürürken Dawson'ın kaybolduğunu fark etti. Ne işi olduğunu anlamasa da arabaların bulunduğu otoparka ilerlemeye devam etti. Eğer alelacele bir şekilde bırakılmadıysa arabaları genellikle Aleut'un altında yer alan kapalı otoparkta duruyordu. Ada bir zamanlar buranın ne olarak kullanıldığını düşünmek istemiyordu. Aleut birçok bakımdan çağa uyum sağlamaya çalışıyordu fakat bir parçaları hâlâ karanlık dönemlerde kalmıştı. Elindeki anahtarın kilidine bastığında birkaç metre ötesinde duran Jeep'ten ses yükseldi. Neredeyse tek başına gideceğini düşünmeye başlamıştı çünkü Dawson'ı bekleyecek kadar zamanı olduğunu sanmıyordu.

Sürücü kapısını açmıştı ki Dawson elini tutarak anahtarları aldı. "Ben kullanırım. Diğer tarafa geç," dedi.

Ada gereksiz bir tartışmaya tutulmamak için arabanın ön tarafından dolaşıyordu ki Gavin yolcu kapısını açarak içeri girdi.

Arka tarafa yerleşen Ada koltuğun ucuna doğru kaydı. "Sen neden geliyorsun?" diye sordu.

Gavin, emniyet kemeriyle uğraşırken omuz silkti. "Merkezde işim var. Size eşlik edebilirim diye düşündüm."

Dawson, rampadan yukarı sürüp dışarı çıktı. Ada hâlâ Gavin'e bakıyordu çünkü yalan söylediğinden fazlasıyla emindi. Dawson ona haber vermişti. Eski bir kot ve ıslak tişörtle peşlerine takılmasının başka sebebini düşünemiyordu. Sadece Dawson'ın bunu neden gerekli gördüğünü anlayamıyordu.

"Kurtlar böyle hastalandığında yardım edebilen kimse olmuyor mu?" dedi Ada, dirseğini sürücü koltuğunun arkasına yaslarken.

"Baban gibi biyoloji üzerine kendini geliştirenler var," dedi Dawson. Başını bir saniyeliğine çevirip Ada'ya baktı. "Bir de şifacılar bulunuyor, biliyorsun. Ama Maritza'nın durumuna ikisi de yardımcı olamaz. Şifacılar zihinsel hastalıklardan uzak durur. Çünkü iyileştirmek için hastalığın bir kısmını kendilerine çekmeleri gerekiyor ve acıya ne kadar bağımlı olurlarsa olsunlar hiçbir şifacı böyle bir risk almaz. Baban ise daha çok fiziksel rahatsızlıklarla ilgileniyor. Hem Maritza'ya yardım etmek isteyeceğini de sanmam."

"Kendi kızı ölüyor. Bu onu neden rahatsız etsin ki?" dedi Ada dişlerini sıkarak.

Yol boyunca bir daha konuşmamışlardı. Ada, haftada birkaç kez uğradığı apartmanın önünde durduğunda düşüncelerden arınmış bir şekilde yürüdü. Aklı bomboştu. Kafasının içine metal bir ağırlık oturtmuşlardı sanki. Lüks apartmanın asansörüne binip yukarı çıktılar. Kapının önüne geldiklerinde zili henüz çalmışlardı ki kilitler döndü. Franz, kapıyı önce hafif aralamış, ardından da geçmeleri için yollarından çekilmişti. Direkt ve sadece Ada'ya bakan gözleri yorgun, üzgün ve yenilgiyle doluydu. Ada, onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. Bir şey söylemeden sarıldığında, Franz nefesini içine çekerek donup kaldı. Maritza'yla hayatları boyunca beraberlerdi fakat çocukluklarında bile seve-

cen değillerdi. Birbirlerine sarılmaz ya da sevgi sözcüklerinde boğulmazlardı.

Franz başını eğerek dudaklarını Ada'nın omzuna bastırdı. "Geldiğin için memnunum," dedi. Ada sık sık uğrasa da Franz özellikle bugün yalnız kalabileceğini sanmıyordu. Geri çekilip salona geçmeleri için elini uzattı. Koltuklara yerleştiklerinde öne eğilerek kollarını dizlerine yasladı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi yere bakarken. "Yapmak zorundayım. Ben yapmalıyım. Ama biraz daha zamana ihtiyacım var."

Ada onun ne demek istediğini soracakken Gavin boğazını temizledi. "Eğer bir kurt gibi ölmesini istiyorsan boğazını kesmene yardım ederim," dedi Gavin açıkça. "Ama eğer artık acı çekmemesini istiyorsan kardeşini ısırırım. Huzurlu bir uykuya dalar ve hiçbir şey hissetmez. Zehirle ölmek kurtlar için aşağılayıcı olabilir fakat..."

"Acı çekmediği sürece nasıl öldüğü önemli değil," dedi Franz onun sözünü keserek. Gavin'in bu gücünü bir süredir düşünüyordu fakat ona soramamıştı. Kendi kardeşini öldürmesi için başkasından yardım istemezdi. Diğer yandan her geçen gün Maritza acı ve çaresizlik içinde kıvranıyor, Franz ise sadece izliyordu.

Maritza'nın iniltilerinin yükseldiği odaya yürürlerken, Ada geride kalarak Gavin'in kolunu tuttu. "Dawson seni bu yüzden mi getirdi?" dedi. Gavin başını salladığında Ada dudaklarını ısırarak gözlerini koridorun sonuna çevirdi. Dawson ve Franz, Maritza'nın odasına giriyorlardı. "Seni mecbur bırakmadı, değil mi? Böyle bir şeyi herkes kaldıramaz."

Gavin onun endişesine gülümseyip kolunu sardı ve gerekli adımları atması için destekledi. Rahatlaması ya da belki de daha da gerilmesini sağlayan cümleleri söyledi. "Beni düşünme. Bunu ilk defa yapmıyorum," dedi.

Ada, odaya girdiğinde Maritza'nın yanına geçerek yatağın kenarına oturdu. Karmakarışık olmuş saçlarını okşayıp buz gibi yüzüne dokundu. Maritza, gözlerini güçlükle aralayıp Ada'yı

gördüğünde solgun, çatlak dudaklarıyla gülümsedi. "Buradasın," dedi.

"Elbette," dedi Ada onun elini tutarken. Gözlerinde yaşlar parlarken gülümsedi. "Birazdan daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum." Ada farkında olmadan onun duygularına bağlandığında, Dawson vedalaşmalarına izin vermesi gerektiğini bilmesine rağmen araya girdi. Ada'ya bakıp başını kesin bir şekilde iki yana salladı. Hilary ve Stone'un fiziksel yaralarını iyileştirmesine engel olmamıştı fakat bunu yapmasına asla izin vermezdi. Orada yatan kız kardeşi olsa bile. Maritza'nın gözleri geriye düşerek kapandı. Titreyip inlemeye devam ederken bilincinin bir kısmını kaybetmiş, buna rağmen acı çekmeye devam ediyordu. "Özür dilerim," dedi Ada utanç içinde. "Onu daha iyi yapabilirim, Franz. Güçlerim sayesinde Maritza'yı hasta eden şeyi zihninden koparabilirim."

"O zaman neden-"

Dawson, Franz'ın umutlanmasını istemediğinden konuya hızlı bir açıklama getirdi. "Birinden aldığı hastalığı öylece yok edemiyor. Bunu kimse yapamaz. Kopardıktan sonra kendine hapsetmek zorunda."

Franz'ın omuzları düşerken gözlerini tekrar Ada'ya çevirdi. "Bu durumda senden böyle bir şeyi isteyemem."

"İstemen gerekmezdi," dedi Ada. "Kimsenin dillendirmediği şeyin farkındayım. Maritza sadece alakurt gücü yüzünden değil, aynı zamanda beni öldürmediği için bu halde." Franz ve Maritza ortaya çıkıp kendilerini tanıttıklarında nedenini de açıklamışlardı. Cadılar Ada'yı öldürmesi için birtakım kurtlara işaret yollamıştı ve bu işaret vücutlarına damar şeklindeki izlerle damgalanmıştı. Eğer Ada'yı öldürmezse kendi sonunun geleceğini açıkça söyleyen bir işaretti. Cadılar boş tehditlerde bulunmazlardı. "Maritza beni öldürmediği için bu halde ve ben ona yardım edemiyorum."

"O senin kardeşin, ablan," dedi Franz, Maritza'nın diğer yanına otururken. "Seni öldürmediği için teşekkür etmen ya da karşılığını vermen gerekmez."

"Aynı iyiliği neden ben de yapamıyorum öyleyse?"

"Senin bir hayatın, ailen, arkadaşların ve evin var. Kimse senden böyle bir fedakârlık beklemiyor. Maritza bu şekilde yaşamak istemiyor. Bu yüzden bir kez olsun kendisini kurtarmak için seni öldürmeyi düşünmedi."

"Yeterince cesur olmadığım için özür dilerim."

"Bunun cesaretle bir ilgisi yok," dedi Franz, Ada'nın yüzüne dokunarak. Başını kaldırmasını sağlayıp gözlerine baktı. "İkimizin de istediği tek şey seni korumak, Leone'dan uzak tutmak ve hayatını yaşamanı sağlamaktı. Maritza yeterince iyi olamadığı için Leone'un denemeye devam ettiğini, bu yüzden seni yaptığını düşünüyor. O yeterince iyi değildi, bense yanlış cinsiyette doğdum. Hepimizin kusurları var," dedi Franz burnunu çekerek gülümserken.

Ada daha iyi hissetmese de yeniden nefes alabiliyordu. Eğilerek Maritza'yı alnından öptü. Kulağına eğilip planladığı ve mükemmel olana kadar planlamaya devam edeceği şeyi fısıldadı. "Leone'un ve tüm bunlara sebep olan herkesin acı çekmesini, pişman olmasını sağlayacağım. Belki göremeyeceksin ama ölümün boşa gitmeyecek, Maritza. Kimsenin seni unutmasına izin vermeyeceğim."

"Aldığım kararlardan pişman değilim," dedi Maritza gözlerini açmadan. "Buna değeceğine inanmıştım ve haklı çıktım."

Ada yataktan uzaklaştı. Geri geri yürürken komodine takıldığında, Dawson onu tutup kendine doğru çekti. Cankurtaran gibi Dawson'ın kolunun altına giren Ada, bir elini ağzının üstüne kapatarak orada durdu.

Gavin, Ada'nın kalktığı yere oturdu. Bir kez daha Franz'a bakıp onay aldıktan sonra Maritza'nın saçlarını boynundan şefkatle çekti. Ada, onun konuştuğunu duysa da ne söylediğini anlamıyordu. Kulaklarında kendi nefesinin sesi yankılanıp duruyordu. Ellerini Maritza'nın iki yanına yerleştiren Gavin üzerine eğildi. Boynunu ısırırken odaya dolan ses Franz'ın yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Maritza'nın titremeleri ve acı çekişleri, Gavin'in

zehri kanına karıştığı an son buldu. Kanlı dişleriyle geri çekilen Gavin, Maritza'nın saçlarını düzeltip boynundaki kanı temizledi.

Sadece birkaç saniye sonra Ada, zihnindeki tüm zayıf duyguları kaybetmişti. Onu çok az tanımış olmasına rağmen kardeşini kaybetmenin ne demek olduğunu tekrar hatırlamıştı. Franz sessizce gözyaşı dönerken, Ada yanına gidip ona sarıldı. Franz kollarını o kadar sıkı sarmıştı ki Ada kemiklerinin sızladığını hissetti. Buna rağmen hem Franz'a hem de kendisine iyi gelen bir kucaklaşmaydı. Başını Franz'ın omzuna yaslarken Dawson'ın arkasında Alper'i gördü. Şaşkınlıkla gözlerini kısarken Alper'in ona gülümsediğini fark etti. Kardeşi huzur bulmuş bir ruhun rahatlığıyla gözden kayboldu. Ada onun temelli olarak kaybolmadığını umarken elini Franz'ın başına götürerek saçlarına dokundu. Franz ve Maritza'yı hayatındaki birçok insandan daha az tanıyor olabilirdi ama onlar yine de kardeşleriydi. Kan bağı tüm bu engellere üstün geliyordu. Bağlanmalarını sağlayan kan, Leone'a ait olsa bile.

4

"Sence bu bizim yapmamız gereken bir şey mi?" dedi Felicia. Ormanın içinde, neredeyse Remus sınırına yakın bir yerde yürüyorlardı. "Zaman zaman devriyeye çıkıldığını biliyordum ama bunu acemilerin yapmasına izin verildiğini görmemiştim."

"Konuşmadan da devam edebiliriz," dedi Teo sadece.

"Yapma ama. Benimle konuşmayacak mısın?"

Teo bunu düşünüyormuş gibi yaparak bakışlarını yukarı kaldırdı. Sonra da başını iki yana salladı. "Hayır. Lütfen sen de aynı fikirde ol."

"Bak, her şey yolunda gidiyor. Stone'la olan kavganızdan sonra-"

Teo kahkaha atarak olduğu yerde durdu. Bir elini ağaca yaslarken Felicia'ya daha ne kadar saçmalayacağını merak edercesine bakıyordu. "Stone'la kavga etmedim, Felicia. Beni gördü, üzerimden senin kokunu aldı ve sonrası yok. Uyandığımda kıpırdayamaz haldeydim."

Felicia yüzünü buruşturarak arkasını döndü. Teo'yu, tanıştıklarından beri tatlı buluyordu. Derslerde birliktelerdi ve çok fazla çalışıyorlardı. Aynı zamanda Teo ve Ada da arkadaştı ve bu da sık sık karşılaşmasına sebep olmuştu. Teo'nun masum bir ilgisi varken Felicia'nın sadece hormon dengesi kaybolmuştu. Bu yüzden Teo'yla öpüşmüşler, güzel bir an yaşamışlar, sonra da Gavin'in baskını sayesinde ayrılmışlardı. Felicia daha sonra Teo'yu parçalanmış halde görmüştü. Stone'sa onu yeterince dövemediğini söyleyip dalga geçmişti sadece.

"Bencil ve sorumluluktan uzak hareket ettim. Stone'la olan meseleyi çözmeden sana öyle... saldırmamam gerekiyordu."

"Yanlış anlama, saldırmandan memnun kaldım," dedi Teo her ihtimale karşı fısıldayarak. "Ama bir daha o duruma düşmek istemiyorum. Thomas gibi kalıcı bir şekilde zarar görüp eğitilemez hale gelirsem yaralı bir at gibi kafamdan vurulurum."

"Kimse seni vurmaz."

"Kendi kendime bunu halledebilirim, teşekkürler." Yeniden yürümeye, ormanın içinde dolaşmaya devam ettiler. Haftada bir kez yapılan rutin gezilerdendi. Sonuç genellikle vakit kaybından başka bir şey olmazdı. "Güzel, etkileyici ve gizemlisin. Hoşuma gittin. Alınma ama hayatımı ve eğitimimi tehlikeye atacak kadar da değil."

Felicia nefesini bırakırken gülümseyerek onun omzuna vurdu. "Alınmadım, Teo," dedi. Hayallerinde dahi kuramayacağı bir ilişkinin içindeyken Teo'nun dürüst fikirlerinden dolayı gururu darbe almazdı. Gürültüyle uçarak başlarının üstünden geçen bir kuşa bakmak için adımlarını yavaşlatmışlardı. Fazla yakından uçan kuş, güneşin keskin ışığını bir saniyeliğine kapatacak kadar büyüktü.

Felicia, bozuk para büyüklüğünde bir demire bastığını ve bunun ne olduğunu fark ettiğinde çoktan tuzağa çekilmişti. Çığlık atarak yere düşerken Teo'ya yeniden kahkaha attıran birkaç küfür de savurdu.

"Kıpırdama da seni kurtarayım," dedi Teo. Ayı kapanının iki yanına parmaklarını geçirip Felicia'nın bileğine saplanmış demirleri ayırdı. Felicia ayağını çekerek pantolonunu sıyırdı. Dişler bileğindeki deriyi ve kasları parçalamıştı. Teo ayağa kalkıp Felicia'yı da yanına alarak kolunu beline sardı. Aleut yoluna girdiler. "Buraya insanlar geliyor mu sahiden? Kurtlar, ayı tuzağı kurmakla uğraşmazlar sanırım."

"Kim neyi düşünerek bunu yaptı bilmiyorum ama umarım elime düşmez," diye söylendi Felicia sekerek yürürken. Kestirme olduğunu bildikleri patikaya girdiklerinde yüksek ağaçlarla çevrili, yoğun karla kaplı yola dönmüşlerdi. Bu yüzden başka bir tuzağı tetiklediklerinde farkına varamadılar. Ağacın dallarına saklanmış olan, her yerinden yarım metre uzunluğunda demir çubuklar fışkıran kütükler üzerlerine son hız uçtu.

"Kahretsin!" Teo, Felicia'yı yere itip üzerine kapandı. Başlarının üzerinde uğursuzca sallanan iki kütük paslı demirleriyle güneşte parlıyorlardı.

Felicia nefes nefese bir halde başını kaldırdı. "Neler oluyor böyle?" dedi.

"Bu kesinlikle bir insanın işi olamaz. Yani umarım değildir," dedi Teo. Emekleyerek hâlâ sallanan kütükten uzaklaştılar. Ayağa kalkıp arkalarına döndüklerinde ikisi de aynı anda ellerini havaya kaldırdı. Karşılarında duran sıska bir çocuk onlara tüfek doğrultmuştu. Felicia da Teo da ondan korktukları için değil, zararsız olduklarını göstermek için ellerini kaldırmıştı. Bir çocukla ya da zararsız bir insanla karşılaştıklarında yapmaları gereken şeyleri çok genç yaşta öğreniyorlardı.

"Kimsin sen?" dedi Felicia gözlerini kısarak.

Üzerindeki hırpani kıyafetler ve yüzünün yarısını kapatan atkısı sebebiyle kız mı yoksa erkek mi olduğunu ayırt edemiyorlardı. Saçları, delinmiş kapüşonunun altına saklanmıştı. "Bölgemde ne yapıyorsunuz?" dedi. Bir kız çocuğuna ait olan sesi ne korkmuş, ne meraklı ne de endişeliydi. Sabırsız ve kızgındı.

"Bölgen mi?" dedi Teo kaşlarını havaya kaldırırken. "Burası Aleut-" Felicia boğazını temizlediğinde Teo yutkunarak sustu. Dudaklarını ıslatarak yeniden denedi. "Yakın bir yerde yaşıyoruz. Hiç misafirimiz olmadığını sanıyorduk."

"Yanılmışsınız. Yıllardır burada yaşıyorum ben. Asıl misafir olan sizsiniz," derken tüfeğini biraz daha kaldırdı.

"Yıllardır mı?" dedi Teo. "Yani iki gün önce doğduğundan beri mi?" Kız, tüfeği ateşlediğinde dallardaki yoğun karlar başlarına yağdı. Keskin bir uyarı niteliğindeydi. Felicia bir kez daha boğazını temizleyerek Teo'ya uyarıcı bir bakış attı.

"Gidin buradan. Bir daha ıskalamam," dedi kız. Felicia ayağı yüzünden öne doğru sendelediğinde kız saldıracağını düşünmüş olacak ki parmağını tetiğin üzerine koydu. Teo, Felicia'ya yardım etmek için ani hareket ettiğinde kız farkına varmadan tetiğe bastı. Göğsüne çarpan saçmalarla sırtının üstüne düşen Felicia bir kez daha küfretti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Teo kendini kontrol edemeden. "Belli ki senin kurduğun tuzak yüzünden ayağı kötü durumda. İndir şu silahı, seni aptal!"

"Sorun yok," dedi Felicia öksürerek. Yan dönüp ağzına dolan kanı tükürdü. Göğsünde baskın ve yanıcı bir ağrı vardı. Tişörtünü sıyırarak parmaklarını yaranın üzerinde dolaştırdı. Bir an önce hepsinin çıkması gerekiyordu.

"İyisin değil mi?" Teo ayağa kalkmasına yardım ederken ne kadar çok kanın aktığını görerek yüzünü buruşturdu. Hareketleri yavaşlarken güçlükle yutkundu. "Stone beni kesin öldürecek. Neden yanımdayken saçma sapan hareketler ediyorsun ki?"

"Beni mi suçluyorsun?" Felicia konuşurken sesi hırıltılı çıkıyordu. Ağzının kenarından akan kanı elinin tersiyle sildi. "Kızı tut. Aleut'a götürmemiz gerekiyor."

Felicia'nın söylediği şeyi duymasa da neyi amaçladıklarını anlayan kız geriye doğru büyük bir adım attı. Arkasını döndüğü

anı Teo'yla yüz yüze geldiğinde tüfeği elinden düşürdü. Konuşma fırsatı bulamadan Teo onun ağzını kapatarak yüzüne eğildi. "Bizimle beraber gelecek, senin sandığın bölgenin kime ait olduğunu göreceksin. Bağırmak, kaçmak ya da saldırmak yok. Beni anladın mı?" Kız dudaklarını kıpırdatmaya çalışarak konuştu fakat boğuk sesler dışında bir şey duyulmadı. "Başını sallasan da olur," dedi Teo sıkılarak. Kız dediğini yapıp kafasıyla onayladığında Teo gözlerini Felicia'ya çevirdi. "Yürüyebilir misin?"

"Gidelim hadi."

Kız, Teo'nun söylediği her şeyi gereğinden fazla yerine getirerek Aleut'a gidene kadar konuşmadı. İsminin ne olduğunu sorduklarında bile ağzını açmamıştı. Felicia, kurtların ormanda bu yüzden dolaştığını biliyordu. Davetsiz misafirlerin izini sürer, yakalar ve Aleut'a getirirlerdi. Aleut'ta sorgulandıktan sonra tehlikeli olmadıklarına karar verilirse Murat tarafından hafızaları silinerek bulundukları yere geri götürülürlerdi.

Aleut'un kapılarından geçerlerken kız başını arkaya yaslamış, tüm ihtişamı ve görkemi izliyordu. Sorgu odalarına götürülene kadar bahçede yakaladığı görüntüler, gözlerinin ardına kadar açılmasına sebep olmuştu. Eğitim alan kurtları ve tahmininden daha kalabalık bir grubu izliyordu.

Teo, kızı odaya kapatıp sandalyeye bağladıktan sonra dışarı çıkarak kapının önünde beklemeye başladı. Korumalara Gavin'e haber vermelerini söylemişti. O sırada Felicia tırabzanlara tutunarak yukarı çıkıyordu. Stone'la beraber kalıyordu ve Stone bir beyaz olduğu için Aleut'un üst katlarına yerleşmişlerdi. "Azülerden nefret etme sebeplerini mi istiyordu biri?" diye homurdandı Felicia bir basamak daha çıkarken. "Asansör denen şeyle niye tanışmadınız ki?" dedi kendi kendine.

Yatak odasına girdiği an kendini sırtüstü bırakıp telefonuna uzandı. Yüzünü ovuşturarak bulanık gören gözlerini netleştirmeye çalıştı. Tuş kilidini yeni açmıştı ki kapıdan yükselen sesleri

duydu. Tek dirseğinin üstünde doğrulmak için yan döndüğünde Stone'u gördü.

"Yaralandığım her seferde karşıma çıkıyorsun," dedi Felicia nefes nefese.

"Çok sık yaralanıyorsun," dedi Stone. Omzunu tutup uzanmasını sağladı. Felicia'nın yaralandığını ve yanında bir yabancıyla geldiklerini duyduğunda Stone en kötüsünü düşünmüştü. Her zaman en kötüsünü düşünürdü. Tişörtünü sıyırıp bir insana ölümcül bir şekilde hasar veren tüfek saçmalarının yayıldığı bölgeleri inceledi. Derisinin hemen altındaydı ve bir an önce çıkarılmazsa Felicia çok daha fazla acı çekecekti. "Neler olduğunu anlat." Stone hafifçe kalkmasını sağlayıp tişörtünü çıkardı. Felicia yaşadığı tuhaf birkaç dakikayı anlatırken, Stone da yaranın içindeki yabancı maddeleri çıkarmakla meşguldü.

"O kız tam bir şeytan," dedi Felicia dişlerini sıkarak. "Bana küçüklüğümü hatırlatıyor."

"Kendine bu kadar yüklenme." Stone gözlerini kısmış, temiz bir bez ve cımbızla çalışmaya devam ediyordu. "Alt tarafı henüz ergenliğine bile ulaşmamış bir çocuk tarafından tuzağa düşürülüp yaralandın. Herkesin başına gelebilirdi."

"Tabii, dalga geç!"

Felicia yeniden kalkmayı denediğinde, Stone onu göğsünden iterek olduğu yerde kalmasını sağladı. Felicia buna rağmen ayaklarını aşağıya indirdiğinde, Stone iç geçirerek gözlerini onun bakışlarına dikti. "Beni zorlama, cadı. Barutun kanına karışıp zehirlenmene yol açmasını istemiyorsan kıpırdamadan dur da işimi bitireyim."

Başını yastığa usulca koyan Felicia, iki elini birden yüzüne kapadı. Yaranın içinde dolaşan cımbızı ve parmakları hissetmemeye çalıştı. "Onu tamamladıktan sonra ayağıma da bakar mısın? Çok acıyor," dedi her ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da.

Stone başını iki yana sallayarak gülümserken yaptığı şeye ara vermedi. "Uslu dur sadece."

Felicia'nın aklı buldukları kıza takılmıştı. Ona kızmayı istiyordu. Öfkeli olması gerektiğinin farkındaydı. Diğer yandan her ne kadar belli etmemeye çalışsa da kızın korku ve çaresizlikle hareket ettiğini anlayabilmişti. Bu duyguları istediğinden çok daha iyi tanıyordu.

O sırada sorgu odasında bekleyen Teo'nun kız hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bir casus olma fikrinden yolunu kaybetmiş insana kadar her ihtimali düşünmüş, hiçbirinin üstünde fazla durmamıştı.

Gavin ve Ada'yı gördüğünde saatlerdir orada duruyormuş gibi hissediyordu. Görevini hafife aldığını ya da sıkıldığını belli etmemek için kol saatine bakma istediğini bastırdı. Felicia'yla çıktıkları devriyeyi ve kızla başından geçenleri kısaca anlattı. Gavin'e hitaben konuşsa da bakışları sık sık Ada'ya kayıyordu. Önlerindeki konuya odaklanmaya çalışsa da en sonunda dayanmayıp, "Neyin var?" diye sordu.

"Kardeşim öldü," dedi Ada, üzerindeki ince kazağın kollarını çekiştirirken.

Teo, ne söyleyeceğini bilemeden donmuştu ki Gavin gitmesini işaret ettiğinde tek yapabildiği verilen emri yerine getirmekti. Gavin elini kapıya yaslayarak Ada'ya döndü. "Neden gidip kocana sarılmıyorsun ya da Murat'la bir iki saat konuş. Bunu ben hallederim."

"Gavin, duygusuz görünmek istemiyorum ama hayatıma yas tutmak için ara veremem. Odamda oturup Maritza'nın beni öldürmediği için kendi hayatından olduğu gerçeğini düşünüp duramam. Henüz... hazır değilim."

Gavin, birkaç saniyeliğine daha gözlerini üzerinde tutsa da bir şey söylemeden başını salladı. Kapıyı açıp karanlık odaya girdiler. İnce, uzun odanın en ucunda, duvara monte edilmiş, etrafı yoğun lekeli olduğu için ışığı kendine hapseden bir lamba

yanıyordu. Ada, bir zamanlar kendi oturduğu sandalyede küçük bir çocuğu gördüğünde iç geçirdi. El ve ayak bilekleri sandalyeye bağlanmıştı. Tehlikeli bir suçlu gibi.

Kapının açılmasıyla başını çeviren kız, gözlerini kısarak çenesini aşağıya eğdi. Gavin ve Ada'nın yüzlerini seçmeye çalışırken farkında olmaksızın bileklerini kurtarmaya çalışıyordu.

Gavin, duvara yaslı duran masanın üzerine oturup kızın eski bel çantasını iki parmağıyla tutarak kaldırdı. "Buralı mısın, ufaklık?" dedi.

Ada çantayı ondan alıp fermuarını çekti. Yumruk büyüklüğünde temiz bir beze sarılmış ekmek, ahşap bir düdük ve paslı, eski bir anahtar bulmuşlardı. "Bileklerini çöz, Gavin. Kız savaş suçlusu falan değil," derken çantanın diğer gözlerini karıştırdı.

"Masum olduğunu kanıtlayana kadar öyle." Gavin, başını yana eğerek kızı baştan aşağı inceledi. "İsmin nedir?"

Ada, başka bir şey bulamadığında kızın yanına gidip önünde diz çöktü. Kapüşonunu geri çektiğinde koyu renk uzun saçları ve şakağındaki derin yara izi ortaya çıktı. Ada yavaş bir şekilde elini uzatarak ne yaptığını anlamasını ve korkmamasını isteyerek yüzünün yarısını örten atkıyı aşağıya çekti. Dudaklarını aralayarak derin bir nefes alan kızın gözleri ardına kadar açılmıştı. Ada, onun mükemmel yüz hatları olduğunu düşündü. Küçük ve düzgün bir burnu, biçimli dolgun dudakları ve cam gibi parlayan heyecanlı mavi yeşil gözleri vardı. Yüzündeki standart güzelliği bozan tek şey şakağından başlayarak kulağına doğru inen yara iziydi fakat Ada bunu da kıza yakıştırmıştı.

"Buradaki arkadaşlarımın biraz tuhaf kuralları vardır," dedi Ada sakince gülümseyerek. "Biliyor musun, ben de ormana ilk girdiğimde yakalanıp bu sandalyeye bağlandım. Üstelik beni de o sorgulamıştı," derken başparmağıyla arkasında duran Gavin'i işaret etti. Hafifçe öne eğilip fısıldadı. "Hiçbir şey öğrenemedi demek isterdim ama deli gibi korkuyordum. Üstelik sorular ben-

de, cevaplar ise onlardaydı. Yani günün sonunda sorgulamayı ben yaptım," dedi göz kırparak.

Kız, dudaklarını birbirine bastırıp Gavin'e kaçamak bir bakış attı. Daha güvenli olduğunu hissettiği Ada'ya dönüp boğazını temizledi. "Arkadaşların benim bölgeme girdi."

"Orasının bize ait olduğuna eminim."

"Öyleyse yanılıyorsunuz. Doğduğumdan beri oradayım ben. Belli ki senden daha dikkatliymişim ki hemen yakalanmadım."

"Ukalasın. Sevdim seni," dedi Ada gülümseyerek. "Kaçırdığın bir şey var. Tuzaklar kurup tüfek taşıdığına göre sana çocuk muamelesi yapamam. Bu demek oluyor ki tecrübelisin ama buna rağmen güvenli bölgenden çıkıp devriye gezdiğimiz yerlerde dolaşıyorsun. Neden?"

Yanakları kızarırken kuruyan dudaklarını ıslatan çocuk, bakışlarını dizlerine indirdi. Gururlu ve güçlü görünmeye çalışıyordu. "Size adım dahil bildiklerimi anlatabilirim," dedi. Biraz da hilekâr davranıyordu çünkü bildiği pek bir şey yoktu. Ama karşısındaki yabancılar bundan habersizdi.

"Ah, şantaj," dedi Gavin oturduğu yerde ayaklarını sağlarken. "Ne istediğini söyle, ben de hayır diyeyim. Bayılırım bu oyuna."

Ada arkasına baktığında, Gavin sadece omuzlarını silkti. Uğraşması gereken kaç çocuk olduğunu düşünen Ada önüne dönerek anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Bakalım sana istediğini verebilecek miyiz? Söyle hadi."

"Karnım aç ve üşüyorum."

Ada'nın başka bir şey duymasına gerek yoktu. Kızdan tek bir kötü his algılamamıştı. Evet, sinirli, kafası karışıktı fakat ikiyüzlü olmadığına neredeyse emindi. Ellerine ve ayaklarına uzanıp ipleri çözdü. Birlikte ayağa kalktıklarında Gavin'e itiraz fırsatı vermeden dışarı çıktılar.

Deborah'la karşılaşmaları Ada'nın tam da istediği şeydi. Sorgu odalarının önünden geçip zindana inmek üzere olan Deborah'ı durdurdu. "Yeni arkadaşımızla mutfağa geçiyoruz. Eşlik etmek ister misin?" diye sordu Ada, kızı kastederek.

Deborah elindeki kâğıtları rulo haline getirip bacağına vurdu. "Dawson için birkaç işi hallediyordum. Sizinle sonra-"

"Harika. Hep beraber gidiyoruz," dedi Ada, Deborah'ı çekiştirerek oradan çıkarlarken. Deborah ne olduğunu anlamadan Gavin'e baksa da Ada'nın kardeşini yeni kaybettiğini bildiğinden sesini çıkarmadı. Normal koşullarda bile Ada'nın bu hareketine şaşırmazdı zaten. Diğer yandan uzun bir süredir araları kötüydü. Ali'nin nasıl ve neden öldürüldüğünü Ada'dan sakladığı ortaya çıkmıştı ve Deborah hâlâ ona sorulan soruların cevabını veremiyordu. Bilmediğinden değil, nasıl açıklayacağını bir türlü çözemediğindendi. Remus çukuruna herkesin sandığından çok daha fazla batmıştı.

Mutfağa geçtiklerinde her zaman oralarda bulunan birkaç kişiyle karşılaştılar. Henüz dönüşemeyen kurtlar Aleut'ta az olsa da onları doyurmak pek de hafife alınacak bir şey değildi. Bu yüzden mutfaklarında birden fazla kişi çalışıyordu.

Masaya yerleştiklerinde kız, güzel kokuları keyifle içine çekip etrafına bakındı. Sorgu odalarından mutfağa doğru yürüdükleri kısa yolda bilgilendirilen Deborah merak içerisindeydi. Kendi çocukluğuna baktığını hissetmeden duramadı. Aleut'tan kaçıp yabancı bir yere sığındığında tıpkı böyle endişeli, korku dolu fakat cesur görünmeye çalışır haldeydi. Hiçbir şeyi bilmediği bir yerde eğreti bir insan gibi kalmıştı.

"Sana tuzak kurmayı kim öğretti?" dedi Deborah. Sandalyesinde yan oturmuş, kolunu masaya yaslamıştı.

"Kendi kendime öğrendim. Yemek ne zaman gelir?"

"Birazdan. Tüfeği nereden buldun?"

"Çaldım. Et mi yoksa sebze mi?"

"İkisi de. Ailen var mı?"

Kız irkilerek gözlerini kırpıştırdı. Sanki bu kavramı bilmiyormuş gibi Deborah'a baktı. Yer yer çatlayıp kanamış dudaklarını ıslatarak daha dik oturdu. Ellerini kucağına indirmişti. "Vardır herhalde." Üçünün de cevap bekleyen gözleri üzerindeyken daha fazlasını anlatmak zorunda hissetti. "Hatırlamıyorum. Üzgünüm, bana yemek vermeniz için her şeyi anlatacağımı söyledim ama hiçbir şey bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak.

Parlayan gözleri mutfak tezgâhına, sonra da tekrar üzerlerine çevrildiğinde Deborah kendini berbat hissetmişti. Güçlü görünmekle korkutucu olmayı karıştırıyorlardı bazen. "Merak etme, hiçbir şey bilmesen, hatta bilip anlatmamayı tercih etsen bile sana yemek vereceğiz, tamam mı?" dedi Deborah gülümseyerek.

"Tamam," dedi kız rahatlamış bir şekilde.

"İsmini dahi bilmiyor musun?" dedi Ada şaşkınlıkla. Hafıza kaybının ne kadar yorucu ve yıpratıcı olduğunu hatırlıyordu. Ada, hafızasındaki üç saatlik boşluk yüzünden aylarca kendini zorlamışken tüm hayatını kaybetmenin nasıl olacağını düşünemiyordu.

"İsmimin Eva olduğunu düşünüyorum." Elini boynuna doğru uzatıp ince, uzun bir zinciri çekti. Ucunda küçük, kare bir plaka vardı. Üzerinde Eva yazan bir künye. Eski fakat güzel, el işi bir kolyeydi. Onu seven biri tarafından yapıldığı belliydi. "Her şeyin ne olduğunu biliyorum. Yaşadığım yeri, bölgeyi, bana öğretilen şeyleri hatırlıyorum ama yüzler, isimler ve hatıralar yok. Bir şeyleri televizyondan öğrenmek gibi. Görüyorum, anlıyorum ama oradakilere dahil olamıyorum."

"Yani önceden bir topluluğa aittin," dedi Gavin.

"Evet," dedi Eva. "Buna eminim ama yüzlerinin yerinde kocaman bir boşluk var. Konuştuklarını hatırlıyorum ama sadece dudakları kıpırdıyor, sesleri duyamıyorum."

Görevliler hepsine servis açacakken Deborah sadece Eva'yı gösterdi. Avlanmak varken pişmiş yemek yemeği üçü de sevmiyordu. Belki Ada keyifli olduğunda normal yemek yerdi fakat şu anda keyifli olduğu söylenemezdi. "Ne zamandır bu haldesin?" dedi Deborah fısıltıyla.

"Tam zaman veremem ama sanırım bir yıl önceydi," dedi Eva.

"Neredeyse Av Dönencesi'nde," diye mırıldandı Ada. Son Av Dönencesi'ni unutması zordu. Dawson, Konrad'ı öldürerek başlatmıştı ne de olsa. Evlilik yıldönümleri için güzel bir hediye olduğunu da ummuştu. Üstelik bunda ciddiydi de.

"Bir ağaç kovuğunda uyandım. Dışarı çıktım ve saatlerce koştum. Kimse yoktu. Orada evler olması gerekiyordu. Ailem, arkadaşlarım ve evim vardı. Öyle olduğunu düşünüyorum," derken başını eğdi. "O zamandan beri tek başımayım. Birilerinin bir zamanlar bana öğrettiği tuzakları kurup, bir avcıdan çaldığım tüfekle uyuyorum. Daha önce kullanmam gerekmemişti. Tüfeği yani. Arkadaşınız için üzgünüm. Yaşıyor, değil mi?"

"O iyi," dedi Deborah, parmağını dudağında kaydırarak düşünürken. "Şimdiye kadar karnını nasıl doyuruyordun?"

"Tuzaklarıma düşen hayvanları yiyorum. Önce pişirmem gerekiyor tabii," dedi bitkin bir şekilde gülümseyerek. "Fiziksel olarak hazır olduğumu düşünsem de bir süre daha dönüşebileceğimi sanmıyorum. Hiç değilse önümde beş yılım falan daha vardır."

"Sen..." Ada kaşlarını çatarak Gavin ve Deborah'a baktı. Onlar da şaşkın görünüyorlardı. Görevli önlerine geldiğinde tabağı bırakacaktı ki Ada eliyle durmasını işaret etti. Yemek önüne konduğunda kıza bir süre ulaşamayacaklarını biliyordu. Ondan önce öğrenmeleri gereken bir şey daha vardı. "Neden bahsediyorsun?" dedi tedbirli olmak için.

"Ben bir Buky'yim," dedi Eva, gözleri yemek ve Ada arasında gidip gelirken. Hızlıca devam edip bir an önce beslenme kısmına

geçmek istiyordu. "Kızıl ve bozkurt meleziyim daha açık konuşmak gerekirse. Melezlerin yasak olmadığını biliyorum. Bu yüzden bana öyle bakmayın. Artık yemek yiyebilir miyim?"

"Tabii," dedi Ada başını sallayarak.

Tabak önüne konduğunda tahmin ettiği gibi Eva'yla bağlantıyı kaybetmişlerdi. Dakikalar içinde tabağını bitirip yenisini istediğinde kurt olduğuna inanmışlardı.

5

Ada, Aleut'un bahçesinde durmuş, demir kapıların açılmasını izliyordu. Gelen kişileri karşılamak için buradaydı. Emir altında gibi görünmek istemezdi fakat amaçları için göze aldığı bir durumdu. Araç çakıl taşlı yolda yavaşça ilerlerken, sırtında hissettiği sıcaklıkla arkasına baktı. "Destek olmak için mi geldin?" dedi.

"Evet, ama neden olduğunu bilmiyorum," dedi Peratha, elbisesinin takılan eteğini düzeltirken. "Kötü hissediyorsun."

"Tanımlama için sağ ol, Peratha. Sen olmazsan nasıl hissettiğimi nereden bilecektim ben?"

Peratha için ikinci işaret buydu ve kesinlikle yeterliydi. Tamamen ona dönüp önüne geçti. "İyi misin?"

Ada, herkes içinde yalan söylemesi en zor kişinin Peratha olduğunu düşünüyordu. En azından kendisi için. "Maritza öldü ve biyolojik sapık babamla karşılaşmak üzereyim. Üstelik ona saldıramıyorum çünkü dikkatli hareket etmek zorundayım, yoksa yalnızca anlık hislerimi tatmin eder, iğrenç planlarını engelleyemem. Bıçaklamak istediğin birine tahammül etmek çok zor, Pe-

ratha," dedi surat asmamaya çalışarak ama başarılı olduğundan emin değildi.

"Biliyorum. Tanıştığımızda aynı şeyi ben de yaşıyordum. Yakın zamanda zaten ölürsün diye düşünüp kendimi avutuyordum ama resmen kök saldın. Teşekkürler."

"Destek olmaya mı çalışıyorsun yoksa beni sinirlendirmeye mi?"

"Geldiler," dedi Peratha yanına geçerken. "Kuzenin de burada."

"Senin adına sevindim."

"Kes şunu. Yeniden ölmen için kendimi teselli edemem," dedi Peratha, yüzünde mükemmel ve sahte bir gülümseme varken.

"Sen ve vaatlerin," dedi Ada iç geçirerek.

Creon ve Leone araçtan inip onlara yaklaşırlarken, bahçedeki çoğu kişi durup izlemeye başlamıştı. Cadılarla yaşanan son savaşın ardından kurtlar, Büyük Birleşme'yi hayata geçirmişlerdi. Aleut lideri Lanston'ın önderlik ettiği birleşme, kurtların uzun zamandır ihtiyaç duyduğu şeydi. Liderler küçük adımlarla ilerlemek konusunda hemfikirdi. Remus ve Aleut arasında öğrenci değişimi olmuştu. Tarafsızlar ise konumlarını bozmamıştı, bozmayacaklardı da. Birleşmeye itiraz etmemeleri Lanston ve Dionne için yeterince iyiydi. İki lider de kabul etmek istemese de eğer Tarafsızlar bu birleşmeyi onaylamasaydı gerçekleştiremeyeceklerini biliyorlardı. En güçlü ve asil kurtlardan oluşan Tarafsızlar, Yaşlılar adı verilen küçük bir grup tarafından yönetiliyordu. Tüm halkın kâbuslarını süsleyen ve eski kurallara göre yaşayan kurtlardı.

"Her şeyin yolunda olduğunu umuyorum," dedi Leone ellerini cebine yerleştirerek. "Kocan nasıl? Müdahaleden sonra toparlanabildi mi?"

Ada, Dawson'ın kalp mührünü kırmak için Leone'un bıçaklarla yaptığı *müdahaleyi* gereğinden fazla düşünmemek için başını salladı. "Çabuk atlattı. Güçlüdür. Sizi buraya Remus öğ-

ratha," dedi surat asmamaya çalışarak ama başarılı olduğundan emin değildi.

"Biliyorum. Tanıştığımızda aynı şeyi ben de yaşıyordum. Yakın zamanda zaten ölürsün diye düşünüp kendimi avutuyordum ama resmen kök saldın. Teşekkürler."

"Destek olmaya mı çalışıyorsun yoksa beni sinirlendirmeye mi?"

"Geldiler," dedi Peratha yanına geçerken. "Kuzenin de burada."

"Senin adına sevindim."

"Kes şunu. Yeniden ölmen için kendimi teselli edemem," dedi Peratha, yüzünde mükemmel ve sahte bir gülümseme varken.

"Sen ve vaatlerin," dedi Ada iç geçirerek.

Creon ve Leone araçtan inip onlara yaklaşırlarken, bahçedeki çoğu kişi durup izlemeye başlamıştı. Cadılarla yaşanan son savaşın ardından kurtlar, Büyük Birleşme'yi hayata geçirmişlerdi. Aleut lideri Lanston'ın önderlik ettiği birleşme, kurtların uzun zamandır ihtiyaç duyduğu şeydi. Liderler küçük adımlarla ilerlemek konusunda hemfikirdi. Remus ve Aleut arasında öğrenci değişimi olmuştu. Tarafsızlar ise konumlarını bozmamıştı, bozmayacaklardı da. Birleşmeye itiraz etmemeleri Lanston ve Dionne için yeterince iyiydi. İki lider de kabul etmek istemese de eğer Tarafsızlar bu birleşmeyi onaylamasaydı gerçekleştiremeyeceklerini biliyorlardı. En güçlü ve asil kurtlardan oluşan Tarafsızlar, Yaşlılar adı verilen küçük bir grup tarafından yönetiliyordu. Tüm halkın kâbuslarını süsleyen ve eski kurallara göre yaşayan kurtlardı.

"Her şeyin yolunda olduğunu umuyorum," dedi Leone ellerini cebine yerleştirerek. "Kocan nasıl? Müdahaleden sonra toparlanabildi mi?"

Ada, Dawson'ın kalp mührünü kırmak için Leone'un bıçaklarla yaptığı *müdahaleyi* gereğinden fazla düşünmemek için başını salladı. "Çabuk atlattı. Güçlüdür. Sizi buraya Remus öğ-

rencilerin durumunu konuşmak için çağırdım. Aslında Remus eğitmenini de istemiştim fakat kendisi meşgul sanırım."

"Öyle," dedi Creon gerginliği yatıştıran bir sesle. "Bu yüzden sağlıklarıyla ve geçmişleriyle ilgili bilgisi olan Leone'un gelmesi ve Remus'u temsilen benim gelmem uygun bulundu. Eminim sizin için bir sakıncası yoktur," derken gözlerini Peratha'ya kaydırdı.

"Hiçbir sakıncası yok. Ayrıntıları konuşmanız için sizi yalnız bırakayım," dedi Peratha geri çekilerek. "Hoş geldiniz. Umarım hepimiz için verimli bir ziyaret olur."

Peratha arkasını dönmüştü ki Ada onu durdurmak için boğazını temizledi. "Aslında önce Leone'la baş başa görüşmek istiyorum. Remus'u temsilen gelse bile öğrencilerin tüm dertlerini dinlemesine gerek yok. Bu sırada Creon'la sen ilgilenebilir misin?"

"Evet, lütfen benimle ilgilen," dedi Creon, topukları üzerinde ileri geri sallanırken. Simsiyah saçları ve tam zıttı olan parlak mavi gözleriyle gerçek bir hilebaz gibi görünüyordu.

Peratha dişlerini sıktığını saklamaya çalışsa da gerilen çenesi üçünün de dikkatini çekmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp kibar bir şekilde başını eğdi. "Elbette, bu taraftan," deyip bahçeyi gösterdi. Creon'la yalnız kalmak istemiyordu. Creon da bunu fark edip gülümserken bahçeye doğru yürümeye başladı. Eteğini hafifçe kaldırarak dönen Peratha, uzaklaşmadan önce Ada'ya doğru eğilip fısıldadı. "Kendimi teselli ediyorum. Sınırı geçtin, küçük şeytan."

"Spor salonuna gidelim mi?" dedi Ada, Leone'a dönerek.

"Yolu göster, hayatım. Ada mıydı?"

Ada ağzından yanlış bir şey kaçırmamak için başını salladı. Gözünün seğirmesini saklayabilmişti en azından. Leone'un gelişini özellikle akşamın bu geç saatine ayarlamıştı. Böylece burayı tamamen boş görebileceklerdi. Öğrenciler tarafından dikkati da-

ğılmadan Leone'la konuşmak istiyordu. Arkasını dönerek sırtını kapılara yasladı ve iterek açtı. "Aleut ve şimdi de Remus öğrencilerini burada eğitiyoruz." Yan durup geçmesi için kapıyı tuttu. "Seni buraya çağırdım çünkü öğrenciler hakkında yeterince psikolojik veri sağlayamadık. Aynı zamanda dosyaların birçoğu mühürlü. Geçmişlerine, ailelerine ve profil değerlendirmelerine ulaşamadık."

Leone hâlâ elleri cebinde dolaşırken havuzun kenarına kadar ilerledi. "Böyle olması gerekiyordu. Sizin gönderdiğiniz dosyaların da açık olduğunu söyleyemem."

"Karakterine güvenmediğimiz hiçbir öğrenciyi size göndermedik."

Duyduklarına gülümseyen Leone, omzunun üzerinden Ada'ya bakıp yavaşça döndü. "Peki, biz size bozuk olanları mı gönderdik?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sahiden Ada, beni buraya neden çağırdın?"

Çünkü Aliz'le sen gizli bir şeyler çeviriyorsun ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum, diye içinden yanıtladı Ada. Remusların Cellat'ı Aliz birçok katliamın odak noktasıydı. Ada'nın tüm ailesini öldürüp, kurtların arasına sürüklenmesine sebep olan Aliz'di. Ali'nin ölüm videosunu izledikten sonra araştırmalarını yoğunlaştıran Ada, öldürülen çoğu kişinin kayıtlarını bulmuştu. Üstelik önceden bu katliamların tesadüf olduğunu düşünürken artık birbirleriyle bağlantılı olduğuna emindi. Kimse öylesine seçilmiyordu ve tüm bunları gerçekleştiren Leone'la Aliz'di. Ada sadece Aliz'i öldürüp ailesinin intikamını almak istemiyor, aynı zamanda bir daha kimsenin bunları yaşamamasını sağlamayı amaçlıyordu.

"Seni temin ederim ki buraya gönderdiğimiz öğrenciler titizlikle seçildi," dedi Leone başını eğerek gülümserken. Dağınık kumral saçları, mavi gözleri ve kirli sakalıyla Ada'nın takdir etmek istemediği kadar iyi görünüyordu.

Başka bir açıdan yaklaşmayı umarak bir elini kum torbasına yasladı. "Kişisel bir soru sorabilir miyim?" Leone başıyla onaylarken gözleri salonun içinde dolaşıyordu. "Melezsin, değil mi? Lider ailesinden gelmene rağmen görüntün bunu yansıtıyor. Doğduğun zamanlarda melezler yasaktı. Tahminimce belli aşamalardan geçmiş olmalısın. Bu yüzden mi tedavi adı altında kurtlara işkence ediyorsun? Gençliğinde sana yapılanın intikamını almak ve safkan kurtları cezalandırmak için mi?"

Leone'un dudağı çarpılarak mükemmel gülüşü bozulduğunda bunu saklamak için başını çevirdi. Hemen sonra Ada'ya döndü. "Dosyanı hatırladım. Psikoloji okumuştun, değil mi?"

"Remuslarda dosyam mı var?"

"Elbette. Ne de olsa seni keşfeden bizdik," derken gözleri ay ışığında parladı. Ada'nın boğazından hırlama yükseldiğinde Leone ona yaklaştı. "Bu oyunu karşılıklı oynayabiliriz. Tahmininden çok daha yaşlı, korktuğundan çok daha yetenekliyim. Melez soyumdan beni yakalayabileceğini zannedecek kadar saf mısın? Eğer işkencenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsan kocana sor. Bu konuda uzman sayılır. Üstelik bıçağın iki tarafında da bulundu."

"Bahçeyi görmek ister misin?" dedi Ada başparmağıyla arkasını işaret ederek. "Harika bir manzarası vardır."

Leone kendini tutamadan kahkaha attı. "Görelim tabii. Güzel ve eşsiz şeyleri her zaman takdir etmişimdir."

"Bilmez miyim?" dedi Ada cam kapıları açarken.

Bahçeye henüz geçmişlerdi, kurtların çoğu odasına çekilmiş, birkaç kişi haricinde dışarısı tenhaydı. Ağaçların sıklaştığı yere doğru yürümeye başlamışlardı ki ormandan çıkan Rachell'i gördüler. Yeni avlanmıştı, üzerinde gece kadar karanlık peleriniyle Aleut binasına doğru yürüyordu.

"Isabel," dedi Leone adımlarını yavaşlatırken.

Rachell refleksle başını çevirdiğinde hatasını çok geç fark etmişti. Leone ve Ada'yı gördüğünde dağınık saçlarını yüzünün önünden çekmeye çalıştı. Yağan karın ıslaklığından dolayı hafif de olsa yatışmış kıvırcık saçlarının uçları çamurlanmıştı. "Bir süredir Rachell ismini kullanıyorum," dedi olduğu yerde durarak.

"Telafi etmemiz gereken çok şey var öyleyse," dedi Leone.

Rachell, Ada'ya kaçamak bir bakış atıp geçiştirmek adına gülümseyip başını salladı. "Elbette. Bir ara görüşürüz."

Ada aklındaki çoğu şeyi unutup öylece dururken Gavin'in annesiyle Leone'un neden tanışmış olduklarını düşündü. Artık Remus ve Aleut arasında açık bir düşmanlık olmamasına rağmen belli ki Leone, Rachell'i eskiden tanıyordu. Üstelik Ada, nedense bir savaş sebebiyle karşılaşmadıklarına düşünüyordu.

"Nereden tanışıyorsunuz?" dedi Ada birden.

Leone'un korkusuz olduğunu ve saklaması gereken hiçbir şey olmadığını göstermek adına bilgi vereceğini umuyordu. "Uzun zaman önce birbirimize yardımımız dokundu," dedi Leone omuzlarını kaldırarak. "Bulunduğumuz dönem için biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama Isabel açık fikirli biri. Remus olmam umurunda değildi."

"Evet," dedi Ada mırıldanarak.

"Her neyse, konumuzu dağıtmayalım. Sormak istediğin neler var?"

Ada, öğrencilerle ilgili gerekli olduğunu düşündüğü ve Gavin'in eline sıkıştırdığı birkaç soruyu sorup cevapları not aldı. Kendi planı üzerindeki odağını çoktan kaybetmişti. Aklı fazla karışıktı. Çok uzun bir gün olmuş, üstüne bir de Leone'u ağırlamıştı. Sabahtan beri çocuklarını görmediğini fark ettiğinde cümlenin ortasında durdu.

Leone, Ada'nın karmaşasını anlamamış ya da umursamamıştı. Yan yana oturdukları bankta tam karşıya bakıyorken gözleri deftere doğru kaydı. "Hangi dil bu?" diye sordu.

Daha fazla devam edemeyeceğini düşünen Ada, not defterini kapatarak ayağa kalktı. Gözlerinin arkasında berbat bir ağrı vardı. Uzun bir zamandır insancıl bir ağrıyla uğraşmamıştı. "Geldiğin için teşekkür ederim. Murat'a haber vermiştim. Öğrencilerle ilgili o da seninle görüşmek istiyor. Yolu göstereyim," deyip cevabını beklemeden yürümeye başladı.

"Eğitmenin Gavin olduğunu sanıyordum. Onunla da görüşecek miyim?"

"Hayır," dedi Ada düşünmeden. "Hayır, buna gerek yok. Profilleri Murat çıkarır, Gavin'e tavsiye verir. Eğitmenlik konusunda bir tecrüben yoksa ya da uzmanlığına güvenmiyorsa Gavin fikirlerini dinlemekle vakit kaybetmek istemez. Bu yüzden aracıyım zaten."

"Yerine seni düşünüyor öyleyse."

"Yerine değil," dedi Ada. Adımlarını olabildiğince hızlı atıyordu. Aleut her zaman bu kadar büyük müydü? Mide bulantısını bastırmak için sürekli yutkunuyor ama başarılı olamıyordu. "Gavin öğrencilere daha kaliteli zaman ayırmak istiyor, bu yüzden işini bölüşüyoruz. Onun yerine kimse geçemez."

Murat'ın ofisinin önüne geldiklerinde kapıya hafifçe vurdu. "Seni bekliyor, geç geleceğini biliyordu. Tekrar görüşmek üzere," deyip arkasını dönerek uzaklaştı. Leone'un görüş alanından çıktığı gibi koşmaya başladı. Dairesine girdiğinde sırtını kapıya yaslayıp soluklandı. Defter ve kalem elinden düştüğünde irkilerek kendine geldi. Başını kaldırdığında Dawson'ı gördü. "Leone buradaydı. Ondan nefret ediyorum. Yüzüne bakıp normal bir şekilde konuşmak... midemi bulandırıyor. Bıçağı göğsüne sokup onu parçalamak istiyorum. Durmam için yalvarsın, hayatı için mücadele etsin ama başarılı olamasın istiyorum."

"Yine kafamın içinde misin sen?" dedi Dawson onun kollarını tutarken.

Ada ona bakıp ne dediğini anlamaya çalıştı. Nefesini bırakarak gülerken yumruk yaptığı eliyle hafifçe Dawson'a vurdu. "İhtiyacım olan her şeyi biliyorsun."

"Mükemmel bir kocayım," dedi Dawson, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. Ada'yı alnından öptüğünde buz kesmiş tenini hissetti. Ellerini kollarında aşağı yukarı kaydırıp kollarını yavaşça etrafına sardı. Sıcağını karısıyla paylaşıp, bir zamanlar insanken ısıttığında olduğu gibi güvende hissetmesini sağladı. "Yapman gereken her şeyi tek bir güne sığdırmaya çalışma, Tüysüz. Öyle ya da böyle yatağa girip gözlerini kapatacak ve yaşadıklarını düşüneceksin. Kardeşin için üzülmen kötü bir şey değil."

"Daha kaç defa yas tutmam gerekecek?" dedi Ada, alnını Dawson'ın omzuna yaslarken.

"Zamanı geldiğinde buna şaşırmayacağın kadar çok. Öğrenmen gereken şey, yaşadığın kayıpların hayatındaki etkisini kontrol altında tutabilmek."

"Öğrenmem gerekiyor. Sabahtan beri çocukları görmedim. Diğer saçmalıklarla o kadar meşguldüm ki çocuklarımı ihmal ettim."

"Onları ihmal etmedin. Ben yanlarındaydım." Dawson, onun artık ısınmış olan yüzüne öpücükler bırakırken saçlarını okşadı. Ada'nın farkına varmadan topladığı saçlarını çözdü. "Artık biraz dinlen, olur mu?"

Ada, Dawson'ın arkasından yatak odasına girdi. Kıyafetlerini değiştirdi fakat Dawson'ın kollarına kıvrılmadan önce çocukların yanına uğradı. Odanın iki ucundaki yataklarında uyuyan ikizlerin nefes sesleri Ada'yı gülümsetmişti. Lenora'nın yanına gidip yatağının kenarındaki korumalığı, kilidini açarak aşağıya indirdi. Uzun bir süre kullanmaları için büyük yatak almışlardı. Sık sık alışverişe çıkabilecek zamanları olmuyordu. Lenora'nın yorganını düzeltip Lyon'a bakmak için döndü. Oğlunu dikkatli bir şekilde kaldırıp Lenora'nın yanına yatırdı. Başları birbirine doğru dönüp emziklerini çekerek uyumaya devam ettiler. Ada'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Onları biraz daha izlemek için yanlarına kıvrıldı. Kıpırdasa yere düşecek kadar küçük bir yerde uzanıyordu. Gözlerini kapatıp kokularını içine çekerken bir türlü kalkıp odadan ayrılacak gücü kendinde bulamadı. Tüm

günün yorgunluğu, çaresizliği ve yıkımı üzerine çökerken uykuya daldı.

Gecenin tamamını karanlık bir boşlukta geçirmişti. Bir saniyeliğine gözlerini kapatıp hemen sonra kendine gelmiş gibi hissediyordu. Çocuk odasının bol güneş almasını istedikleri için pencereyi genişletmişlerdi. Ada yüzünü yastığa çevirerek ışığı kesmeye çalışırken uykusuna geri dönmek istedi.

Yatağın ortasında olduğunu fark ettiğinde, üzerine örtülmüş battaniyeyi kenara atarak ayağa kalktı. Çıplak ayaklarıyla yatak odasından geçip salona yürüdü. Kitaplığın yanında duran masa, Ada'nın çalışmalarıyla kaplıydı. Onları sürekli taşımak istemediğinden açıkta tutuyor, sadece çok gizli ayrıntıların yazdığı defterini gizliyordu. Dawson'ı masanın başında görünce şaşırmamıştı. Ada'yı desteklemesine rağmen hâlâ hazır olmadıklarını düşünüyordu. Ada bazen onun planı geciktirmeye çalıştığından şüpheleniyordu.

"Çocuklar nerede?" dedi Ada saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Dawson, not defterinin sayfasını çevirip yazanları okurken başını kaldırmadı. "Uzun zamandır ilk defa kar yağmıyor. Jasmine'e dışarı çıkmalarını söyledim. Bunları okuyamıyorum," dedi defteri kaldırarak ona çevirirken.

"Ana dilimi sadece duyduğunda mı anlıyorsun?" dedi Ada gülümseyerek. "Lavina'nın büyüsünün de sınırları varmış demek ki." Ada ve Murat'ın başka dilde konuşmasından rahatsızlık duyan Dawson kendince bir çözüm bulmuş, Lavina'nın ona Türkçe öğretmesini sağlamıştı. Konuşmasına hiç gerek kalmamıştı, duyduklarını anlayabiliyordu ama belli ki okuyamıyordu.

"Hoşlanmadım," dedi Dawson defteri kapatırken.

"Onları yazarken aklımda başka şeyler vardı. Bu yüzden dikkat etmemişim."

"Leone'la ne konuştunuz?"

Ada sandalyeyi çekip otururken gözlerini ovuşturdu. "Aslında ondan bazı bilgiler almayı umuyordum. Ama Leone sandı-

ğımdan çok daha zeki ve hilekâr. Sorularımı bir şekilde kendine çevirmeyi başardı. Üstüne gitmeyi planlıyordum..."

"Hayatını işkence yapmaya adamış birini kızdırmak istedin. Kendine dikkat etme diye bir kavramla tanıştın mı?"

"Önemli değil," dedi Ada elini sallayarak. Dirseğini masaya yaslayarak alnını avucuna bastırdı. "Rachell o sırada ormandan çıkıyordu ve Leone ona Isabel diye seslendi. Önceden tanışıyorlarmış ve birbirlerine yardım etmişler. Leone iğrenç gülümsemesiyle Rachell'in açık fikirli olduğundan, Remus ve Aleut kavramlarını umursamadığından bahsetti."

"Ve sen de Gavin'in babasının Leone olduğunu düşünüyorsun," dedi Dawson sakin ve yavaşça.

"Sen düşünmez miydin?" Ada birden başını kaldırarak sandalyeyi çekti ve Dawson'a oturmasını işaret etti. Dawson karşısına geçtiğinde Ada uzanıp ellerini dizlerine yasladı. "Bana saçmaladığımı söyle."

"Gavin'le kardeş olabilirsiniz," dedi Dawson arkasına yaslanırken. "Bu gözlerimi oymak istememe sebep oluyor."

"Dawson!"

"Tamam. Bir düşünelim." Dawson başparmağıyla dudağının altını kaşırken gözleri uzaklara dalmıştı. "Rachell'in Isabel ismini kullandığını hatırlamıyorum ama kayıtlardan kolayca ulaşabiliriz. Bu bizim ufak sırrımızı açığa çıkarmasına rağmen isim değişiklikleri rastgele değildir. Hayatında önemli bir dönüm noktası yaşamayan ya da saklanmayan hiçbir kurt ismini değiştirmez. Isabel'in neden Rachell olmak istediğini bulmamız gerekiyor. "Diğer yandan..." deyip başını iki yana salladı. "Gavin'in Leone'un oğlu olduğunu düşünmüyorum. Remus olsaydı mutlaka hissedilirdi. Üstelik görünüşünde melez tek bir yön yok."

"Evet!" dedi Ada heyecanla. "Evet, elbette. Bunu düşünmem gerekirdi. Remus olsa kesin bilirdik. Gavin baştan aşağı Vede gibi görünüyor."

Dawson'ın aklında başka ihtimaller daha vardı fakat küçük ve uzak ihtimaller olduğundan paylaşmak istemedi. Ada yeterince dağılmış görünüyordu. "Bundan korkuyor musun?"

"Dawson, bu berbat bir şey olurdu. Gavin Vede olmaktan gurur duyuyor ve Remuslardan nefret ediyor. Annesinin ona devasa bir yalan söylemiş olma ihtimaline değinmek dahi istemiyorum. Gavin'le kan bağına ihtiyacım yok. O benim zaten kardeşim."

"Babasını hiç tanımadığını biliyor musun?"

Ada dudaklarını ısırırken başını salladı. "Birkaç kelime haricinde bu konuda hiç konuşmadı. Rachell'e ne zaman babasını sorsa geçiştirdiğini söylemişti sadece." Ada'nın rahatlığı kaybolurken yeniden yükselen baş ağrısını hissetti. Çocuklarıyla uyuduğu birkaç saat nasıl da rahatlamasını sağlamıştı. Şimdi yeniden başa dönmüş gibiydi. "Bu demek oluyor ki Rachell sahiden bir şey saklıyor. Sence bunu araştırmalı mıyım?"

"Hayır," dedi Dawson kesin bir şekilde. "Gavin zaten bunun farkında. Eğer istese araştırırdı. Belki de araştırmıştır, bilemeyiz. Ama buna karışmak bize düşmez, Tüysüz. Şüphelerini paylaş, gerekirse Rachell'le Leone'un karşılaşmasını anlat ve yardım teklif et ama sakın Gavin'den gizli bir şekilde bu işe girme."

"Ama hiçbir şey bulamazsak sadece aklını karıştırmış olacağım."

"Bu Gavin'in hayatı. Kararı verecek olan o."

Kapı heyecanlı biri tarafından yumruklandığında ikisi de şüphelerini kenara itmek zorunda kaldı. Ada üstünü değiştirmek için yatak odasına giderken, Dawson koridordakine içeri girmesini söyledi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi genç bir kurt kapının önünde dururken. Gözleri tereddüt içinde dairede dolaştı. "Ada'yı görmem gerekiyordu."

"Kimsin?" dedi Dawson. Çözemediği için hâlâ sinirlerini bozan defterle koltuğa oturdu. İlk sayfaları çevirip giderek kötüle-

şen el yazısına baktı. Moralinin bozulmasıyla eş zamanlı olarak el yazısı da değişmişti.

"Braxton," dedi Ada başını uzatarak. "O benim öğrencim."

"Tebrikler," dedi Dawson başını kaldırmadan.

"Teşekkür ederim?" dedi Braxton. Başka ne diyeceğini bilemeden omuz silkti. Ada rahat olması için elini sallayıp yeniden görünmez oldu. Çoktan giydiği pantolonunun üstüne bir tişört ve gömlek geçirip botlarını giydi. Ada'yı tekrar görene kadar farkında olmadan nefesini tutan Braxton bir çırpıda konuştu. "Gavin seni çağırmamı ve acil olduğunu söyledi. *Nehrin ağaç eve yakın bölgesindeyim*, dedi. Tam olarak bu cümleydi."

"Birazdan orada olacağım. Teşekkür ederim."

"Gidebilir miyim?"

Dawson gülüşünü bastırmak için boğazını temizlerken, Ada ne diyeceğini şaşırarak kekeledi. "Tabii. Git. Yani gidebilirsin." Kapı kapandığında koltuğun ucundaki yastığı alıp Dawson'ın kafasına fırlattı. "Sakın gülmeye kalkma. İlk defa emrimde birileri var. Çabuk alışabilirim."

"Bana emir mi vereceksin?" dedi Dawson. Bu düşünceyle eğlenmiş görünüyordu. Başını arkaya yaslayıp hafifçe yan döndü. Karısına bakan gözleri, sarının en tehlikeli tonlarında parlıyordu. "Ne zaman başlarsın? Kaçta burada olayım?"

"Yapman gereken şeyler yok mu senin?"

"Beni kendinle karıştırma, Tüysüz. Asla ayak işlerine koşturmam ve canlılarla çalışmam. Biri ölmek istiyorsa beni çağırsınlar. Burada beklerim." Dawson'ın yapması gereken iki görevi vardı aslında. Thomas ve Akira'nın cezalarını kesinleştirmeliydi. Düzgün ve tarafsız bir karar aldığına Lanston'ı da inandıracaktı. Her ne kadar ölmelerini istese de unvanını lekeleyecek bir şey veya kişisel yargılarla karar aldığını düşünmelerini istemiyordu. Bu gelecekteki tüm infaz ve yargılarına şüphe katardı.

Ada, Gavin'in küçük bir çocukken kullandığı ağaç eve doğru yürürken adımlarını hızlı atıyordu. Kucağında Lenora'yla bahçe-

ye geçen Hilary'yi gördüğünde yolunu değiştirerek yanlarına gitti. "Ormandan mı çıkıyordunuz?" dedi Ada, Lenora'nın saçlarını okşayıp yanağına kocaman bir öpücük bırakırken.

"Lyon'la oynarken ormana kaçmış. Ama çabuk yakalandın, değil mi?" dedi Hilary küçük kızı gıdıklayarak. Lenora kahkaha atarken çırpınarak kendini yere bıraktı ve kardeşiyle oynayan Jasmine'e koşmaya başladı.

Ada yoluna devam ederken bugün havanın sahiden güzel olduğunu düşündü. Etraflarında hâlâ karlar vardı, kar hiçbir zaman yeteri kadar erimiyordu fakat güneş bugün sadece parlamıyor, aynı zamanda ılık bir hava yayıyordu.

Gavin'i arkası dönük bir halde gördüğünde adımlarını yavaşlattı. Biraz daha yaklaşmıştı ki mükemmel beyaz karı lekeleyen çamur ve kan izlerini gördü. İçten içe ne olduğunu bilmesine rağmen düşünmemeye çalışarak ilerlemeye devam etti. "Gavin?" dedi sessizce.

Birden önüne dönen Gavin'in yüzünde Ada'nın şimdiye kadar şahit olmadığı bir ifade vardı. Kederli ve korkunç hissediyordu. Üstelik bu hislerinin henüz yeni öldürmüş olduğu kurtla hiçbir ilgisi yoktu. "Hemen geldiğin için teşekkürler. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Pek açıklanacak gibi değil zaten," dedi Ada. Kan izlerini takip ederek sırtı dönük olan kurdu görmek için etrafından dolaştı.

"Onu kastetmiyorum," dedi Gavin elini önemsizmişçesine cesede sallarken.

Ada elini ağzına kapatarak geriye doğru adım attı. "O, Remus öğrencilerden biri. Gavin, sen yapmış olamazsın."

"Yaptım."

"Hayır."

"İnkâr etmiyorum ve saklamayacağım. Ama öncesinde beni dinlemen gerekiyor." Gavin ona yaklaşarak kollarını tuttu. Gözlerine bakmak için başını eğdi. "Seni çağırdım çünkü..." Öksü-

rerek kuruyan dudaklarını ıslattı. "Burada olman ve bilmen gerekiyordu."

"Kovulacaksın," dedi Ada birden. Bakışlarını nihayet cesetten ayırıp Gavin'e döndü. "Bir öğrenciyi öldürdün, Gavin. Üstelik bundan pişmanmışsın gibi görünmüyor. Nefsi müdafaaydı. Öyleydi, değil mi? Kendini korumak için öldürdün."

"Şimdi de hakaret etmeye başladın. Böyle bir şeyi asla kabul etmem. Kendimi infazdan kurtarmam gerekse bile. Artık sözümü kesme de beni dinle."

"Hayır!" Ada geri çekilerek ellerini salladı. Ortada olan sorunu göremiyor muydu? Eğer Lanston, bebeği gibi koruyup büyütmeye çalıştığı birliğin bozulacağını hissederse her şeyi ve herkesi riske atardı. Remuslara iyi niyette bulunmak için Gavin'i idam dahi ettirirdi. Üstelik Gavin böyle tehlikeli bir şekilde cinayetinin arkasında dururken. "Kıyafetlerini çıkarıp dönüşüm geçir. Üzerindeki koku geçene kadar suyun altında mı kalırsın yoksa nehre mi atlarsın bilmiyorum. Gidip bu saatte ne yapıyorsan ona devam et. Bu şeyi..." deyip gözlerini karnı ve boynu parçalanmış cesette dolaştırdı. "Ben hallederim."

Gavin üzgün halden şaşkına geçerken Ada'ya yaklaştı. "Kaiser'a karşı hazırladığımız suikast haricinde hiçbir suça karışmadın. Buna şimdi de başlayamazsın."

"Gavin, neden yaptın?" Ada gözleri dolduğunda başını çevirerek kendini toparlamaya çalıştı. "Cevap duymak istemiyorum. Sorduğumu unut. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi."

"Benim için bir cesedi ortadan mı kaldıracaksın?"

"Evet."

"Ya haksızsam? Çocuğun masum olup olmadığını sormadın bile."

Ada gözlerinin altını silip burnunu çekti. "Sormama gerek yok. Sana güveniyorum. Eminim geçerli sebeplerin vardır. İntikam alırcasına parçalamış olsan bile," dedi dişlerini sıkarak.

"Bana kızgın mısın?"

"Ciddi misin?" dedi Ada bağırarak. "Suçunun üstünü kapatacağım Gavin, bir de aferin dememi mi bekliyorsun? Koruman ve eğitmen gereken birini öldürdün. Muhtemelen henüz elli yaşında bile olmayan genç bir kurdu parçaladın. Aleut ve Remus'un eski günlerine dönmesini mi istiyorsun?"

"Anlamıyorum. Sorularına cevap vermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Git buradan," dedi Ada kendine hâkim olmaya çalışırken. Gavin'in herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermemesi Ada'yı daha da sinirlendiriyordu. Nasıl olur da bir cinayeti böylesine soğukkanlılıkla işleyebilirdi? Gavin ortadan kaybolurken, Ada eğilerek bir dizini yere yasladı. Başını cesedin yüzüne doğru eğdiğinde onun Edd olduğunu fark etti. Remuslardan gelen ilk grubun içindeydi. Konuştuklarını pek hatırlamıyordu fakat hareketleri gözüne batmamıştı. Uyum sağlamış ve normal görünüyordu. Yukarı kaymış gözlerine bakmaya daha fazla dayanamadan parmaklarını uzattı. Gözlerini kapatırken onun için dua etti. Hem onun hem de Gavin için.

Ada oturup ayaklarını altında topladı. Avuçlarını dizlerine yaslayıp başını eğdi ve bekledi. Yaptığı şeyden emin değildi. Nasıl yaptığını bile çözememişti işin aslı. Sadece birkaç hafta önce balkonda oturmuş, tepelerinden uçan bir kuşu düşünüyordu. O kadar ilgisini çekmesinin tek sebebi Lyon'un onu yeniden görmek istemesiydi. Ada'nın içinden geçen tek şey kuşun gelip balkonuna konmasıydı ve saniyeler içinde bu isteği yerine gelmişti. Hayvanları kontrol edebildiğini düşünmek istemiyordu fakat belki... onları bir parça yönlendirebiliyor ya da duygularıyla bağlantı kurabiliyordu.

Bu olaydan sonra bir daha denememiş ya da konusunu açmamıştı. Hâlâ güçlerini çözmek ve bunlarla baş etmek için uğraşıyordu. Yeni sorunlara ihtiyacı yoktu. Diğer yandan şimdi yardım edebilecek tek şey yeni keşfiydi.

Ormanın hareketlendiğini, kalbinin daha hızlı attığını hissederken başını kaldırarak yüzünü gökyüzüne çevirdi. Sık ağaçlar yüzünden güneş direkt bir şekilde yüzüne çarpmıyor, ısısını ulaştıramıyordu. Az sonra yapacağı şeyi düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı. Kendi etrafında döndüğünde yırtıcı hayvanları ve dallara konmuş kuşları gördü.

"Pekâlâ," dedi Ada geri adım atarken. "Yemeğinizin tadını çıkarın ve arkanızda tek bir kanıt bırakmayın."

Hayvanlar Edd'in üzerini kaplarken, Ada neredeyse koşarcasına oradan ayrıldı. Bahçeden geçerken Jasmine ve çocukların ortalarda görünmediğini fark etti. Havanın soğumaya başlamasıyla içeri girmiş olmalılardı. Spor salonunun cam kapısını iterek öğrencilerin arasından geçti. Özellikle bir kişiyi arıyordu.

"Braxton, benimle gel." Ada hız kesmeden diğer kapıdan çıktı. Koridora geçip ıssız bir yer bulana kadar ilerlemeye devam etti. Braxton bir şey söylemeden Ada'nın adımlarına uyum sağlıyordu. Bir kızıl kurt olan öğrencisi sadece ilk öğrendiğinde Ada'yı eğitmeni olarak kabullenmekte zorlanmıştı fakat en üst sınıftaki öğrenciler bile Ada'nın geldiğinden beri ne kadar çalıştığını görebiliyordu. Günlük eğitimleri beş saatken Ada hâlâ on saatin üzerinde çalışıyordu. Tabii bir savaşın içine dalmamışsa, ki zaten bundan daha iyi bir antrenman olamazdı.

Merdivenlerin yanında durup Braxton'ı kendine yaklaştırdı. "Gavin beni çağırmanı söylediğinde neredeydin?"

"Ormanın girişine yakındık," dedi Braxton gizliliğin sebebini çözemese de. "Ayağının altında çırpınan biri vardı ama eğitimdedir diye bir şey söyleyemedim. Böyle şeyleri seviyor. Havuzdaki boğulma maceralarınızı hatırlarsın."

"Yorum yapma. Gördüklerini anlat."

"Affedersin." Braxton daha fazlasını anlatabilmek için detayları hatırlamaya çalıştı. Her şey o an için bile fazla hızlı gelişmişti. "Bana bir an önce seni bulmamı ve dediğim gibi nehrin oraya

çağırmamı istedi. Çok sinirliydi ve yüzü... bilmiyorum. Ürkütücü görünüyordu. Soru sormadım, beklemedim. Gelip seni buldum."

"Başka kimseye söyledin mi? Bu çok önemli." Ona daha fazla yaklaşırken Braxton sırtını duvara yaslamıştı. Buna rağmen Ada üzerine gitmeye devam ediyordu. Kendinden on santim daha uzun, iri yapılı bir İskoç'u korkuttuğunun farkında bile değildi. "Herhangi biri seni gördü mü ya da beni çağırdığını biliyor mu?"

"Sadece Dawson," dedi Braxton başını iki yana sallarken.

"Tamam," dedi Ada. Ona inanıyordu fakat yeterli olmadığını biliyordu. "Benimle gel. Hadi." Birkaç kat merdiven çıktıktan sonra önünde durdukları odanın kapısını çaldı. İçeriden seslendiklerinde kapıyı açtı. Braxton'ı beraberinde çekerek içeri girdi. "Müsait misin?"

"Pek değil, sonra gelebilir misiniz?" dedi Murat başını bir yığın kâğıttan kaldırmadan.

"Hayır."

"O zaman neden soruyorsun ki?" Murat elini masaya yaslayarak onlara döndü. "Sana daha önce de söyledim, öğrencilerinin değerlendirmesini aceleye getirmeyeceğim ve kesinlikle bu seansları seninle paylaşamam. Burada olman çok anlamsız."

"Braxton'ın hafızasından son yarım saati silmeni istiyorum."

"Ne?" dedi Murat ve Braxton aynı anda. İkisinin de yüzünde aynı şok ifadesi vardı. Ada'nın bu hafıza silme olayından ne kadar tiksindiğini bilen Murat, onun böyle bir yola başvurmasına şaşırmıştı. Braxton'ın ise daha kişisel sebepleri vardı elbette.

Kapıya uzanmıştı ki Ada elini uzatarak olduğu yerde kalmasını sağladı. "Ben bir fikir sunmuyorum. Eğer öyle olsaydı bunu öğrencimin yanında söylemezdim. Hafızasını silmen gerekiyor."

"Kimseye bir şey söylemem," dedi Braxton, yardım için Murat'a bakarken. "Yemin ediyorum, zaten ne gördüğümü bile anlamadım ki. Bunu kurcalamayacağım ve hafızamın silinmesini talep ettiğini saklayacağım. Ayrıca sahiden biraz çılgın olduğunu."

Yeniden kapı koluna uzandığında, Ada onun tam burnuna yumruk attı. En acıtan yerlerden birinin burası olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Braxton yumruktan çok, düşerken başını çarpması sebebiyle sersemlerken Ada, Murat'a döndü. "Şimdi kesinlikle hafızasını silmelisin. Ona saldırdığımı rapor etmemesi lazım."

"Etik sınırlarımı aşmayacağım, Ada. Sana da aynısını tavsiye ederim."

Ada gülerek kapının kilidini döndürdü. "Tedavi ettiğin yöneticilerden biriyle ilişkiye girdiğin zamanlardaki gibi mi? Meav'di sanırım. Tırnaklarının nasıl derin izler bıraktığını anlattığını hatırlıyorum. Gavin ve sen zor uslanan iki serserinin tekiydiniz."

"En azından ben uslandım," dedi Murat sessizce başını eğerken. Kâğıtlardan biri ilgisini çekiyormuş gibi yan dönmüştü.

"Ben hiçbir zaman serserilik yapmadım, Murat. Braxton'ın hafızasını sil ve bunu öylesine istemediğim konusunda bana güven." İşini yapacağı konusunda ona inanıp Braxton hâlâ yerde uzanırken ofisten ayrıldı. O çok uzun hissettiği günlerden birini yaşıyordu, üstelik daha yeni öğlen olmuştu. Geç uyanmasına rağmen belli ki bugün çok zor bitecekti.

Spor salonuna geri dönüp duşların olduğu kısma girdi. Koridorun en sonuna ilerleyip Gavin'in ofisine geçti. Onu burada bulacağından şüphesi yoktu. Kapıyı açtığında Gavin ileri geri yürümeyi bırakarak olduğu yerde durdu. Islak saçları tişörtünü su içinde bırakmıştı. Ada'yı gördüğünde bakışlarını kaçırarak arkasını döndü.

Ada kapıyı arkasından kapatarak karşısına geçti. "Ne yaptığının farkında mısın? Tekrar tekrar aynı şeyleri söylemek istemiyorum ama hayatını mahvedebilirdin."

"Dinlemek zorunda değilim."

"Öylesin! Yaptığın şeyi açıklayacağını söylediğinde sana destek olacaktım ama tavırlarını gören herkes bundan pişmanlık duymadığını anlardı. Kendini savunmadın, sakin halinle bile piş-

manlık duymuyorsun ve eşit güçte olmadığın birini infaz ettin. Karşılaşmaya çağırmadığını tahmin ediyorum."

"Saçmalama. Elbette çağırmadım."

"Durumu olduğundan daha kötü hale getirme!"

"Yeter. Yapacağımı yaptım. Gerekli gördüğüm buydu, ben de yerine getirdim. Tekrar aynı kararı verecek olsam yine aynı tercihleri yapardım. Ama hayır, aslında tam olarak aynıları olmazdı. Bu sefer onu daha acılı, daha yavaş öldürürdüm. Yalvarmasını sağlar, bağırsakları dışarıda yaşaması için bir süreliğine hayatta tutardım. Bunun yerine birkaç kilometre kovalayıp toplumdan uzak bir yerde öldürmek zorunda kaldım."

Ada onun göğsünü yumrukladığında, Gavin geriye doğru sendeledi. Buna rağmen bakışlarındaki ateş dinmiyordu. Öfkesine rağmen Ada'ya üzüntüyle bakıyordu. Ama bunun işlediği cinayetle hiçbir alakası yoktu. Ada'nın kafasını karıştıran da buydu. "Lütfen beni dinle," dedi Ada onu ikna etme umuduyla. "Hâlâ bunu telafi edebiliriz. Yaptıklarının sebeplerini açıklarsın."

"Hayır."

"Eğer bu kontrolümüz dışında ortaya çıkarsa doğduğundan beri çabaladığın her şeyin sonu gelecek. Eğitmenliğin, pozisyonun, hak ettiğin her şey elinden alınacak. Bunlara rağmen cinayete değdiğini söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Gavin kuşkusuz ve kesin bir şekilde.

Her zaman için eğlenceyle parlayan gözlerinin dolduğunu gördüğünde Ada kendi gözyaşlarını tutamadı. Daha fazla üstüne gitmek istemediğinden başka soru sormadı. Yavaşça yaklaşıp kollarını etrafına sardığında, Gavin tuttuğu nefesini bıraktı. Ada'ya sımsıkı tutunduğunda ayaklarını yerden kestiğini fark etmemişti bile. Her şeyi bilmek için çıldırsa da Ada, Gavin'i şimdilik zorlamayacaktı. Elini başının arkasına koydu. "Sana yardım etmek için tüm ayrıntıları bilmeme gerek yok. Her şeye rağmen

arkanda dururum. Madem istediğin bu, kimse ne olduğunu öğrenemeyecek."

"Kayıp olduğunu anlamaları uzun sürmeyecektir."

"Onu bana bırak." Ada geri çekilip kendini zorlayarak gülümsedi. "Leone'la konuşmak için bir bahanem oldu. Remus öğrencilerden birinin korkup kaçtığını anlatacağım. Eğlenceli bir sohbet gerçekleştireceğiz."

"İşkenceyi günlük rutinine katan birini kızdırma, Mahfer. Bu kişi baban olsa bile."

Ada dudaklarını kıvırarak başını çevirdi. Dawson ve Gavin aynı fikirdeydi. Yaptıklarının sahiden kötü bir fikir olduğuna dair sağlam bir kanıttı bu.

6

"Kızla ilgili ne yapacağız?" diyordu Deborah, ayaklarını masanın üzerine uzatırken. Dizlerine yasladığı eski bir defteri okuyordu. Peratha'nın odasında bulmuştu. Kaiser'ın günlüklerinden biriydi. İlgi çekici olduğunu söylemek istemiyordu fakat Kaiser her ne kadar zalimliğiyle tanınsa da zeki biriydi. Kurtlar ve düşmanları olan büyücüler hakkında çok farklı fikirleri vardı. "Gavin, beni dinliyor musun?"

Başını kaldırmadan öylece duran Gavin, önündeki rapora odaklanmış görünüyordu. Bakışları kâğıdın üzerindeki yazıdaydı. Fakat gözleri bambaşka şeyler görüyordu. Aklı ise bu odanın dışında bir yerlerdeydi. Deborah bir kez daha ismini seslendiğinde arkasına yaslandı. "Ne oldu?" dedi.

"Kızla ilgili ne yapacağımızı konuşmalıyız. Henüz çok küçük. Güvenlik soruşturmasından geçerse kabul edilmesi iki saniye bile sürmez."

"Onu burada mı tutmak istiyorsun? Neden?"

"Dışarı yollayamayız," dedi Deborah bunu sormuş olmasına dahi şaşırmış bir halde. "Şimdiye kadar hayatta kalması bile mucize. Sürüye ihtiyacı var. Hiçbir kurt tek başına hayatta kalıp, kendini savunmayı öğrenemez."

"Bence gayet iyi iş çıkarıyor," dedi Gavin omuz silkerek.

Deborah oturduğu yerden kalkıp masanın etrafından dolandı. Gavin'in sandalyesini kendine doğru çevirip masanın kenarına yaslandı. "Bir Azü gibi ruh halini yansıtan auraları görmüyor olabilirim ama bir şeyler yaşadığını anlayabiliyorum. İyi hissetmiyorsun. Kafan karışık ve dikkatin dağılmış halde. Senin dikkatin dağılmaz."

"Ne diyebilirim ki, yanındayken savunma sistemim çöküyor."

"Gavin," dedi Deborah elini uzatarak onun yanağına dokunurken. "Benim yanımdayken diğerlerine yaptığın gibi davranma. Sorunlarını alaycılığın arkasına saklama. Yardım edebilirim, ne olduğunu söyle."

Gavin ensesini kaşırken daha dik oturarak Deborah'a yaklaştı. Ellerini onun kalçalarının iki yanına koyup yüzünü karnına yasladı. Deborah karmaşık ve zor bir karaktere sahipti fakat hiçbir zaman birbirlerini anlama konusunda tereddüde düşmemişlerdi. Bunu nefes almak kadar kolay bir şekilde başarıyorlardı. "Bir şey yaptım," dedi Deborah'a has, keskin ve ferah kokuyu içine çekerken. "Her şeyi anlatırsam sorumluluğun üzerimden kalkacağını biliyorum ama bunu yapamıyorum. Kelimeleri bulamıyorum."

"Neden?" Deborah, Gavin'i çok sık böyle çıkmazlarda bulmazdı. Kesin ve herkes tarafından bilinen sınırlara sahipti. Doğruyu bilir, buna göre hareket ederdi. Gavin için siyah ve beyaz çok keskindi.

"Kendimi kurtarmak için başkasını parçalayamam."

"Nasıl bir risk içindesin?"

Gavin başını kaldırdı. Deborah'ı kucağına çekerek ihtiyaç duyduğu yakınlığı sağladı. "Her şey elimden alınabilir, Debby.

Belki infazdan kurtulabilirim ama unvanımı ve eğitmenliğimi kaybedersem nefes alıp vermemin bir anlamı olmaz zaten."

"Açıkla öyleyse!" dedi Deborah hararetle. Gavin için bu kadar önemli olan şeyleri riske atmasını kabullenemezdi.

"Açıklayacaktım zaten," dedi Gavin. Edd'i öldürmeden hemen önce Ada'yı çağırmasının sebebi buydu. Aslında amacı Edd'i sadece etkisiz hale getirmekti fakat kendine hâkim olamamıştı ve bundan hâlâ pişman değildi. "Açıklayacaktım ama yapamam. Bu onları paramparça eder. Ömürlerinin sonuna kadar benim yüzüm kafalarında berbat bir anıyla kalacak."

"Beni dinle." Deborah onun yüzüne uzanarak gözlerine bakmasını sağladı. "Sen de önemlisin. Benim için her şey sensin ve bizi kaybetmek istemiyorum. Birine kötü haberi vereceğin zaman bununla başa çıkamayacağını zannedersin ama bu bizim doğamızın bir parçası. Kötü haberi alır, bunu zor da olsa kabullenir ve hayatımıza devam ederiz. Kimse, hiç kimse, en kötü anıların içine hapsolup hayatını onunla sürdürmez."

"Söylediklerin mantıklı geliyor. Böyle yapmam gerektiğini anlayabiliyorum."

"Ama yine de yapmayacaksın," diye kabullendi Deborah, onun gözlerinin kenarını severken. Bu adama âşık olmasının sayısız sebeplerinden birini açığa çıkardığı için kızabilir miydi? Gavin, başını sallayarak Deborah'ı onayladı. "Bana bir isim ver, gidip onu ortadan kaldırayım. Böylece açıklaman için hiçbir engel kalmaz."

Gavin, saatlerdir ilk defa gülümseyerek kollarını Deborah'ın etrafına sardı. "Sana inanıyorum," dedi. "Eva konusuna gelecek olursak, onu biraz daha burada tutalım. Tabii kendisi de istiyorsa."

"İster. Buna bayılır," dedi Deborah heyecanla.

"Kızda bu kadar ilgini çeken şey ne?"

"O da benim gibi çok genç yaşta kaybolmuş. Yardım etmek istiyorum, Gavin. Sonunun bana benzememesi için burada kalsın.

Daha fazlasını öğrensin. Elinde tercihler olsun. Bir gün başka bir yöne gitmek isterse onu destekleriz ama o zamana kadar kendini savunmayı, hayatta kalmayı öğrensin. Bunu en iyisinden görsün," derken Gavin'in dudaklarına kısa öpücükler bırakıyordu.

"Beni nasıl teşvik edeceğini biliyorsun," dedi Gavin fısıldayarak. "Tamam, kızı öğrenciler arasına alacağım." Ne de olsa bir kişilik boşluğu oluşmuştu.

"Ne olduğunu duydunuz mu?" dedi Lanston, çağırdığı herkesin toplanmış olduğu odaya girerken. Vakit kaybetmeden konuya girmek istemişti çünkü yarım saat önce Remus'da olması gerekiyordu. Bizzat Dionne tarafından bir görüşme talebi gelmişti. Oraya gittiğinde her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu fakat topluluklarından birinin kaybolduğu haberini vermek söylediklerini kesinlikle desteklemezdi. "Remuslarla birlikte gözlem yapmak için gelen Tarafsızlardan Sheila öğrencilerden birinin öğlen saatlerinden beri ortalarda görünmediğini raporladı. Bu saatlerde hepsi toplanıp günün değerlendirmesini yapıyor fakat Edd kaçırmaması gereken görüşmeye katılmamış."

"İçlerinden birinin kaçması an meselesiydi," dedi Dawson ilgisizce. Remus bir kurdun kaybolması endişelenmesi gerekenler listesine bile giremezdi. Hemen yanında oturan Ada'nın ruh halini sezmesi... İşte bu, Dawson'ın ilgisini çekmişti. Yorum yapmadan önce herkesin konuşmasını ve fikir belirtmesini bekledi.

"Tüm gün spor salonundaydım fakat Edd'i ben de görmedim. Dawson gibi kaçtığını düşünmüştüm, üstünde durmadım," dedi Ada sakin ve tekdüze bir sesle omuz silkerken.

"Peki sen?" dedi Lanston, Gavin'e dönerek. "Bu öğrencilerin her an her dakika nerede olduklarını bilmen gerekmiyor muydu?"

"Ben onların bakıcısı değilim. Eğitimlerinin nasıl gittiğini, performanslarını kâğıda döküyorum. Günün kalanında ne yap-

tıkları ya da başlarını nasıl derde soktukları beni ilgilendirmiyor. Kıçından gökkuşağı fışkıran bu fikir bana ait değildi."

"Gavin!" dedi Peratha şaşkınlık içinde.

"Hayır," dedi Lanston elini kaldırarak. Kardeşini durdurup ani bir tepki vermeyeceği konusunda onu yatıştırdı. Saygısızlığı yüzünden arkadaşını cezalandırmayacağını bilmesini istiyordu. "Haklısın, Gavin. Beş yaşındaki bir çocuğun hayal dünyasından fırlamış gibi görünen bu fikir bana aitti ve kimsenin, özellikle evimde yaşayan bir eğitmenin, bunu mahvetmesine izin vermem. Kıçından gökkuşağı çıkması umurumda değil. Kurtlar yeterince savaş gördü. Parçalanmamız büyücüleri ne kadar güçlendirdi kimse farkında değil mi? Nüfusları sadece bu evde yaşayanlar kadar fakat bizi savaşa sürükleyecek kadar birbirlerine kenetlenmiş haldeler." Lanston şimdiye kadar odada konuşmayan tek kişiye döndü. "Hazır mısın?" diye sordu.

Felicia ne için olduğunu bilmese de omuz silkti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Lanston, parmakları arasında çevirip durduğu yüzüğü Felicia'ya uzattı. "Bunu elçi Sheila'dan aldım. Edd'e ait."

"Güzel yüzük," dedi Felicia ne diyeceğini bilemeden. Hâlâ ne yapacağını anlamamıştı.

"Hindistan'da bir kadınla tanışmıştım. İnsanlardan ve tüm doğaüstü dünyadan uzakta bir kulübede yaşıyordu. Gücü beni oraya çekmişti. Olayların nasıl geliştiğini söylemem zor. Uzun yıllar önceydi, iletişim araçları kısıtlıydı. Kardeşimin kayıp olduğunu öğrenmiştim," derken gözleri kısaca Peratha'ya kaydı. Peratha'dan çok önce doğan Meriel, annelerinin ölümüyle kız kardeşinin her şeyiyle ilgilenmişti. Dawson'ın anne ve babasının asılmasının ardından Kaiser'la büyük bir kavgaya tutuştuğunda ise Aleut'u terk etmiş, yıllar boyunca da hiç kimse ondan haber alamamıştı. Ta ki bir gün kutlamalar sırasında ölü bedeni cadılar tarafından ele geçirilerek Aleut'a taşınana kadar. "Meriel'i bulmak istiyordum," diye devam etti Lanston. "Bu kadın... büyücü, kişiye ait nesneler sayesinde onlarla bağlantı kurabiliyordu. Ba-

zen kalp atışı, bazense bulundukları yere ait bir fotoğraf karesi yakalıyordu. Aynısını senin de yapmanı istiyorum."

"Böyle bir teknik olduğunu biliyorum," dedi Felicia sessizce. İki elinin parmaklarıyla tuttuğu yüzüğe dikkatle bakıyordu. "Büyüden ziyade medyumluk gibi fakat uzun yıllar pratik ve tecrübe isteyen bir şey. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Dene. Hiç değilse bana hayatta olduğunu söyle."

Herkes Felicia'ya odaklanmışken, Dawson bakışlarını Ada'ya odaklamıştı. Bunun altından çıkabilecek şeyleri biliyor fakat tam anlamıyla çözemiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı ki Ada liderlerine yalan söylemişti ve işin ilginç yanı Lanston da inanmış gibiydi. Karısıyla gurur mu duysa yoksa hayatını riske attığı için öfkeden çıldırsa mı bilemiyordu. Buradan çıktığında ikisini birden yapacağını düşündü. Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Duygularını ve düşüncelerini saklamak Dawson'ın uzman olduğu ilk davranış biçimiydi.

Felicia, avucuna koyduğu yüzüğün üstünü diğer eliyle kapadı. Arkasını dönerek meraklı gözlerden kaçınmaya çalıştı. Daha önceleri birinin kanı ya da saçının bir tutamıyla büyü yapmıştı. Böyle zamanlarda büyüyle bağlantıya geçtiği anda kişiyle iletişim kurabiliyordu. Tek yönlü bir bağ olmasına rağmen o anki hislerini algılayabiliyor, ruhunu çıplak bir gözle görebiliyordu. Yine aynısını yapmak istedi. Edd'e basit bir büyüyü yüzük sayesinde yollamayı deneyecekti. Bildiği tek yöntem buydu. Felicia büyüyü fısıldadı. Bağlantıya geçmek için uzandığı an nefessiz kalarak sendeledi. Dengesini kuramadan dizleri çözüldüğünde, Lanston onu yakalayarak koltuğa oturttu. Felicia'nın yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Ne olduğunu söyle, ne gördün?" dedi Lanston yüzüne dokunurken.

"Kötü durumda, Lanston. Onu zorlama." Peratha diğer yanında durarak Felicia'nın başını yukarı kaldırmasını sağladı. "Nefes al," derken hâlâ avuçlarında duran yüzüğü alıp yere attı.

Felicia'nın tavana sabitlenmiş gözlerinden sıcak yaşlar aktı. "Ölümden daha fazla korkmalıymışım," dedi kendi kendine. "Daha çabuk olacağını düşünmüştüm."

"Neden bahsediyor?" dedi Dawson başını yana eğerek.

"Edd'in öldüğünü anlatıyor," dedi Lanston geri çekilirken.

Felicia kendine gelirken titredi. Dağınık kısa saçlarını geri iterken halka küpelerine takıldıklarını hissetti. "Sadece ölmedi, Lanston. İşkence görmüş. Sanki biri ondan intikam almış."

"Bu tahmin ettiğimden bile daha kötü." Lanston geri dönerek ellerini beline yasladı. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Genç bir kurdun ölmesi korkunç hissettirse de bunun getireceği zararların da farkındaydı. Dionne'u sakinleştirmesi ve birleşmenin bozulmaması için adil bir yargılamadan daha fazlasını yapmak zorundaydı. Dionne kan arzusuyla deliye döndüğünde onu doyurmak zorundaydı. Muhtemelen bir Aleut'la. "Bunu kimin yaptığını bul," dedi bir anda Dawson'a dönerek. "Eğer bizden biriyse..." deyip cümlenin devamını getiremeden hırladı. Burnundan aldığı nefesler bir ejderhanın gücüyle ateşe dönüşebilirdi. "Örnek olacak bir ceza uygulanacak. Bu suçu işleyen her kim olursa olsun, birleşmeyi tehlikeye atanlara ne yapıldığını herkes görecek."

"Adalet mi istiyorsun, intikam mı?" dedi Peratha.

"Sakın başlama!" Lanston, parmağını ona uzatarak onu susturdu. "Neleri riske attığımı, nasıl çabaladığımı görmüyor musun? Babam gibi bir lider mi olmalıydım? Sadece Aleut'ta yaşayan Azüleri umursayan, çıkarları için her şeyi yapan bir fırtınaya mı dönüşmeliydim? İntikam istiyorum, Peratha. Hangisi işe yarıyorsa," dedi kollarını iki yana açarak.

Lanston odadan yıldırım gibi çıktıktan sonra Dawson ayağa kalktı. "Benimle gel," deyip beklemeden koridora çıktı.

Ada, Felicia'nın kendini toparlayışını izlerken yerdeki yüzüğü alarak Gavin'e döndü. Bir şey söylemenin riskli olduğunu düşündüğünden yanından geçerken koluna dokundu. Dawson'ın peşinden gidip koridor boyunca yanında yürüdü. Odalarına gire-

ne kadar Dawson konuşmamıştı. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra çocuk odasına gidip Jasmine'e başka bir yere geçmelerini söyledi. Oyun için her zaman istekli olan ikizler, Jasmine'i memnuniyetle takip ettiler.

"Ne yaptın?" dedi Dawson yalnız kaldıklarında.

Ada tuttuğu yüzükten başını kaldırıp Dawson'a baktı. "Ne-"

"Yapma." Dawson elini kaldırarak onun yalanlarını kesti. "Lanston sana sorduğunda rengin mükemmel bir sarıydı."

"Yalan olmadığının işareti değil mi bu?"

Dawson sinirli bir şekilde gülerek Ada'ya yaklaştı. "Doğru. Sarı, yalan yok demektir. Aynı zamanda üzüntü, şaşkınlık, merak da yok demektir. Bir öğrenci öldürüldü ve sen hiçbir şey hissetmedin, öyle mi?"

"Kahretsin," dedi Ada yaptığı hatayı fark ederek. Lanston sinirden alev alacak durumda olmasaydı muhtemelen Dawson'la aynı şeyi görüp aynı sonuca varacaktı. Böyle bir şeyi nasıl yapmıştı? Tepkilerini kontrol etmesi yeterli değildi, aynı zamanda onları gerçekçi kılmak zorundaydı. Bir daha tekrar etmeyeceği bir açıktı. Dawson'ın keskin bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu gördüğünde boğazını temizledi. "Araştırmanı yap, İhtiyar. Gerçeklere ulaşacak kadar iyisin. O çocuğa elimi bile sürmedim."

"Hayır, sen yapmadın," dedi Dawson başını iki yana sallarken. "Savaştayken bile kendini savunmak için birini öldürdüğünde günlerce, haftalarca kendine gelemiyorsun. Birini öldürüp de bu kadar çabuk toparlanacağına inanmam. Diğer yandan bir şeyler bildiğin kesin. Suç ortağısın. Kimi koruyorsun?"

"Sahiden zekisin. Seninle gurur duyuyorum," dedi içten bir şekilde.

"Buna ihtiyacım yok. İyi olduğumu biliyorum. Yine de teşekkürler." Ada uzaklaşmak istediğinde, Dawson onun kolunu yakaladı. "Araştırma yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Sana giden ipuçları görmek istemiyorum, Ada. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Ada yerinde kıpırdanırken gözlerini kaçırmamak için kendiyle mücadele veriyordu. "Beni cinayete bağlayan hiçbir şey bulamayacaksın."

"Kimin yaptığını söyle."

"Kolaya mı kaçmak istiyorsun?" dedi Ada gülümseyerek çenesine dokunurken. Dawson dişlerini sıkarak ona bakmayı sürdürürken bakışları bir an olsun yumuşamıyordu. Ada'nın da içinde kelebekler uçtuğu söylenemezdi zaten. "Ben değilim ve yapan kişi de yakalanmayacak kadar zeki." Dawson ağzını açtı fakat bir şey söylemeden Ada'ya baktı. Ellerini havaya kaldırmıştı, yumruklayacağı herhangi bir şey arıyordu. İçinde biriken öfke, çaresizlik ve hayal kırıklığının bir yere yönlenmesi gerekiyordu. "Bağırmamak için mi kendini tutuyorsun?" dedi Ada. "Çok tatlısın."

"Bana tatlı deme. Bundan nefret ediyorum."

Ada bunu biliyordu. Aslında biraz da bunun için söylüyordu zaten. Dawson'a yaklaşıp kollarını beline sardı. "Bana güven, İhtiyar."

"Neden yapmış peki?"

"Bilmiyorum." Dawson'ın gözleri ardına kadar açılırken Ada hızlıca devam etti. "Bilmem de gerekmiyor. Yaptığım şeyden eminim, Dawson. Doğru yolda ilerlediğim konusunda bana inanmalısın."

"Peki, sen neden bana inanmıyorsun? Neden bana güvenmiyorsun?"

"Konu sen değilsin."

"Cinayete karışmışsın!" Dawson uzaklaşarak arkasını döndü. Kapının hemen yanındaki duvarı yumruklayarak taş duvardan ufak parçalar savrulmasına sebep oldu. İçindeki hırs elinin acısıyla biraz olsun dinerken daha fazlasını isteyerek tekrar yumrukladı. Ada'ya dönüp işaret parmağını yüzüne uzattı. "Savaşta değil, kendini korurken değil, kasıtlı ve bilinçli bir şekilde cinayete bulaştın. Seni bundan uzak tutmak için

her şeyi yapmıştım. Üstelik ne için olduğunu bile bilmiyorsun. Gavin'in egosuna yenik düşüp çocuğu öldürmediğini söyleyebilir misin?"

"Gavin'den bahseden kim?"

"Yapma. Beni bundan çok daha iyi tanıyor olmalısın." Ada onun eline uzanıp yarasını temizlerken, Dawson derin nefesler alıyordu. "Hilary, Edd'i yenemeyecek kadar çelimsiz, Peratha buna zahmet dahi etmez, Deborah olsaydı bana söylerdin, Felicia kendi kendini açığa çıkarmazdı. Başka kim var ki? Geri kalan tüm kurtlardan nefret ediyorsun."

"Murat var," dedi Ada sessizce. Nefret etme kısmına değinmedi çünkü doğru olduğunu biliyordu. Listeye Stone, Creon, Jasmine, Teo gibi birkaç kişiyi daha ekledikten sonra geri kalan hiçbir kurdun hayatı için kendini öne atmazdı.

"Murat hepimizden daha zeki. Böyle bir şeye bulaşmaz."

Ada tüm parçaları yaranın içinden çıkarıp banyodan aldığı temiz bir havluyla eklem yerlerini yavaşça sildi. "Halini görmen gerekiyordu, Dawson," dedi Ada güçlükle. Kelimeler yolunu bulup çıkarken ihanet ettiğini hissediyordu. "O kadar üzgün, yıkılmış ve öfkeliydi ki hepsini aynı anda yansıtmanın mümkün olmadığını sanırdım."

"Edd için mi üzgündü?"

"Hayır, sanmıyorum." Ada burnunu çekerek havluyu bir kenara bıraktı. Temizlemesine rağmen hâlâ Dawson'ın elini tutuyordu. "Edd'e kızgındı. Sadece kızgın diyemem. Paramparça olmasına rağmen onu canlandırıp yeniden öldürmek istiyordu."

"Ve sen sebebini bile sormadın."

"Sordum. Edd'i öldürdüğünü itiraf edecekti fakat nedenini saklamak istiyordu. Buna izin veremem. Yaptığı şey çok kötü görünüyordu."

"Öyle çünkü."

"Gavin'in hırslarına ve öfkesine yenik düşüp cinayet işlediğine inanmıyorum. Neler olduğunu bana açıklayacaktı ama bir

türlü konuşamadı. Uygun kelimeleri bulamadı. Ne kadar kötü olduğunu sen söyle." Dawson ne yapacağını bilemez bir halde ileri geri yürümeye başladı. Ada sessiz kalıp bekledi. Anlatabileceği çok bir şey yoktu. Bunların yeterli olmasını umuyordu. Dawson için merak ettiklerine ulaşamamanın ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Ada, masanın kenarına yaslanarak bir ayağını diğerinin önüne koydu. "Edd'i araştırman gerekiyor. Gavin'in neden böyle bir şey yaptığını bu şekilde çözebiliriz."

"Beni bugün ne kadar şaşırttığının farkında mısın?" Dawson ellerini başının üzerinde dolaştırıp kendi kendine mırıldandı. Tekrar Ada'ya baktığında daha iyi hissetmiyordu. "İşimi nasıl yapacağımı söylüyorsun. Hiçbir şey bilmemene rağmen Gavin'in suçsuz olduğunu iddia ediyorsun. Ben de tüm araştırmamı senin içgüdülerine göre yönlendireyim, öyle mi?"

"Güzel özetledin."

Dawson'ın tavrı yeni bir farkındalıkla değişirken Ada'nın önüne doğru yürüdü. "Kardeşini henüz yeni kaybettin..."

"Bununla hiçbir ilgisi yok. Yapma..."

"Kardeşini kaybettin ve her kim olursa olsun kaybetmeye tahammülün kalmadı. Bu yüzden hiç ihtiyacı olmamasına rağmen Gavin'i korumaya çalışıyorsun." Ada bakışlarını aşağıya doğru indirirken, Dawson ona biraz daha yaklaşıp çenesini başının üstüne yasladı. Ellerini kollarında aşağı yukarı kaydırdı. "Biraz sakinleş. Eğer Gavin konusunda haklıysan hiçbir şey olmayacaktır ama saklamak her şeyi daha kötü hale getirecek, bunu biliyorsun."

"Artık itiraf edemez, Dawson. Cesedi ortadan kaldıran benim. Konuşursa beni de dahil etmek zorunda kalır ve bunu yapmayacağını biliyorsun."

"Neden bana gelmedin ki?" Dawson geri çekilerek Ada'nın yüzüne baktı. "Uzmanından yardım istemek konusunda asla tereddüt etmemelisin."

"Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Tek düşünebildiğim Edd'in bir an önce ortadan kalkması ve hayatıma normal bir şekilde devam etmekti."

"Artık sadece kendim için yaşamadığımı, ölüp gidersem arkamda seni, daha önemlisi, bakıma muhtaç iki çocuğu bırakacağımı sürekli hatırlatıp duruyorsun. Şu anda böylesine pervasız davranmanın sebebi ne? Yaptıklarınız açığa çıktığında cezalandırılacaksın. Ölüm cezası almazsın ama muhakkak hayatını etkileyecek bir ceza alacaksın. Benim tarafımdan verilen bir ceza tüm kariyerini ve yaşamını değiştirecek. Attığın adımların çocuklarımızı nasıl etkileyeceğini düşünmek zorundasın."

"Ben..."

"Hayır, sen kötü bir anne değilsin. Her defasında bu sonuca varma. Anneler de hata yapar." Ada'nın saçlarını okşayıp yüzüne hafif öpücükler bıraktı. Karısının nasıl bir çıkmazda olduğunu, çaresiz hissettiğini anlayabiliyordu. "Şimdi bana cesetten nasıl kurtulduğunu anlat. Kanıt bırakmadığına emin olmamız lazım."

"Birkaç farklı hayvanın midesinde dolaşıyor," dedi Ada, omuzlarını kaldırarak ve Dawson'a yeni gücünü nasıl kullandığını anlattı. "Kan izlerinden başka bir şey yok. Kokusu oraya kadar takip edilebilir, tabii yağmur yağana kadar zamanları var."

"Edd'in sansürsüz kayıtlarını talep edeceğim. Sen olabildiğince araştırmadan uzak duracaksın. Öğrencilerine odaklan," dedikten sonra çenesini ovuşturarak duraksadı. "Braxton biliyor değil mi?"

"Gavin'in beni çağırdığını biliyordu. Onu da hallettim. Yani Murat halletti."

"Arkamdan iş çeviriyorsun ve ben bunu fark edene kadar," deyip saatine baktı. "Dokuz saat boyunca sürdürdün. Ne kadar da büyüdün."

"Kapa çeneni," dedi Ada masadan doğrulurken. Dawson'ın eline bir kez daha baktıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Gi-

dip çocukları alacağım. Sonra da öğrencilerle vakit geçiririm. Edd hakkında bir şey bulursan beni bilgilendirirsin, değil mi?"

"Elbette. Raporunu yazılı mı istersin yoksa sözlü mü?"

"Sözlü olarak lütfen. Sesini seviyorum," dedi Ada dalgın bir şekilde odadan çıktığı sırada.

Dawson başını iki yana sallayarak güldü. Ne kadar güçlü kavga ederlerse etsinler, hiçbir şey aralarındaki sevginin üstüne çıkmıyordu. İlişkilerine olan inançları gördükleri tüm sorunları önemsiz kılmıştı.

Ada, koridor boyunca ilerleyip üst kata çıktı. Jasmine'in gidebileceği yerler kısıtlıydı ve ilk seferinde doğru hedefi tutturmuştu. Kapıyı açıp içeri girerken Lenora ve Lyon'un neşeli kahkahalarını duyuyordu. Jasmine hiçbir zaman yeterince yorgun olmazdı. Ne zaman isteseler çocuklarla oynamaya ve ilgilenmeye hazırdı. Yatak odasına doğru yürüdüğünde kahkahaların kaynağının Jasmine değil de Stone olduğunu gördü. Birçok kurdun gözlerine dahi bakmaktan korktuğu efsanevi Lucian soyundan gelen Tarafsız Stone, iki çocukla yerde oyun oynuyordu. Lenora bacaklarına tırmanmaya çalışırken Lyon kucağına oturmuş, avuçlarını gıdıklayan sakallarıyla oynuyordu.

"Jasmine başına iki bela atmış galiba."

"Peratha'nın odasına çıkarken yakaladım." Stone birden doğrulurken düşmemesi için Lyon'u tuttu. Ada'ya bakan gözleri tereddütlüydü. "Bana bırakması için ısrar ettim."

"Sorun değil," dedi Ada yatağın kenarına otururken.

"Tüysüz!" diye bağırdı Lenora kollarını havaya kaldırarak. Sevinçle ağzından çıkan kelime yarım yamalaktı. Tam telaffuz edemese de ne dediğini anlayabilmişlerdi. Stone kahkahalarla gülerken, Lenora yalpalayan adımlarla annesine yaklaşıp bacaklarına sarıldı.

Ada, kızını yakalayıp dizine oturttu. Dirseğine doğru sıyrılmış olan penyesini düzeltip parmak uçlarına kadar düşmüş olan

çoraplarını çıkardı. Ayaklarını öperken Lenora geri düşüp hıçkırıklarla gülmeye başladı. Baş aşağıya Lyon ve Stone'a bakıyordu.

"Bebekler dünyanın tüm kötülüğünü unutturuyor, değil mi?" dedi Stone, Lyon'un saçlarını düzeltirken.

"Bana günler boyunca avlanmışım gibi enerji veriyorlar," dedi Ada. Lenora'nın çoraplarını tekrar giydirip sıcacık, temiz kokusunu içine çekti. Lenora'nın terden ensesine yapışmış saçlarını parmaklarıyla dağıtıp neredeyse düşmek üzere olan tokasını çekti. Saçlarını yeniden toparlayacakken Lenora başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Kendini birden geri attığında, Ada refleksle onu yakaladı. "Tamam, saçlarını toplamayacağım. Baban uyurken kulağına bir şeyler mi fısıldıyor? Tıpkı onun gibi davranıyorsun."

Lenora, ayak parmaklarını tutup kucağına doğru çekmeye çalışırken Ada'yı duymuyordu bile.

"Onları doğurduğun için teşekkür ederim," dedi Stone sırtını konsola yaslarken. Lyon kucağında ayağa kalkmış, Stone'un yüzüne dokunuyor, yeniden kendisiyle oynamasını istiyordu.

"Ne demek, benim de hoşuma gitti işte," dedi Ada elini sallayarak.

"Finn, Maritza'dan bahsetti. Kardeşinin ölmesinin ne kadar kötü olduğunu biliyorum."

"Eric ölmedi, Stone. Sadece ölmesini diliyorsun."

"Doğru. Ama Eric'ten başka kardeşlerim de vardı. Babamın dengesiz hareketlerinden sonra Yaşlılar harekete geçip onu yönetimden almak istediler. Eric haricinde tüm ailemi katlettiler. O sırada ben çoktan Aleut'a yerleşmiştim. Yaşlılar, Tarafsızların yönetimine geçtiğinde her şeyden haberim oldu."

Ada uzanıp Stone'un koluna dokundu. Onun, Dawson'a ve Dawson'ın ailesine neden bu kadar düşkün olduğunu onu tanıdıkça daha iyi anlıyordu. Tüm ailesini kaybetmiş, oğlunu ise sa-

hiplenmesine izin verilmemişti. "Felicia'yla kendi aileni kurmayı düşünüyor musun?"

"Henüz hazır olduğunu sanmıyorum. Daha çok genç, keşfetmesi gereken farklı dünyalar var. Özgürlüğüne fazla düşkün. Farkında değil fakat bağlanmayı öylece kabul edemez ve bağlanacak durumda değilse ben de onu zorlamayacağım." Lyon iki eliyle çenesini tutup yüzünü aşağı doğru çektiğinde, Stone bakışlarını ona çevirdi. "Tamam, küçük adam, tüm ilgim senin üzerinde." Lyon zıplamaya başladığında, Stone nefesi kesilerek öne eğildi. "Ayakları küçük çiviler gibi karnıma batıyor."

"Evet, bir de içinde taşımayı dene."

7

Peratha, yatak odasından çıkıp Lanston'ı gördüğünde şaşırarak başını kaldırdı. "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Kardeşimi görmek için savaş çıkması mı gerekiyor?" Lanston içeri girip kendini uzun koltuğa attı. Başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı. "Bir süre burada kalmam lazım. Boşluğumu yakalayan herkes bir şeyler anlatıyor. Her söyleneni dinliyormuş gibi görünmek çok zor."

Peratha gülümseyerek kapıyı çekti. "Halkından mı kaçıyorsun?"

"Halkımın sağlığı için onlardan uzak duruyorum. Ben iyi bir liderim. Üstelik şu ölen Remus beni çok kötü bir pozisyona soktu. İçinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

Dawson'ın bu meseleyi çözeceğini bilen Peratha'nın içi rahattı. Masanın yanındaki sandalyeyi çekerek Lanston'ın karşısına oturdu. "Sana bir şey danışabilir miyim?"

Lanston homurdanarak başını diğer tarafa çevirdi. "Neden kaçtığımı söylemedim mi sana? Tavsiye vermek, sorun dinlemek

ya da bugün kaç kar tanesinin eridiğini duymak istemiyorum. Anladım! Küresel ısınma var. Ne yapmamı bekliyorlar ki?"

"Geçen gün Creon buradaydı," dedi Peratha, Lanston'ı duymamış gibi. Kardeş olmalarının getirdiği sorumlulukları, tüm dertleri karşılıklı dinlemek zorunda bırakıyordu. "Remus'a gidip gelen elçinin ben olmasını istiyorlarmış. Danışmanının fazla kuralcı olduğunu düşünüyorlar."

"Çünkü öyle olması gerekiyor."

"Kendi başına karar almakta zorlanıyor, Lanston. Her şeyi sana soramaz ya da Aleut'taki tüm kurtların sorunlarını senin çözmeni bekleyemez. Hank iyi biri, dürüst ve kesinlikle sadık ama hazır değil. Öğrenmesi gereken çok şey var."

"Sadıklara ihtiyacım var ve sen politikadan bıktığını söylemiştin. Aleut'a geldiğimden beri Hank gözlemlediğim birkaç kurttan biri. Onu tecrübeli olduğunu düşündüğüm için değil, ben yetiştirmek istediğimden yanıma aldım."

"Amacım seni yalnız bırakmak değildi." Peratha uzanarak elini tuttu. Biraz olsun sorumluluktan kurtulmak istemişti. Babasının devrinde özel hayatı kontrol altında ve kısıtlıydı. Tek görevi dikkat çekmeden örnek bir Azü olmaktı. Peratha bunun değişmesini istemiş fakat Lanston'ın yalnız hissedeceğini düşünmemişti. "Özür dilerim. Bunu değiştireceğim, tamam mı? Hank'in ve senin bazı görevlerini alacağım."

Lanston inanmadan göz ucuyla baktı. "Ve herkesin sorunlarını dinleyeceksin."

"Dinlerim fakat çözebileceğim konusunda söz veremem."

"Anlaştık," dedi Lanston derhal. "Sen ve Creon'un olayı nedir? Sakın bana öyle bakma. Değişiyorsun, Peratha. Kötü yönde olduğunu söylemiyorum ama sanki hayatındaki tümsekleri bitirmiş de dümdüz bir yolda yürüyormuş gibisin."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Hâlâ bir şeyleri çözmem lazım ve inan bana, ilk senin haberin olur."

"Tüm kurtları birleştirmeyi amaçladım fakat belli ki sen benden daha kısa ve pratik bir yol tercih ettin."

"Midemi bulandırma. Kapa çeneni."

Lanston uzun zamandır ilk defa lider gibi değil de normal bir kurt gibi konuşup hissetmenin keyfine vardı. Peratha'yla Creon hakkında konuşmak için bu kadar hevesli olacağını hiç düşünmezdi doğrusu. Sıradan sorunlarla ilgilenmek istiyordu. Diğer yandan Peratha'nın her şeyi en uçlarda hissettiğini biliyordu. Sevdiği ya da nefret ettiği zaman bunu sonuna kadar götürüyor, tüm duygularını ortaya koyuyordu. Bu yüzden en çok incinen de kendisi oluyordu. Lanston her ne kadar onunla şakalaşsa da Creon'la benzer fakat daha ciddi bir konuşma gerçekleştirecekti. Kardeşini üzecek olan kimsenin rahatlığını önemsemezdi. Kurtların ittifakını da Dionne'dan gelecek tepkileri de yok sayabilirdi. Ailesinden geriye bir tek Peratha kalmıştı ve ne olursa olsun onu korumaya kararlıydı.

Hilary, Gavin'in ofisine girip kendini sandalyeye bırakırken başını kaldırıp masanın arkasında biri olup olmadığına bakmamıştı bile. Sırtına batan bir dosyayı alıp diğer yığınların olduğu kısma fırlattı. Bir süredir taranmamış gibi görünen saçlarını geriye atıp oturduğu yerde aşağıya kaydı.

"Bir sorunun var," dedi Ada önündeki defteri kapatırken.

"Aleut'taki tek psikolog sevgilim, yani onunla konuşamam ve favori arkadaşım sensin. Bu yüzden..." deyip omuz silkti. "Ayrıca anlayabileceğini düşündüğüm bir şey var."

"Murat sana karşı anlayışlı davranmıyor mu?"

"Fazla anlayışlı davranıyor. Sense ne düşüneceğimi umursamadan fikrini belirtebilirsin."

"Teşekkürler, Hilary. İnsan bir arkadaşından duyarsız olduğu yorumunu almazsa başka ne için yaşar ki?" Hilary elini sallayarak geçiştirdi. Parmaklarını gözlerinin altında kaydırarak

yanağını kaşıdı. Ada onun hislerinden ve zihninden bilerek uzak duruyordu. Uzun zaman önce edindiği basit ve etkili bir alışkanlıktı. Duvar saatine kısaca göz attıktan sonra tüm ilgisini Hilary'ye verdi. "Yardım edebileceğim..."

"Hamileyim ve bununla başa çıkamıyorum. Daha altmış yaşına bile girmedim. Eğitimimi tamamlayıp vücuduma yeterince direnç katamadım. Kurdum yeni yeni güçlerini kullanıyor. Çünkü ne de olsa herkesin hatırlattığı gibi bir Vede'yim, bu yüzden birkaç basamak geriden geliyorum. Çocuğum olacağı için sevinmekle onu doğururken ya da taşırken öleceğim ihtimali arasında gidip geliyorum. Muhtemelen ilk dolunayda acıya dayanamayıp dönüşürüm ve bunun suçluluğuyla, kaybıyla yaşama olasılığı beni hasta ediyor. Murat'a söyleyemedim. Önce bunu kendi içimde halletmem gerekiyor. Ona gülümseyerek mi yoksa şu andaki karamsarlığımla mı haber vereceğim? Baba olacağı için sevinmek isteyecek fakat benim için endişelenip suçluluk hissedecek," dedi Hilary tek nefeste. Ellerini kaldırıp çaresiz bir şekilde kucağına bıraktı. "Bu kadar. Yorum yap."

"Dikkatsiz davranmışsın," diyebildi Ada sadece.

"Bunu biliyorum." Hilary yerinde duramayıp ayağa kalktı. Küçük odada ileri geri yürüdü. Normalde oldukça geniş olan ofis, Gavin'in yıllardır depo olarak kullanmasıyla bir hayli daralmıştı. Hilary üç adımda ofisi boydan boya dolaşabiliyordu. "Sen benden bile küçüksün ve doğurmayı başardın."

"Öncelikle benim hamileliğim kaza değildi. Bunu bilerek -hatta Dawson'ı kandırarak- yaptım. İkincisi, çok üzgünüm ama senden çok daha güçlüyüm, Hilary. Buraya geldiğimden beri uyumam, savaşmam ya da bir parça dinlenmem gerekmiyorsa sürekli çalışıyorum. Seni suçladığımdan, yargıladığımdan değil ama ben eğitimi atlatılması gereken bir zaman olarak görmüyorum."

"Haklısın, ne diyebilirim ki? Bazılarımız intikamla kamçılanmıyor."

Ada gülümseyerek arkasına yaslandı. "İyi bir teşvik olduğunu kabullenmelisin ama," dedi işaret parmağını ona uzatarak. "Her şey bir yana, eğer Asena'nın soyundan gelen güçlerim olmasaydı muhtemelen ben de doğumu atlatamazdım. Azüler için bile ikiz doğurmak göz korkutucu bir şey ve onlar kadar güçlü olduğumu iddia edemem. En azından bugün," dedi göz kırparak.

Hilary'nin keyfi biraz olsun yerine gelirken gülümseyerek başını salladı. "Bir gün tanıdığım en güçlü kurt olacaksın," dedi. Yeniden sandalyesine oturup bacaklarını öne uzattı. "Bana yardım etmen gerekiyor."

Ada, dudaklarını ısırırken oturduğu yerden kalkıp masanın etrafından dolaştı. Hilary'nin karşısına geçtiğinde ağır, ahşap masanın kenarına yaslanarak ellerini iki yanına koydu. "Elbette sana yardım ederim. Bunu nasıl yapacağımı çözmem için bana biraz süre ver."

"Korkuyorum."

"Ve bu gayet normal." Ada uzanarak Hilary'nin saçlarına dokundu. Yüzünü çevreleyen siyah saçlarını omzundan geriye itti. "Bu sırada bebeği gerçekten isteyip istemediğini düşünmelisin, Hilary. Tahmininden, korktuğundan çok daha büyük acılar çekeceksin. Bunları kaldıracağına ve hiçbir acı için bebeği suçlamayacağına emin misin?"

"Bunu asla yapmam," dedi Hilary hemen. Gözleri bu ihtimalle dolmuştu. Bir an duydukları için öfkelendi fakat Ada'nın haklı sebeplerle bunların bahsini açtığını biliyordu. "Tek korktuğum bebeğimi kucağıma alamadan ölmek. Aklıma sürekli Ametis geliyor. O muhteşem bir Azü'ydü ve Peratha'yı doğurduktan sonra bir yıl boyunca güçlükle nefes alıp, yatağında öldü."

"Lyon ve Lenora'ya hamile olduğumu öğrendiğimde etrafımdaki herkesin söylediği şeyleri dinleseydim bugün ikisinden biri hayatta olmayacaktı. O artık senin bir parçan, Hilary. İçgüdülerini dinle. Asla yanılmayacaksın, söz veriyorum." Hilary birden uzanıp sarıldığında Ada afallayarak kollarını kaldırdı. Çok sık

kucaklaşmayı sevmezdi. Mutlu olduğunda bunu farkına varmaksızın yapıyordu fakat teselli anlarında kendini hüzün dolu ve nefessiz kalmış gibi hissediyordu. Hilary'yi incitmemek için kıpırdamadan bekledi. Mesajı almasını umarak sırtına hafifçe vurdu. "Neye karar verirsen ver senin yanındayım," dedi çenesini tutarak gözlerine bakarken.

"Konuşmamızın iyi geleceğini biliyordum."

Hilary, zihninin biraz olsun berraklaşmasıyla derin bir nefes alıp dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra Ada da ofisten ayrılmıştı. Öğrencilerinin onu beklediği havuza gitti. Laura ve Abby yan yana dururlarken, Braxton ve Caiden onların biraz daha arkasındaydılar. Caiden ve Laura'nın önceden gelip çalışmış oldukları yüzlerinden anlaşılıyordu. Ada'nın gözleri, Braxton'ın üzerinde biraz daha fazla dolaştı. Murat'ın başarısız olacağını düşündüğünden değil fakat yine de bir şekilde garantilemek istiyordu.

"Nefesinizi ne kadar uzun süre tutabilirsiniz?" dedi Ada gülümseyerek.

"Ah, hayır," dedi Laura başını eğerken.

"Ben oraya gelip sizi itmeden havuza atlayın. Uyarımı dinlemeden yukarı çıkan ilk kişi hafta boyunca duşların temizliğini yapar. Başlayalım," deyip yere oturarak sırtını kolonlardan birine yasladı. "Notlarımı bitireceğim, bir yandan da ciğerlerinizin gücünü kontrol edeceğiz. Zaman tasarrufundan iyisi yoktur."

"En sevdiğim," dedi Caiden ayakkabılarını çıkarırken.

"Bir itirazın mı var?" Ada gözlerini kucağına çevirmiş, defterinde kaldığı yeri açıyordu. Böylece ilk atlayan Caiden olmuştu. Diğerleri de geri kalmamak için onu takip ettiler.

Ada, Caiden ve Laura hakkında yorumlarını yazarken dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. Caiden bir Azü olarak Ada'nın altında olmayı zor yoldan kabullenecekti. Gavin bu konuda Ada'yı uyarmıştı. Fakat ne kadar çalışkan ve azimli olduğunu Ada tarafsızca söyleyebilirdi. Soyundan gelen avantajla dört kişilik grupla-

rında önde başlamıştı. Yine de buna güvenip çalışmalarını aksatmıyor, aksine daha fazla çabalıyordu. Laura, kızıl ve kara kurt meleziydi. Koyu renk saçlara sahipti, yeşil gözleri ve yüzündeki sayısız çille çarpıcı bir güzelliği vardı. Abby içlerinde en küçüğüydü. Bu yüzden Ada onun hakkında yorum yapmaktan şimdilik kaçınıyordu. Henüz on dört yaşında olan bozkurt Abby'nin öğrenmesi gereken çok şey, katetmesi gereken çok uzun bir yol vardı. Braxton'ın ismini yazdıktan sonra duraksayan Ada, suçlulukla gözlerini kırpıştırdı. Zihnine zarar vermediğini, yaşananların onun geleceğini etkilememesini umuyordu. Gruplarında en göz korkutucu, iri yapılı ve yaşça da büyük olandı. Henüz on yedisindeydi. Kısa zaman içinde kurdunu bulacaktı.

İki sayfa doldurduktan sonra ayağa kalkan Ada, havuzun kenarına kadar yürüdü. İnatla suyun altında duran öğrencilerine gülümseyerek baktı. Havuzun dibindeki demir tutacaklara yapışmış, suyun kaldırma kuvvetine karşı koyuyorlardı. Gözleri yukarıda, her an gelmesini umdukları uyarıdaydı. Ada birkaç saniye daha bekledikten sonra eliyle yukarıyı işaret etti. Dördü birden vakit kaybetmeden suyun üstüne çıktığında Ada dizlerini kırarak eğildi.

"Kim bir daha dalmak ister?" diye sordu sempatik bir şekilde gülümseyerek. Birbirlerine baktıktan sonra hepsi aynı anda derin bir nefes alıp dibe daldı. Ada dudaklarını ıslatarak iç geçirdi. "Nasıl da heyecanlılar," dedi memnuniyetle.

"Benim yöntemlerimden kopya mı çekiyorsun sen?" Gavin arka tarafa gitmek üzereyken adımlarını durdurup Ada'ya bakmıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Ada ayağa kalkarken. "Tek damla bile ıslanmadım, Gavin. Suya dalmalarını söylüyorum ve yapıyorlar. Onları itmem ya da havuza girip başlarını aşağıda tutmam gerekmedi."

"Çünkü sen nasıl isyankâr ve kural tanımaz bir öğrenci olduğundan habersizsin. En berbat ergeni bulup başına atacağım," derken ofisine giden koridorda gözden kayboldu.

"Meydan okumaları severim." Ada kendinden memnun bir şekilde yeniden havuza döndü. "Çıkın çıkın," dedi onları daha fazla bekletmek istemediğinden.

Dakikalar sonra Gavin'in öğrencileri spor salonunu doldurmaya başladığında hepsini bir araya getirmişlerdi. Bazılarını eşli bazılarını da tek başına çalışmaları için yönlendirdikten sonra kenara çekildiler. Gavin duvara yaslanarak kollarını bağladı. Hemen yanında duran Ada daha tedirgindi. Gözlerini grubundakilerden ayırmıyordu.

"Beni neden dinlediklerine emin olamıyorum. Sanırım benden çok çevremdekilere saygı duyuyorlar. Dawson, Peratha, Stone, Murat ve seninle olan bağlantım onları korkutuyor. Bu yüzden bana sadece kötü bakışlarını yolluyorlar."

Gavin gülerek başını yana eğdi. "Sana saygı duymalarını isteyemezsin. Bunu kazanacaksın, merak etme. Sadece bizim yüzümüzden söylediklerini dinliyor olsalardı, kötü bakışlar yollamaktan daha fazlasını yaparlardı. Hiç değilse Caiden bir Azü olarak Lanston'a şikâyette bulunmaktan çekinmezdi."

"Aileleri burada değil sanırım," dedi Ada başka bir şeye odaklanarak.

"Hayır, eğitim için gönderildiler."

"Ama daha çok küçükler."

"Zalim olduklarını düşünme. Hayatta kalmaları için en iyi eğitimi almalarını istiyorlar. Aleut çok uzun zaman önce eğitim merkezi olarak işliyordu. Kaiser'ın babası buraya yerleştikten sonra merkeze dönüştü."

"Ondan önce merkez neredeydi?"

"Moskova'da," dedi Gavin, gözleri öğrencilerin üzerinde dolaşırken. Hepsini dikkatle gözlemlerken bütün olarak ne kadar iyi çalıştıklarını da algılıyordu. Ada'nın henüz nasıl yapabildiğini dahi çözemediği bir bakış açısıydı. Remus öğrenciler, kendilerinden birinin kaybolmasıyla iyice tedirgin olmuşlardı. Sürekli birlikte geziyorlar, Aleut kurtlarıyla mümkün olduğunca az ile-

tişim kuruyorlardı. *Lanston haklıydı*, diye düşündü Gavin. Yine de hâlâ suçlu hissetmiyordu. Asla da hissetmeyecekti. Aleut ve Remus sonsuz bir savaşa sürüklense bile.

"Dawson'ın orada bir evi var," dedi Ada dalgın bir şekilde. Kaiser tarafından kovulduklarında öğrenmişti. Hâlâ öğreneceği ne çok şey vardı. Ada, yaşamının büyük bir kısmını insanların arasında geçirmişti. Bu boşluğu doldurabilmesinin imkânı yoktu. Küçüklerin sınıflarda öğrendiği kurtların tarihi, sosyolojik yapısı gibi dersleri ve ailelerin anlattığı hikâyeleri Ada sonradan öğrenmek zorundaydı. "Ona söyledim. Aslında kendisi anladı fakat inkâr etmedim."

Gavin, dikkati dağılarak yutkundu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu fakat duruşu değişmişti. "Dawson'dan bir şeyi saklamanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Neden hâlâ zindana atılmadım?"

"Çünkü o da çok iyi biliyor ki sen acemi biri değilsin. Bunun altından ne çıkacağını öğrenmek istiyor."

Gavin irkilerek gözlerini kapadı. Solukları sıklaşırken göğsünü dolduran derin bir nefes aldı. "Seni çağırmamam gerekiyordu. Ne düşünüyordum ki?"

"Doğrusunu yaptın." Laura birkaç metre havada uçarak sert zemine düştüğünde, Ada yüzünü buruşturdu. "Yanlarına gitsem iyi olacak. Belki onlara farklı birkaç hareket gösteririm," derken ayakkabılarını çıkararak kenara itti.

"Dönüşmeyeceksin."

"Bahçede yaparız, Gavin. Büyütülecek bir şey yok."

"Hayır," dedi Gavin ısrarla ve kesin bir şekilde. "Yetişkin bir insanın gücüne yeni kavuşan ergen kurtlara dönüşerek eğitim vermeyeceksin. Anladın mı?"

"Tamam," dedi Ada mırıldanarak.

Kollarını bağlayıp duvara yaslandı. Eğitim bitene kadar bir daha konuşmamışlardı. Gavin ilk defa konuşmak yerine sessiz kalmayı tercih ediyordu. Ada'ya dönüşerek eğitim vermesi ko-

nusunda karşı çıkması ikisi için de anlamsız bir sebepti. Gavin mantıklı düşünemeyecek bir haldeydi. Normalde konuştuklarının karşısındakini nasıl etkilediğini önemsemezdi. Ada'nın karşı çıkmak yerine kabullenmesi Gavin'in işini kolaylaştırsa da tercih ettiği yöntem de değildi.

Öğrencilerin dağılma vakit geldiğinde, Ada toparlanarak oradan ayrıldı. Daireye çıktığında kapıda durup salonundaki karmaşayı izledi.

"Acele edin!" diye bağırıyordu Hilary, bir koltuktan diğerine atlarken. Lyon ve Lenora çığlık çığlığa onu takip ediyordu. Lyon'un kıvırcık saçları darmadağın olmuş, Lenora'nın ise bir çorabı kayıptı. Bağırmaktan ve koşturmaktan kıpkırmızı olmuş, terlemişlerdi. Hilary, ayağı kayıp yere düşecekken son anda dengesini koruyup tekli koltuğa atladı. Dizlerinin üstüne eğildiğinde, ikizler onu bacaklarından yakalayarak kucağına tırmandılar.

Jasmine ellerini küçük bir havluyla kurulayarak yatak odasından çıktı. Ada'nın keyifsiz olduğunu fark ettiğinde kaşları hafifçe çatılmıştı. "Tüm engellemelerime rağmen çamurla oynadılar. Banyolarını hazırladım. Yıkandıktan sonra hemen uyurlar," dedi.

"Onları ben yıkarım. Sen yemeklerini hazırlar mısın?" Jasmine bir şey demeden hızla mutfağa girdi. Ada, Hilary'nin yanına giderken çocuklar, annelerini fark edip zıplamaya başladılar. Hâlâ oyun oynamak istediklerinden Hilary'nin arkasına saklandılar.

"Sen iyi misin?" dedi Hilary derin nefesler alırken.

"Daha dikkatli olmalısın, Hilary. En azından çocuğu doğurmaya karar verdiysen oradan oraya zıplamamaya çalış."

Hilary omuzlarını düşürerek dudaklarını kıvırırken ikizler de annesinin huzursuzluğunu hissetmiş gibi durgunlaşmışlardı. Ada, Lenora'yı kucağına alarak Lyon'u yere inmesi için yönlendirdi. "Murat'la konuştun mu?" dedi birlikte çocuk odasına, oradan da banyoya geçerken.

"Edd'in kaybolmasıyla ilgili Dawson'la çalışıyor. Remus'a gidip orijinal kayıtları isteyecekler."

Ada birden durarak arkasını döndü. "Dawson, Remus'a mı gitti? Nasıl olur da bana söylemez?"

"Onu vazgeçireceğini düşünmüş olmalı. Ayrıca iyi tarafından bak. Murat'la gitmeyi tercih etti. Demek ki kendini kontrol altında tutmaya kararlı."

Bu Ada'yı hiç de rahatlatmıyordu. Küvete doldurulmuş suyun sıcaklığını kontrol etti. Hilary, çocukların odasından oyuncaklarını getirirken, Ada da onların üstlerini çıkarıyordu. Dalgınlıkla hareket ederken daire kapısının açılıp kapandığını duymamıştı. Hilary lavabonun kenarına oturup bacaklarını sallamaya başladı. İkizlerin, suya girecekleri için ne kadar heyecanlı olduklarını izlemek keyifliydi.

Banyonun girişinde duran Peratha, elbisesinin kolundan sarkan ipek tülle oynuyordu. Hilary'ye bakıp çıkmasını işaret etti. Aralarında o tuhaf konuşmalardan birinin geçeceğini anlayan Hilary memnuniyetle dışarı çıktı. Peratha yanlarına gidip küvetin kenarına oturdu. Lenora suya girmek üzereyken Peratha'yı görmesiyle heyecanlanmıştı. Dizlerinden güç alıp parmak uçlarında yükseldi. Peratha'yı gerçek boyutlarda Barbie bebek gibi gören Lenora en saf haliyle ona hayrandı. Ada'nın onlara okuduğu masallardaki prenseslere de benzetiyor olabilirdi.

"Kardeşini kaybettiğin için üzgünüm," dedi Peratha, elini Lenora'nın sırtında dolaştırırken. Ada başını sallarken Lyon'u suyun içine soktu. Küvete oturduğunda sular belini biraz geçiyordu. Peratha, Lenora'yı da kardeşinin karşısına oturttu. "Hemen gelmek istedim ama böyle şeylerle anında yüzleşmekten hoşlanmıyorsun."

"Hâlâ erken, Peratha."

"Üzerinden iki yüz yıldan fazla geçti fakat Meriel'in ölümünü kabullenmek hâlâ kalbimi sızlatıyor."

"Dawson'ın Remus'a gittiğini biliyor muydun?" dedi Ada konuyu değiştirmek için.

"Hayır. Edd için araştırma yapmaya mı gitti?" Ada mırıldanarak onayladı. Peratha şampuanın kapağını açarak Lyon ve Lenora'nın başına birazcık döktü. Lenora başını havaya kaldırarak Peratha'ya baktı. İki dişini göstererek güldüğünde, Peratha eğilip onu alnından öptü. "Başka ne oldu?" diye sordu Peratha, Lenora'nın saçlarını köpürtürken. Şampuan gözlerine gelmesin diye başparmağıyla alnını sildi.

"Kocamın Remus'a gitmesi ve kardeşimin ölmesi dışında mı? Gavin dönüşerek eğitim vermemem için bana kızdı. Gerçek anlamda bir kızmaktan bahsediyorum. Bağırmadı, emretti."

"Bunda yanlış olan ne?"

"Sorun bana bir şeyleri nasıl yapmam gerektiğini söylemesi değil. Bunu hep yapar. Ama hiçbir zaman sabırsız ve bıkkın olduğunu görmemiştim. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Gavin'in Edd'i öldürmesinden daha fazlasını olduğunu hissedebiliyordu. Lenora paylaşamadıkları oyuncak için uzanıp Lyon'un yüzüne vurduğunda, Ada oturduğu yerden kalkıp Peratha'yla yer değiştirdi. İkisine eşit bir şekilde ilgi göstermesi gerektiğine dair en açık uyarı buydu. Lyon kız kardeşine aldırmamıştı bile, küçük plastik topları suyun dibine itip bırakarak yukarı çıkmasını izliyordu.

Peratha, Lyon'un kıvırcık saçlarını severken kendi kendine güldü. "Bu çocuk sahiden Gavin'den fırlamış gibi görünüyor."

Ada başını kaldırarak Peratha'ya baktı. "Gavin'in dalga geçtiğini sanıyordum. O dedikodu gerçek mi?"

"Kendi aramızda şakasını yaptığımız bir şeydi. Kimse böyle bir şey konuşmaya cesaret edemez. Merak etme, şakalaşırken etrafta Dawson'ın olmamasına dikkat ettik. Gavin'den nefret etmesi için daha fazla sebebe ihtiyacı yok."

Ada vücut şampuanını alıp, ayağa kalkması için Lenora'nın elini tuttu. Koltuk altından kaburgalarına doğru yayılan mor-

luğu gördüğünde dişlerini sıktı. "Tüm gün ne yapıyorsun sen?" derken onu sudan çekip kucağına aldı. Vücudunun kalan tüm kısımlarını kontrol ederken bilinmezliğin verdiği öfkeyle titriyordu.

"Her tarafı su içerisinde bıraktın," dedi Peratha eteklerini toplayarak bacaklarını çekerken. "Sorun ne?"

"Lenora'da sürekli morluklar görüyorum. Böylesi normal mi?" derken kaburgalarından koltuk altlarına doğru yayılan morluğu gösterdi. İnce bir yol iz bırakmıştı.

"Bebekler hakkında, ilişki yaşamaktan bile daha azını biliyorum. Yani iyi bir kaynak sayılmam." Temizlendiklerine emin olduktan sonra saçlarını duruladılar ve suda vakit geçirmeleri için onları bir süreliğine rahat bıraktılar. "Bakıcılarından ne kadar eminsin? Jasmine sana ve çocuklara sadık görünüyor fakat onun ne kadar dengesiz olduğunu biliyorsun. Zihni Karmen tarafından çarpıtıldı, kırıldı."

"Jasmine sevdiklerine karşı şiddet göstermiyor," dedi Ada emin bir şekilde. Bu olasılık aklından dahi geçmemişti. Lavabonun üzerindeki havluyu alıp kurulanırken dışarıyı gösterdi. "Dawson'ı arayacağım. Telefonunu yanına almış olmalı. Yanlarında durursun, değil mi?"

"Git kavga et. Ben beklerim."

Ada havluyu bırakıp banyodan çıkarak yatak odasına girdi. Çekmeceyi açtığında Dawson'ın telefonunun olmadığını gördü. Hiç değilse yanına almayı unutmamıştı. Kendi telefonunu açıp balkona çıktı. Saçlarını geri itip dururken sandalyeye oturarak ayaklarını balkon demirlerine yasladı. Telefon açıldığında eliyle gözlerini kapatarak başını eğdi. "Buraya geldiğinde seni öldüreceğim, İhtiyar. Remuslara bu konuda endişelenmemelerini söyle."

"Dersini bölmek istemedim. Dionne şehir dışına çıkmadan yetişmemiz gerekiyordu. Tedavi ettiklerinden daha hasta olan Doktor da burada," dedi Dawson sesini alçaltma gereği duymadan.

"Biraz sessiz ol. Saldırmalarını mı istiyorsun?"

"İlk yumruğu atan onlar olursa kimse beni suçlamaz. Kurallar aşılmaz değildir, Tüysüz, sadece onları çok iyi bilmen gerekiyor. Ben mükemmel bir kanun uygulayıcıyım."

"Siktir," dedi Ada mırıldanarak.

Kendi dilinde ve sessizce konuşmasına rağmen Dawson duyup ne demek istediğini anlamıştı. Korumak zorunda olduğu bir imajı vardı, bu yüzden içinde yükselen kahkahayı tutarak ciddi bir şekilde cevap verdi. "Söz veriyorum, geldiğimde bu dediğine izin vereceğim. Sonra görüşürüz öyleyse. Anlaşıldı, ben de öyle," deyip kapattı.

Ada homurdanarak telefonu masaya çarptı. Demirlere ayağıyla vurarak sandalyeden kalktı. Kendini hapsolduğu düşüncelerden kurtarmak için çocukları banyodan çıkararak kıyafetlerini giydirdi. Peratha daha sonra tekrar uğrayacağını söyleyerek daireden ayrıldı. İkisinin de saçlarını havluyla kuruladı.

Ada başını eğip Lyon'un saçlarını öptü. "Kimse bizi yalnız bırakmak istemiyor, değil mi?" dedi fısıltıyla.

Koridordaki kişiye cevap vermemesine rağmen kapı açıldı. Gavin elinde bir yığın kâğıtla içeri girip koltuğun diğer ucuna oturdu. Ada ilk konuşanın o olması gerektiğini düşünse de sessizlik beynini kemiriyordu. Lenora'yı önüne alıp küçük tarakla saçlarını taramaya başladı. Beş dakika daha bekledikten sonra, "Bugün çok durgunsun." dedi Ada. Dikkati kızının saçlarında olsa da göz ucuyla Gavin'e baktı. Arkasına yaslanmış oturan Gavin, dizine yasladığı raporu okuyordu. Ada gerçek bir karmaşa yaşadığını bu şekilde anlamıştı. Gavin raporları okumaz, onları üst üste yığar, sonra da en acillerini ayırması için Ada'yı sıkıştırırdı.

"Meşguldüm," dedi Gavin cevap olarak.

Ada, Lenora'nın ipek gibi saçlarını parmağına dolayıp serbest bıraktı. Başının üstüne bir öpücük kondurduktan sonra onu oyuncaklarıyla baş başa bırakıp Gavin'e yaklaştı. Elindeki kâğıtları çekip aldı. "Ne oldu?" diye sorarken kâğıtları karıştırdı.

Murat'ın ona vermesi gereken bilgilendirme evraklarıydı. Diğer bir deyişle Gavin'le hiç de alakası olmayan şeylerdi.

"Benimle psikologculuk mu oynamak istiyorsun?" Gavin başını arkaya yaslayarak Ada'ya baktı.

"Neden olmasın?"

"Kendine bile faydan dokunmuyor. Çocukluğumdan uzak dur."

Ada rulo haline getirdiği kâğıtları Gavin'in kafasına indirdi. "Anlat."

Gavin gergin bir şekilde sessizliğini korudu. Karnının üzerinde birleştirdiği elleri, duvarı izleyen gözleri kadar sabitti. "Biri sana soru soruyor. Öylesine, sadece merak ettiği için. Bir yanlış yok. Ölçülü bir şekilde soruyor üstelik. Mesela babamın ismini, şu anda nerede olduğunu... Gülümseyerek cevap veriyorum. Çünkü beklenen budur. Eğer hüzünlü görünür ya da cevap vermezsen bu onları daha da meraklandırır ve üstüne gelmeye devam ederler. Gülümsüyorum ve diyorum ki onu hiç tanımadım. Soruyu soran kişi için konu kapanmış oluyor. Merakını giderdi, hayatına devam edebilir. Ama benim için öyle olmuyor. Tüm gün boyunca tam aksini düşünüyorum. Babam olmasının nasıl hissettireceğini merak ediyorum. İnsanlar benim hayatımı inceliyor, bense onların sıradanlığına imreniyorum. Bana babasızlığın zor olup olmadığını soruyorlar ama bilmiyorum. Çünkü bir babaya sahip olmanın ne hissettirdiğini hiç yaşamadım. Tecrübe etmediğin bir şeyi özleyebilir misin? Hiç tatmadığın yemeği özler misin? Bu söylediklerim bazen bana bile komik geliyor. Kaç yaşındayım ne de olsa. Bir babanın koruyuculuğuna ihtiyacım yok ama bir zamanlar vardı ve kimse o tarafımı korumadığından yok olup gitti. Ne kadar yıl geçerse geçsin tamamlanmayacak bir şekilde kayboldu." Gavin söyleyeceklerini bitirdiğinde derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturdu. Ada'dan ses çıkmayınca ona baktı ve gülmeye başladı. "Gerçekten ağlıyor musun? Şu anda ihtiyacım olan son şeydi."

"Çok üzgünüm," dedi Ada gözlerini silerek. Burnunu çekip saçlarını kulaklarının arkasına itti. Bir kolunu Gavin'e dolayarak başının arkasına dokundu. "O yanının asla geri gelmeyeceği için üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsa."

"Berbat bir psikolog ama harika bir arkadaşsın, Mahfer. Teşekkürler."

"Bana bu yüzden öyle davrandın."

"Özür dilediğimi duyamayacaksın," diye baştan uyardı Gavin. "Yine de evet, sana haksızlık ettim. Çocuklarla benden daha iyi anlaştığın kesin. Bu yüzden en gençleri sana verdim. Nasıl eğiteceğine karışmak istemiyorum. Benim de kullandığım bir yöntem üzerinden gideceksin diye kızmamalıydım. Diğer yandan biraz daha beklemeni tavsiye ederim."

Ada söylediklerinin ne kadar çelişkili olduğunu fark etmesi için ellerini kaldırıp indirdi. "Beni serbest mi bırakacaksın, yoksa yöntemlerime karışıp duracak mısın?"

"Tavsiye veriyorum diyelim."

"Tamam, Gavin. *Tavsiyene* uyup dönüşerek eğitim vermeyeceğim fakat bunu mantıklı bulduğumdan değil, senin için üzüldüğümden yapacağım." Gavin gözlerini kısarak hırladığında, Ada kibirli bir şekilde gülüp omuz silkti. "Bilemiyorum, bana akılcıl şeyler söylemiyor gibisin."

"Ölüsün, Mahfer. Gerçek anlamda ölü bir kadınsın."

"Çocuklarım var benim."

İkisi de bitkin ve yorgun bir halde gülerken koltuğun arkasına yaslandılar. Lyon ve Lenora ilgi çekmek için yanlarına çıkmaya çalışıyordu. Lyon gözlerinin önüne dökülen kıvırcık saçlarının arasından bakarken Lenora da Ada'nın dizlerine tırmanıyordu. Gavin, Lenora'ya uzanıp yumuşacık saçlarına dokundu. Annesinin kucağına çıktıktan sonra birden Gavin'e atılan Lenora ikisini de şaşırttı. Gavin, düşmemesi için kızı tutup dizine oturttu.

"Eva hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gavin, Lenora'ya bakmaya devam ederken kararsız bir halde başını eğdi. "Bilemiyorum. Deborah onu eğitmemizi istiyor. Kızı öylece bırakamayacağımız kesin. İnsan olsa her şey daha basit ilerlerdi."

"Lanston kabul edecek mi?"

"Deborah, Lanston'ı ikna etmesi için Peratha'yla konuşmuş. O kız tam bir dolandırıcı."

"Sevgilinin arkasından böyle mi konuşuyorsun sen?"

"Yüzüne karşı da söylüyorum," dedi Gavin umursamadan. Lenora aşağıya inmek istediğinde, Gavin refleksle onu daha sıkı tuttu. Hemen sonra birden bırakarak yere basmasını sağladı.

Ada onun hareketlerindeki tuhaflığı fark etmemiş gibi davranıyordu. Boğazını temizleyerek yan döndü. Lyon da çoktan kardeşine katılmak için hareketlenmişti. "Babanı kim sordu?"

"Murat."

"Doktorun olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten. Sadece bir konuda tavsiyesine ihtiyacım vardı. Bok gibi geçti bu arada," dedi gözlerini Lenora'dan ayırmadan.

Ada, Rachell ve Leone'un karşılaşmasını hatırlarken irkilmeden edemedi. Aklından uzaklaşmıştı fakat hâlâ ruhunu kemiren soru işaretleri vardı. Bir şeyler doğru değildi, parçalar uyumsuz yerlere sıkıştırılmaya çalışılmıştı. Ada bunu görüyordu fakat her şeyi havaya kaldırmadan doğru yerleri bulamayacaktı. Dağılmaları, dağıtması anlamına gelse bile beynini kurcalayan bu bulmacayı çözmesi gerekiyordu. Hem Gavin'den gizlemesine de gerek yoktu. En azından bazı şeylerden emin olduktan sonra.

"Baksana, Rachell'e bu konuyu hiç açmadın mı? Babanı merak ediyor olmalısın."

"Elbette merak ediyorum. Pes edene kadar defalarca sordum. Ama babamdan her bahsedişimde annem sadece sinirlenmiyordu. Üzülmekten çok daha fazlasını yaşıyordu. Babamdan hem nefret edip hem de onu hâlâ sevdiğini biliyorum," derken avucuna başparmağıyla bastırıyordu. Oradaki bir lekeyi çıkarmaya çalışıyor-

muş gibi ovuşturmaya devam etti. "Ben doğduktan kısa bir süre sonra annem, Hilary'nin annesiyle birlikte buraya gelmiş. Kocasını Av Dönencesi'nde kaybettiğini, sığınacak bir yere ihtiyaçları olduğunu söylemiş. İki kadın ve bir bebekten şüphelenmeyen Kaiser onları kabul etmiş."

"Kaiser'ın en büyük hatası kadınları asla güçlü görmemesiydi."

"Ben konuşuyorum. Konuyu kendine çevirme."

"Özür dilerim, devam et."

Gavin derin bir nefes alıp konuya geri döndü. "Kaiser o zamanlar en iyi günlerini yaşıyordu. Ametis ve Meriel sayesinde harika bir ailesi vardı. Zalim birine dönüşmemişti. Bir babamın olması gerektiğini fark ettiğimde anneme ve teyzeme sorular sormaya başladım. Önceleri beni kandırıyorlardı. Büyüdüğümde her şeyi anlayacağımı söylüyorlardı. Yeterince büyüdüğümü düşünüyorum ve hâlâ anlamış değilim," derken çaresiz bir şekilde omuz silkti.

Ada, dudaklarını ıslatarak yanağını avucuna yasladı. Dirseğiyle koltuğun arkasından destek alıyordu. Kelimeleri dikkatle seçerek Leone ve Rachell'in karşılaşmasını anlatmaya başladı. Duyduklarına hiçbir anlam veremeyen Gavin'in aklı daha da karışmıştı.

"Leone babamı tanıyor olabilir mi?"

"Bu durumda..." deyip Ada yerinde kıpırdandı. "Remus olabilir misin?" dedi fısıltıyla. Elini ağzına kapatarak doğru birkaç parçanın yerine oturduğunu hissetti. "Rachell bu yüzden anlatamamıştır. Bu yüzden hem ondan nefret ediyor hem de onu seviyordur. Gavin bu..."

"İğrenç."

"Aslında biraz romantik ama ne demek istediğini anlıyorum. Hey!" dedi göğsüne vurarak. "Ben de bir Remus'um."

"İyi de ben değilim. Halimden memnunum," dedi ayağa kalkarken. "Hayır. Hayır hayır. Başka bir sebebi olmalı. Leone mide bulandırıcı teknikler kullansa da alanında gelişmiş bir doktor.

Belki de annemin buna ihtiyacı olmuştur. Ben doğduktan sonra ismini değiştirdiğini biliyorum. Aleut'a gelmesiyle yeni bir başlangıç yaptığını anlatırdı."

"Ah, her şey mantıklı gelmeye başladı." Gavin'in anlattıklarına rağmen Ada'nın aklı hâlâ kendi teorisindeydi. "Dawson bu yüzden sana takılmadan duramıyor. Çünkü Remus'sun ve içten içe bu onun dürtülerini etkileyip sinirlerinin bozulmasını sağlıyor."

"Sen de Remus'sun ama aynı etkileri taşıdığı söylenemez."

"Güven bana, onun sinirlerini benden daha iyi kimse bozamaz. Ayrıca bana âşık. Şansına küs," dedi parmağını uzatarak.

"Kahroldum," dedi Gavin ifadesiz bir yüzle. Elini başının üstünde dolaştırıp farkında olmadan saçlarını çekiştirdi. "Bundan kimseye bahsetme, olur mu? Gidip ne bulabildiğime bakacağım. Vede olarak yeterince çabaladım, Remus soyuyla bağlantım çıkarsa beni burada tutmazlar. Lanston gibi mantıklı bir adam bile Aleut savaşçılarının bir Remus tarafından eğitilmesine izin vermez."

"Saçmalık." Ada hırsla ve öfkeyle ayağa kalktı. "Sen burada büyüdün, hayatının tamamını Aleut'a hizmet ederek geçirdin. Kimse seni adını dahi bilmediğin baban için kenara atamaz."

"Konuyu yine kendine çeviriyorsun," dedi Gavin. Ada gözlerini devirirken, Gavin kendini biraz daha iyi hissedip ensesini kaşıdı. "Sana haber veririm," deyip daireden ayrıldı.

8

Güneşin yeni battığı saatlerde mutfaktan çıkan Ada, daire kapısının açılıp kapatıldığını duydu. Kitaplığın etrafından dolaşarak salona geçtiğinde Dawson'ı gördü. Ceketini çıkarmış, sandalyenin üzerine bırakıyordu.

Ada yanında yürüyüp geçerken, "Boşanıyoruz," dedi.

Kafası karışık, yorgun ve sinirli Dawson, gülerek Ada'nın beline sarıldı. Onu kendine çekip sırtını göğsüne yasladı. Çenesini omzuna yerleştirerek yüzlerini yan yana getirdi. "Beni kaybetmeyeceksin, Tüysüz," dedi onun karnını okşarken.

"Neden bahsediyorsun?"

Dawson doğrularak onu çevirdi. Ellerini kalçalarına yerleştirdi, tenini başparmaklarıyla okşadı. "Remus'a ilk defa gitmiyorum, son da olmayacak. Yaptığım en tehlikeli şey bile sayılmaz. Bunu çok iyi biliyorsun. Kendimizi işlere kaptırıp gün içinde yaptığımız şeyleri birbirimize haber vermeyi unutabiliyoruz. Bazılarımız cesetleri ortadan kaldırıyor, bazılarımız eşini kurtar-

mak için düşmanın inine giriyor," derken sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına düz bir sesle konuşuyordu. "Evet, çözmemiz gereken problemlerimiz var fakat bizim her zaman sorunlarımız oldu. Bunun için delirmeye gerek yok."

"Karınla düzgün konuş," dedi Ada göğsünü dürterken. "Beni korkutuyorsun, Dawson. Remus'a gittiğini Hilary'den öğreniyorum, seni aramasam haber dahi vermeyeceksin ve saatler sonra dönüyorsun. İkizleri bırakıp peşine düşemem ve bu beni..." Cümlesini tamamlamak istemeden gözlerini kapadı. "Kendimi yalnız hissediyorum," dedi tekrar ona bakarken. Dawson, onun nihayet gerçek hislerinden bahsettiğini anlayarak konuşması için sessiz kaldı. "Gavin bir şeylerin peşinde, hamilelik şüphelerinde boğulan bir arkadaşım var, Deborah'ı Ali konusunda sorgulayamıyorum, ilgilenmem gereken dört çocuğum daha oldu ve sen... gidip saçma sapan şeyler yapıyorsun," dedi elini sallayarak.

"Pekâlâ, teker teker gidelim." Dawson onu tutmaya devam ederken karşılıklı oturmalarını sağladı. Ada'nın neden böyle davrandığına dair sağlam bir teorisi vardı. "Hamile olan kim?"

"Hilary. Murat'a söyleme. Henüz konuşma fırsatları olmadı."

"Buna seviniyor muyuz peki?"

"Bilmiyorum, sanırım sevineceğiz." Dawson'ın düşüncelerindeki dalgalanmaları saniyeliğine hisseden Ada gözlerini kıstı. "Hilary'ye yardım edeceğim için korkuyor musun?"

"Arkadaşlarını kurtarmak istediğinde kendi canını umursamıyorsun ve benim için ailemden daha değerli kimse yoktur. Üzgün değilim," diye belirtti, Ada itiraz edecekken. "Gavin konusuna gelince, sanırım sen haklıydın. Bir kez olsun kendi içgüdülerimi değil de bir başkasınınkini takip etmenin faydalı olduğunu gördüm."

"Bir başkası derken benden bahsediyorsun. Ayrıca benim içgüdülerimi takip etmen de bir içgüdü değil mi?"

"Tuhaf bir şekilde haklısın."

"Edd konusunda ne buldun?"

Dawson elini Ada'nın omzuna koymuş, boynundaki dövmeyi okşuyordu. Gözleri parmak hareketlerini seyrediyordu. Remus'ta geçirdiği saatler Dawson'ı hep tetikte tutmuş, kanının uğuldayarak akmasına sebep olmuştu. Zihni yorulmuştu. Yine de kendini tazelenmiş hissediyordu. Gerçek kişiliğiyle bağlantıya geçmişti. Lanston'a asla söylemezdi fakat Dawson bir kavgada Remus'la karşılaşırsa esir almakla uğraşmaz sadece ölmesini sağlardı. "Edd'in tek bir akrabası vardı. Kendinden küçük bir kuzeni. Murat ve ben önce onunla konuşmak istedik fakat Remus'tan ayrılmış. Oda arkadaşı, ortak dersler aldığı kurtlar, eğitmeni ve danışmanıyla görüştük. Edd'i sessiz, aklı başında, kavgaya karışmayan biri olarak tarif ettiler. İfadeler hiç şaşmadı."

"Ve bundan şüphelendin. Neden?"

Dawson, tecrübe ve bilgelikle dolu gözlerini Ada'ya çevirdi. Ada birden içine yığılan duygularla nefessiz kaldı. Bu adamın yaşattığı hiçbir hisse karşı bağışıklık kazanamayacaktı. Dawson, Ada'nın parlayan rengine bakıp gülümsedi, dudaklarına hafif bir öpücük bırakarak anlatmaya devam etti. "Hiçbir kurt mükemmel değildir. Hâkimiyet kurarak, bir şeylere sahip olarak yaşarız. Ve sahip olduğumuz her şey için kavga ederiz. Buna mecburuz. Eğer herkes senin hakkında iyi şeyler söylüyorsa ikiyüzlünün tekisin demektir. Çünkü kendi yolunda ilerlediğinde birilerini rahatsız edersin, oyunlar bozulur, doğrular değişir."

"Edd'in kirli bir sırrı vardı."

"Gavin'in onu öldüreceği ve her şeyden vazgeçmesine sebep olacak kadar iğrenç bir sır." Ada başını çevirip dudaklarını kemirirken, Dawson konuşmaya devam etti. "Deborah meselesine gelecek olursak, tavsiyemi istersen, bunu zamana bırak. Deborah'ın sınırları geniştir. Her şeyi kötü ve yasak bulmaz fakat Ali konusunda böyle hissetmiyor. Bunun hakkında konuşamıyor bile."

"Ben de bu yüzden öğrenmek istiyorum zaten. Dawson-"

"Tüysüz, bana kendini açıklamana gerek yok. Nasıl hissettiğini biliyorum ve inanıyorum ki neler olduğunu çözeceğiz ama bunu Deborah'tan öğrenemeyeceksin." Ada ensesini ovuştururken memnuniyetsiz bir kabullenmeyle başını salladı. Dawson, diğer elini tutarak avucunu öptü. "Hissettiğin şey yalnızlık değil. Çaresizlik. Rahatlatıcı duyguları tanımak ve tanımlamak konusunda beceriksizim fakat şu anda yaşadığın şeyi çok iyi biliyorum."

"Yabancı bir yere fırlatılmış gibi hissediyorum, Dawson. Etrafımdaki her şey bana yanlış geliyor. Kimseye faydam dokunmuyor ve olacak kötü şeyleri kafamda canlandırmama rağmen önüne geçemiyorum. Bildiğin çaresizlik hissi böyle bir şey mi?"

"Tam anlamıyla," dedi Dawson dürüst bir şekilde başını sallarken. "Sözüme güven, düzelecek."

"Gidip duş alacağım. Çocukları, sütlerini verip uyutur musun? Tüm gün beni yıprattılar."

"Eminim Remuslar kadar değildir."

"Daha fenalar," dedi Ada ayağa kalkarken. Uzaklaşacakken eğilip Dawson'ın yüzünü kavradı ve dudaklarına sağlam bir öpücük bıraktı. "Ayaklarının üzerinde döndüğün için teşekkür ederim," derken gözlerini kapamıştı. Dudakları hassas bir temasla birbirine dokunuyordu.

Dawson çenesine dokunup aldığı titrek nefesleri hissetti. "Her zaman sana dönerim."

Ada elini Dawson'ın göğsüne, bir zamanlar kalp mühürünün olduğu yere koydu. "Biliyorum," dedikten sonra doğrularak yatak odasına girdi. Banyoya geçip kapıyı arkasından kapatarak bir süreliğine öylece bekledi. Dawson'ın haklı olduğunu anlayabiliyordu. Çaresizdi. İçinden nasıl çıkacağını bilmediği sorunlara hapsolmuştu. Birkaç gün içerisinde yaşadığı şeyler başını döndürüyordu.

Dawson'ın ayak seslerini duyarken suyun altına girmek üzereydi. Çocuk odasına geçtiğinde babalarını gören ikizlerden yük-

selen çığlık sesleri, Ada'nın da gülmesine sebep oldu. Yüzünü yukarı doğru kaldırıp soğuk suyun vücudunu ve ruhunu canlandırmasını umdu.

Dakikalar sonra suyu kapatıp banyodan çıktı. Lavabonun kenarında duran yüzüğünü taktı. Dolabını açıp rahat kıyafetler seçti. Günü erken sonlandırmasına neden olacak kadar doluydu aklı. Eşofmanının belini bağlarken Dawson'ın rafından sarkan siyah tişörtü gördü. Daha rahat olacağını bildiğinden uzun kollu tişörtü oradan çekip üstüne geçirdi. Parmaklarıyla saçlarını tel tel ayırırken çocukların odasına yürüyordu.

Çoktan uyuduklarını ummuştu fakat gördüğü manzara da en az onun kadar güzeldi. Yerdeki minderlere oturmuş olan Dawson, çocukları iki yanına almıştı. Yere saçtıkları masal kitaplarını inceliyorlardı. Dawson başını kaldırdığında elindeki kitabı dalgınlıkla yere bıraktı. Ada için onun kıyafetlerini giymek sıradan, hatta güzel bir şey olsa da Dawson için pek öyle değildi. Kurtlar arasında evli çiftler bile pek sık birbirlerinin kıyafetlerini giymezlerdi. Bu özel ve çok içten bir sevgi belirtisiydi.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Ada karşılarına otururken.

"Tüm bu masallar korkunç," dedi Dawson kendine gelerek.

"Hayır, değiller. Ben bunları dinleyerek ve çizgi filmlerini izleyerek büyüdüm."

"Senin için çok üzgünüm," dedi Dawson ciddi bir şekilde. Ada dalga geçtiğini zannederek bir süreliğine beklese de Dawson kaşları çatık halde insan masallarının yer aldığı renkli kitapları incelemeye devam etti. "Çocuklara anlamsız insan masallarını okuman iyi bir örnek oluşturmuyor. Yalan söylediklerinde burunlarının uzamadığını gördüklerinde ne olacak ya da etkilendiği kadını ayak numarasına göre arayan adamın hayalini kurması Lenora'yı mutlu mu edecek? Hiç sanmıyorum. Cadının çocukları yediği masal kitabını almansa tamamen psikolojik travmaydı. Aklından ne geçiyordu ki?"

"Onlar sadece masal. Lenora saçlarını uzatıp bir adamı eve sokmayacak."

Dawson bunun düşüncesiyle bile sinirleniyordu. Bu yüzden çabucak konuyu değiştirdi. "Şu minik adamlarla yaşayan ve her şeye sırıtan kıza ne demeli? Sadece prens öpünce uyandı. Erkek düşkünü."

"Korkunçsun," dedi Ada şaşkınlık içerisinde. Lyon sayfaları rastgele çevirip resimleri incelerken, Lenora kitaplardan birini yakalamış, Dawson'a vurmaya çalışıyordu. "İçlerinden bir tanesini bile beğenmediğini mi söylüyorsun?"

"Aslında biri hoşuma gitti." Dawson bahsettiği masalı bulabilmek için kitapları karıştırmaya başladı. "Bana seni anımsattı."

"Hangisi?" dedi Ada merakla.

"Sahiden soruyor musun? Yeterince açık."

Ada omuz silkerek beklemeye devam etti. Dawson bulduğu kitabı havaya kaldırdığında, Ada yanaklarının kızardığını hissetti. "Güzel ve Çirkin mi? Biz bu değiliz. Benden daha iyi görünüyorsun."

"Bu doğru ama bizim için her şey başlangıçtan beri fiziksel-den daha fazlası oldu. Burada kastedilen güzel ve çirkin kavramları sadece dış görünüşten ibaret değil. Sana anlatayım," derken arkasına yaslandı. Lyon ve Lenora da ilgilendikleri şeyi bırakarak babalarını dinlemeye başladılar. "Kibri ve hırsları yüzünden bir büyücü tarafından lanetlenmiş yalnız adam, soğuk ve ıssız kulesinde yaşamaktadır. Tavırları yüzünden kimse onunla arkadaş olmak istemez, ona katlanamaz. Bu yüzden Çirkin de zamanla kendini onlardan geri çekmiştir. Ta ki sinir bozucu, inatçı ve sadece kendi doğrularına inanan Güzel'le karşılaşana kadar. Aslında birlikte yaşamaya zorlanana kadar demek daha doğru." Ada onun bacağına sert bir şekilde vursa da Dawson aldırmadan anlatmaya devam etti. "Kız, Çirkin'in görünüşüne ya da tavırlarındaki soğukluğa kanmaz. Daha fazlası olduğunu bilir. Aynı yerde yaşamalarından dolayı sürekli karşılaşırlar. Kızın kitaplara

düşkünlüğü, Çirkin'inse bir dünya kitabı vardır. Arkadaşın yoksa kitaplar güvenli sığınaklardır. Zamanla Güzel ve Çirkin birbirlerinin farklı yönlerini keşfederler. Çirkin'in buzları çözülmeye başlar. Olduğu haliyle bile onu kabul edecek birini bulmanın şaşkınlığını üzerinden attığında Güzel'i ne kadar çok sevdiğini anlar. Gerçek aşkın öpücüğü Çirkin'i kurtarır," deyip kitabı yere doğru attı.

"Son kısımda kararsızım. Seni ilk kez öptüğümde kurtarılmış değil, zincirlenmiş haldeydin ve öfkeden deliye dönmüştün." Ada, parmaklarını Güzel ve Çirkin'in sarı renkli kapağında dolaştırdı. "Gerçekten masalı yaşamışız. Unuttuğun bir şey var."

"Söyle."

"Çirkin'in kibri ve kendini beğenmişliği masalda bir kusur olarak yazılıyor. Teoriye göre ben seni kurtardığımda bu özelliklerden arınman gerekiyordu."

"Tüysüz, benim eşsiz bir gücüm, keskin dikkatim ve asla şaşmayan yargılarım vardır. Kibirli değil de kendini nasıl anlatacağını biliyor denmesini tercih ederim."

"Baştan aşağıya Azü kanına bulanmışsın, İhtiyar."

Dawson ayağa kalkarken Ada'yı da beraberinde çekti. Çocukları yataklarına bırakıp sırayla iyi geceler öpücüklerini verdiler. Ada yere saçılan kitapları toplayıp masanın üzerine bıraktı. Parıltılı kapaklardan birinde işaret parmağını kaydırdı. Parlak gökkuşağı renkleri simlerle süslenmişti.

"Sanırım yeterince yukarı bakmıyorum. En son ne zaman gökkuşağı gördüğümü hatırlayamadım," dedi yarım bir şekilde gülümseyerek. Işıkları kapatıp Dawson'ın arkasından odadan çıktı. İkizler yataklarında kıpırdanmaya devam etse de Ada bir süredir onları kendi başlarına uyuması için yalnız bırakıyordu. Yanlarında kalıp onları sallamaya devam edemezdi. Üstelik yatakları birbirinden uzaktayken hangisine yetişeceğine şaşırıyordu.

Yatak odasından çıkmak üzereydi ki Dawson'ın sesini duydu. "Çocukların yanına geri dön," dedi.

Ada refleksle kapıyı açıp odaya baktı. Dawson'ın bir şey sezdiğini sanmıştı fakat ikizler hâlâ yataklarındaydı ve iyi durumda görünüyorlardı. Aklına gelen ikinci seçenekle hızla salona geçti. Koşması yüzünden neredeyse Dawson'ın sırtına çarpacaktı. Yana çekildiğinde tekli koltukta oturan kadını gördü. Kadın yerleşirken rahat bir şekilde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Ada farklılığı ilk başta anlayamamıştı. Sonrasında aslında normal olanı kavradı.

Karşılarında bir büyücü vardı ve onu farklı gösteren şey diğer türdeşleri gibi bir tarza sahip olmamasıydı. Bu kadın bir zamanlar Ada'nın takip ettiği modadan fırlamıştı. Parlak siyah kotu, dizlerine kadar ulaşan topuklu çizmeleriyle bacakları normalden daha uzun görünüyordu. Turuncu kazağının kolları parmak uçlarına kadar örterken tek omzunu açıkta bırakmıştı. Kazağın bolluğu, fiziğini saklamak yerine kusursuzluğunu gözler önüne seriyordu. Kahverengi ve sarının yumuşak tonlarındaki saçlarını başının tepesinde zarif bir topuz yapmıştı. Parmaklarını koltuğun kenarında dolaştırırken gözleri Ada ve Dawson'ın üzerinde dolaşıyordu.

"Harika çocuklara sahipsiniz," dedi neredeyse içten bir şekilde gülümseyerek.

Ada terleyen avuçlarını eşofmanına silerken başını hafifçe Dawson'a çevirdi fakat gözlerini bir saniyeliğine olsun kadından ayırmıyordu. "Bir yanlışlık var," dedi.

"Doğa kanunlarını manipüle edebiliyor. Bu yüzden tehdit hissetmiyor, ona saldırmak istemiyorsun," dedi Dawson.

"Çok doğru." Büyücü parmaklarını çenesinin altına yaslayarak gözlerini kıstı. "Bunu kavgayla sonuçlandırmayalım. Talep ettiğim tek bir şey var," deyip parmağını Ada'ya uzattı. "Benimle gelmen gerekiyor, tatlım. Canının yanmayacağına söz verirdim fakat arkasında durmayacağım hiçbir şey söylemem ben."

"Tehdit algılamamak buraya kadarmış," dedi Ada. Dönüşmeye hazır bir halde yüzüğünü çıkarmak istediğinde, Dawson kolunu tutarak onu engelledi.

Kadın yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Sivri topuklarına rağmen attığı adımlar ses çıkarmadığında ikisi de şaşırmıştı. Büyücü ise kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu. Ada birden nefes almayı kesti. Kulaklarına çarpan sesler tek tek yok olmuştu. Dışarıda vızıldayan rüzgâr, kalp atışları, nefes sesleri... Hepsi öylece yok olup boğuk bir iniltiye dönüşmüştü.

Ada, Dawson'ın konuştuğunu görüyordu fakat ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sorunun sadece kendinde olduğunu düşünmeye başlayacaktı ki Dawson'ın da hiçbir şey duymadığını fark etti. Ada duygularının eksikliğiyle sendelerken, Dawson saniyeler içerisinde kadına saldırdı.

Dawson'la yüz yüze gelene kadar bekleyen kadın, ona dokunmadan eliyle havada ufak bir daire çizdi. Kadının üstünden uçarak kitaplığa çarpan Dawson, her yana yayılan kitaplarla birlikte yere düştü. Tek bir sesin bile yükselmemesi Ada'nın hâlâ adapte olmasını zorlaştırıyordu. Bu gibi durumlarda işlerine yaraması için yerleştirdikleri bıçaklardan masanın altında olanına uzandı. Alnına düşen bir parça saçını işaret parmağıyla düzelten büyücü, zarif bir şekilde Ada'ya döndü. Ellerini iki yana uzattığında Dawson da Ada da olduğu yerde dondular. Aynı anda sesler de geri döndü. Ada sersemleyerek gözlerini kırpıştırdı.

"Fiziksel saldırı," dedi büyücü inanamıyormuş gibi. "Ne kadar da ilkelsiniz."

"Güçlerin olmadan sinek bile öldüremeyeceğin anlamına mı geliyor bu?" dedi Ada. Ayakları kapana kısılmış gibiydi ve sadece bu da değildi. Vücudunun geri kalanını da serbest olmasına rağmen hareket ettirmek zordu. Yoğun bir şeyin içindeymiş hissi veriyordu.

"Bu senin nefes almazsan olacakları düşünmen gibi, tatlım. Ben güçlerimle doğdum, onlarla büyüdüm ve yaşadım."

"Biliyorum," dedi Ada acı içinde homurdanarak. "Bir defasında senin gibi yetenekleriyle övünen bir cadının güçlerini almıştım. Onu öldürmedim. Çünkü güçlerini kopardığımda bu za-

ten kendi kendine gerçekleşecekti. Yavaş yavaş ve elinden hiçbir şey gelmediğini bilerek öldü."

"Öfke ve intikam benim hareketlerimi yönlendiremez," dedi kadın elini göğsüne yaslarken. "Ama sende tam tersi olduğunu görüyorum. Şu anda yer çekimini yoğun bir şekilde hissediyorsunuz. Sıradan bir insan olsaydınız muhtemelen kemikleriniz yere yapışmış ve saniyeler içinde ölmüştünüz."

Dawson yerdeyken dizlerinin üstüne çökmüştü. Baskıya karşı gelerek ayaklarından birini yere bastı ve üzerinde tonlarca yük olmasına rağmen doğrulmayı başardı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Vücudu hâlâ Ada'ya dönük olan kadın omzunun üzerinden Dawson'a baktı. "Düzen," dedi. Çaresizliğini ve öfkesini hissederken yavaşça ona yaklaştı. "Bana karşı gelemediğin için kendini kötü hissetme. Tanıdığın en yaşlı ya da en güçlü büyücü kim? Amona mı yoksa Lavina mı? Onlar doğmadan çok önce geldim bu dünyaya. Aslına bakarsan," deyip yeniden Ada'ya döndü. "Kurt annen Asena'nın arkadaşlarından biriydim. Kurtları doğurduktan uzun yıllar sonra bile büyücülerle arası kötü değildi, bunu biliyor muydunuz?" Odanın içinde yürürken ellerini birbirine sürtüyor, ikisine de odaklanmadan kendi kafasında yaşıyordu. "Sonra değişmeye başladınız. Vahşi, her istediğini elde etmeye meraklı, ikiyüzlü yaratıklara dönüştünüz. Ne doğaya tam anlamıyla bağlı ne de onu bize bırakmaya meyilliydiniz."

"Asena'yı tanıyordun." Ada orada takılı kalmıştı. Kimsenin o kadar yaşlı olacağını tahmin etmezdi. Karşılarındaki bu kadın insanların arasına karışacak kadar normal görünmesine rağmen tüm kurtlardan daha yaşlıydı.

"Benden büyüktü. Yabani bir toplumda güçlükle ayakta kaldık. Güçlerimi bize yabancı olan insanlardan saklamam gerektiğini bilemediğim zamanlarda dikkatsiz davrandım. Suçlandım ve öldürülecektim. Asena biraz... deliydi. Tatlı ve heyecan verici bir şekilde tabii. Beni kurtardı, yanına aldı ve hayatta kalmamı sağladı."

"Rüyalarımda çok sakin ve olgun görünüyordu," dedi Ada. Tıpkı karşısındaki bu kadın gibiydi aslında.

"Ölmek biraz değişmesine sebep olmuştur tabii." İlgisini yeniden Dawson'a verip çenesine dokundu. "İçgüdülerin ve hislerin seni aldatmış gibi geliyor fakat bu yüzden sinirlenme. Biz büyücüler de kurtlar gibi gücümüzü doğadan alırız ve ben bunu o kadar uzun süredir yapıyorum ki etrafımda olanlar için kurallar değişiyor. Duyguları, auraları, düşünceleri öldürüyorum."

"Ona zarar verme," dedi Dawson başını geri çekerken.

"Ben değil, siz yapacaksınız," dedi kadın ve yalan söylemesi için hiçbir sebebi olmadığını üçü de görebiliyordu.

Kadın arkasını dönerken, Dawson tüm duyduklarına ve üzerine yıkılan güce rağmen bağırdı. Sesler yeniden donup kalmıştı. Yayılmıyor, öylece havada asılı duruyordu. Ada'nın içini tarifsiz bir duygu kaplamıştı. Günlerdir bu anı bekliyordu sanki. Bir şeylerin ters gittiğine emindi. Açıklayamamıştı ama biliyordu. Büyücü yavaş adımlarla ona yaklaşırken, Ada bıçağını daha sıkı tuttu. Bunun için tüm gücünü harcamasına rağmen çenesini yukarı kaldırarak dişlerini sıktı. Konuşsa bile sesi çıkmayacaktı fakat Dawson'la ikisinin kelimelere o kadar da ihtiyacı yoktu. Kadın onun omzuna dokunup ortadan kaybolmalarını sağlayana kadar bakışlarını kocasından ayırmadı.

Dawson'a sakin kalmasını, geri döneceğini anlatmak istemişti ve bunu yapacağını biliyordu.

"Sahiden mi?" dedi Felicia bahçede dolaşırken. Sorusu tamamen şaşkınlıktandı. Onu vuran kızın kurt olduğunu ve Aleut'a kabul edildiğini yeni öğrenmişti. Yaraları saatler önce kapanmış olmasına rağmen böyle bir kararın çabucak verilmesini aklı almıyordu. Alnını kaşıyarak etrafına bakındı. Konuşacağı birilerine ihtiyacı vardı. Aynı şaşkınlıkla Eva'yı izleyen Teo'yu gördüğünde yanına gitti. "Bunun saçmalık olduğunun sen de farkındasın, değil mi?"

"Kusursuz bir kas hafızası var," dedi Teo ona bakmadan. "Geçmişine dair hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor fakat eğitildiği çok belli." Eva kendi yaşına en yakın olan Abby'yle antrenman yapıyordu. Sınırlarını öğrenebilmek adına Deborah karşılaşmalarını istemişti.

"Abby, Ada'nın öğrencisi değil mi? Gözetimi dışında karşılaşma yaptıklarını öğrenirse Deborah'a ateş püskürür."

"Deborah ve Ada'nın sorunu ne?"

"Bilmiyorum. İkisi de bu konu hakkında konuşmuyor."

"Kız bölgesini koruduğunu zannediyordu. Ayrıca sağlamsın. Takıntılı davranma."

"Küçük bir kız tarafından tuzağa düşürüldük. Sinirim bozulduğu için kusura bakma." Felicia başını iki yana sallarken kollarını bağladı. Kızın kabullenilmesinden çok kendine sinirliydi. Bu kadar dikkatsiz olmamalıydı. Tam anlamıyla acemice davranmıştı. Öyle olduğunu da biliyordu fakat hiç değilse şimdiye kadar bir şeyler öğrenmeliydi. Artık yalnız olmadığı için kız adına sevinmeliydi.

Başını eğerek ayakkabısının ucuna yapışan karları yere silerken Teo'nun neredeyse koşarak uzaklaştığını fark etti. Ne olduğunu anlamadan diğer tarafa döndüğünde Stone'la burun buruna geldi. Teo'nun arkasına bakmadan uzaklaşması mantıklı gelmişti şimdi. "Ne yapıyorsun?" dedi Felicia. Stone ellerini ceplerine yerleştirerek omuz silkti. Solgun ve rahatsız görünüyordu. Gözleri bir şey ararmışçasına etrafta dolaşıyordu. "Teo mevzusu mu? Çocuk seni her gördüğünde altına kaçıracak gibi oluyor."

"Teo'yla öpüştüğünüz için onu dövdüm ama ortada hiçbir şey yokken bir çocuğu kıskanacak değilim."

"Niye böyle görünüyorsun öyleyse?"

"Bilmiyorum. O yüzden sinirleniyorum zaten. Her şey normal görünüyor, şüpheleneceğim kadar sakin. Gavin!" diye seslendi ileri doğru. Bir kenarda Deborah'la birlikte duran Gavin, Eva

ve Abby'nin karşılaşmasını izliyordu. Kendisine seslenildiğini duyduğunda yanlarından ayrılarak onlara doğru yürümeye başladı. Daha yeterince yaklaşmamıştı ki Stone başıyla Aleut'u işaret etti. "İçeride her şey yolunda mı? Zindanlarda bir sorun çıkmış olabilir mi?"

"Zindanlarda sadece Thomas ve Akira var. İkisi de uzun süre bilinçli kalamayacak kadar berbat haldeler. Neden sordun?"

"İzinsiz giriş yapıldığına dair uyarı aldın mı?"

"Öyle bir şey olsaydı anlardık. Sorun ne?"

Stone cevap vermeden uzaklaştı. Önce ormana doğru yürüdü, sonra karar değiştirip Aleut binasının girişine yöneldi. Gavin ve Felicia arkasından bakıp önlerine döndüler. Ay ışığı bahçeyi mükemmel bir şekilde aydınlatıyor, karların ışıltısı yıldız parıltılarına karışıyordu. Her gün gördükleri fakat hâlâ hayran kaldıkları bir manzaraydı.

"Ona bayıldım," dedi Deborah birden yanlarına gelerek. Eva'dan bahsederken heyecanlı ve Gavin'in uzun zamandır görmediği kadar mutluydu. "Henüz kurdunu bulamamışken böyleyse ileride nasıl olacağını bir düşün. Hızlı, karşısındakinin hareketlerini kavrayabiliyor ve hamlelerinin bir düzeni yok. Bu da rakibinde kafa karışıklığına sebep oluyor. Harika değil mi?"

"Evet, anladım, Debby. Kızı sevmişsin."

"Eğitim için uygun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Eğitim verilmesini destekliyorum fakat bu Ada'ya kalmış. Kurdunu bulamayanlarla o ilgilenecek. Benim yöntemimi biraz... aşırı bulabiliyorlar."

Felicia kahkahasını bastırmak için öksürüklerinin arkasına sığınırken ceza almamak için uzaklaşmayı tercih etti. Deborah ellerini beline yaslarken topuklarının üzerinde sallanıyordu. "Bunu anlamak benim için bile zor ama Eva'ya karşı bir bağ hissediyorum. Ada'dan onunla özel olarak ilgilenmesini isteyemem."

"İstememelisin zaten. Hepsi eşit muamele görür. Şahsen ben tüm öğrencilerimi havuzda en az bir kez boğmuşumdur. Asla

ayrımcılık yapmam." Gavin, Deborah'la konuşmayı sürdürse de aklı Stone'daydı. Hepsinden daha güçlü ve tecrübeli bir kurt şüphelendiği şeyler olduğunu söylediğinde öylece görmezden gelmesi zordu. "Yapmam gereken şeyler var. Eva konusunu halledeceğiz, tamam mı?"

Gavin, Stone'u merdivenlerde yakaladı. Belli ki aynı konuyu Murat'la da konuşmuştu. İkisi olasılıklar üzerinde tartışıyordu.

"Aleut'a izinsiz giriş olsa bunu hissederdik, değil mi?" dedi Murat. Destek ve onay almak için Gavin'e baktı.

"Sadece hissetmekle kalmazdık. Aleut'un çevresinde sürekli nöbet tutan korumalar kaçak girişi engelliyor," dedi Gavin emin bir şekilde. "Büyücüler içinse koruma kalkanları var. Zindanlar haricinde Aleut'un herhangi bir yerine giriş yapabilseler bile anında uyarı veren alarmlar mevcut. Tehdit oluşturmadıklarında müdahale edilmiyor fakat..."

"Her şeyin sakin ve yolunda göründüğünün farkındayım ama bir şeyler ters gidiyor," dedi Stone ısrarla. Ne yapması gerektiğini düşünürken alnını ovuşturuyordu. Daha önce böyle bir şeyin içine düştüğünü hatırlamıyordu. Yukarı çıkacağını işaret ederek yürümeye başladı. Ne olduğunu anlamayan Murat ve Gavin birbirlerine baktıktan sonra Stone'un arkasından gittiler.

"Bir sorun hissettiysen araştırmaya Dawson'ın dairesinden başlamak mantıklı tabii," dedi Gavin koridora girdiklerinde.

"Eva'yı bana gönderecek misin?" dedi Murat.

"Burada yaşamaya başlayacak gibi görünüyor. Araştırmalarımı genişletemedim fakat şimdiye kadar da hiçbir şey bulamadım. Kız öylece ortaya çıktı. Eğer hafızasını geri getirebilirsen, bu işimize yarar."

"Umarım Ada'nınki gibi bir durum değildir. Kaldıramayacak kadar genç yaşta."

Stone kapıya vurup bekledi. İçeriden hiç ses gelmeyince birkaç saniye daha bekledikten sonra kapıyı açtı. Dikkatini çeken ilk şey kitaplığın kırık rafları ve etrafa dağılmış kitaplardı. Onun

haricinde hiçbir şeye dokunulmamıştı. Gavin, üzerinde Ada'nın çalışmalarının olduğu masaya gidip elini altına uzattı. Bıçak kılıfını boş bulduğunda gözlerini kapatarak küfretti. Sahiden bir şey olmuştu ve Stone haricinde kimse bundan şüphelenmemişti bile.

Çocukları kontrol etmek için odaya giren Stone, Dawson'ı da gördü. Gece lambasının hemen yanında duran tekli koltukta oturuyordu. Arkasına yaslanmış, boş gözlerle duvara çarpan ay ışığı dalgalanmalarını seyrediyordu.

Stone onun yanına gidip omzundan tutarak kaldırdı. Çocuk odasından çıkararak kapıyı arkasından çekti. Salona döndüklerinde Stone, "Ne oldu?" diye sordu.

Dawson, babasına ve arkadaşlarına baktı. Gözleri dakikalar önce çarptığı kitaplığa takıldığında kaşları çatıldı. Başının arkasını ovuşturduğunda hissettiği hassaslık çarpışmanın ufak bir hatırasını gözlerinin önüne getirdi. Nefesleri sıklaşırken dudaklarını araladı ama konuşamadı.

"Büyücülerden biriydi," dedi Murat kısık bir sesle. Bir kurdu böylesine sersemleten tek şey bu olabilirdi. Dawson'ın başka bir kurtla canı pahasına kavgaya tutuşmaması imkânsızdı ve eğer çarpışsalardı yıkılan bir tek kitaplık olmazdı.

"Sadece büyücü değildi. O kadın hayatımda gördüğüm en yaşlı ve güçlü varlıktı," dedi Dawson. Neler olduğunu hatırlamaya çalışırken dişlerini sıktı. "İstediği şey... Asena'nın arkadaşı olduğundan bahsetti." Kafasındaki kelimeler sırasız bir şekilde ağzından dökülüyordu. Korktuğu şeyler yaşamıştı fakat korku Dawson'ı hayatta tutardı. Ailesi için direnmesini sağlayan en büyük etkiydi bu. Onları kaybetme ihtimaliyle bile her şeyi yapabileceğini hissetmesindendi. Karşılaştıkları büyücü ise hiçbir şey hissetmemesine sebep olmuştu. Dawson'ın ruhunu paramparça etmişti ve gittiğinde bile hâlâ ruhunun tamamlanmasını bekliyordu. Bir bütün olmayı.

"Irkalla," dedi Stone bunun doğru olmamasını dilerken. "Irkalla mı buradaydı?"

"Adını söylemedi. Ada'yı gördünüz mü?" derken bir kez daha başının arkasına dokunup yatak odasına doğru yürüdü.

"İstediği şey dedin. Ne istiyordu?"

Gavin'in sorusuyla olduğu yerde donup kalan Dawson bir süreliğine düşündü. Büyücü ona uzanıp ortadan kaybolurken Ada'nın bakışlarını ve sıkı sıkıya tutunduğu bıçağını hatırladı. Bilinmezlikten korkuyordu fakat cesurdu. Yaşadıkları birçok şey gibi bunun da üstesinden geleceğini biliyordu. Dawson sık nefesler alırken önüne döndü. Bakışları hepsine gereken cevabı vermişti.

"Hiçbir şey yapamadım. Kadın onu alırken ben sadece bekledim," dedi Dawson boğuk bir sesle.

"Eğer tahmin ettiğim kişiyse hâlâ yaşadığın için şanslısın," dedi Stone.

Diğer yandan Dawson hiç de öyle düşünmüyordu. Daha önceki düşmanlarını biliyordu. Hepsini tanır, hiç değilse onları nerede bulacağını bilirdi. Bu kadın hakkında elinde ne vardı ki? Stone'a bakarak karşısına geçene kadar yürüdü. "Irkalla mı demiştin? Onun olduğunu nereden biliyorsun? Yaşadığı yer hakkında bir fikrin var mı?"

"Hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Anlattığın şeyler ve şu andaki haline bakarak tahmin yürütüyorum. Gidip Felicia'yla konuşalım. En yakımızdaki büyücü o. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Anlamıyorsunuz! Öylece kayboldular. Tehdit etmedi, bir talepte bulunmadı... Sadece gittiler!" Dawson önüne çıkan koltuğu tekmeleyerek duvara çarpmasına sebep oldu. Murat birden karşısına çıktığında refleksle kolunu kaldırdı ama ona vurmamıştı.

"Onu bulmak için çalışmamız gerekiyor," dedi Murat, iki elini birden omuzlarına koyarken. "Tüm bu öfkeni oraya yönlendir, tamam mı? Bu şekilde hiçbir işe yaramazsın."

"Elimizde tek bir ipucu yok."

"Biz de ipucu buluruz öyleyse." Murat yanlarından ayrılarak yatak odasına girdi ve Ada'nın eşyalarından rastgele bir parça alarak geri döndü. "Felicia bu konuda yardım eder. En azından hâlâ hayatta olduğunu öğrenirsek bu işimizi kolaylaştırır."

Kapıdan çıkmak üzereyken Jasmine'le karşılaştıklarında Gavin rahatlamıştı. Olanları hızla anlattı. Zaten ellerinde fazla bir şey olmadığından uzun sürmemişti. Arkadaşlarına yetişmek için oradan ayrılmadan önce Jasmine'e her yeri kilitlemesini ve yabancı kimseyi içeri almamasını tembihledi.

9

Felicia'yı bahçede buldular ve en az rahatsız edilecekleri yer olan Peratha'nın odasında toplandılar. Olanları anlamlandırmakta zorlanan Peratha sürekli aynı soruları soruyordu. Büyücünün kim olduğunu, fark edilmeden nasıl giriş yaptığını, Ada'dan ne istediğini... Sorular aynı ve çok olmasına rağmen kimsenin verebilecek gerçek bir cevabı yoktu.

"Nasıl olur da hiçbir şey duymam?" dedi Peratha hızlı adımlarla ileri geri yürürken. "Nasıl hiçbir şey hissetmem?"

"Ada'yı alacağını söylerken bile ona saldırma düşüncem yoktu, sadece bunu yapmam gerektiğini biliyordum," dedi Dawson sessizce.

Peratha, inatla başını sağa sola sallarken tutamadığı gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. Sadece birkaç kat aşağında olup bitenlerden habersiz kalmasını kabullenemiyordu. Stone olanları bilmemesine rağmen bir sorun olduğunu hissederken, Peratha tamamen yabancıydı. Deborah yanına gidip ona yavaşça sarıldığında Peratha donup kaldı.

"Beni dinle," dedi Deborah, saçlarını çekerek. Yüzünün iki yanına ellerini koyup gözlerine bakabilmek için başını eğdi. "Büyücünün hayallerimiz ötesinde güçleri var. Evimize gelip bizden birini kaçıracak kadar üstelik. Eğer Ada'yı öldürmek isteseydi orada öldürüp aynı şekilde kaybolurdu. Belli ki ondan bir şey istiyor. Ada'ya canlı ihtiyacı var."

Felicia, avuçlarında sımsıkı tuttuğu Ada'nın tişörtüyle Peratha'nın koltuğuna oturdu. "Ona büyü gönderme riskine girmek istemiyorum," dedi Dawson'a bakarken.

"Zararsız bir şey bul."

"Yine de..." Felicia emin olamadan dudaklarını ıslattı. Aklına gelen en zararsız büyüyü zihninde şekillendirirken başını eğmiş, tişörte sıkıca tutunmuştu. Kendini mümkün olan en kötü sonuca hazırlamıştı ki kalp atışlarını hissetti. Rahat bir nefes alarak omuzları çökerken gülümsedi. "Pekâlâ, nerede olduğunu göremiyorum ama fena halde sinirli. Karşısına çıkacak ilk kişi için gerçekten üzülüyorum. Kötü bir koku var," derken başını hafifçe kaldırdı. "Küf ve demir gibi. Bulunduğu yer soğuk. Bu iyi." Hisleri birbirini tekrar etmeye başladığında gözlerini açtı. Hepsi bu kadar dercesine omuzlarını silkti. Dawson onun ellerinden tişörtü alırken, Felicia, "Üzgünüm," dedi.

"Irkalla'dan bahset. Onunla ilgili ne biliyorsun?" dedi Dawson.

Stone belli belirsiz elini salladı. "Bazı efsanelerde adı Asena'yla birlikte geçer. Kulaktan kulağa abartılarak değişen masallar gibi. Kimse Irkalla hakkında kesin bir şey söyleyemez ama yaşlıların ve bilge büyücülerin onunla ilgili mutlaka bir fikri vardır."

"Senin kadar yaşlı ve bize yardım etmeyi kabul edecek kim var?" dedi Gavin, yaslandığı masaya tırnaklarını geçirirken.

Stone, ismini anmaktan hoşlanmasa da oğlu bu kadar çaresizken kendi karmaşasına hapsolamazdı. Yardım edemeyecekse bile saklaması doğru değildi. Yerinde kıpırdanırken boğazını temizledi. "Eric," dedi homurdanarak. "İkimiz aynı masalları dinleyerek, aynı dersleri alarak büyüdük. O benden biraz daha hırslıydı.

Açığı kapatmaya çalıştığını söylerdi. Bu yüzden önüne gelen her bilgi kırıntısını toplamaya hazırdı."

"Peki ya Lavina?" dedi Hilary. Kollarını birbirine bağlamış, titremememeye çalışıyordu.

"Büyücülerle olan savaşımızdan beri ona ulaşamıyorum," dedi Dawson. Elleri arasındaki tişörtü çevirip duruyordu. Koyu kırmızı tişörtü banyo yapmadan önce çıkarmıştı. Üzerinde Dawson'ı hâlâ şaşırtan o yoğun kokusu vardı. İkisinin birleşmesinden doğan kusurlu bir mükemmellikti.

"Eric'i bulup bilgi alacağım," dedi Stone doğrularak. Bir daha asla Tarafsızların arasına girmeyeceğine yemin etmiş olsa da geçmişini göz ardı etmesi için daha iyi bir sebebi olamazdı. Eric'in hâlâ onların arasında yaşamamasını umut edebilirdi sadece.

"Onu asla affetmeyeceğini söylemiştin. Şimdi bize yardım etmesini mi isteyeceksin?" dedi Dawson.

Stone başını salladı. Ailesi için yapamayacağı şey yoktu. Hayatını altüst eden kardeşinden yardım etmek istemek de buna dâhildi. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Sessizlik odanın içinde öylesine yoğundu ki kimse hareket edemiyor, doğru düzgün nefes dahi alamıyordu. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve bunu bir türlü kabullenemiyorlardı. Tek hedefleri korku masallarına konu olmuş antik bir büyücüydü. Kurallarına bağlı olduklarına inandıkları doğayı kandırabilecek kadar güçlüydü üstelik.

Murat, koluna dokunan sıcak eli hissettiğinde başını çevirdi. Hilary'yi gördüğünde gülümseyerek onu kolunun altına aldı. Hilary hiç sırası olmadığını bilmesine rağmen artık Murat'a söylemesi gerektiğini biliyordu. Daha fazla ertelemesi, durumu iyiye götürmeyecekti. "Biraz konuşalım mı? Çok uzun sürmez," diyerek elini tuttu ve Peratha'nın yatak odasına girerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Birkaç gündür değişik davrandığını anlayabiliyorum..."

Hilary, yatağın kenarına oturarak Murat'ın yanına gelmesini bekledi. "Derslerden birinde kendimi fazla hırpaladığımı gören Stone bana söylemek zorunda kaldı. Hiç değilse sen fark edene kadar beklemesi en uygunuydu fakat zarar görmemi istemedi."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Hamileyim," dedi Hilary fısıltıyla. "Lütfen çıldırma. Ben daha yeni sakinleştim ve yeniden o duruma dönemem. Buna gücüm kalmadı."

"Hilary, sen... Ne zaman? Yani, nasıl olur da... Tamam, bekle." Murat ayağa kalkarak arkasını döndü, hemen sonra yeniden Hilary'ye baktı. Ona dokunmak için uzandıktan sonra ellerini geri çekti. "Ben bunu hiç düşünmemiştim," dedi dürüstçe.

"Biliyorum, ben de."

Murat dizlerinin üstüne eğilerek Hilary'nin yanağına dokundu. "İyi misin?"

"Şu anda mı? Berbat hissediyorum. Ada kayıp, çocuğumu görebilecek miyim bilmiyorum ve mutlu olmam gerekirken aslında her şey uçuruma yuvarlanıyor." Burnunu çekerek saçlarını geriye itti. "Bana yardım edeceğini söylemişti. Nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat bir yolunu bulacaktı. Ama biz öylece oturuyoruz. Nerede olduğunu bile bilmeden."

"Biz de bir yolunu bulacağız. Anlaman gerekiyor," derken tekrar yanına oturup ona sarıldı. Başını öperken eli sırtında dolaşıyordu. "Bebeğimiz için mutlu olmaman için bir sebebin yok. Eğer diğer yolu seçseydin sana karşı çıkmazdım."

Hilary gülümseyerek hafifçe eline vurdu. "Çabanı takdir ediyorum ve beni düşündüğünü de biliyorum. Belki karşı çıkmazdın ama kesinlikle onaylamazdın. Bebeğimizi doğuracağım, sadece bunu nasıl yapabileceğimi henüz çözmüş değilim," dedi omuzlarını kaldırarak.

Creon, aheste adımlarla odasından çıkıp ormana giderken gömleğini çıkarıyordu. Avlanmak ve bir süre hayvanların arasında vakit geçirmek istiyordu. Sadece dolunaylarda ya da vücudu ihtiyaç duyduğunda değil, her gün ormanda koşardı. Avlanmak için veya değil, doğanın bir parçası olduğunu hissediyordu. Aslında ormana sahip değil, onun kendisiydi.

"Creon!" diye seslenildiğini duyduğunda pantolonu hariç kıyafetlerinden kurtulmuştu. Arkasını döndüğünde Leone'u gördü. Aceleyle giyinmiş olduğu her halinden belliydi. Kafasında bir fikirle uyanmış gibiydi. "Kanına ihtiyacım var."

"Neden?" dedi Creon sanki her gün bunu duyuyormuş gibi şaşırmadan. Leone'dan gelecek bir şeye çok nadir şaşırırdı zaten. Amcası sınırlarını bu kadar genişletmişti.

"Karşılaştırma yapacağım."

"Neyle?"

"Kuzeninle."

"Kim?" Leone cevap vermeden sadece baktı. Creon bir saniye sonra ne olduğunu anlamıştı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Beni kandırdın. Harika."

Leone tepki vermeden bakmaya devam etti. "Ben seni kandırmadım. Sen beni kandırmaya çalıştın. Sen ve benim tatlı kızım. Kanını ver de şu karşılaştırmayı yapayım." Creon pantolonunu çıkarmaya başladığında Leone dişlerini sıktı. "Bir kez olsun söyleneni yap. Cezalandırılmaya mı ihtiyacın var?"

Creon gözlerini kaldırarak ona baktı. "Beni yeniden o buzluğa kilitlemene izin vermeyeceğim. Üstelik yanlış bir şey yapmadım. Kızına ve damadına yardım ettin. Ne var bunda?" deyip temkinli gözlerle bakışlarını inceledi. "Ada'nın senin kızın olduğunu nasıl anladın?"

"Zaten biliyordum," dedi Leone. Creon kaşlarını çatınca, Leone iç geçirdi. "Dionne özel çocukların peşine düşüp alakurt olan bir kız buldu ve onu Aleut'lara kaptırdı. Bildiğim kadarıyla alakurt genini taşıyan tek kişiyim. Yani şimdiye kadar. Başka bir

alakurdun olması fazla tesadüf göründü. Kaiser,"dedi iç geçirerek başını sallarken. "Farklı kurtları toplamakta üstüne yoktu. Ölmesi çok acı."

"Kızın suikasta ortak oldu."

"Evet, onunla gurur duyuyorum," dedi Leone hızlıca ve elini salladı.

"Karşılaştırmaya neden ihtiyacın var?"

"İkiniz de silahsınız ve senin tetikçin onlarda. Ada bir Remus ve onun tetikçisi yine onlarda. Dezavantajlı durumdayız."

"Ada, Remus ama değiştirebilseydi hiçbir şey olurdu. Ne Aleut ne de Remus. Bizim yanımızda savaşmaz," dedi başını sallayarak.

"Biliyorum," dedi Leone sabırsızlanarak iç geçirirken.

"Kana neden ihtiyacının olduğunu söyle. Tam olarak ne yapacaksın?"

Leone dudaklarını ıslatarak kabaca anlatmaya çalıştı. "Senin kanını kullanarak tetikçini değiştirmeye çalışacağım. Böylece Felicia güçlerini sana verirken cimri davranmasına gerek kalmayacak. Tetikçin bir Remus olacak ve sana tüm güçleri verecek. Aynı şeyi Ada için de yapacağız ve taraf değiştirmesi için onu hafifçe iteceğiz," dedi gülümseyerek. Creon bu gülümsemeden nefret ediyordu. Gülümsemesinden, deneylerinden ve çılgınlıklarından bıkmıştı.

"Bunu daha önce de konuştuk. Tetikçimi değiştiremezsin. Felicia bir büyücü. Güçlerini daha iyi kontrol ettiğinde tam anlamıyla bir kâhin olacak." Leone itiraz edecekken, Creon başını salladı. "Anlamıyorsun. Silah ve tetikçinin farklı ırklardan olmasının bir sebebi var. Kimse o kadar güce tek başına sahip olmamalı ve kimse bir kurdu böyle bir güçle kontrol etmemeli."

"Güç senin olacak. Neden umursuyorsun?"

"Çünkü ben o parlak ışığın sadece sızıntısını hissediyorum ve o bile gözümü korkutuyor. Sana kanımı vermeyeceğim. Unut

bunu," deyip ormana döndü. Yürüyecekken durdu ve ona baktı. "Diğer çocuklarınla ilgilenmedin ve birkaçı haricinde hepsi öldü. Elindekinin değerini bil."

"O bir alakurt. Elbette değerini biliyorum." Leone tek kaşını kaldırarak Creon'a yaklaştı. "O benim kızım ve buraya ait. Melez bir cellada değil. Kanının saf kalmasına ihtiyacımız var. Doğurduğu ve doğuracağı çocuklar Asena'nın soyundan."

Creon onun yüzüne daha fazla bakamadan ormana girdi. Leone'un nasıl olur da babasından bu kadar farklı bir karaktere büründüğünü anlamıyordu. İki kardeş birbirine tamamen zıttı. Creon babasıyla fazla vakit geçirememişti. Öldüğünden değil, tüm bu karmaşaya katlanamadığındandı. Çocuklarının yeterli olgunluğu kazandığı ilk gün burayı terk etmişti. Bir süre sonra Creon, babasını kaç gündür görmediğini saymayı bırakmıştı. Aynı şekilde ona ulaşmak için çabalamayı da.

Stone cılız bir ağacın yanında durmuş, huzurlu görünen ama her zerresinde tedirginlik oluşturan eve bakıyordu. Eric'i aramaya Tarafsızların yerleşkesinden başlamıştı. Elbette oraya direkt gitmemişti. Hâlâ mümkün olduğunca onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Kendini uzun zaman önce unutturmuştu ve böyle devam etmesini istiyordu. Aleut'la -daha doğrusu Lanston'lasıkı bağlantıları olan Rius'la görüşmüştü. Tarafsız bir Azü olan Rius, Stone'un saygı duyduğu bir kurttu. Yönetime girebilecek kadar yaşlı ve tecrübeli değildi fakat onlara en yakın pozisyondaydı. Lanston sayesinde kadınla iletişime geçmiş, Eric'in bu izbe yerde yaşadığını öğrenmişti.

Kapısını açarak dışarı çıkan Eric, koyu renkli bir havluyla boynunu kuruluyordu. Av sonrası duştayken hızlı davranıp eline geçen ilk pantolonu giymiş, kapı kolunda asılı duran havluyu alarak dışarı çıkmıştı. "Buradasın," dedi havluyu indirerek. Ne beklediğini bilmiyordu. Korumaya mı geçmeliydi, yoksa onu

içeri mi davet etmeliydi? Violet'in hamile olduğunu babalarına söylediğinde, eğitim köylerine saldırdıklarından beri karşı karşıya gelmemişlerdi.

"Konuşmamız gerek," dedi Stone. Nefretini ve öfkesini bastırmak onun için bir hayli zordu. Üstelik karşısındaki kardeşiyken. Ona değer vermek istemiyordu. Eğer tamamen yabancı biri olsaydı işi sahiden kolaylaşırdı.

"Ve bunu söylemen iki asırdan fazla mı sürdü? Dawson'ın kim olduğunu da yaşadığını da benden sakladın. Yıllarca."

"Sana ne için açıklama yapmam gerekiyordu? Gelip tekrar oğlumun peşine düşmen için mi?"

Eric bu fikre gülerken havluyu verandada duran sandalyenin üstüne attı. "Çocuk bir hayli ün yaptı. Oğlun olduğunu öğrendiğimde bunu daha önce nasıl fark edemediğimi düşündüm. Peşine düşersem beni parçalamak için tereddüt bile etmez."

"Evet. Hayatta kalmasını biliyor." Bundan dolayı gurur duysa da bildiklerini kendisinin öğrettiğini de söylemek isterdi. Dawson zor yoldan savaşçı olmuştu. Zihnini şekillendiren, ona ahlaki kurallarını öğreten Tyson'dı fakat diğer her şeyi tek başına keşfetmişti. "Nasıl öğrendin?"

"Neden buradasın?" dedi Eric sorusunu cevaplamak yerine. Sandalyelerden birine oturup çıplak ayağını ahşap korkuluklara yasladı.

"Ben de aynısını söyleyecektim. Tarafsızlar seni kovaladı mı?"

Eric, yarım bir şekilde gülümserken avuç içini pantolonuna sürterek dizini kavradı. "Çoğunluk öldüğümü sanıyor. Yıllar boyunca suçlulukla yaşadım. Saçma bir kıskançlık ve yanlış değerlendirmeler yüzünden attığım adımların sorumluluğu omuzlarıma yıkılmıştı. Hatamı telafi etmek için her şeyi yapmaya hazırdım ama sen buna asla fırsat vermedin."

"Hatanı mı telafi etmek istiyordun, yoksa vicdanını rahatlatmak mı? Dawson, Aleutlar tarafından kabul görmüştü. Melez

olduğu açığa çıkmasın diye kendi oğluma yaklaşamadım. Senin bunu berbat etmene izin verir miydim sanıyorsun?"

"Neden Violet'i kurtarmadın?"

Boynundaki damar kasılırken Stone dişlerini sıktı. Kalp mührü kalktığından beri bunun acısını bugün yaşamış kadar derinden hissediyordu. Sevdiği kadın idam edilip iki ay boyunca ağaçta sallandırılmıştı. Dawson bunun için Stone'u suçlamıyordu. Kalp mührünün nasıl bir şey olduğunu çok yakından tecrübe etmişti. Eric ise asla böyle bir meydan okumayla karşılaşmamıştı. Muhtemelen Stone'un kalp mührü etkisi altında olduğunu bile bilmiyordu.

"Irkalla hakkında ne biliyorsun?"

Eric kaşlarını çatarken dalgalı mavi gözleri kısıldı. Stone'un gökyüzüne benzeyen maviliğinin aksine Eric'in irisleri okyanuslar kadar yoğun bir renge sahipti. Gerçek olamayacak kadar parlaktılar. Saçları ve sakalları uzamıştı. Bir süredir aynaya bakma gereği bile duymuyordu. "Irkalla," dedi oturduğu yerde daha dik otururken. "Hazzel'in onun hakkında hikâyeler anlattığını hatırlıyorum."

Stone bakıcıları, sonraları da akıl hocalarına dönüşen kadını anımsayarak başını salladı. "Ben de aynı şekilde. Daha fazlası var mı?"

Eric ayağa kalkıp içeri girdi. Kapıyı çekmemişti fakat Stone onu takip etmedi. İçeride dolaştığını duyabiliyordu. Eric elinde iki şişeyle dışarı çıktığında, Stone küçümser bir ifadeyle iç geçirdi. "Yardımı dokunacak bir kitap ya da not defteri getireceğini ummuştum," dedi.

"Bende öyle şeyler yok."

"Ne zamandır?"

Eric eski yerine otururken yanındaki sandalyeyi göstererek oturmasını işaret etti. Şişeleri açarken ona bakmıyordu. Stone fazla vakti olmadığını hatırlatmanın anlamsız geleceğini anlamıştı. Eric kendini gerçek hayattan soyutlamış görünüyordu.

Gösterdiği sandalyeye oturup uzattığı şişeyi aldı. Burnuna yaklaştırarak kokladıktan sonra üzerinde ne yazdığını okumak için çevirdi fakat etiketi soyulmuştu.

"Kendim yaptım," dedi Eric onu zahmetten kurtarmak için. "Gençken gizlice yatağımızın altına sakladıklarımızdan."

Stone duraksadıktan sonra tereddütle bir yudum içti. Tatların bu kadar etkileyici olması inanılmazdı. Güzel olduğundan değil, berbat ve ekşiydi. Biraz da çürük kokuyordu fakat sahiden yataklarının altına sakladıkları içeceklere benziyordu. Bunun için bir hayli uğraşmış olması gerektiğini düşündü.

"Büyücülerle olan savaşta Amona'yı öldürmesi için Ada'ya yardım etmiştin."

"Evet," dedi Eric yavaşça başını sallarken. "Kız için üzgünüm. O olaydan sonra Dawson'la araları bozulmadı umarım."

"Hayır, iyiler. Başka bir sorun için buradayım. Yaklaşık üç saat kadar önce Ada kaçırıldı. Irkalla'nın yaptığını düşünüyorum. Tamamen delinin teki olabilir ama Asena'yla arkadaş olduklarından bahsetmiş. Aklıma gelen ilk isim oydu."

"Hımm," dedi Eric çenesini kaşıyarak. Yaşanan duruma şaşırmamış, sadece hafızasını zorlayarak eskileri geri getirmeye çalışıyordu. "Asena, Irkalla'yı idamdan kurtarıyordu, değil mi? Sonra birlikte yaşamaya başladılar. Aynı hikâye farklı versiyonlarla devam ediyor. Bazıları Irkalla'nın bu iyiliği karşısında Asena'ya dört çocuk verdiğini anlatır. Bazıları ise Asena'nın zaten o güçle doğduğunu Irkalla'nın ise tetikçisi olduğunu söyler. İkisinin tanışmasıyla ortaya doğanın dengesini şaşırtan bir güç çıkmıştır."

"Onu nerede bulacağım?"

"Gerçek olduğunu şimdi senden öğreniyorum, yaşadığı yeri bilmemi mi bekliyorsun?"

"Fikir yürüt. Seversin böyle şeyleri," deyip şişeyi dudaklarına götürdü. Eric'in hırlamasını duymazdan geldi. Şişeyi bacağına yaslarken etrafını incelemeye başladı. "Burada sıkılmadan nasıl

duruyorsun? Fazla sessiz, ıssız, kimsenin yaşamayı tercih etmeyeceği bir yer."

"Tam da bu yüzden bana uygun."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ada'dan ne istediğini bile anlamıyorum," dedikten sonra Dawson'ın ona anlattıklarından da bahsetti. Kaçırmadan önce Irkalla'nın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Asena'yla bağlantıya geçmeye çalışıyor olabilir. Kızın onunla teması var. Eminim birden fazla kez rüyasına girmiştir. Irkalla, Asena'yı geri getirse kurt dünyası fena karışırdı. Bunu düşünebiliyor musun?"

"Doğru gelmiyor. Irkalla bir büyücü. Neden kurtların yararına olacak bir adım atsın ki? Asena hayatta olsa kurtlar doğanın hâkimiyetini tamamen büyücülerden alırdı, o kesin." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken iki kardeş de gözlerini ormanda dolaştırıyorlardı. Aradıkları cevapları bu şekilde bulamayacaklarının farkındalardı. Diğer yandan ellerinde yanlış yolu bile gösteren bir yön yoktu.

"Irkalla büyücülerin arasında değil. Eğer öyle olsaydı kurtların soyu şimdiye kadar tükenirdi. Bana kalırsa o kadın sandığımızdan daha büyük bir şeyin parçası. Bir düşün, Irkalla ve Asena zamanında kurtlarla büyücüler düşman değillerdi. Birbirlerini desteklemişler. Bu yüzden Irkalla denge istediğini söylemiştir. Büyücüler ya da kurtların üstün olmasını değil, iki ırkın aynı anda yükselmesini umuyordur. Bana kalırsa böylesi mümkün dahi değil. Ama sizin yerinizde olsam bunu yüzüne karşı söylemezdim."

"Amacı ne olursa olsun onu bulmam gerekiyor."

Eric başını sallasa da bir şey söylemedi. İkisi de bir süreliğine sessizliği dinleyip içeceklerini bitirdiler. Yan yana duruyorlardı. Tıpkı iki asır önceki gibi. Yıpranmış, yorulmuş, yaşlanmışlardı. Eric başparmağının tırnağıyla şişedeki bir lekeyi kazırken gergin omuzlarını geriye doğru esnetti. "Seni karşımda gördüğümde daha farklı bir konuşma yapacağımızı düşünmüştüm."

"Oğlumun ailesini bir arada tutmaya çalışıyorum. Aklımdaki son şey seninle kavga etmek. Daha önemli sorunlarım var."

"Ada kaybolmasaydı benimle asla konuşmayacak mıydın?"

"Mecbur kalmadıkça yanına gelmezdim, Eric." Öne eğilerek boş şişeyi yere, ayaklarının dibine bıraktı. Kardeşinin yardımını bekliyordu fakat hepsi bu kadardı. Aralarındaki köprüyü tekrar kurmak gibi bir derdi yoktu. "Daha fazlasını bulabilir misin?"

"Dawson da babası gibi yanlış bir kadına âşık oldu, değil mi? Kısa bir sürede bu kadar sorun çıkaran çok az kişiyi gördüm. Kız aramıza geldiğinden beri Aleut lideri değişti, Dionne ve Kaiser kirli oyunların döndüğü bir yarışa giriştiler ve büyücülere karşı tüm kurtlar birlik oldu."

"Ada'nın sahip olduğu güç tüm kurtların yüzyıllardır peşinde koştuğu bir sır. İstediği kadar çocuk doğurabilir ve bu, onu ölümün kıyısına bile getirmez. Dawson yanlış bir kadına âşık olmadı, ben de öyle. Sadece benim aksine Dawson gerçek aşkını benden daha erken buldu. Ada sevilmesi kolay biri değil. Çok zorda kalmadıkça karşısındakini idare etmeyi tercih etmeden direkt saldırmayı hedefliyor. Henüz çok gençler." Stone ayağa kalkarak verandanın üç basamaklık merdivenlerini indi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi arkasına bakmadan yürürken.

"Evet, etrafında acemi ufaklıklar gibi dolaşan Aleutların evinde kalıyorsun. Beni şaşırttığın en büyük nokta buydu."

"Herkes istemediği seçimler yapar," dedi Stone ağaçların arasına karışırken. Kardeşinin haksız olduğunu söyleyemezdi. Aleut'ta yaşamaktan hoşlanmıyordu. Henüz okumayı dahi çözmemiş çocukların yanında deftere bir şeyler karalıyordu. Kalan herkesin ne kadar eksik olduğunu görebiliyor ama onlar okuma bilmediğinden Stone'un neden bahsettiğini asla anlayamıyorlardı. Durumu tam anlamıyla buydu.

Ada, bir kez daha kollarını koparma riskine girerek zincirleri çekiştirdi. Öylesine sinirliydi ki kendini güçlükle olduğu yerde

tutabiliyordu. Eğer kontrolsüz bir şekilde dönüşürse boğulacağının farkındaydı. Ellerine dolanmış zincir arkasındaki duvara sabitlenmişti. Boynundaki halka ise yutkunmayı bile zorlaştıracak kadar sıkıydı. Aleut'tan koparıldığında bilincini kaybetmiş, uyandığında ise kendini bu halde bulmuştu. Bağlandığının farkında olmaksızın hareket ettiğinde, boynundaki halkadan taş duvara asılmış zincir, kısa bir süreliğine gözlerinin kararmasına sebep olmuştu.

Çıplak ayaklarını soğuk taşa bastırarak kendini geri itti. Duvara yaslanarak etrafını inceledi. Yirmi metrekareden büyük olmayan bir odanın içerisindeydi. Tavanla duvarın kesiştiği yerde sadece küçük bir çocuğun sığabileceği bir pencere vardı. Pencere camsız ama demir parmaklıklıydı. Başını çevirerek kapıya baktı. Demir kapının üst bölümünde sürgülü bir gözetleme penceresi vardı.

Ada başını duvara yaslayarak yukarı baktı. Kurumuş dudaklarını ıslatırken gözleri pencereye doğru kaydı. Ay ışığı bulutların arasından süzülerek şeritler halinde içeri sızıyordu. Sessizlik öylesine yoğundu ki Ada kalp atışlarını, gürültüyle akan kanını hem duyup hem de hissediyordu.

Kapı kilidinin açıldığını duyduğunda daha dik durarak bacaklarını çaprazladı. Mümkün olduğunca duvara yaslanıp birleştirdiği ellerini kucağına indirdi.

Genç bir adam, Ada'nın önüne kadar gelip tek elinde taşıdığı tepsiyi yere koydu. "Acıkmışsındır. Ne sevdiğini bilmiyorum fakat..." deyip tepsiyi hafifçe ileri itti. "Rahat mısın?"

Ada tek kaşını kaldırarak göz ucuyla tepsiye baktı. "Rahatsız mı görünüyorum? Neden sordun?"

"Özür dilerim."

Ada tepsiye uzanmaya çalışıp başaramayınca dudaklarını birbirine bastırarak homurdandı. "Şunu biraz daha yaklaştırır mısın?" Adam, dikkatli bir şekilde tekrar itti. Ada hareket etme-

diğinde, eğilerek yanına kadar yaklaştırdı. Geri çekilecekken Ada dirseğinin üstüne düşerek bacaklarını adamın kafasına doladı. Yana döndürüp sırtüstü devirdikten sonra kendine doğru yaklaştırıp tam burnunun üstüne kafa attı. İkisi de aynı anda acıyla inledi. Adamın üstüne çıkarak dizini boğazına bastıran Ada yüzüne doğru eğildi. "Neredeyim ben?"

"Bu tavırların seni hiçbir yere götürmeyecek," dedi adam güçlükle. "Beni öldüreceksin."

"Sahiden mi? Neden karşı gelmiyorsun?"

"Güçlü olduğumla övünmek isterim fakat ben sadece bir insanım. Lütfen," deyip bacağına vurdu. Ada birden geri çekildiğinde, adam öksürerek yan döndü. Ağzından boşalan kan şaşırmasına sebep olmuştu. Boynunu ovuştururken dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Durumundan memnun değilim ama hepimizin yapmak zorunda olduğu şeyler var."

"Bunları sana zorla mı yaptırıyorlar? Tehdit mi ediliyorsun?"

"Yanlış anladın. Bunları gönüllü bir şekilde yapıyorum. Sadece daha farklı bir yol olmasını isterdim." Belinin arkasından çıkardığı tabancayı Ada'ya uzatarak parmağını tetiğin üstüne getirdi. "Yemeğini senden alamam. Yine de yaptığın şeyin cezasız kalmayacağını görmen gerek." Eğilerek su şişesini aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Ada'nın göreceği fakat uzanamayacağı kadar uzaktaydı. "Uyandığında daha iyi bir sohbet gerçekleştireceğimizi umuyorum," dedikten sonra tetiğe bastı. Şok tabancasının ilk dalgasını hisseden Ada, titreyerek yana düştü. Bilincinin kapanmayacağını sansa da tabanca ikinci kez ateşlendiğinde tüm vücudu önce kasıldı, ardından ölü gibi hareketsizleşti.

Gözlerini tekrar araladığında güneş doğmak üzereydi. Kırmızı ve turuncunun tonları taş ve prangalardan ibaret olan odanın içine dolarken Ada'nın yanağı betona yaslanmıştı. Gözlerini kırpıştırırken Dawson'ı gördü. Dizlerinin üstüne eğilerek başını Ada'ya doğru çevirdi. Gülümseyerek Ada'nın saçlarını özenle yüzünden çekmeye başladı. Sinirli değildi, karısı ondan koparıldığı

için etrafa saldırmıyordu ve tamamen normaldi. Ada onun gerçek olmadığını kavrarken yüzünü diğer tarafa çevirdi. Bacaklarını kendine doğru çekip gözlerini sımsıkı kapadı.

10

"Haber var mı?" dedi Peratha, Dawson'ın yanında durduğunda. Dawson, Aleut'un en korkutucu ağacının altında durmuş, sırtını yaşlı gövdesine yaslanmıştı. Peratha'ya bakmadan başını iki yana salladı. Gözlerini Aleut'un giriş kapılarından ayırmıyordu. Peratha ona dokunmak için elini kaldırsa da çekinerek durdu. "Stone'u burada beklemek zorunda değilsin. İçeri girdiği an sana haber gönderirim."

"Böyle iyi," dedi Dawson.

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm. Onu hissedebilmem gerekirdi, Dawson. Beni engelledikleri̇nden mi yoksa zihnimin berbat durumundan mı bilmiyorum, bunu yapamıyorum."

"Üzgün olduğunu ve yardım etmek istediğini anlıyorum fakat şu anda bunları düşünemem, Peratha. Çözüm önerisi sunacaksanız sizi dinlerim, bahaneler içinse zamanım yok."

"Haklısın. Haklısın, tamam." Peratha üşüyen ellerini birbirine sürterken bunun ne kadar tuhaf olduğunu o an için anlayamamıştı.

Kolay kolay üşümezdi. Bunun nasıl bir his olduğunu bile unutuyordu bazen. "Gidip babamın özel arşivini kurcalayacağım. Nadir şeylere ilgisi vardı, bilirsin. Bir şey bulursam sana haber veririm."

"Teşekkürler."

Peratha, kararlı bir kar fırtınası gibi bahçede ilerlerken herkesin bakışlarını topladığının farkındaydı. Doğduğundan beri burada olmasına rağmen güzelliği ve duruşundan dahi yansıyan asil soyu tüm kurtların ona bakakalmasına sebep oluyordu. Peratha henüz çok gençken bunu saçma ve rahatsız edici bulurdu. Zamanla buna alışmış, kendi yararına kullanmasını öğrenmişti.

Dawson, Stone'un aracını gördüğünde doğrularak göğsünde bağlamış olduğu kollarını çözdü. Stone araçtan inip birinin oradan alması için kapısını kapamadan yürümeye başladı. Dawson'ı fark etmesi uzun sürmemişti. Uzun ve hızlı adımları duraksasa da vakit kaybetme ya da yüzleşmeden kaçınma gibi bir olasılığı yoktu.

"Eric'e bildiklerimizi anlattım. Tahmin ettiğim gibi Irkalla hakkında benimle ilgili aynı şeyleri hatırlıyor ve tahminimden daha iyi fikirleri var. Araştırma yapacak."

"Yardım etmeyi kabul etti mi?"

"Etmek zorunda," dedikten sonra Eric'le yaptıkları konuşmanın kalanlarını aktardı. Lissa'yla olan kısmı atlamıştı elbette ve tüm içecek mevzusunu. Eric'in disiplinli ve kurallara dayalı bir zihni vardı. Hayatı parçalanmış olsa da Stone hâlâ Eric'in o kısımla bağlantıya geçebileceğine inanıyordu. Irkalla'nın söylediklerini düşündükçe Eric'le ortak yönleri olduğuna inanıyordu.

"İkizler tüm gün huysuz huysuz dolaşıp durdu ve Jasmine saatlerdir onları uyutmak için uğraşıyordu. Gidip yardım etsem iyi olacak."

Dawson uzaklaşacakken, Stone onun kolunu tuttu. "Gidip yıkamayacağın binalar, ezip geçemeyeceğin düşmanlar olmadığında mücadele etmek zordur. Bunu biliyorum. Dikkatli ve doğru adımlar atmak zorundasın. Hareketlerini bildiğimiz, daha

önce yüz yüze geldiğimiz bir düşman değil bu. Kim olduğunu bile tahmin üzerine söyleyebiliyorum. Her zamankinden daha akıllı davranmalısın, Dawson."

"Ada'yı bu kadar seviyor muydun?"

Stone elini çekip başını hafifçe yana eğdi. "Ada'nın ölmesini istemem, üstelik bu kadar gençken. Deborah haklıydı, Irkalla onu canlı istiyor. Yoksa onu iki saniye içinde öldürürdü. Bu durumda Ada'dan istedikleri bir şey var ve belli ki kolay yoldan da almayacaklar. Ada'nın iyi durumda olacağını söylemek isterdim fakat işkence göreceğini, kötü muameleye maruz kalacağını anlamak zorundasın. Aynı zamanda bilmelisin ki, o bununla baş edebilir. Ada'yı bir an önce evine getirmek istiyorum çünkü torunlarımı senden de ondan da daha çok düşünüyorum. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum," dedi Dawson dürüst ve içten bir şekilde. "Yine de bu parçalayacağım vücutlar olmamasından nefret etmemi engellemiyor. Ada'nın başına geleceklerle mücadele edeceğini de biliyorum fakat on gün içinde dolunay var. Ben..."

"On gün içinde savaşlar başlayıp bitiyor, onu bulacağız."

Dawson başka bir şey söylemeden yanından uzaklaştı. Stone burnundan solurken arkasını döndü. Neredeyse Felicia'yla çarpışacaklardı. Geriye doğru bir adım atıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hoşuna gitmeyecek haberlerim var," dedi Felicia. Sadece yüz ifadesi bile Stone'a bunu söyleyebilirdi zaten. Duyacakları için kendini hazırlayıp başını salladı. "Ada'nın durumunu Creon'a haber verdim. Belki yardımı dokunur diye düşündüm. Telefonda çok açık konuşamıyordu fakat Remuslar, Edd'in kaybolmasını sandığımızdan daha fazla önemsiyor."

"Önemsememeleri anlamsız olurdu. Kendilerinden biri kayboldu."

"Doğru. Hoşuna gitmeyecek kısmı şu, Dionne onlardan birinin geçici olarak buraya yerleşmesini talep etmiş. Edd meselesi çözülene kadar tek görevi bu olacakmış."

"Biraz daha hızlı konuş, cadı." Felicia dişlerini birbirine bastırırken derin bir nefes aldı. Sinir olduğunu yüzüne yansıtmadığına emindi fakat belli ki renkleri onu ele vermişti ki Stone gözlerini bir iki saniyeliğine kapatıp boğazını temizledi. "Sonuç olarak?" dedi devam etmesi için.

"Dionne'un göndereceği kişi Aliz ve Dawson'la beraber çalışmasını istiyor. Hepsi bu," deyip kollarını bağladı.

"Bir bu eksikti," dedi Stone yanağını kaşırken. "Dawson, saldıracak birileri arıyor. En ufak sebepler bile yeterli olur. Lanston bunu kabul etti mi?"

"Lanston'ın birleşme olayını ne kadar ciddiye aldığını biliyorsun. Elbette kabul etti. Dawson'ın duyguları umurunda değil."

"Kar yerine kan yağdığında eminim fikri değişecektir." Aleut'a girmek için dönmüştü ki duraksayıp yeniden Felicia'ya baktı. "Ada'yı bulmak için on günümüz var. Creon'dan ne öğrenebilirsen işimize yarar. Tanıdığın en yaşlı büyücü ne kadar bilgilidir?"

Felicia duyduklarını komik bularak güldü. "Safkan bir aptalsın. Ben yarı kurt yarı büyücüyüm, Stone. Hiçbirinde en iyisi olamayacağım ve hiçbir zaman iki ırk tarafından da tam anlamıyla kabul edilmeyeceğim. Melezler ve sorunları," dedi omuzlarını kaldırarak.

"Sinirli misin biraz?"

Başını yere eğerek içine soğuk havanın keskinliğiyle dolduran Felicia elini kaldırdı. Stone'un gözlerine baktığında tek yönlü bir konuşma yaptıklarına neredeyse emindi. "Belli ki içine daldığımızda kolay kolay çıkamayacağımız bir konu. Bu yüzden sonraya erteleyelim. Creon'la buluşup neler yapabileceğime bakacağım. Büyükannemin arşivini de karıştırabilirim. Sana haber veririm, olur mu?"

"Bu dediklerini anladım," dedi Stone. Tekrar dönmüştü ki son kez Felicia'ya bakıp onu hızla yakınına çekti ve dudaklarına tüm öfkesinin karlar altında kalmasını sağlayan bir öpücük bı-

raktı. Geri çekildiğinde Felicia'nın şaşkın suratına bakarak biraz olsun keyiflendi. Kısa birkaç öpücük daha verdikten sonra dudaklarını altına bastırdı. "Haber vermeyi unutma."

"Ne?" dedi Felicia fakat Stone çoktan ortadan kaybolmuştu. Felicia'nın tüm hareket kabiliyetini de peşinden götürmüştü.

"Burada kalmam doğru mu?" dedi Eva kararsız bir şekilde kapının girişinde dururken.

Deborah şöminenin üstüne elini yaslayarak hafifçe eğildi. Uzun süredir yakılmamıştı. "Duyduğun şeylere takılma. Burada güvende olacaksın." Eva'dan cevap gelmeyince Deborah tamamen farklı iki konudan bahsettiklerini anlamıştı. Arkasını dönerek gülümsedi. "Bu katta sadece Dawson ve Ada'nın dairesi var. Diğer odalar boş. Seni buraya yerleştiriyoruz çünkü bu kat aynı zamanda ısıtma sistemine sahip."

"Dawson cellat olan değil mi? Soğuğu tercih ederim. Soğuk beni öldürmez."

"Dawson da seni öldürmez," dedi Deborah fakat söyledikleri kendi kulağına bile yabancı gelmişti. Hiç kimseye böyle bir söz vermemesi gerekiyordu. Dairedeki birkaç parça eşya duvara yaslanmıştı. Deborah, iki sandalye çekti. Karşılıklı oturduklarında Eva'ya bilmesi gerekenlerden bahsetti. Onu hem yatıştıran hem de tetikte tutacak şeylerdi. "Lanston'ın şiddetle savunduğu ve yokluğuna asla anlayış göstermediği tek şey sadakattir. Gizli planları olup bunun açığa çıkmayacağını düşünen birçok kişi gelip geçti. Ben bir zamanlar Remuslardandım. Sonra evime geri döndüm. Hâlâ gözetim altında tutuluyorum ve biliyorum ki hiçbir zaman Lanston'ın tam güvenini kazanamayacağım. Bu hatayı yapma, Eva," dedi uzatıp elini tutarken.

"Sen iyi birisin."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Deborah arkasına yaslanarak. Bacak bacak üstüne atıp kollarını bağladı. "Sana kimlere

yakın, kimlere dikkatle yaklaşman gerektiğini söylemeyeceğim. Bu içgüdülerini yönlendirir ve kendi yargılarına ihtiyacın var, benimkilere değil. Ama tavsiye istersen şunu dinle, kuralları öğrenene kadar dikkatli ol. Eğitime başladığında sana farklı davranıldığını düşüneceksin. Dışarıdan geldiğin için kötü muamele gördüğünü zannedeceksin. Yargıların için acele etme. Aleut'ta eğitim görmek ayrıcalıktır. Her kurdun sahip olamayacağı bir şanstır."

"Sen de mi burada eğitildin?"

"Ben senin yaşlarındayken eğitmenimiz babamdı. Ne düşündüğümü bilmiyorum ama eğitim görmemeyi seçtim. Çok geçmeden de buradan ayrılmıştım zaten. Dövüşmeyi savaş alanında öğrendim. Sen daha akıllı davran," deyip dizine vurarak ayağa kalktı.

"Herkes eğitmenimin Ada olacağını söylüyor ama buraya getirildikten sonra onu görmedim. Bu da öğrenmem gereken kurallardan biri mi?"

Deborah, ardını görebilecekmiş gibi duvara bakıyordu. Hemen yanlarındaki oda çocukların odasıydı. Anneleri ortadan kaybolduğundan beri huzurları da gitmişti. Deborah hâlâ yapabileceği şeyler olduğunu düşünüyor ama bir türlü o noktaya ulaşamıyordu. "Sana eşya ve kıyafet ayarlamalarını söyledim. Burada kalıp yardımcı ol," dedikten sonra daireden ayrıldı.

Koridora yeni çıkmıştı ki merdivenlerin başında duran kadını fark etti. Çocukların yanına gitmeyi düşünüyordu fakat kadına doğru yürüdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım." Sımsıkı topuz yapılmış sarı saçında elini kaydırıp gerginliğini saklamaya çalıştı. Göğsüne yaslı tuttuğu dosyaya göz attı. "Ben Tarafsızlardan Sheila. Aleut ve Remus birleşmesinde atılan ilk adımda..."

"Kaybolan Edd'i araştırmaya geldiniz," dedi Deborah bir an önce sonuca ulaşmak için.

"Öldürülen," diye düzeltti Sheila. "Büyü gücüne sahip ve Lanston'ın onayladığı bir büyücü tarafından, onun öldürüldüğü beyan edildi. Kanıtlar da bunu destekliyor."

"Bu katta bir işiniz yok."

"Benim sizinle bir *işim* var." Deborah kadının yanından geçmişti ki durup yeniden ona baktı. Sheila elini uzatarak beraber yürümelerini işaret etti. Merdivenlerden inerken bu sefer gergin olan Deborah'tı. Sheila ise o kattan uzaklaştıkça rahatlıyordu. "Şüphelilerden Ada'nın ortadan kaybolması araştırmamı biraz zorlaştırdı."

"Ada neden şüpheliler arasında?"

"Belli sebeplerimiz var."

"Ortadan kaybolmak derken kaçmasını kastediyorsanız yanılıyorsunuz. Çocuklarını bırakıp Aleut'tan uzaklaşmazdı. Pek iyi anlaşamayız ama sorumsuz biri değildir." Elini tırabzana yaslayarak olduğu yerde durdu. "Hem Remuslardan hem de Aleutlardan biri kayboldu. Belki de şüpheliyi Tarafsızlarda aramalıyız. Buna ne dersiniz?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Bu da bir teori elbette."

"Oldukça sağlam bir teori üstelik," dedi Deborah. Omuz silkerek gülümsedi. "Remus ve Aleutların birleşmesine ses çıkarmadınız fakat bunu istemediğinizi herkes anlayabiliyor. Sizden daha güçlü ve organize bir grup olmamızdan korkuyorsunuz."

"Tarafsızlar herhangi bir topluluk ya da ırktan korkmaz, Deborah. Saf olma. Remus ve Aleutlar geniş çaplı bir evcilik oynuyor. Ne kadar uzun süreceğini göreceğiz," dedi Sheila yarım bir gülümsemeyle. Deborah ona aldırmadan yürürken, Sheila olduğu yerde durarak sırtına baktı. "Sana bir iyilik yapacağım. Şüpheli listesinin ilk iki sırasında kardeşin ve sevgilin var. İtiraf ederlerse minimum ceza almaları için araya girebilirim."

Deborah daha komik bir şey duymamış gibi gülmeye başladı. "Dawson henüz elli yaşına bile ulaşmamış bir kurdu öldürdü, öyle mi? Gençleri o kadar umursamıyor ki etrafta dolaştıklarının bile farkında değil. Ayrıca Dawson birini öldürdüğü zaman bunu saklama gereği duymaz. Onun için nefes almak kadar doğal bir şey bu."

"Öyleyse ilk sıraya sevgilini mi yerleştirmeliyim?"

"Evet, tabii ki," dedi Deborah iyice sıkılmış bir halde. "Raporuna şöyle yaz; *Aleut eğitmeni kendisine emanet edilen çocuğu vahşice öldürdü çünkü aptalın teki. Aleut'un savaşçıları bu yüzden fazlasıyla yetersiz ve kalifiyeden uzak bir şekilde yetiştiriliyor.* Bu araştırmadan sonra umarım görevinden uzaklaştırılıp hayattan ihraç edilmezsin, tatlım. Bol şans." Başını iki yana sallayarak gülerken bahçeye açılan kapılara yürüdü.

Ada hücresine yaklaşan ayak seslerini duyduğunda gözlerini aralayarak daha dik oturdu. Omzuyla duvardan destek alıp sırtını düzeltti. Ona yemek getiren insanı gördüğünde gülümsemeden edemedi. Bu sefer elleri boştu ve ne için geldiğini çok iyi biliyordu. Ada'nın tam karşısında durup ellerini cebine yerleştirdi.

"Telefonumu çaldın."

"Bunu nasıl yapabilirim?" dedi Ada zincirlenmiş ellerini havaya kaldırarak.

"Bana saldırdığında aldın. Bulunduğumuz yerde telefon çekmiyor bile. Bu yüzden seni şikâyet etmeyeceğim," derken elini uzattı.

"Beni düşündüğün için mi yoksa dikkatsizliğinden dolayı cezalandırılacağından mı?" Ada, beline sıkıştırdığı kapaklı telefonu çıkararak ona doğru çevirdi fakat uzatmadı. "Sinyal alıp alamamam umurumda değildi. Kimseyi aramadım. Aklımdan geçmediğinden değil." Adam hâlâ hareket etmeyince, Ada iki parmağı arasında tuttuğu telefonu ileri fırlattı. "Aradığım şeyi buldum."

"Neden bahsediyorsun?" Adam nihayet eğilip telefonu aldı. Bir kez daha Ada'ya yaklaşma riskine girmek istememişti. Takip edilmesini zorlaştırmak için eski tarz, internet bağlantısı olmayan bir telefon edinmişti. Gruplarında iletişim aracı bulunduran herkes bu yöntemi seçerdi.

"İsmin Howard. Senin aksine tamamen kurt olan bir karın ve küçük bir kızın var. Çıkardığım sonuca göre buradakiler evliliğinden habersiz. Bilemiyorum, Howard, bana biraz dikkatsiz

göründün. Telefonunu kaptırdığın yetmiyormuş gibi mesajları ve görüşme kayıtlarını silmemişsin. Yeni misin?"

Howard büyük bir öfkeyle ona yaklaştığında, Ada dizine tekme atarak yere devrilmesine sebep oldu. Başını tutarak kendine doğru çekti. Olduğu yerde dönerek bacağını boğazına yasladı. Fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek yüzüne eğildi. Gözleri ardına kadar açılmış ve sulanmaya başlayan Howard güçlükle nefes alıyordu. Ada çabalaması için biraz daha zaman verdi. Anlamasını ve görmesini istiyordu.

"Daha yetkili biriyle konuşmayı talep ediyorum. Canımı sıkmaya başladın." Yüzünü yaklaştırdığında Howard ne yapacağını anlayarak kaçmaya çalıştı fakat kurtulamıyordu. Ada burnunun ucunu çenesinden şakağına doğru kaydırarak kokladı. "Acı ve soğuk gibi kokuyorsun ama onun altından daha temiz ve saf bir şey var. Bahse girerim kızının kokusudur. Bizi çok iyi tanıdığından açıklamama gerek var mı bilmiyorum ama bir kurt kokuları ve intikamını asla unutmaz, Howard. Milyarlarca insan arasından kızını bulabilirim. Sadece bu koku sayesinde. Uzun sürer ama bulurum." Geri çekilerek onu ayağıyla itip kendinden uzaklaştırdı.

Dizlerinin üzerinde emekleyerek odanın diğer ucuna çekilen Howard, yeterince uzaklaştığına emin olana kadar Ada'ya dönmemişti. Boğazını ovuştururken korkudan çok şaşkınlıkla bakıyordu. "Bir zamanlar insandın ve annesin. Küçük bir kıza zarar vermezsin."

"Özür dilerim, beni yanlış anladın," dedi Ada samimiyetle. "Onu bulduğumda kızın hâlâ küçükse benden korkmasına gerek kalmaz. Ama sanıyorum ki annesi de etrafta olacaktır. İsim töreni yapmamışsınız. Sanırım bağlı olduğun topluluk buna izin vermez. Bu yüzden karının kokusunu alamadım."

"Karımı öldürür müsün? Masum olduğunu düşünsen bile."

"Hiçbir kurt masum değildir," dedi Ada başını hafifçe eğerek. "Doğru, onların arasındayım. Evlendim, çocuklarım var. En

iyi arkadaşlarım kurtlardan oluşuyor ve onlara hayatım pahasına güvenirim. Zarar görmelerine izin vermem. Diğer kalan tüm kurtlar ise sadece orada buluyor. Kurt dünyasına ait olabilirim ama nasıl dâhil edildiğimi hiçbir zaman unutmayacağım."

"Tedaviye ihtiyacın var."

"Bu konuda sana katılıyorum." Dizlerinin üzerine kalkarak ayaklarını altında topladı. Parmaklarını birbirine geçirerek kucağına koydu. Uysal bir çocuğun vücut diline, yağmacı bir savaşçının bakışlarına sahipti. "Kiminle konuşacağım?"

Howard başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Kapı kapandığı anda Ada onun koşacağını biliyordu. Dakikalar boyunca sessizlik içinde bekledi. Telefonu alırken sinyal bulamayacağını tahmin etmiş fakat yine de umutlanmıştı. Ne yapması gerekiyordu ki? Kimse ondan bir şey talep etmiyor, savaşmasını, mücadele etmesini istemiyordu. Tek yapması gereken burada öylece beklemekti. Daha berbat bir eziyet görmemişti doğrusu.

Kulağını tırmalayan bir ses duyduğunda başını eğerek omzuna sürttü. Endişe midesinde süzülüyordu. Kulağını bir kez daha omzuna sürttü. İşe yaramadığında başını eğip ellerini kulaklarının üstüne kapadı. Ne olduğunu biliyordu fakat bunu kendi içinde bile kabul etmeden başka ihtimaller düşünmek istedi. Beyni iki farklı yönde çalışıyordu.

"Hayır," dedi fısıltıyla. Birden ayağa kalktığında boğazındaki halka tüm varlığını hatırlatırcasına nefesini kesti. Ada bileğindeki kelepçelerden duvara sabitlemiş olan zincire elini dolayarak tüm gücüyle asıldı. Uyguladığı güçle kolları ve tüm bedeni gerilirken bağırdı. Ellerini serbest bırakıp hızla tekrar asıldı. Duvardan tozlar ve parçalar yükselmesine rağmen zincir zayıflamamıştı bile. "Bunu sen yapıyorsun!" Kapıya bakarak onu kaçıran kadına seslendi. "Aklımla oynuyorsun. Karşıma çık! Yüzleş benimle," derken zincire asılmaya devam ediyordu. Gözlerinden yaşlar aktığından habersizdi.

Demir kapı yeniden açıldığında Ada nefes nefese bir halde ayakta durdu. Tüm soğukkanlılığını yitirmişti. Bundan nefret

ediyor ama kendini kontrol altına alamıyordu. Nasıl böyle oyunlar oynayabiliyorlardı?

"Kime bağırıyorsun?" dedi Ada'nın ilk defa gördüğü bir kadın. Kapıyı açmış, bir elini duvara bir elini kilide yaslamıştı. Geçerken bir arkadaşına uğramışçasına rahattı. "Bir toplantı yapıyoruz, tatlım. Dikkatimiz dağılıyor."

"Beni buraya getiren kadınla görüşmek istiyorum. Derhal."

"Bir şey talep edecek konumda değilsin. Tutsak edildin."

"Neden?"

"Anlatması uzun sürer ve benim vaktim yok."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ada, gidebildiği kadar kadına yaklaştı. Nefes borusuna baskı yapan halka umurunda bile değildi. "Büyüyü sen mi yaptın? Böyle hissetmemi sen sağlıyorsun."

Kadın koridora doğru bakıp içeri girdi. Kapıyı kapatsa da Ada'dan mümkün olduğunca uzak duruyordu. "Eminim sahiden bunu umuyorsundur ama ben bir büyücü değilim. Hislerin karmaşık ve buranın enerjisi herkesin duygularını köreltiyor. Bu yüzden anlayamamanı tuhaf bulmuyorum. Ben bir kurdum, Ada. Büyüyle, getirdiği sorunlarla ve karmaşıklığıyla işim olmaz."

"Neden-"

"Buraya getirilirken hamile olduğunu bildiğini sanıyorduk. Sen henüz anladın fakat etrafında çok güçlü kurtlar var. Biri sana söylemiş olmalıydı."

Ada arkasını dönerek alnını duvara yasladı. Kimse ona söylememişti çünkü Ada bundan nefret ediyordu. İkizlere hamile olduğunu ona Dawson söylediğinde kavga etmişlerdi. Çünkü bunu Ada söylemeliydi, ilk o bahsetmeliydi. Dawson ve geri kalan herkes bu yüzden saklamıştı. Bu yüzden kimse onu yalnız bırakmıyordu. Dönüşmek istediği anda Gavin'in sert çıkışını hatırladığında kendini aptal gibi hissetti.

Olduğu yerde dönerek sırtını duvara yasladı. Yavaşça eğilerek yere oturdu. "Beni bu yüzden mi kaçırdınız?"

"Hamileliğin bizim için de zamansız oldu."

Ada dişlerini sıkarak bakışlarını kadına çevirdi. "Planlarınızı bozduğum için kusura bakmayın lütfen," dedi hırıltıyla.

"Dokuz gün sonra dolunay var. Getirdiğimiz yemekleri bitirmeni ve iyi beslenmeni tavsiye ederim. Çocuğun buna ihtiyacı olacak." Ceplerinde duran ellerini dışarı çıkardı. Ağır kapıyı çekip aralıkta durdu. "Artık sessiz olursun, değil mi? Gerçekten bu toplantıyı bitirmemiz gerekiyor." Ada yemek tepsisini kapıp kadına doğru fırlattı. "Tamam tamam. Sana daha iyi şeyler getirmelerini söyleyeceğim."

Kapı gürültüyle kapandığında Ada sırtını dönerek bacaklarını kendine çekti. Yumruk yaptığı elini duvara indirdiğinde bebeğinden başka bir şey hissetti. Acı parmaklarından bileğine doğru yayıldı. Şimdiye kadar kaçmayı denememesinin tek sebebi buna fırsat bulamaması değildi. Aynı zamanda kalıp bu insanların ondan ne istediğini öğrenmeyi amaçlamıştı. Fakat zaman geçiyor ve kimse gelip derdini anlatmıyordu. Bekledikleri bir şey vardı. Ada'nın ise sabrı tükeniyordu. Daha fazla beklemeyecekti. Çocuklarından yeterince uzak kalmıştı ve artık yapacaklarından endişeleniyordu. Öldürülmeyeceğinin farkındaydı. Yoksa defalarca ölmüştü. Öldürülmeyeceği her şeyi atlatırdı fakat artık tek başına değildi. Ne yaparlarsa yapsınlar diye düşünemezdi.

Yüzünü duvara dönerek çıplak ayaklarını ileri uzattı. Tabanlarını duvara yaslayıp kendini geri itti. Zinciri bir kez daha eline dolayıp çekti. "Tıpkı baban gibi zaman kavramından yoksunsun," dedi bebeğine. "Kızgın olduğumu düşünme ama beni fena halde uğraştıracağın şimdiden belli." Başını geri atarak homurdanırken nefesi kesilene kadar asılmaya devam etti. Kapıdaki kilidin döndüğünü duyduğunda önüne düşen saçı üfleyerek omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Bebeğine zarar vereceksin."

"Nihayet karşıma çıktın." Ada dirseğinden destek alarak döndü ve yavaşça ayağa kalktı. Onu kaçırıp buraya hapseden kadına baktı. "Çok karışık bir grupsunuz. Şimdiye kadar bir insan

ve bir kurtla karşılaştım. Sen de ruhsuz bir büyücüsün. Başka kimleri dâhil ettin?"

"Aklın alabileceğinin çok ötesinde bir topluluğuz." Ada'nın önüne kadar yürüyüp tam karşısında durdu. Aralarında bir metreden daha az mesafe vardı. Ada kafa atmak istese -ki bunu ciddi anlamda düşünüyordu- hiç zorlanmazdı. "Eşine de söyledim, seni öldürmeyeceğiz. Bu olması gereken bir şey. Memnun değiliz ama mecburuz."

"Siz kimsiniz? Neden buna mecbursunuz?" dedi Ada bir kez daha zincirlerini çekiştirirken.

"Doğanın mükemmel bir dengesi vardır, Ada," dedi iki elinin parmak uçlarını birleştirerek. "Çatışmalar ve kaos olur ama bu bile kendi içinde bir uyuma sahiptir. Ben ve grubum doğaya müdahale olduğunda ortaya çıkarız. İşleri yoluna koyar, yolumuza devam ederiz. Sen bir doğa kusurusun. Öyle hissetmediğini biliyorum ama gerçek bu. Düzelmesini, yanıldığımızı umarak bekledik. Ne var ki yargılarımızda haklıydık."

"Anlamıyorum," dedi Ada fısıltıyla. "Ben böyle doğdum. Genlerimi, soyumu ben seçmedim."

"Ada," dedi kadın ilgili ve şefkatli bir şekilde. Gözleri dolduğunda yutkunarak başını eğdi. Yeniden başını kaldırdığında gülümsüyordu. Elini uzatarak yanağına dokundu. "Sen Asena'nın kızısın. Bu olabilecek en güzel şey. Alakurtlar büyük bir mucizedir. Kusurlu olman soyundan değil, kararlarından kaynaklanıyor. Aile bağını, Remusları reddettin. Kurtlara karşı büyük bir kin besliyorsun. Sen doğumun, devamlılığın ve kurtların asla son bulmayacağının sembolüsün fakat gidip bir cellatla hayatını birleştirdin. Ondan doğan çocukların temiz kalmayacak."

"İşkenceyi mesleği edinen bir adamın kızı olduğum halde ben bir mucizeyim ama daha bir yaşında olan bebeklerim bir doğa kusuru mu?"

"Standartları bozup dengeleri değiştiriyorsun. Kurtların dünyasına girdiğinden beri yüzyıllar içinde aşmaları gereken basamakları görmezden gelip yeni bir patikaya girdiler. Asırlar bo-

yunca kurtların insan gözlerinden uzakta yaşamasını, bir düzen içinde varlıklarını sürdürmelerini sağlayan bizdik. Aralarında çatışıp durmaları sadece aile kavgasından ibaret. Bu onların içgüdülerini besliyor, onları hayatta tutuyor. Alıştıkları gibi devam etmeliler, yoksa ortadan kaybolurlar."

"Bir büyücü olarak neden umurunda?"

"Asena'ya bir söz verdim. Dahası, ilk kurt kolonisinin oluşmasına yardım ettim. Ayrıca sadece kurtlar değil, büyücüler söz konusu olduğunda da müdahale ederiz. Bu sana ya da kurtlara özgü bir durum değil."

"Şimdi ne olacak peki?" Ada yine o çıkmaza düştüğünü hissediyordu. Kadın sadece bakışıyla, Ada'ya dokunuşuyla duygularını sömürmüştü. Hisleri cılız bir alev gibi içinde dalgalanıyor, söneceği anı bekliyordu.

"Sana yaptırmak istediğimiz bazı şeyler var. Sözlerime uyar, bizimle birlikte çalışırsan ne sana ne de bebeğine hiçbir zarar gelmez."

"Yeterli değil."

Gülümseyerek başını sallayan kadın, Ada'nın gelecek taleplerine karşı hazırlıklıydı. "Seni dinlemek istiyorum. İsmim Irkalla bu arada. Tanışma fırsatı bulamamıştık."

Ada detaylarla ilgilenmiyordu. Tek istediği bir an önce sonuca ulaşmaktı. "Amacınızın ve yapmamı beklediğiniz şeylerin ayrıntılarını bilmem gerekiyor. Hiçbir şeye öylesine söz veremem fakat sonunda eğer kabul edersem bundan sonra benden, ailemden ve arkadaşlarımdan uzak durmanızı istiyorum. Doğanın dengesi, kaos ya da kusurlar umurumda değil."

"Kocanla arandaki bağı kurmanı sağlayan doğaydı. Çocuklarını koşulsuz sevebilmen, onları buradan dahi hissedebilmen... Hepsi parçası olduğumuz doğa sayesinde."

"Farklı düşünüyoruz ama şu anda bunu tartışamam. Ne diyorsun?"

Kazağının yakasını düzelterek biraz zaman kazanan Irkalla, Ada'nın teklifini düşünüyordu. "Sınırlarını ve ahlak değerlerini biliyorum. Bazılarına sahip değilim ama yine de anlayabiliyorum. Senden kimseyi öldürmeni, bir şeylere zorlamanı ya da kimseye işkence etmeni istemeyeceğim."

"Daha önce de kurt öldürdüm. İşkence edip bir şeylere zorladım. Bu benim sınırım değil."

"Kabul ediyorum. Eğer birlikte geçireceğimiz zamanı tamamlarsan seni serbest bırakacağız ve tüm dostlarını da. Liste bir hayli kısa ne de olsa." Ada en sonunda dayanamayıp kafa attığında, Irkalla burnuna dokunarak kahkahalarla güldü. Ada'nın tepkisi hoşuna gitmişti. "Acı gibi fiziksel ve bağlayıcı şeyler hissetmeyi bırakalı çok oldu ama tavrın hoşuma gitti. Bana anneni anımsatıyorsun," dedi Asena'yı kastederek.

"Yemek, su ve şuradaki tuvalete erişebilmek istiyorum," dedi Ada odanın köşesindeki klozeti gösterirken.

"İşte şimdi bir noktaya geldik. Seninle harika işler yapacağız." Irkalla daha fazla vakit kaybetmek istemeden saatini kontrol etti. Tek bir olaya bu kadar takılmaları verimsizlikti ve gruplarını her zaman bir arada tutmaya çalışıyordu. "İlk görevini birazdan sana bildirirler," derken kazağının kolunu saatinin üstüne çekti.

Ada başını salladı ve Irkalla çıkmadan önce son bir şey öğrenmek isteyerek şansını denedi. "Nasıl bir topluluksunuz? Herhangi bir kurt evine ya da büyücü meclisine bağlı olduğunuzu sanmıyorum."

Irkalla koridora çıkmış, kapının kolunu tutmuştu. "Birbirimizden ve doğa kanunlarından başka bir yere bağlı değiliz. Burada ölmeyeceksin fakat günlerinin parlak geçeceğini de söyleyemem. Çocuğunun hayatta kalıp kalmaması bizim için önemsiz. Bu yüzden akıllı davran," dedikten sonra kapıyı yavaşça çekti.

Avucundaki lekeleri ovarak çıkarmaya çalışan Ada ileri geri yürümeye başladı. Boğazındaki kelepçe onu sinirlendirdiğinde

gözlerini devirerek çekiştirdi. Gergin bir şekilde yüzüğüyle oynayıp ailesini düşündü. Çocuklarını yıllardır görmüyormuş gibi hissediyordu. Buraya getirildiğinden beri yirmi dört saati yeni doldurmuş olmalıydı. Yine de yıllardır güneşin yüzüne vurmadığını düşünüyordu.

Irkalla'nın bahsettiği görev geldiğinde, Ada sonunda bir şey yapacağı için biraz olsun rahatlamıştı. Ne yapacağını bilmemesine rağmen üstelik.

Hayatında gördüğü en umursamaz kurt içeri girdi. Toplantı yaptıkları için sessiz olmasını rica eden kadındı. Ağzının içinde her ne varsa çiğneyip duruyordu. Ada'nın duyamadığı bir müziğe ritim tutar gibi bir hali vardı.

"Hangi ırktan olduğunu anlayamıyorum," dedi Ada.

"Sezgilerin seni yanıltmıyor. Şunu çıkaralım," deyip Ada'nın boynuna uzandı. Kot pantolonunun küçük cebine sıkıştırdığı anahtarı çıkararak kilide yerleştirdi. Ada, onun safkan bir bozkurt olduğunu anlayabiliyordu. Kahverenginin en güzel tonlarında saçları, ela renginde gözleri vardı. Belli belirsiz çilleri beyaz tenini gölgelendirmişti fakat Aluet, Remus ya da Tarafsız olduğuna dair bir iz yakalayamıyordu. "Irkalla hamileliğini bilmediğini tahmin ederek önlem almamızı istedi. Dönüşürsen diye."

Kelepçe çıktığında Ada, boynunu ovuşturarak başını iki yana esnetti. "Artık dönüşemem," dedi.

"O yüzden buna gerek yok," deyip kelepçeleri bir kenara attı. Anahtarı yeniden cebine yerleştirirken iki adım geriledi. Ada'yı baştan aşağı süzüp yeniden bakışlarını buluştururken kollarını bağladı. "Fransızcan var mıdır?"

"Çok az," dedi Ada gözlerini kısarak. Üniversitede yabancı dili Fransızcaydı fakat Ada'nın asıl tecrübesi Kanada olmuştu. Kanada'da İngilizce kadar Fransızca da konuşulduğunu ilk eğitimleri sırasında Dawson'dan öğrenmişti. Daha ilk derslerini yeni yeni alırken saha alıştırmasını çıkmışlardı. Bu yüzden temel şeyleri öğrenmek zorunda kalmıştı.

"Montreal'deyiz. Dışarı çıktığında şaşırmaman için söylüyorum."

Ada saldırmamak için kendini duvara bastırması gerekti. "Beni neden bu kadar uzağa getirdiniz?"

"Evimiz burada," dedi kadın basit bir şekilde. Ada'yı yatıştırmak ister gibi gülümseyerek bir elini kendi göğsüne koydu. "İsmim Lara bu arada."

"Ne yapacağım?"

"Arkadaş olamayacağız demek, pekâlâ. İnsanların eğlenmek ve yüksek sesli müzikler dinlemek için gittikleri şu yerleri bilirsin. Onun etrafında dolaşıp saf olanları avlayan bir yaratık var."

"Ormana kaçırıp onları yiyor mu?" dedi Ada alayla.

"Hayır. Bu karışmak istediğimiz bir konu olmazdı. İnsanlara uyuşturucu verip onları daha fazla avlanmak için kullanıyor. Kurtların gizliliğini tehlikeye atıyor da diyebiliriz. Bu adamı bize getirmeni umuyoruz. Daha fazla insanlarla oynayıp iki dünyanın çatışmasına sebep olmamalı."

"Kaçıp gitmemi ne engelleyecek?"

"Bir anlaşma yaptık."

"Yalan söylemiş olabilirim," dedi Ada omuz silkerek.

"Irkalla'ya mı? Daha ne kadar aptal olabilirsin?" Ada'nın gözleri bir anda renk değiştirdiğinde, Lara boğazını temizleyerek çenesini havaya kaldırdı. Korkusunu saklamaya çalışıyordu fakat Ada onun değişen kalp atışlarını duyuyor, alnında biriken terleri görüyordu. "Karşında ben olduğum için memnun kalmalısın. Takımda iletişim becerileri daha az gelişmiş arkadaşlar var."

"Senden daha mı kötü?"

Lara ellerini havaya kaldırarak bir adım geriledi. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Gavin her zaman için düşünmeden konuştuğunu, en büyük sorununun bu olduğunu söylerdi. Haklı çıktığında burada, yanında olmadığı için Ada rahatlamıştı. Çünkü sahiden Lara'dan daha kötüsü gelmişti.

Kış havasına uygun giyinmiş kız, muhtemelen Ada'dan küçüktü. Henüz yirmisine yeni girmiş olmalıydı. Tekinin bağcığı çözülmüş botları, karmaşık cepli pantolonu ve üst üste giydiği iki kazağıyla Ada'nın gördüğü hiçbir kurda benzemiyordu. Belki biraz Felicia'nın hippiliğini andırıyordu.

Egzotik yüzünün yarısını kapatan saçlarını geri attığında sırtından beline kadar dalgalandılar. Elinin üstünde taze görünen pençe izi vardı. Burnundaki halka, kulağına sıra sıra dizilmiş küpeleriyle uyumluydu.

Ada başını yana yatırarak gözlerini kıstı. "Ani dönüşüm geçirmek istediğinde o küpeler sana zorluk çıkarıyordur."

Kız, Ada'nın söylediklerini duymamış gibiydi. Arka cebinden çıkardığı fotoğrafları göstermek için Ada'nın yanına geçip onun gibi duvara yaslandı. Lara'nın aksine çekinmeden yaklaşıyordu. "Getirmeni istediğimiz adam bu," derken yakın ve uzak çekim fotoğrafları tek tek geçti. Ada onun yabancı olduğunu hemen anlamıştı. Yoğun ve değişik bir aksanı vardı. Dili İngilizceye güçlükle dönüyor gibiydi.

"Neden kendiniz almıyorsunuz? Kesinlikle beni kaçırmaktan daha kolay olurdu."

"Dikkatini vermeni istediğimiz nokta bu değil."

"Fakat benim dikkatimi çeken nokta bu."

Kız fotoğrafları indirerek ona döndü. "Meraklı olmanı anlayışla karşılıyorum. Ben de öyleyim ama konumuza açıklık getirelim," derken Ada'nın elini tutarak fotoğrafları avucuna çarptı. "Tutsaksın. Kendin ve ailen için söylediklerimizi yapacak, sonra da serbest kalacaksın. Amaçlarımızı ve bu sebeple seçtiğimiz yolları sorgulaman gerekmiyor. Söz konusu kurtlar olduğunda yakınların haricinde kimsenin ölüp ölmemesini umursamıyorsun, değil mi? Biz senden birini öldürmeni dahi istemiyoruz. Nazlanmayı bırak."

"Beni dinle," dedi Ada başını kıza doğru eğerken. İlgilenmediğini açıkça belli etmek için fotoğrafları yere attı. "Buraya

getirilmemin bir sebebi var. Yaptıklarımın sonucu başkalarını değil, beni etkileyecek. Bunu göremeyecek kadar aptal değilim. Adamı değil, kendimi düşünüyorum. Soru sormaya hakkım var."

"İyi. Sor hadi."

"İsmin nedir?" dedi Ada birden.

Dolgun ve koyu renk dudaklarını ıslatarak gülümseyen kız sinirlerini bastırmayı umarak başını çevirdi. Burnunu çektikten sonra Ada'ya dönerek omuzunu duvara yasladı. "Qinn," dedi.

"Hangi soydan geliyorsun? Hiçbir eve bağlı değilim saçmalığını değil, ailenin nereden geldiğini öğrenmek istiyorum."

"Savaşçı kadınları duymuş muydun?"

"Elbette. Hepimiz savaşmıyor muyuz?"

"Şöyle söyleyeyim, efsanevi ve asil savaşçı kadınları duymuş muydun? Belki... Amazonlar," derken tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Ada bir şey söylemeden öylece bakmaya devam ettiğinde, Qinn ellerini kaldırarak geriledi. Küçük odanın içinde bir tur atıp herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ada'nın ilk gün reddettiği su duvarın köşesinde duruyordu. O günden beri Ada'ya su vermemişlerdi ve şişeyi de almıyorlardı. Ne yazık ki Ada'nın ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. "Kurtlar ve cadılar kadar bilindik değiliz fakat sana bir şey söyleyeyim mi, Amazonların da çoğu sizlerden habersiz. Kendi küçük ormanlarını dünyanın merkezi zannediyorlar ve onlar için bundan daha önemlisi yok."

"Senin farkın ne peki?" dedi Ada hâlâ kıza inanmamış olsa da. Eğer Amazonlar gerçek olsaydı şimdiye kadar öğrenmez miydi? Diğer yandan Irkalla'dan bile habersizdi. Kendisinin var oluşu bile kurtlar için mucizeydi. Neden başka bir şeye şaşırıyordu?

"Kendilerine özgü bir aileden geliyorum."

"Farkın bu mu?" dedi Ada gülümseyerek.

"Ailem beni diğer Amazonlar gibi yetiştirmedi. Kendi ırkımdan ve cinsiyetimden olmayan herkese düşman değilim."

"Bu belirtmen gereken bir şey mi?"

"Hem de nasıl," dedi Qinn. Parmaklarını pantolonunun kemer yerine takarak topukları üzerinde sallandı. "Ben henüz doğmamışken Amazonların verdiği bir savaş insanlarla bizi -benim halkımı- fazla yakınlaştırdı. Neredeyse deşifre olmak üzereydik. Bazı önemler alındı elbette fakat çoğu kısa süreliğineydi. Ailem hâlâ bunun mücadelesini veriyor. Onları izleyerek büyüdüm ve yardım etmek istiyorum," dedi omuzlarını kaldırarak. "Araştırmalarım sırasında Irkalla'nın grubundan biriyle tanıştım. Bana yardım edeceklerini söylediler ve buradayım."

"İnsanların Amazonların varlığını bilmemesini istiyorsun."

"Doğru. Amazonlar ve ormandaki diğer akrabalarımızı. Sana anlatırdım fakat belli ki Amazonları bile kabullenemiyorsun. O yüzden diğer ırklara bulaşmayacağım. Anlatmaya çalıştığım şu," derken ellerini birleştirerek yeniden Ada'ya yaklaştı. "Burada korktuğun ya da sorgulaman gereken bir şey yapmıyoruz. Kurtları ve diğer doğaüstü varlıkları insanların bilincinden uzak tutmalıyız. Bizler doğanın parçasıyız, onunla iç içeyiz. İnsanlar bu özelliğini yüzyıllar önce kaybetti. Bizi asla anlamazlar."

Ada, Irkalla'nın yakınlarda olduğunu, yeniden hissizleşmeye başladığında anladı. Duyguları bir perdenin arkasına çekiliyor, âdeta Irkalla'nın varlığından korkuyordu. "Bunu bilemezsin," dedi yine de.

"Elbette bilirim. Çok uzun zaman önce doğaüstü güçle dünyaya gelenler kendilerini insanlardan saklamazdı. Uyum içinde bir yaşam sürerlerdi. Birbirlerinin eksik yönlerini tamamlarlardı fakat insanların icatları ve teknolojileri onlara doğayı unutturdu. Kendileri değişti ama bizim farklı olduğumuzu düşünerek bizi dışlamaya başladılar. Büyücülerden gördükleriyle ışınlanmayı araştırdılar, kurtlar sebebiyle ölümsüzlüğün peşine düştüler, Amazonların hayatta kalma becerilerini çarpıtarak istilalarında kullandılar. Yeni kıtaları nasıl keşfettiklerini anlatmak seni biraz şoka sokabilir çünkü okyanuslar sandığından daha tehlikeli."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bana harika masallar anlatan bir büyükannem var ve kendisi çok yaşlıdır," dedi gururla. "Ayrıca Irkalla'ya bayılıyorum. Keyfi yerinde olduğunda tüm sorularımı bıkmadan yanıtlar." Ada'nın bir şey söylemesini beklemeden kapıyı açıp yere doğru uzandı. Koridor tarafına bırakmış olduğu çantayı alarak Ada'ya doğru fırlattı. "Üzerini giyin."

"Sohbetimi beğenmedin mi?" dedi Ada çantayı açarken.

"Yolda da devam edebiliriz. Vakit kaybetmemize gerek yok."

Ada çıkan kıyafetler için tarzına uygun diyemezdi fakat en kötü seçenek de sayılmazlardı. Deri pantolon, tamamı dantelden oluşan bordo rengi bir gömlek, ince askılı bir büstiyer ve topuklu çizmeler. Birkaç saatliğine katlanabileceği kıyafetlerdi. Çizmelerin topuklarına dokunarak ne kadar sağlam olduklarını denedi. Kurtların arasına düşmeden önce bunların üzerinde tüm gününü geçiriyordu ama koşmayı denememişti. Pratiğini kaybetmemiş olmayı diliyordu. "Kelepçelerimi çıkar da giyineyim," dedi kıyafetleri bir köşeye bırakırken.

"Bunu söylemem gerekiyor," dedi Qinn anahtarı çıkardığı sırada. "Ben ve bir arkadaşım seninle birlikte geleceğiz. Irkalla'nın tüm uyarıları yaptığını sanıyorum. Ciddiye alsan iyi olur. Dürüst davranacağım." Anahtarı kilide yerleştirip yavaşça döndürdü. "Hamile bir kadını incitmek istemem ama ne kadar tehlikeli olabileceğini aklımdan çıkarmış değilim. Bu yüzden beni, arkadaşımı ya da grubumu tehlikeye atacak bir şey yaparsan bu bir seçim olmaz."

"Anlıyorum." Ada kelepçelerden kurtulduktan sonra arkasını dönmeden önce gözü su şişesine takıldı. Üstünü çıkarmaya başladığında Qinn diğer köşeye çekilmişti. Ona dikkatle bakmıyor fakat ilgisini de üzerinden çekmiyordu. "Bu kıyafetler biraz fazla mı dar?" dedi Ada nefesini tutarak pantolonunun belini iliklerken. Göbeğini açıkta bırakan büstiyeri giydikten sonra fazla bir şeyi saklamayan gömleği üzerine geçirip düğmelerini iliklerken. En son çizmeleri giyerek saçlarını geri itti. Çıkardığı tişörte uzanarak dikkatli bir şekilde katladı.

"Merak etme, kıyafetlerini çalmazlar," dedi Qinn belindeki bıçağı kontrol ederken.

Ada yine de emin değildi. Tişörtü burnuna götürerek hafif bir nefes aldı. Uyurken Dawson'ın kıyafetlerini giymeyi hep sevmişti. Kâbuslarına karşı yıkılmaz bir kalkan oluşturuyordu. Kaçırıldığı gece de aynısını yapmış fakat uyumaya fırsatı olmamıştı. Tişörtü çantanın üzerine bırakarak doğruldu. "Gidelim," deyip kapıya yürüdü.

Amaçlarını bilmediği kişilerle, yabancı bir yerde bambaşka bir maceraya böyle atılmıştı.

11

"Hakkında duyduklarımın yalan olduğunu söyle."

Gavin yavaşça arkasını dönerken kaşlarını çatmıştı. "Önce ne duyduğunu sorsam?" dedi elindeki dalı farkında olmadan ufak parçalara ayırırken.

Rachell öylesine öfkeli ve endişeli görünüyordu ki cümleleri bir araya getirmesi zaman aldı. Boyu Gavin'den beş santim kadar kısa olmasına rağmen onu hâlâ bir çocuk gibi hissettirebiliyordu. "Cinayet soruşturması içindesin. Şüpheli olarak!"

"Bununla uğraşamam, anne. Ada kayıp, Hilary hamile ve Deborah neredeyse bir çocuğu evlat edindi. Hayatımda daha önemli sorunlar var."

Rachell, omzuna sert bir tokat atıp Gavin'in yürüyüp gitmesini engelledi. "Eğer böyle davranmaya devam edersen sorunlarınla boğuşacak bir hayatın olmayacak. Neyin var senin?"

"Asıl sizin neyiniz var? Aleut topraklarında bir Remus'un ölmesi ne zamandır bir sorun haline geldi? Önceliklerini seçme konusun-

da hatalı davranıyorsun. Sana bu konuda yardımcı olayım. Leone'la nasıl bir geçmişin var? Bana bundan bahset. Babamla mı alakalı?"

"Sakın," dedi Rachell parmağını uzatarak. "Sakın bu konuyu açma. Artık çocuk değilsin, Gavin. Baban yok diye ağladığında seni teselli edemem ama bu konunun üstüne gidersen seni öyle döverim ki doğmak için bir babaya ihtiyacın olduğunu bile unutursun, anladın mı beni?"

"Tam bir pislikmiş. Ne yaptı? Doğum gününü falan mı unuttu?"

"Hayatın tehlikede. Edd'in ölümünden sorumlu olmadığını kanıtlamak için ne yapacaksın?"

"Beni dinle. Buna vakit ayırmayacağım." Beklediği kişi geldiğinde nerede olduğunu belli etmek için elini kaldırdı ve durmasını işaret etti. Rachell omzunun üzerinden bakıp Creon'u gördüğünde yüzündeki ifade boşluğa dönüştü. Gavin annesinin koluna dokunup yüzüne bakmasını sağladı. "Bana yardım etmek istiyorsan önce dürüst olmayı öğrenmelisin. Haklısın, artık çocuk değilim. Bahanelerini dinleyip kendimi kandırmayacağım. Öyle ya da böyle gerçekleri öğreneceğim. Umarım bana anlatan sen olursun," dedikten sonra onu yanağından öpüp uzaklaştı. Creon'un yanına geldiğinde yürümeleri için yolu gösterdi. "Ne buldun?"

"Çok bir şey değil ama Dawson'dan önce sana söylemek istedim. Gizli görevler konusunda nasıldır?"

"Şimdiye kadar iyi fakat işin içinde hiç Ada olmamıştı."

"Bu yüzden beraber söylememiz gerekiyor. Ada'nın bu akşam nerede olacağını biliyorum."

"Nasıl öğrendin?"

"Bazı... bağlantılarım var. Sizin tarafınızda olduğuma inanmanız yeterli. Ada için almaktan çekineceğim bir risk yok."

Gavin için başka bir soru sormanın anlamı yoktu. Creon şimdiye kadar birçok kez kendini kanıtlamıştı. Remus olmasına rağmen. Birlikte yukarı çıkarlarken acele ediyorlardı.

"Peratha'ya Dawson'ın odasına gelmesini söyle," dedi Creon rastgele gördüğü bir çocuğa. Durumun önemli olduğunu görebilmesine rağmen tepki vermeyen kurt öylece bakmakla yetindi.

"Ben bir şey söylemeden hareket etmez onlar. Git hadi. Önce Murat'a haber ver," dedi Gavin. Başını bir kez öne sallayan kurt, Peratha ve Murat'ı bulmak için koştu. Dawson'ın dairesinin önünde durduklarında Gavin kapıya vurdu. "Konuşmayı ben yapayım, tamam mı? Seni konuşturmak için boğazına sarılacak."

"Sana saldırmaz mı?"

"Hayır, bu onun iletişim yöntemi ama ben alışkınım." İçeriden ses gelmeyince kapıyı yavaşça açıp başını uzattı. Herhangi bir hareket göremeyince daha da şüphelenmişti. Gürültü ve kavga olmasını tercih ederdi. Arkasında duyduğu ayak sesleriyle başını çevirdi. Murat'ı görünce rahatlayarak geri çekildi. Murat yanına gelene kadar bekledikten sonra omzuna dokundu. Onu içeri itmeden önce kulağına konuştu. "Creon, Ada'nın nerede olacağını biliyor fakat kimliğimizi gizlemek zorundayız. Bol şans."

Murat düşmemek için adımlarını hızlandırıp dengesini sağladı. Gavin'e kaşlarını çatarak baktıktan sonra gözlerini yatak odasına çevirdi. "İçeri girip kapıyı kapat," diye fısıldadı Gavin'e.

En son içeri giren Creon, koridora göz attı. Peratha'nın neden gelmediğini merak ediyordu. Kapıyı kapatmak üzereyken koridorun diğer ucunda dalgalanan beyaz kumaşı gördü. Gülümseyerek başını çevirirken ellerini cebine yerleştirdi.

Sesleri duyarak yatak odasından çıkan Dawson, Murat'a bakarak konuştu. "Bana bir çözüm bulduğunu söyle, yoksa pişman olacağım bir şey yapıp tanıdığım en güçlü büyücüyü çağıracağım."

Creon, "Kimi?" diye sorarken, Peratha, "Seni mahvederim!" diye bağırdı ve kalan yolu saniyeler içinde bitirerek daireye girdi.

"Bunu yapamazsın," dedi Murat dikkatli bir şekilde. "Korktuğunu ve çaresiz hissettiğini anlayabiliyorum ama hiçbir şey Amona'ya değmez."

"Hiç değilse onu ve zaaflarını tanıyorum. Diğer tüm büyücüler aksine nasıl çağırılacağını biliyorum."

"Ada hayatı pahasına bile bu riski almazdı," dedi Creon öne çıkarak. "Üstelik buna gerek de yok. Yaklaşık dört saat sonra Ada'nın tam olarak nereye gideceğini biliyorum. Biz de orada olacağız."

"Çok yanlış yerden başladın," diye mırıldandı Murat.

Dawson bir yıldırım gibi yanından geçip Creon'u yakaladı. "Söyle," dedi.

"Ada'nın güvenliği için gizlice yaklaşmalıyız. Nasıl bir şeyin içinde olduklarını anlamıyorum ve elimde daha fazla bilgi yok. Amaçlarını da kimliklerini de gizli tutuyorlar. En azından benden," derken parmak uçlarında yükselerek daha rahat nefes almaya çalıştı. "Ada'ya ihtiyaçları yok fakat onu öldürmeyecekler."

"Ona ihtiyaçları yok, hem de öldürmeyecekler," dedi Dawson, Creon'u bırakırken. "O zaman neden-"

"Bilmiyorum. İnan bana, bilmiyorum. Bu kadarını öğrenmek bile zordu. Dikkatli ilerlemek zorundayız. Eğer izlerini kaybedersek elimizdeki tek avantajı da kaybederiz."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi Dawson sessiz geçen dakikaların ardından.

"Lanston seni bekliyor," diye araya girdi Peratha. Dawson bunun umurunda olmadığını belirtircesine yüzüne baktığında, Peratha derin bir nefes alıp destek için arkadaşlarına döndü fakat hepsi korkakça davranıp araya girmiyordu. "Helikopteri hazırlayana kadar diğer işini halledebilirsin. Zamandan kazanmış oluruz."

"Başka bir işim yok benim."

"Edd'in ölümüyle ilgili," dedi Peratha. "Şüpheliler listesinde Ada da var. Eğitmenlerden biri olduğu ve ortadan kaybolduğu için dikkat çekti. Ada'nın bunu kaybetmesine izin veremezsin,

Dawson. Yaptığı şeyi seviyor. Geri döndüğünde elinden öğrencilerinin alındığını öğrenirse bizi mahveder."

"Helikopterin hazırlanması ne kadar sürer?" dedi Dawson arkasını dönerek. Yatak odasına girip dolabını açtı. Çıkardığı çantasının içine sadece ihtiyaç duyacağı temel şeyleri doldurdu.

"On beş dakika," dedi Peratha ve Creon'a bakarak koridoru işaret etti. "Benimle gel."

Creon gülümseyerek başını eğdi. "Ne kadar uzun zamandır bunu söylemeni beklediğimi biliyor musun?" Peratha onu duymamıştı bile. Çoktan koridora girmiş, merdivenlere giden yolu yarılamıştı. Creon onu takip ederken omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ada'ya ait bir şey almayı unutmayın. Takip için Felicia da bize katılacak."

"Kocası geliyor işte," dedi Gavin bıkkın bir şekilde şakağını kaşırken.

"Kadim bir büyücünün yanına Felicia'yı yaklaştıramam. Unut bunu!" diye bağırdı Murat. Creon omuz silkerek merdivenleri indi. Belli ki fikrin sahibi Felicia'ydı. "Özellikle tehlike mi arıyor, yoksa her şey tesadüfen mi ona ulaşıyor bilmiyorum," dedi Murat masaya yaslanarak.

"Başka türlü nasıl öğrenecek ki?" dedi Gavin.

"Öğrenmesinin iyi olduğunu biliyorum. Sadece bunun güvenli bir yöntemi olmasını dilerdim. Kendini kanıtlamak için gereksizce tehlikeye atılıyor. Aleut'u, hatta kurtların tamamını kurtarsa bile güçleri yüzünden asla hak ettiği değeri göremeyecek. Bunu kabullenmesini istemem çok mu saçma?"

Dawson yatak odasından çıktığında tişörtünü düzeliyordu. Kılıfıyla beraber beline yerleştirdiği bıçağın üstünü kapatırken tek elinde tuttuğu çantayı Murat'a verdi. "Helikoptere geçip hazırlıkları hızlandırın. Lanston'ı olabildiğince çabuk atlatmaya çalışırım." Murat çantayı omzuna asıp koridora çıktı. Oradan uzaklaşana kadar bekleyen Dawson, yalnız kaldıklarına emin

olduğunda Gavin'e döndü. "Edd'in cinayetini işlediğini bizzat kanıtlamayacağım fakat bu yaptığın şey ucundan bile Ada'ya dokunursa seni açığa çıkarırım. Anlıyor musun?"

"Eğer öyle bir şey olursa bunu senin yapmana gerek kalmaz."

Birlikte dışarı çıktıklarında Dawson kapıyı çekti ve üst kata ulaşan merdivenlere yürüdüler. "Sebeplerini hâlâ saklayacak mısın? Sana yardım edebilirim."

"Ilımlı yaklaşarak itirafa zorlamak tam olarak senin tarzın sayılmaz."

"Farklı şeyler deniyorum." Basamakları ikişer ikişer çıkarlarken yanlarından geçen her kişi yüzünden susmak zorunda kalıyorlardı. "Haklı olduğunu anlayabiliyorum, Gavin fakat yine de bu yöntemi seçmek zorunda mıydın?"

"Evet. Mecburdum. Sadece onu daha uzun süre hayatta tutup biraz daha acı çekmesini sağlayamadığım için pişmanım. Bu itiraf kısmında işime yarar mı?"

"En iyisi düşüncelerini kendine sakla. Saçına falan hakaret mi etti?"

Gavin refleksle elini kafasına götürerek kıvırcık saçlarını çekiştirdi. "Buna cesaret edemez."

Acelesi olduğundan Dawson daha fazla bir şey sormak istemedi. Gavin'in bundan kurtulmasını umuyordu fakat yine de ne olduğunu ortaya çıkaracaktı. Hiçbir şey söylemese bile kendisinin bilmesi gerekirdi. Ne var ki şu anda önceliği kesinlikle bu değildi. Ada'nın işini kaybedecek olmasına rağmen.

Lanston'ın odasına girdiklerinde, Dawson on beş dakikadan fazlasını harcayacaklarını düşünmeden edemedi. Sesleri duyan Aliz arkasını dönüp Dawson'ı gördüğünde üst dudağı hafifçe kıpırdadı. Tiksinti belirtisi mi gösteriyor yoksa yüz kaslarını zorlayarak gülümsemeye mi çalışıyor, Dawson anlayamamıştı.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi Lanston oturduğu yerden. Başını kaldırmadan muhtemelen Aliz'in vermiş olduğu bir yığın kâğıda göz gezdiriyordu. "Edd'in ölümünü araştırmak için Remuslardan

birinin burada bulunmasını talep ettiler ve eminim siz de sebeplerini haklı bulmuşsunuzdur. Birlikte çalışmanızı istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Dawson ve bu verebileceği en uysal tepkiydi.

"Nedenini tahmin edebiliyorum. İkiniz de ölümü çözüm noktası olarak görüyorsunuz."

"Aslında ben canlı insanlardan daha fazla verim alındığını düşünüyorum," dedi Aliz ellerini bol pantolonunun ceplerine yerleştirirken.

"Ölüler daha az itiraz eder," dedi Dawson soğuk gözlerini kadının üstüne dikerek.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Gavin hemen. "Ada'nın nerede olacağını biliyoruz. Gizli bir şekilde yaklaşacağız. Bu yüzden olabildiğince erken ulaşıp hazırlanmalıyız."

"Harika. Ben de gelebilir miyim?"

Aliz'in sorusuna aldırmayan Dawson, Lanston'a bakarak konuştu. "Edd'le ilgili araştırmalarıma devam ediyorum. Ada'yı bulup geri getirdiğimde daha fazla bilgi edinirim. Aliz'le çalışmaya itirazım yok fakat çıkacak hiçbir sorun için sorumluluk kabul etmiyorum. Sonu birinin ölümüyle bitse bile," derken bakışlarını Aliz'e çevirdi. Yeniden Lanston'a döndü. Liderleri elindeki kâğıt yığınını dizine yaslamış, tüm dikkatini Dawson'a vermişti. "Deborah bir süredir araştırmalarımda bana yardımcı oluyor. Bu konuda yetenekli ve hâlâ Remus'ta bağlantıları var. Edd'le ilgili geniş bir bilgi ağına sahip. Ben burada yokken kaldığım yerden devam edecektir."

"Ona güvenebilir miyim?" dedi Lanston açıkça.

"Elbette. Benim kardeşim sonuçta."

"Ve bu bir artı mı?"

"Nereden baktığına göre değişir," dedi Dawson dürüst bir şekilde. "İşin çözülmesini istiyorsan benden daha tecrübelisini bulamazsın. Hepsi bu kadar."

"Neden melez olduğundan şüphelendiklerini şimdi anlayabiliyorum," dedi Aliz, öne doğru bir adım atarken. Başını yana eğdiğinde bembeyaz saçları kolunu sıyırarak önüne düştü. Soluk tenindeki kırmızı dudakları fazla dikkat çekiciydi. "Belirsiz renginden veya pelerininin rengini saklamandan değil. Öylesine kibirlisin ki Azü olduğunu boynuna assan daha az dikkat çeker."

"Azülerin kendini bu kadar iyi tanımasını takdir ediyorum," diye mırıldandı Gavin.

"Şimdilik bu söylediklerin bana yeter," dedi Lanston gerilimin daha fazla tırmanmasına izin vermeden. "Deborah'la iletişim halinde olurum. Umarım Ada'yı zamanında bulursun. Destek olamadığım için üzgünüm. Bizzat yardım edemiyorum fakat mümkün olan tüm kaynakları kullanabilirsiniz."

Dawson, Lanston'ın direkt müdahil olmasını hiç beklememişti zaten. Kurtları birleştirmek gibi amaçları olan bir lider kayıp kurdun peşine düşmezdi. Her ne kadar ilgili görünmeye çalışsalar da lider aileleri için en önemlisi Azülerdi, daima öyle olmuştu. Bu sebeple eşsiz yetenekli kurtların melez ya da Azü dışında başka bir ırktan olmasından hoşlanmazlardı. Asla sesli bir şekilde dile getirmeseler bile.

Helikopterin kalkacağı alana giderlerken yolda Stone'la karşılaştıklarında Gavin yürümeye devam ederek ikisini yalnız bıraktı.

"Felicia bizimle geleceği için memnun değilsin," dedi Dawson. Babası için bile vakit kaybetmek istemediğinden yavaş da olsa yürümeyi sürdürdü.

"Bu yapması gereken bir şey. Memnun değilim çünkü helikopter beş kişilik."

"Bizimle gelemediğin için mi böyle görünüyorsun?"

Stone omuz silkerek gözüne girmeye çalışan kar tanesini elinin tersiyle sildi. "Felicia'nın güçleri size yardım edecektir. Peratha ve Gavin'se Ada için orada bulunma zorunluluğu hissediyor. Creon da yeri biliyor. Kimseyi koltuğundan indiremedim yani."

Dawson, Ada için Peratha ve Gavin'in ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden onların gelmesine memnun kalmıştı.

Helikoptere yerleştiklerinde Dawson, kokpitte kimin oturduğuna baktı. "Bu şeyi nasıl uçuracağını biliyor musun sahiden?" dedi.

"Yeteneklerimden mi şüphe ediyorsun yoksa Remus soyumdan mı?" dedi kurt elindeki telefonda seri bir şekilde mesaj yazarken.

Ön tarafta oturan Creon'un verdiği kulaklığı alırken bir yandan da kemere uzanıyordu. "İsmin neydi senin?" diye sordu Dawson. Bir şekilde tanıdık göründüğüne emindi. Muhtemelen bir kavgada, savaşta karşılaşmış olmalıydılar.

"Byron." Telefonu ceketinin göğsündeki cebine sıkıştırıp omzunun üzerinden arkasına baktı. "Karınla birlikte Amona'yı öldüren gruptaydım. O akşamdan sonra hâlâ evli kaldığınıza sevindim. Konrad'la ikisi oldukça içli dışlıydı."

"Konrad öldü," dedi Dawson sadece.

"Bu bir itiraf mı?"

"Hiç huyum olmayan bir şekilde uyarı. Ne de olsa acelemiz var ve helikopteri hazırladın bile."

Byron'ın daha fazla konuşmaması için boğazını temizleyen Creon, eliyle havalanmasını işaret etti. Etraflarındaki karları uçurarak havalandıklarında bir süreliğine sessiz olmak zorunda kaldılar. Helikopterin gürültüsünden kurtulup daha rahat konuşabilmek için kulaklıkları takmışlardı.

"Creon'a bilgi taşıyan kişi, Ada'yı kaçıranın Irkalla olduğunu doğrulamıyor," diye söze girdi Felicia. Ayaklarının arasında yerde tuttuğu çantayı sağlama alırken tavandan sarkan deri kayışa tutundu. "Bize bile bu kadar bilgi vermesinin tek sebebi kadının biraz deli olması. Alakurt hakkındaki konuşmaları duymuş. Ailesinden koparıldığını ve bir amaca hizmet ettiğini. Daha doğrusu bir amacın basamağı olduğunu."

"Ne demek bu?" dedi Gavin. Felicia'nın söyledikleri çoğu zaman anlamlı olmazdı zaten fakat bu seferkinden hiçbir şey çıkaramamıştı.

"Ne amaçladıklarını, nasıl bir grup olduklarını ya da hangi büyücü meclisine bağlı olduklarını bilmiyoruz," dedi Creon imkân verdiğince onlara dönerken.

"Gittiğimiz yer neresi peki?" dedi Peratha. Creon'un hemen arkasında oturuyordu. İkisi aynı anda başlarını çevirdiğinde kontrolsüz bir şekilde yakınlaştılar. Peratha yüzünü buruşturarak geri çekilirken, Creon gülümseyerek Felicia'ya göz kırptı.

"Montreal'a gidiyoruz," diye devam etti Creon. "Ada ve muhtemelen onu kaçıran gruptan birkaç kişi etrafında olacak. Uyuşturucu dağıtan bir pisliği ortadan kaldıracaklar."

"İnsan mı kurt mu?" dedi Dawson hemen.

"Kurt," dedi Creon. "Neden sordun?"

Dawson cevap vermeden başını salladı. İnsan olmamasına memnun kalmıştı. Ada'nın kurtlarla dövüşmek, onları yaralamak ya da öldürmek gibi çekinceleri yoktu. Bildikleri şeyler kısıtlı olduğundan bu konuda fazla ilerleyememişlerdi. Öncelikleri Ada'yı diğer gruptan uzaklaştırmaktı.

"Ada'ya istediklerini yapacakları konusunda nasıl güveniyorlar?" dedi Felicia.

"Bunu garantilemiş olmalılar," dedi Dawson basit bir şekilde. Kendisi de defalarca o durumda kalmıştı. Çoğu zaman zorla bir şey yaptırılan değil de yaptırandı fakat yönteme alışıktı. Irkalla'nın evlerine ne kadar rahat girebildiği düşünülürse nasıl tehdit ettiklerini çözmek zor değildi. "Etrafında en az bir tane büyücü olacaktır. Ada'yı bizzat kurtaramasak bile kaçabileceği kadar zaman kazandırmalıyız."

"İnsanların arasında kolay olmayacak," dedi Peratha başını iki yana sallarken. Diğerlerinin aksine Peratha, kurt dünyasından fazla uzaklaşmazdı. Babası ve eğitmenleri onu tam anlamıyla merkez-

de tutmak istemişlerdi. İnsanlara ve insanların yaşam biçimlerine uyum sağlamasının hiçbir yararı olmayacağını düşünüyorlardı.

"Eğer Irkalla etrafımızda olursa yaklaştığımızı hissetmemesi için insan kalabalığı iyi bir kamuflaj görevi görür," dedi Creon. Stone, Ada'yı kaçıranın Irkalla olabileceğini söylediğinden beri kadın hakkında her şeyi öğrenmeye çalışmışlardı. Konuştukları kişiler farklı farklı şeyler söylüyordu ve herkesin söyledikleri birbirinden o kadar uzaktı ki hangisini dikkate alacaklarını bilmiyorlardı. "Lanston'ın bu kadar ilgisiz kalması seni rahatsız etmiyor mu?" diye sormak zorunda hissetti Creon.

Peratha, emniyet kemerinin göğsünden geçen kayışlarını sıkıca tutarken Dawson'a bakıyordu. Bir süreliğine Creon'un sorusunu duymamış gibi davrandı. "Lanston'a göre daha önemli görevler var. Üzgünüm," dedi Peratha.

"Aleut liderinden bizimle karımı kurtarması için gelmesini beklemedim zaten," dedi Dawson, kokpit kısmındaki dijital saate bakarken.

Peratha, yeniden konuşacakken Creon'un başını iki yana sallamasıyla sustu. Şu anda ilgilenmeleri gereken tek bir şey vardı ve belli ki bunu çözene kadar Dawson başka hiçbir şeyden bahsetmeyecekti.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" dedi Ada yüzüğünü çevirip dururken.

"Neden sordun?"

Viraj yüzünden cama yapışmak üzere olan Ada, kendini düz tutmak için torpidodan destek aldı. "Bir sebebi yok, Lara. Sadece merak ettim." Dikiz aynasından arkasını kontrol ederken yolların gitgide kalabalıklaşmaya başladığını fark ediyordu. Bağlı bulunduğu yerden çıkmadan önce bilincini kaybettiğini hatırlıyordu. Hatırladığı son şey hissizliğin getirdiği boşluktu. Irkalla'nın sadece bu gücü bile Ada'nın tereddütle hareket etmesine sebep oluyordu.

"Sadece ikimizin olduğunu zannederek kaçmaya çalışırsan..."

"Kaçmayacağım," dedi Ada. Üstelik yalnız olmadıklarını da biliyordu. Uyandığından beri arkalarından gelen iki aracı izliyordu. Araya giren arabalar oluyor fakat iki tanesi hiç değişmiyordu. Ve Ada kaçmayacaktı da. Irkalla'yı ya da onun tuhaf güçlerini çözmeden böyle bir hamlede bulunamazdı. Çocuklarını riske atacak bir şey yapmazdı. Irkalla'nın evlerine ne kadar rahat girebildiğini görmüştü. Şimdilik uysal davranarak istedikleri adımları atacaktı. Üstelik uyuşturucu dağıtan bir kurdu indirmek Ada'nın içindeki gerilimi biraz olsun yatıştırırdı.

"Planla hareket edenlerden misin yoksa doğaçlama sevenlerden mi?"

"Hangisi işimi görüyorsa."

"Pek iyi eğitilmedin sanırım."

Ada gülümseyerek başını cama doğru eğdi. Bu sorusuna cevap vermek istemiyordu. Belki yöntemleri değişik olabilirdi. Bazen tutarsız ve aceleci davrandığını da biliyordu fakat en iyiler tarafından eğitilmişti. Hayatta kalmasını biliyordu. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Trafik açıksa on dakika," dedi Lara. Arkasına yaslanmış, tek eliyle direksiyonu altından kavramıştı. Diğer eliyle dizinde ritim tutuyordu. "Yaşadığın ve mecbur kaldığın şeylerden dolayı korkuyor olabilirsin ama zamanla sadece gerekli adımlar attığımızı göreceksin."

"Irkalla çocuklarımı doğa kusuru olarak görüyor."

"Biraz eski kafalıdır," dedi Lara omuz silkerek. "Sen kurtların yedek planısın, Ada. Tetikçinin kim olduğunu bilmiyorum fakat belli ki zeki biri. Sana çok fazla erişim vermiyor. Gücünün sadece bir kısmıyla yaşıyorsun. Diğer yandan korkmadan anne olabilirsin."

"Biri çıkıp doğurduğum çocukları tehdit etmediği sürece," diye mırıldandı Ada.

Lara, Irkalla'nın çocukları tehdit etmediğini söylemedi. Her ne kadar yıllardır birlikte olsalar da hâlâ o kadınla ilgili öğrenmediği şeyler vardı. "Irkalla seni Asena'nın kızı gibi görüyor. Bu yüzden senin daha iyi, mükemmel olmanı bekliyor. Sen yaşadığın sürece hiçbir kurt ırkı son bulmayacak. Bu ne kadar değerli bir hediye görebiliyor musun?"

Ada, tıpkı bir Vede gibi görünen oğlunu ve kızıl sarı saçlara sahip kızını düşündü. Asıl hediye onların anneleri olabilmekti. Bu gurur vericiydi. Gerçekleştirdiği hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Irkalla'dan kaçmamasının sebebi de çocuklarıydı. Onlara güvenli bir dünya vermek zorundaydı. Arkalarına bakarak büyümelerini istemiyordu. Daha bu yaşta Irkalla gibi bir düşman edinmemelilerdi.

12

"Ne yapıyorsun?"

Ada, duyduğu soruya şaşırarak adımlarını yavaşlattı. Araçtan inip kulübün önüne kadar yürümüşlerdi. Sokağın diğer ucuna uzanan kuyruğun etrafından dolaşıp kapıya yönelmişti ki Lara'nın gelmediğini fark etti. Gözlerini, arabadan indiğinden beri izlediği korumadan ayırdı. "İçeri girmeyecek miyiz?" dedi Ada.

"Kuyruğu görmüyor musun? Dikkat çekmememiz lazım. Öylece gidemezsin."

Ada, sabırla bekleyen insanlara neden bahsettiğini anlamamış gibi baktı. Taranmamış dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Eğer dikkat çekmemesini isteselerdi duş almasına, hiç değilse tarak kullanmasına izin vermelilerdi. "Beni izle sadece," deyip yürümeye devam etti. Lara koşturarak arkasından giderken onu durdurmaya çalıştı fakat Ada çoktan yolu yarılamıştı. Takım elbiseli ve Ada'dan en az yirmi santim uzun korumanın

önünde durdular. Ada önlerini kesen siyah şeride baktıktan sonra başını kaldırarak korumaya döndü. "Ne bekliyorsun?"

Koruma kimliğini kontrol ederek içeri aldığı bir müşteriye iyi eğlenceler diledikten sonra Ada'ya döndü. "İsminiz nedir?" diye sordu. Tek eliyle tuttuğu tabletin kilidini açarak özel müşterilerin listesini açtı. Başka kimsenin kuyruğu geçip direkt kapıya gelmeyeceğini biliyordu. Başıboş, ukala sarhoşlar haricinde.

Ada tek kaşını kaldırarak gülümserken dilini üst dudağında kaydırdı. Elini arka cebine götürerek telefonunu arıyormuş gibi yaptı. "Yeni başladın sanırım," dedi.

"İsminizi sordum," dedi koruma ısrarla.

"Sakın olay çıkarma," dedi Lara fısıltıyla.

"Telefonumu arabada düşürmüş olmalıyım. Seninkini ver," dedi Ada sinirli bir şekilde Lara'ya dönerek. Elini uzatarak bekledi. Lara izleyicilere göz atıp ceketindeki telefonu çıkararak Ada'nın avucuna bıraktı. Ada eski telefonun kapağını kaldırarak önüne döndü. "Kimse beni kapıda bekletemez. Yeni olması umurumda değil." Rastgele çevirdiği numaralara bakıp telefonu kulağına götürdüğünde saçlarını sırtına atarak başını kaldırdı. "Düzenli müşterilerinize böyle davranıldığı ortaya çıktığında azarlanmanı izleyip içkimi yudumlayacağım. Ama kesinlikle o berbat karışık renkli olanlardan değil," derken ön sırada bekleyen kızla göz göze geldi. "Gerçekten iğrenç bir tadı var. Zayıflamak için kusmayı tercih edenlerden değilsen sakın deneme."

"Tamam tamam," dedi koruma. Hem Ada'dan kurtulmak istemiş hem de sahiden özel bir müşteri olmasından korkmuştu. Gerçekten de işteki ilk haftasıydı ve buraya ne kadar zor girdiğini düşündükçe terliyordu. Bir kez daha başa dönmeyi göze alamazdı. "İçeri geç," deyip şeridi kaldırdı.

Ada telefonu kulağından çekerken karşı taraf cevap vermiş gibi duraksadı. "Gerek kalmadı, tatlım. Sadece kapıyı karıştırdım sandım. Burayı yeniden mi tasarladın? Biraz acemi işi olmuş sanki," derken alnında terler biriken korumaya gülümseyip boğucu gürültüye adım attı.

"Abartılı oynuyorsun," dedi Lara, telefonu Ada'dan alırken. "Acemi biri olmasaydı ne durumda kalırdık hiç düşündün mü?"

"Tecrübeli hiçbir koruma özel müşterileri tanımak için listeye bakma ihtiyacı duymaz. Acemi olduğu çok belliydi." Ada gözüne kestirdiği bir masaya yürüyüp rengârenk boyanmış kolunu arkasına alarak oturdu.

"Size Aleut'ta böyle şeyler mi öğretiyorlar?"

"Bizzat söylemelerine gerek yok. Hareketleri okumak ve bunları yorumlamak her duruma uygulanabilir. Fakat bu insanken kullandığım bir numaraydı. Uzun zamandır böyle yerlere gelmedim."

"Önceden insan olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Ada, gözleri çağırabileceği bir garson ararken. Sonunda bir tanesinin dikkatini çekip siparişlerini verdiler. Ada kollarını masaya yaslayarak öne eğildi. Kulübün içi karmaşadan uzak bir şekilde düzenlenmişti. Köşede yükselen geniş sahnede usulca şarkı söyleyen bir adam vardı. İnsanlar birbirleriyle rahatça konuşabiliyordu ve bu müzikten daha yoğun bir ses oluşturuyordu. Çok fazla ses, çok fazla karmaşa vardı. Duvar kenarlarındaki localar haricinde her müşteri standart düzendeki yerlere oturmuştu. Yuvarlak, cam bir masayı rahat sayılabilecek küçük sandalyelerle çevrelemişlerdi. Ada başını yana eğerek yukarı çıkan merdivenlere göz attı. Demir basamakların ulaştığı kat tek taraflı camla kaplı balkon kata ulaşıyordu. Ada o camın arkasında hiçbir korumanın bir saniye bile bekletmeyeceği kadar ayrıcalıklı müşteriler olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Adamı dışarı çekmen bizim için yeterli," dedi Lara bardağını ileri doğru iterken.

"Nasıl? Sana bir şey göstermem lazım mı diyeceğim?"

"Yaratıcı davran. Oradaki gibi," diyerek kapıyı gösterdi. Ada yüzünü buruşturarak arkasına yaslandığında, Lara parmağını şaklatarak dikkatini çekti. "Hoş sayılabilecek, ilgi çekmeyi bilen

bir kadınsın. Uyuşturucu gibi şeylerle uğraşan bir adamı kandırman ne kadar zor olabilir ki?"

"Evliyim ben," dedi Ada yüzüğünün takılı olduğu elini kaldırarak. "Hiçbir erkekle kandırmak için de olsa flört etmem."

"İleri gitmek zorunda değilsin."

"Başka bir yol bulurum."

"Çok inatçısın, Ada. Bu kadar direnmeni gerektiren hiçbir şey yapmıyoruz, neden göremiyorsun? Herhangi bir erkek sana nasıl tahammül edip de evlendi, sahiden anlamıyorum. Neşeli olduğun ya da bir şeyi öylece kabul ettiğin zamanlar oluyor mu?"

"Tabii. Sen bir de beni kaçırılmamışken ve kendi kıyafetlerim içindeyken gör. Benden neşelisini bulamazsın." Lara ellerini kaldırırken pes ederek geri çekildi. Ada, Dawson'ı düşünmemeye çalışarak soğuk bardağı elleri arasında çevirdi. Nasıl evlendiğini ya da zaman zaman Dawson'ın ona nasıl katlandığını kendisi de çözemiyordu fakat dürüst davranması gerekirse kocasının da kolay biri olmadığını söyleyebilirdi. Ada'ya göre adil bir anlaşmaydı. Kulübün loş ışığı altında simsiyah görünen yüzüğünden gözlerini ayırarak yapması gereken şeye odaklandı. "Yalnız olursam daha rahat davranacaktır. Sen burada bekle," dedi bardağını alarak ayağa kalkarken.

"Unutma, hâlâ dişi bir kurt gibi davranabilirsin."

"Madem planın buydu, hiç değilse duş almama izin verseydiniz. İki gündür yüzümü bile yıkamadım. Dişimde bir şey var mı?" dedi dudaklarını aralayarak.

Lara gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Nasıl yapıyorsan yap. Yöntemin beni ilgilendirmiyor."

"Bu sonuca daha erken ulaşabilirdin ama her zaman zor yolu tercih edersiniz. Bana biraz para ver." Lara cebinden çıkardığı banknotları masaya bıraktı. Ada teşekkür anlamında başını sallayıp parmak uçlarında tuttuğu bardağıyla bara yürüdü. Lara'nın verdiği tüm parayı tezgâha bırakırken uzun tabureye oturup kendini döndürdü.

Masaların aksine bar çok dolu değildi. Daire şeklindeki barın ortasında yükselen kolon, ayna kaplıydı. Sıra sıra monte edilmiş camlı raflara ise çeşitli içkiler dizilmişti. Ada kısıtlı bir şekilde de olsa arkasındaki karmaşayı şişelerin arasından görünen aynadan izleyebiliyordu.

Yakalaması gereken adamı nasıl bulacağını, onunla nasıl iletişime geçeceğini, hatta ona nasıl sesleneceğini bile bilmiyordu. Hakkında uyuşturucu satması haricinde başka hiçbir detay paylaşılmamıştı. Lara'ya belli etmemesine rağmen planı yoktu. Kendiliğinden hareket edip en iyisinin olacağını umacaktı.

"Sahnedeki adam onu kimsenin dinlemediğinin farkında mıdır?"

Ada oyalanmak için döndürdüğü bardağı iki eliyle tutmak zorunda kaldı. Çalkalanan içkinin bir kısmı üstüne ve tezgâha döküldü. Barmenin uzattığı peçeteyi alarak elini silerken bardağı bırakmıştı. Ani hareket etmemek ve yerinden kıpırdamamak için kendini öylesine güç tutuyordu ki tüm vücudu titremeye başlamıştı. "Ne işin var burada?" dedi fısıltıyla.

"Sosyal biriyim. Ne demek istiyorsun?" dedi Gavin. Başını hafifçe eğip Ada'nın içkisini kokladı. "Alkollü mü bu?"

"Değil." Ada başını önünde tutup gözlerini sımsıkı kapattı. Lara metrelerce uzakta olmasına rağmen yeterince iyi duymadığını düşünmekten daha fazlasını yapamıyordu. "Gavin, her şeyi berbat ediyorsun."

"Nasıl yapıyoruz? Sessizce sıyrılmak mı istersin yoksa büyük bir olay mı çıkaralım? İkincisi her zaman tercihimdir, bilirsin. Kaosta kaybolmaktan daha güvenlisi yoktur."

"Gitmiyorum," dedi Ada. Önündeki aynadan arkasını görmeye çalışırken Gavin'in konuştuğunu duyuyor ama söylediklerine kulak vermiyordu. Lara ilgisiz görünüyor, çoğunlukla içeceğine bakarken etrafa da göz atmayı ihmal etmiyordu.

Gavin onun neye takıldığını anladığında açıklama yapma gereği duydu. "Felicia, Lara'nın sıradan şeyler görmesini sağlıyor.

Konuştuğunu duymuyor ve benim burada oluşum dikkatini çekmiyor fakat yine de bana bakmamaya çalış. Şimdi, meselemize dönelim."

"Ben o meseledeyim zaten," dedi Ada öfkeli bir şekilde fısıldayarak. "Çaylak değilim, Gavin. Ne yaptığımı biliyorum. Çocuklardan bahset. Uykuları bozulmadı, değil mi? Yemek yiyorlar mı?"

"Annelerinin olmayışı ve babalarının tuhaf hali onları biraz etkiledi tabii ama onun dışında iyiler. Yanlarında her zaman iki kişiden fazlası bulunuyor. Dawson..."

"Herkesin buraya doluşmadığına sevindim. Aklınızdan ne geçiyordu ki?" dedi Ada hızlıca.

"Tehlikede olduğun ve seni kurtarmamız gerektiği." Ada yerinde kıpırdanırken, Gavin boğazını temizleyerek elini burnuna doğru götürdü. "Felicia, Lara'nın hisleriyle oynuyor ama bizimkilere hiç dokunmadı sanırım. Berbat kokuyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Teşvike ya da hatırlatmaya ihtiyacın yok ama Dawson da..."

"Lütfen," dedi Ada yeniden sözünü keserek. "Bana burada olduğunu söyleme. O masalardan birinde oturup beni izlemiyor, kendisi yanıma gelecek olsaydı duygularını kontrol edemeyeceği için seni yolladığından da bahsetme. Eğer yüzünü görürsem kalmak için yeterince güçlü olamam ve inan bana Gavin, bunu yapmak zorundayım."

Gavin dudaklarını ısırarak sözcüklerini geri itti. Pek sık tercih ettiği, hatta başarabildiğini bile sanmadığı bir şeydi. Dawson tam da Ada'nın söylediği durumdaydı. Birkaç masa arkalarında Peratha'yla birlikte oturuyor, dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Etrafa yaydıkları enerji engellenmiş olsa da görünüşleri hâlâ etkiliydi. Ne Peratha ne de Dawson hayatlarının hiçbir döneminde kendilerini diğer insanlardan soyutlayıp görünüşlerini hafifletmişlerdi. Aksine herkese bir basamak yüksekten bakmayı ellerinde olmadan yaparlardı.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

Ada içeceğinden büyük bir yudum alıp boğazını rahatlattı. "Kaçırılan birine göre gayet iyi durumdayım." Düşünmek istemediği şeylerden biri de buydu. Birkaç saat içerisinde zaten oraya geri dönecekti. Neden daha erken başlaması gerekiyordu ki? Bu barda tuhaf kıyafetler ve karmaşık saçlarıyla otururken neredeyse normal bir insan kadar alakasız görünüyordu.

Ada hayatının hiçbir döneminde sıradan olmayı sevmemiş, bunu benimsememişti. Farklı hissetmeyi, farklı düşünmeyi, farklı yaşamayı seviyordu. Bunu diğerlerinden ayrılmak için değil, kendini sıradanlığa dönüştürmeden ruhunu ortaya koyduğu için yapıyordu.

Parmaklarının ucundan geçen örümceğin Gavin'e doğru yürüyüşünü izledi. "Düşüncelerin dışarı sızıyor," dedi Ada mırıldanarak.

Gavin burnunu kıvırırken örümceğe hafifçe vurarak hızlanmasını sağladı. "Acımasız espri anlayışının yerinde olduğunu görmek güzel. Plandan bahset."

"Bunu tek başıma yapacağım."

"Bana kızgın mısın?"

Ada onun ne demek istediğini soracakken fotoğraftaki adamı tanıdı. Çaprazındaki taburelerden birine kuruluyordu. Öylesine düzgün görünüyordu ki Ada öncesinde bilgilendirilmese ikinci kez dönüp bakmazdı bile. Takım elbisesi, düzgün saçları ve mükemmel gülüşüyle etrafına ışıltı saçıyordu. Kurt olmanın getirdiği çekiciliğini sonuna kadar kullanıyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi Ada ayağa kalkarken. Bir an durup Gavin'e döndü. Lara'yı hatırladığında yeniden önüne bakıp barın üstünde kalmış parayı cebine sıkıştırdı. "Gökkuşaklarını sever misin?"

"Ne?"

"Gökkuşakları. Havada süzülen renkli ışıklar. Sever misin?"

"Lütfen bana böyle şeyler söyleme. Murat buralarda değil. Ne demek istediğini anlamıyorum. Altından derin anlamlar ve bir tür benzetmeler çıkarmam gerekiyorsa beceremem. Bu boklar için fazla düz mantığım." Gavin, Ada'nın bakışlarını takip ettiğinde Creon'un anlattıklarını hatırladı. Olayın tam içinde olmalarına rağmen bu durum hâlâ kafa karıştırıcı derecede gizem doluydu. "Onunla nasıl iletişime geçeceksin?"

"Bir yolunu bulurum." Ada daha fazla konuşmadan oradan uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra yanındaki adamla konuşmakta olan kızın bardağını aldı. İçkili olana ihtiyacı vardı. Lara'nın ona tanıttığı adama yürürken Gavin'le konuşmasının dikkat çekmemiş olduğunu umuyordu. Vücut dillerinin sıradan tutup birbirlerinin yüzüne bakmamalarına rağmen Lara'nın şüphelenmesi için yeterince sebep vardı.

Adımları kararsızlaşıp dengesiz bir hal alırken nefesleri sıklaştı. Her adımda güçlerini bir bir gölgeliyordu. Felicia'nın da ona yardımcı olacağını umdu. Adama yeterince yaklaştığında titreyen eliyle sandalyeye tutunup kendini üstüne çekti. Güçlükle oturup bardağını bıraktı. Dirseklerini bara koyup alnını avuçlarına yasladı. Bunu yapabilecek kadar aklını toparlayabilirdi. Daha önce liderlere, belki de asla edinemeyeceği tecrübelere sahip kurtlara karşı oyunlar oynamıştı. Kafasını çevirip arkasındaki masalara bakmamak için ellerini sıkılaştırdı. Kendini fiziksel olarak durdururken bir yandan da aklını bu noktaya çekti. Ailesinin görüntüsünü sadece bir süreliğine arkaya itti. Derin bir nefes alarak daha dik dururken pantolonunun ceplerini karıştırmaya başladı.

"Bir şey mi kaybettin?"

Sesi öylesine pürüzsüz ve oyunbazdı ki dürüst olmak için fazla kusursuzdu. Ada tereddütlü bir şekilde başını çevirdi. "Hayır," dedi boğazını temizleyerek.

"Belki yardımcı olabilirim."

Ada dalga geçen bir ifadeyle adamı baştan aşağı inceledi. "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Yorgun gözler, titreyen eller, özensiz bir kişisel bir bakım. Aradığın şey umutsuzca orada belirecek bir ilaç mı? Ne kullanıyorsun?"

"Uyuşturucu bağımlısı değilim. Söylemek istediğin buysa."

"Kimse bağımlı değildir. İstediğin zaman bırakabilirsin, değil mi?" dedi yüzünde ufak bir tebessümle. Sandalyesini ona doğru döndürürken parmaklarının ucuyla tuttuğu bardağı barın üstüne bıraktı. "Paran var mı?"

Ada onun parayla ilgilenmediğini biliyordu. Bu sadece standart bir yol çizdiğini göstermek içindi. Ada, dilini alt dudağında dolaştırırken belli belirsiz bir kan tadı aldı. Hâlâ su içmesi yasaktı. Dudakları çatlamış, yaralar açılmıştı.

"İhtiyacım yok," dedi Ada kararlı bir şekilde.

"Diğer bir deyişle paran yok. Sorun değil, başka türlü de ödeme alıyorum."

Ada gözlerini kapatarak öfkesini yatıştırdı. Kontrolünü bir an olsun kaybetmek, bu adama ciddi bir mesaj verirdi. Kurt olduğunu saniyesini doldurmadan anlardı. Onu kandırmak için gideceği yolu çizmişti fakat Ada, Lara'ya söylediklerinde ciddiydi. Birden yan dönüp elini uzattı. Sert bir şekilde avucunu masaya bıraktığında, yüzüğünün alt kısmı tahtaya vurarak tok bir ses çıkardı.

"Tüm stoğunu satın alacak kadar değerli. Buna ne dersin?"

Tek kaşını kaldırarak yüzüğe bir bakış atan adam huzursuzca kıpırdandı. Ada riskli bir adım attığını biliyordu fakat görünüşte değerli olan tek şeyi bu yüzüktü. Dudağının üstünü kaşıyarak etrafa bir bakış atan adam uzanarak Ada'nın bileğini yakaladı ve aşağı doğru çekti. "Böyle bir şey takarak etrafta dolaşamazsın. Kimden çaldığını söyle? Peşinde birileri var mı?"

"Ailemden kaldığını söylesem," dedi Ada arkasına yaslanarak.

"Roecus Ailesi'nden mi geliyorsun, tatlım?"

"Dediğini anlamadım."

"Elbette anlamadın," dedi adam başını iki yana sallarken.

Bu yüzüğü Dawson'ın ona verdiği günü öylesine net hatırlıyordu ki yıllar önce değil de dün yaşanmış gibiydi. İçinde tüm renkleri barındıran fakat normal bir zamanda kömür kadar siyah görünen bu taşı ona verdiğinde Ada'yı herkesten ve her şeyden daha özel hissettiren sözleri söylemişti. "*Sen bir alakurtsun. Tüm ırkları içinde barındıransın. Bu elmas senin için var olmuş. Tüm renkleri yansıtan ama hiçbiri olmayan.*" Ada ihtiyaç duyduğu şeye sahip olduğunu böyle anlamıştı. Dawson onu daima eşsiz hissettirmişti.

"Arabamda sana yardımcı olabilecek birkaç şey var. Göz atmak ister misin?" Ada cevap vermeyince, adam gülümseyerek ellerini kaldırdı. "Biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama inan bana, yardım etmeye çalışıyorum. İsmim Luke bu arada."

"Gidelim, Luke." Ada sandalyesinden atladığında olduğu yerde sallanarak bara tutundu. "Yolu gösterecek misin? Şuradan mıydı?" dedi ön kapıya yönelerek.

"Hayır hayır, buradan daha yakın," dedi Luke. Başıyla diğer tarafı gösterip takip etmesini istedi. Ada tam olarak Luke'un istediğini vermişti. Savunmasızlığın altında yatan bir dik başlılık. Kandırılması kolay, avlaması zevkli.

Arka kapıya yürürlerken aralarına girenlere rağmen Ada dikkatliydi. Adamı bir daha bulmakla vakit kaybedemezdi. Karanlıktan bir el koluna asılıp onu duvar köşesine çektiğinde küfrederek elini yumruk haline getirdi. "Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı.

"Planını öğrenmek zorundayım."

"Biraz daha bekleseydin gözlerinle görürdün. Kaçırdım işte," dedi Luke'u artık göremediğinden. Kolunu Lara'dan kurtarıp onu itti. "Bana yardımcı mı olmaya çalışıyorsun, yoksa işimi zorlaştırmaya mı?"

"Eğer etkisiz hale getirebilirsen bu tercihimiz, sakın unutma."

"İlk görevinde misin sen? Aptal gibi davranmayı bırak."

"Kurtları öldürmeyi sevdiğini biliyoruz."

Ada gözlerinde sarı ışıklar dolaşırken Lara'nın yüzüne eğildi. "Çok haklısın, tatlım. Canımı sıkan ve amaçlarımı anlamsızca engelleyen kurtları öldürmeye bayılırım. Onlardan biri olmak istiyor gibisin. Size katlanmamın tek sebebi Irkalla'nın çocuklarının peşine düşmesini engellemek. Beni zorlamayın."

Kadını yolundan çekip hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Öylesine sinirlenmiş ve kafası karışmıştı ki kan kokusunu çok geç fark etti. Ağır kapıyı iterek dışarı çıktığında yüzüne çarpan soğuk rüzgâr daha rahat nefes almasını sağladı. Beton zemini kayganlaştıran yoğun kan sendelemesine sebep oldu. Duvara tutunup başını eğdiğinde Luke'un ölü gözleriyle karşılaştı. Boğazında dişlerle açılmış yaradan usulca akan kan, Ada'nın ayaklarına doğru süzülüyordu.

Yumruk yaptığı elini duvara indiren Ada çığlığını içinde tuttu. Adamın etrafından dolanarak diğer tarafında eğildi. Bir kolunu büktüğü bacağına yaslayıp yara izini inceledi. Kesinlikle bir kurt ısırığıydı. Tamamen dönüştüğü söylenemezdi. Ada böyle ısırıklara birkaç kez şahit olmuş, hatta bir tanesini de kendi yapmıştı. Kerim ölmek için yalvardığında, Ada onun boğazını ısırarak acısına son vermişti. Kurt dünyasına ilk ve kesin girişiydi.

Vakit kaybetmenin anlamsız olacağından orada daha fazla oyalanmadan ayağa kalktı. Çıkış kapısı tek yönlü olduğundan bir daha içeri giremeyecekti. Lara'nın bunu akıl edeceğini umarak aracı park ettikleri yere doğru yürümeye başladı.

Son birkaç gündür yaşadığı her şey hâlâ sis perdesinin arkasındaydı. Başka birinin hayatındaymış gibi hissetmenin ötesine geçemiyordu.

13

"Bu kadar basit, aynı zamanda böylesine sırlarla dolu bir durumun içine düşmemiştim daha önce," dedi Gavin alnını ovuştururken. Arkadaşları da ondan farklı bir durumda değildi. Bu yüzden hiçbiri yorum yapmamıştı. Gavin etrafına bakındığında meraklanarak Peratha'ya döndü. "Dawson nerede?"

"Ada ve takip ettiği şu adam uzaklaşırken kalktı. Hemen geleceğini söylemişti."

"Ve sen de tamam mı dedin?"

"İzin istemedi, Gavin."

"Öyle durmayın," dedi birden yanlarına gelen Dawson. "Bir an önce uzaklaşalım. Farkında olmadan fazla dikkat çekiyoruz." Creon ve Byron en önde yürürlerken hızlı adımlar atıyorlardı. Felicia ve Peratha tam önlerinde, Dawson ise Gavin'le beraber arkalarındaydı. "Bir şey öğrenebildin mi? Neden kaçırıldığını veya burada tam olarak ne aradığını?"

Gavin cevabını bilmediği sorulardan hiç bu kadar nefret etmemişti. Üstelik o sorular aynı zamanda kendi sorularıydı. "Kendisi de pek bir şey bilmiyor gibiydi. Çocukları sordu ve her defasında olduğu gibi kara mizah yaptı. İyi olduğunu söyleyebilirim yani."

"Başka?"

"Gökkuşağından bahsetti ama ne demek istediğini anlamadım."

Fakat Dawson anlamıştı. Dışarı çıkıp hâlâ uzayıp giden kuyruğun yanından geçtiler. "Helikopteri hazırlaman ne kadar sürer?" diye soru Dawson saatine bakarken. Herkes bir anda ona baktığında durmak zorunda kaldı. "Ne var?"

"Ada'yı takip etmeyecek miyiz?" dedi Creon. "Hangi arabayla geldiklerini biliyoruz."

"Hayır, Aleut'a geri dönüyoruz."

"Dawson aklında bir şey varsa bizimle paylaşabilirsin," dedi Peratha ona yaklaşırken. "Çocukların yanında Stone ve Hilary var. Kimse onları yalnız bırakmıyor. İkiye bölünebiliriz. Bir kısmımız Ada'yı takip ederken, kalanlar Aleut'a gidebilir."

"Söylediğim şey fazla açık ve basit," dedi Dawson cebinden kiralık arabanın anahtarını çıkarırken. Buradan helikoptere kadar yarım saatlik bir mesafeyi araçla gitmek zorundaydılar. "Hepimiz eve gidiyoruz. Kimse Ada'yı takip etmeyecek. Böyle olması gerekiyor."

"Saçmalık! Gözümüzün önünde olmasına rağmen ona dokunamadık ve şimdi kaçırıldığı kişilerle uzaklaşmasına izin mi vereceğiz?" Peratha, Gavin'e sakin olması için işaret veriyordu fakat Gavin gözlerini Dawson'a dikmişti. Omzuna vurarak onun da kendisine bakmasını sağladı. "Merak ettiğin şeyleri bana sor. İşkence görüp görmediğini, hamileliğiyle nasıl başa çıktığını öğrenmek istemiyor musun? Doğru düzgün beslenmesine izin vermiyorlar. Bileğindeki kelepçe izleri bile iyileşmemiş. Günler sonra dolunay var ve belki de bunu bağlanmış bir şekilde geçirecek. Senin yanında değil."

"Sınırlarımda dolaşmayı hep seversin, Gavin fakat bunun için iyi bir zaman değil." Dawson neredeyse dönüşmek üzereydi. Güçlükle kontrol edebildiği vahşi yanı bir damlanın taşıracağı anı bekliyordu. Her şeyi yıkıp geçmek, Ada'yla yoluna çıkan her şeyi koparmak istiyordu. Buna rağmen sesi sıradan, gözleri normal bakıyordu. "Gidiyoruz, hep birlikte. Burada durup daha fazla tartışmayacağım."

Peratha, Gavin'in daha fazla itiraz edeceğini anladığında yanına giderek kolunu tuttu. "Ada'yı geri getirmeyi ben de senin kadar istiyorum ama belli ki aklında başka bir plan var. Şimdilik uyum sağlayalım, tamam mı?"

Diğerleri uzaklaşırken Gavin ilerlemeyi reddederek kalabalığa doğru baktı. "Garip konuşuyordu, Peratha. Sadece fiziksel olarak değil, zihnini de yıpratmışlar gibi. Zaten aklının pek sağlıklı olduğunu söyleyemem. Bununla birlikte hepten yaralanmış olacak."

"Ada düşündüğünden daha güçlü. Bunu atlatabilir."

"Neden tek başına atlatması gerekiyor?"

"Şu anlık tek başına. Zamanı geldiğinde yanında olacağız. Gidelim artık. Elimizde birkaç saat öncesine göre daha fazla bilgi var. Bununla yeniden yola çıkacağız, tamam mı?"

Ada elinin üstündeki duvar parçalarını yaranın içinden çıkarırken arabanın ne kadar kötü gittiğini umursamamaya çalışıyordu. Emniyet kemerine rağmen sağa sola savrulmamasının sebebi kendini bacaklarıyla sabitlemesiydi. On dakika önce yola çıktıklarından beri konuşmamışlardı. Ada, ölü Luke'u orada bırakıp arabanın yanına geldiğinde Lara'yı görmüştü. Motoru çalıştırmış, gitmeye hazırdı.

"Neden bir şey söylemiyorsun?" dedi Ada kanları gömleğiyle silerken.

"Ne söylemem gerekiyor?" Yoluna aniden çıkan bir araca korna bastıktan sonra direksiyonu kırarak yoluna devam etti.

"Senden emirleri sadık bir yardımcıymış gibi uygulamanı beklemiyordum fakat böylesini de ummamıştım."

"Onu ben öldürmedim!"

"Konumuz bu değil."

"Öyle mi?"

Lara dudaklarını ıslatarak başını iki yana salladı. "Keşke sana yardım edebilseydim. İyi biri olduğunu görebiliyorum. Sadece doğru yönlendirmelere ihtiyacın var."

"Ben doğru yerdeyim, Lara. Aileme ve arkadaşlarıma dönmek için isteklerinize uyum sağlıyorum. Bir uyuşturucu satıcısını engelledik. Harika! Ama ben kahraman falan değilim. Bu işi yapan kişiler var. Belki onlardan birini kaçırsaydınız Luke'la daha iyi anlaşır, ölmesine izin vermezdi. Çünkü Luke'u ölü gördüğümde düşündüğüm şey başarısız olduğum değil, onun kadar iğrenç birinin artık nefes almadığını bilmenin getirdiği hafiflikti."

"Eşin de sen de yaşatmak için çabalamıyorsunuz, değil mi? Yolunuza çıkan her şeyi ölümle çözmek zorundasınız."

"Kesin çözümler akılda daha az soru işareti bırakıyor diyelim."

Lara bir daha konuşmamış, Ada da başka bir şey sormamıştı. Cevap bekleyen yığınla sorusu olsa da Lara'dan bir şey öğrenemeyeceğini artık biliyordu. Sadece ağzı sıkı olduğundan değil, aynı zamanda tüm bilgilere erişecek kadar yetkili olmadığındandı. Ada'dan sadece bir adım ötedeydi. Ada'nın niyeti ise bir iki adım ilerlemek değil, merkeze gitmekti.

Yolculukları sessizlik içerisinde geçerken bir süre sonra görüşü bulanıklaşmaya başladı. Bu nokta, yola ilk çıktıklarında uyanmaya başladığı yerdi. Yeniden Irkalla'nın etkisi altına girdiğini böyle anlamıştı. Yaklaştıkça bilincinin kontrolünü kaybediyordu.

"Ona elimden geleni yaptığımı söyleyecek misin?" dedi Ada gözlerini açık tutmak için çabalarken.

"Elbette," dedi Lara iç geçirerek.

Ada karanlığa yuvarlanmadan önce Lara'nın dürüst olduğunu hissederek rahatlamaktan çok sahiden üzüldüğünü fark

ederek korkmuştu. Onu kelepçeleyip su içmesine izin vermeyen kişi durumuna üzülüyorsa Ada'nın umut edecek pek de bir şeyi kalmamıştı.

Kulağındaki yoğun çınlamayla gözlerini açan Ada derin bir nefes aldı. Yanağındaki yanmadan hissettiği kadarıyla sağlam bir tokat yemişti. Gözleri bağlı olduğundan ışık dalgalanmalarından başka bir şey göremiyordu. Kolunu kaldırmaya çalıştığında bağlı olduğunu anladı. Oturduğu sandalyenin kenarlarına bileğinden dirseğine kadar sabitlenmişti. Aynı şekilde ayak bileklerinin de bağlandığını fark ettiğinde nefesleri sıklaşmaya başladı.

"Çırpınmayı kes," dedi ellerini tutan kişi. Önünde durup Ada'nın yüzüne doğru eğildi. "Sakin ol."

"Kimsin?" dedi Ada dudaklarını ıslatırken. Bu sesi daha önce duymadığına emindi. Komik bir şekilde karşısındakinin Lara olmasını dilemişti.

Bileğinden uzaklaşan eller, Ada'nın yüzüne yaklaşıp bandı yavaşça çıkardı. Gözlerini kısarak başını geri çeken Ada şimdi nerede olduğunu merak etti. Etrafını incelerken çenesini kaldırıp hafif bir nefes aldı. Tutsak edildiği binadaydı. Kokuyu tanıyordu fakat burası tutulduğu odanın tam tersiydi. Lüks bir koltuğun karşısında yanmakta olan şömineden çıtırtılar yükseliyordu. Duvara yaslı masada ekranı diğer tarafa dönük bilgisayar, etrafında da düzenle sıralanmış notlar ve fotoğraflar vardı. Geniş pencereler kar beyazı tüllerle çevrelenmiş, dışarısının ışıklı manzarasını hafifletmişti.

Ada, son olarak gözlerini karşısındaki adama çevirdi. Kısacık kesilmiş sarı saçları ve parlak yeşil mavi arası gözleriyle gizli bir örgütte dikkat çekmeyen adamı oynadığını sanmıyordu. "Bir Azü," dedi Ada ellerini yumruk yapıp açarken. Kolunu olduğu yerde çevirmeye çalıştı fakat fazla sıkı bağlanmıştı. "Hiçbir soylu kanın bir büyücünün liderliğini kabul edeceğini sanmazdım."

"Kurtların kendi kendilerine geliştirdikleri sistemi kabullenmektense bu yolu tercih ettim." Koltuğun yanında duran bir

sandalyeyi arka ayaklarının üstünde sürükleyerek Ada'nın karşısına çekti. Pantolonunu hafifçe çekerek otururken bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Sistemden hoşlanmıyorsun, yoksa Kaiser'ı öldüren isyanı başlatmaz, oğullarından birinin ölümüne sebep olmazdın."

"Konrad kendi tercihleriyle öldü."

"Sana âşık olarak."

"O bana âşık değildi. İstediği şeyi elde edemememin verdiği gurur zedelenmesiyle yanlış kişiye saldırdı."

"Madem konu oraya geldi, kocandan bahsedelim." Elini sözü ona vermiş gibi Ada'ya doğru çevirirken rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Ada konuşmadan yüzüne bakınca adam hafifçe gülümseyerek çenesini kaşıdı. Ada'ya çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi bakıyordu. Aslında biraz Murat'a benziyordu. Aynı tavrı o da göstermişti ve hâlâ Ada'nın zihnini onarabileceğine inanıyordu. Sahiden umut dolu bir tarafı vardı. "İsmim Virgil."

Ada omuz silkerek başını çevirdikten sonra kaşlarını kaldırıp önüne baktı. "Anlıyorum," dedi gülümseyerek. "Beni yolculuğa çıkarıp dünyamızın iyi ve kötü yönlerini mi göstermen gerekiyor? Baştan anlaşalım, şiirlerle aram hiç iyi değildir."

Önce neden bahsettiğini anlamayan Virgil, sonrasında Ada'nın gittiği yolu çözmüştü. "Dante'den mi bahsediyorsun? Hayır, Ada, ismim o şiirlerden gelmiyor fakat yine de güzel bir tesadüf olduğunu kabul etmek zorundayım. Sana yol göstereceğim ve umuyorum ki yolun sonunda seni sevdiğin adama teslim ederim."

"Yolu kendim bulurum, teşekkürler."

Virgil içten bir şekilde gülüp gömleğinin katlanan yerini düzeltti. "Normal koşullarda seninle çok iyi anlaşırdık."

"Hadi bunu deneyelim. Ellerimi çöz ve bir gün beni Aleut'ta ziyaret et. Tura zindanlardan başlarız. Harika sorgu odalarımız var. Kesinlikle sizinkilerden daha konforlu. Su içmene izin veririm."

Birden ayağa kalkan Virgil, Ada'nın arkasına yürüyüp gözden kayboldu. Ada başını çevirerek nereye gittiğini görmeye çalıştı fakat oda fazla büyüktü. Dolapların açılıp kapanma sesinden sonra Virgil tekrar ona yaklaştı. Karşısına geçip oturduktan sonra elindeki su şişesini aralarına, yere koydu. "Sorularıma dürüst yanıtlar alırsam bu şişe senin olur ve Irkalla'dan saklarız."

"Ben her zaman dürüsttüm, Virgil. Size yalan söylemek için hiçbir sebebim yok."

"Öyleyse senin için kolay geçecek." Virgil neden bahsedeceğini seçemiyormuş gibi bir süre düşündükten sonra bacak bacak üstüne attı. "Bu akşam gittiğiniz yerde kaç Aleut vardı?"

"Bir," dedi Ada. "Yalnız bir konuyu aydınlatmak isterim. Babam Remus. Ama ben kalben Aleut'um. Eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Virgil yerdeki suyu alarak açtı. Bir yudum kadarını dökerek kapağı tekrar çevirdi. "Kalanını istiyorsan dalga geçmeyi bırak." Ada mümkün olduğunca ellerini kaldırarak söz verdi. Böylece devam ettiler. "Onlara bizler ve amaçların hakkında ne söyledin? Luke'u biliyorlar mıydı?"

"Luke'u ben bile bilmiyordum. Adını o söyleyince öğrendim. Ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorken nasıl başka birine anlatabilirim?"

"Kocan oradaydı, bir cellat ve gecenin sonunda Luke'u ölü bulduk. Bu sana bir fikir veriyor mu?" Ada dudaklarını ısırarak tırnaklarını sandalyenin koluna geçirdi. Karşısındaki adam sadece soru sormuyor, aynı zamanda onu izliyordu. Cevabı sadece kelimelerde aramıyordu. "Dalga geçmemek için mi dudaklarını ısırıyorsun?" Ada tereddütte kalsa da başını salladığında Virgil gülümsedi. Çarpık da olsa Ada samimiyet hissetti. Beslenmemesine rağmen hâlâ karşısındaki insanların zihnine açıktı. "Seni fiziksel bir şekilde kıramayacağımı görüyorum, Ada. Fazla iyi ve sıkı bir eğitim almışsın ama Irkalla'nın kurallarına uyma sebeplerini düşün. Çocuklarını."

"Birden fazla kişi çocuklarımı tehdit etmesin. Öldürülecekler listesi yaparken aklım karışıyor."

"Hay aksi. Biraz daha gitti," dedi Virgil şişeyi yarısına kadar boşaltırken.

"Kahretsin!" dedi Ada başını geri atarak.

"Bir kez daha deneyelim. Görsel destek sunacağım." Virgil ayağa kalkıp Ada'nın sandalyesinin arkasını tuttu. Onu sürükleyerek bilgisayar masasına kadar getirdi ve ekrana bakabileceği şekilde çevirdi. Arkasında durup bir elini öne uzattığında yüzleri yan yana duruyordu. "Berbat kokuyorsun," dedi Virgil bilgisayarda bir dosyayı ararken.

"Aramızda bağ oluştu sanıyordum."

"Tenimde kalıcı iz bıraktığın kesin." Virgil masanın kenarına yaslanarak ellerini önünde birleştirdi. Açtığı videoyu izlemesi için başıyla işaret etti. Ada güvenlik kamerası görüntülerine bakarken içinden birkaç kez küfretti. Bu sefer sesli kelimeleri kullanmadı. Suyun tamamını kaybetmek istemiyordu. Virgil, Ada'nın yüz ifadelerini izlerken parmağını videoya doğru çevirdi. "Lara yanında sarışın bir adam olduğunu ve ikinizin hiç konuşmadığını raporladı. Yalan söyleme ihtimali olduğunu sanmıyorum çünkü etrafına yerleştirdiğimiz diğer üç kişi de birbirinden habersiz aynı tanımları yaptı. Üstelik kamera kayıtlarını izleyeceğimizi biliyorlardı. Bu durumda," deyip başını eğerek videoya baktı. "Yanındaki sizden biri sanıyorum ve tarafınızda görsel algılarla oynayacak bir büyücü var. Ne yazık ki büyüsü kamera kayıtlarını etkilememiş."

Gavin'de sarışın hiçbir taraf yoktu. Önlerindeki aynaya yaklaştıklarında ise konuştukları belliydi. Ada başını eğerek bu işin içinden nasıl çıkacağını düşündü. Yalan söylemek istemiyordu fakat belli ki gerçeği de söyleyemezdi. Onu kaçıran bu grup fazlasıyla geniş çaplı ve güçlüydü. Diğer yandan radarlarına girmeyen kurtları araştırma gereği duymuyorlardı. Ada bunu daha ilk günden anlamıştı.

"Ona ne anlattın?"

Ada, zaten ortada olan gerçekleri dillendirerek Virgil'in baskılarından kurtulabileceğini umdu. "Beni kurtarmak için gelmişlerdi. Bunu tek başıma yapmam gerektiğini, gitmelerini söyledim."

"Nereden bilgi edinmişler?"

"Bilmiyorum."

"Seninle konuşan kimdi?"

Ada gözlerini kaldırarak Virgil'e baktı. "Suyu o kadar da çok istemiyorum."

"Tekrar düşünmeni sağlayacağım," diye söz verdi Virgil. Gözlerinden geçen sarı parıltılara karşılık Ada'nın irisleri kırmızı, siyah ve sarının alev tonlarıyla yıkandı. Yarım bir şekilde gülümseyen Virgil, başını yana doğru eğdi. "Bir alakurt olduğunu unutabiliyorum. Güçlerine erişmek için henüz çok gençsin fakat bize katılırsan harika işler çıkarırsın."

"Kötü başlamadık mı?"

"Yanlış bilmiyorsam Aleutlarla da böyle başladın," dedi bağlanmış halini göstererek. Tekrar videoya bakıp konularına geri döndü. "Bana kalırsa yanına oturan kişiye fazlaca değer veriyorsun fakat o kocan değil. Öyle olsa mutlaka bakardın. Risk alır bir saniyeliğine bile olsa göz göze gelirdin. Yine de tamamen kayıtsız değilsin. Konuşmaya başladığınızda önündeki aynadan arkayı görmeye çalıştın. Lara'nın dikkatini çekip çekmediğini merak ediyordun. Kendin için değil. Zaten daha ne kadar kötü durumda olabilirsin? Onun peşine düşeceğimizden korktun," dedi videodaki Gavin'i izlerken.

"Gereksiz çabalıyorsun. Evet, arkadaşlarımdan biri ve kocam oradaydı ama beni takip etmediler."

"Nereden biliyorsun? Sırf söyledin diye mi?"

"Sanmıyorum. Beni yalnız bırakmaları için ısrar ettim. Yine de takip ederlerdi. Ama Dawson bunu yapmamalarını sağlamıştır."

"Kocan," dedi Virgil kararsız bir şekilde. "İsimle bağlı olduğun ve çocuğunu taşıdığın kocan seni bulmuşken öylece gitmene izin mi verdi?"

"Evet."

"Ve birbirinizi sevdiğinize emin misin?"

"Dawson'la iletişim kurmak için konuşmaya ihtiyacımız yok. Ne yapması gerektiğini anlamıştır."

Virgil dilini dudakları üstünde dolaşırken Ada'nın söylediklerini düşünüyordu. Emin değildi fakat dürüst olduğunu da görebiliyordu. "Buradakinin kim olduğunu ve seni nasıl bulduklarını söyle."

"Bilmiyorum dedim ve ciddiydim."

"Fikir yürüt."

"Saçmalama!" Ada kendine hâkim olamadan bağırdı. Göğsü hararetle inip kalkarken Virgil'e saldırmamasını kolaylaştırdığı için iplere minnettar kaldı. "Sen olsan yapar mıydın? Arkadaşlarından birini karmaşık planları olan ve doğanın katı kurallarını uygulayan bir grubun merhametine bırakır mıydın?"

Virgil kulağını kaşırken bunu aklından geçiriyormuş gibiydi. Birden doğrulup Ada'nın ellerini ve ayaklarını çözdü. Koluna yapışıp onu ayağa kaldırdıktan sonra kendini toparlamasını beklemeden yürümeye başladı. Ada ilk birkaç adımını güçlükle atsa da uyuşukluğu çabuk son buldu. Virgil'in hızına uyum sağladı. Loş ışıklarla aydınlatılmış bir koridora çıktılar. Odaların hepsi demir kapılar ardında ıssız bir sıra halinde dizilmişti. Bir kat merdiven indikten sonra Ada'nın odası haline gelen yere giriş yaptılar.

Ada'yı odanın içine bırakıp tekrar koridora çıkan Virgil, işaret ettiği birine, "Masayı üzerindekilerle birlikte getirin," dedi.

Neyle karşılaşacağını tahmin eden Ada'nın beklemekten başka bir şansı yoktu. Dönüşebilse bile kaçmaya çalışmadıktan sonra çabalamasının ne anlamı vardı ki? Yine de bu korkularının önüne

geçmiyordu. Kaçmayacağının farkındaydı, sadece bunu kabullenebilmiş değildi. Tüm içgüdülerine ve karakterine karşı gelerek tehlikeyi yüzü dönük ve savunmaya geçmeden bekliyordu.

Odanın ortasına kurulan tekerlekli masa demirdendi. Dört bir kenarında üzerinde çeşitli sembollerin bulunduğu kelepçeler vardı. Masanın ortasında ise büyükçe başka bir sembol kazınmıştı. Yarım daire ve iç içe geçmiş figürlerden oluşan sembolün etrafında da ufak çizimler vardı. Baktıkça içine çekildiği, hiç de hoş şeyler hissettirmeyen şeylerdi. En son Dawson'ın elinin üstünde duran Aleut Katili dövmesine bakarken böyle bir duyguya kapılmıştı.

"Herkes dışarı," dedi Virgil, gözlerini Ada'dan ayırmadan. Korkusuna rağmen kollarını bağlayarak çenesini yukarı kaldıran Ada geri adım atmıyordu. Gidebileceği en fazla bir metreydi zaten. Masayı bırakan iki kişi neredeyse koşarcasına oradan ayrıldı. İşkenceyle tehdit edilen Ada olmasına rağmen üstelik.

Kapıyı kapatan Virgil, gömleğinin bilek düğmelerini açarak kollarını kıvırmaya başladı. Masanın baş tarafına gidip ayağıyla tekerleğin kenarındaki kilidi aşağı indirdi. Sağlamlığını test etmek için eliyle tutup hafifçe sallayarak tekerleklerin kaymadığını garantiledi.

"Ayakkabılarını ve gömleğini çıkar."

Ada dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı. "Fiziksel kuvvetin beni kıramayacağını kabullendin sanıyordum," dedi.

"Sana zarar vermem konuşmanı sağlamayacak fakat bebeğin için aynı şeyi düşünmediğine inanıyorum."

Ada'nın yüzündeki tüm kan çekilirken dengede durabilmek için göğsünde bağladığı kollarını çözmek zorunda kaldı. Çaresiz olduğunu bilmesine rağmen sırtı duvara yaslana kadar geriledi. "O kadar kötü olamazsın," dedi fısıltıyla.

"Sınırı sen belirle."

"Sana bildiğim her şeyi anlattım. Konuşmaya devam edebilirim."

"Tehditleri geri çekmekten hoşlanmam. Bu beni zayıf gösterir." Virgil ona yaklaştığında, Ada bir ayağını duvara yaslayarak kendini ileri itti. Çarpıştıklarında yere devrilip üstüne çıktı. Sadece bir yumruk atabilmişti ki Virgil ayaklarını kullanarak Ada'yı sıkıştırdı. Sert bir hareketle onu üstünden çekip saçlarını kavradı. Ada'nın sırtı masanın kenarına çarptığında bir anlık boşluğu olmuştu. Virgil diğer eliyle Ada'nın çenesini tuttu. "Irkalla haricinde şimdiye kadar bizden bir insanla ve acemi iki kişiyle karşılaştın. Bu sana yanılman için yeterince sebep vermiş olabilir ama beni dinle, Ada," derken onu sarsarak yüzlerini karşı karşıya gelene kadar kendine çekti. "Ben sıradan bir Azü değilim. Yüzyıllar içerisinde defalarca kaybolup tekrar doğmuş biriyim. Bana saldırman elinde olmadan yaptığın bir şey, bunu anlayabiliyorum. Sana kızmıyorum," derken Ada'nın yüzüne düşen birkaç saç tutamını özenle düzeltti. "Aslında bu biraz hüzünlü. Sıra çocuğuna gelene kadar vahşileşmedin, geri adım atmadın. Bunu takdir ediyorum."

"Sen bir Tarafsız'sın," dedi Ada güçlükle. Virgil çenesini öyle güçlü tutuyordu ki Ada konuşabileceğini bile sanmamıştı. Üstündeki ağırlığı ise gittikçe artıyor gibiydi. Virgil sadece korkutucu görünmüyor, aynı zamanda gücünü mükemmel derecede hafifletebiliyordu. "İzlemesi keyifli olacak."

"Neyi?"

"Lucian soyundan tanıdığım birkaç yakınım var," dedi Ada dudağından içeri akan kanı yutarken. "Aleutlar, Remuslar, hatta büyücüler umurlarında bile değil ama bir Tarafsız böylesine çirkin bir şeye bulaşıyorsa kesinlikle çıldıracaklardır. İlk önce seni öldürecekler."

Virgin duyduklarını ilginç bulmuş olacak ki ağırlık verdiği ayağını değiştirerek gözlerini kıstı. "Lucianların tükendiğini sanıyordum. Kimi tanıyorsun?"

"Eric," dedi Ada duraksamadan. "Geçen yılki cadılar ve kurtlar savaşını duymuş muydun? Amona'yı öldürmemde bana yardım etti."

"Şu işe bak." Virgil ayağa kalkarken Ada'yı da kendisiyle beraber çekti. Emirlerini uygulamasını beklemeden masaya uzanmasını sağlayarak saniyeler içerisinde el ve ayak bileklerini kelepçeledi. "Sandığımdan daha ilginç birisin, Ada. Sahiden bir Lucian seni kurtarmak için zahmete girer mi? Onlar fazlasıyla kibirlidir ve kendilerinden başka bir şeyi umursadıkları nadiren görülür. Bir Azü olarak bunu söylüyorum."

"İnan bana, biliyorum," dedi Ada iç geçirerek.

"Yine de biraz eğlenmek istiyorum. Umarım mahsuru yoktur." Virgil eğilip masanın altındaki bir gözden çıkardığı siyah bezle Ada'nın ağzını ve burnunu saracak şekilde bağlayıp sıkı bir düğüm attı. Bir elini masanın kenarına koyup Ada'nın yüzüne eğildi. "Önümüzdeki birkaç dakika içerisinde yaşadıklarını asla unutma ve sana tekrar soru sormaya başladığımda, bunları aklında tutarak cevap ver çünkü tekrarlamaktan memnuniyet duyarım."

Virgil bir kez daha eğilerek büyük bir kova çıkardı. Ada daha ne olduğunu anlamadan Virgil, kovadaki suyu Ada'nın yüzüne boşaltmaya başlamıştı. Göğsü kasılarak inip kalkarken nefes almaya çalışmasa bile boğulduğu hisseden Ada, başını çevirmeye çalıştıkça daha fazla acı çekiyordu. On, belki on beş saniye sonra Virgil durup kovayı yere bıraktı. Ada'nın yüzüne yapışan ıslak saçlarını geri itip avucunu alnına bastırarak gözlerini birleştirdi. "Önünde tercihler var. Bu bir *yap ya da sonuçlarına katlan* anlaşması. Uzun süre nefessiz kaldığında, ciğerlerine su dolduğunda bebeğine ne gibi zararlar vereceğini biliyor musun? Ben bilmiyorum ve senin yerinde olsam öğrenmeye çalışmazdım."

Ada ıslık gibi çıkan derin nefesler alırken içinde renkli ışıkların dolaştığı gözlerini Virgil'den ayırmıyordu.

Virgil bezi ağzından çektiğinde, Ada ağzından sular fışkırtarak öksürdü. Bir süreliğine sakinleşmesini bekleyen Virgil sabırlı davranıyordu. "Ne yaptığını görüyor musun? Şu haline bak."

"Bitti mi?" dedi Ada hırıltılı sesiyle.

"Keşke öyle olsaydı." Virgil bezi yeniden çekiyordu ki kapıya yaklaşan ayak seslerini duymasıyla başını kaldırdı. "Görüşmelerim sırasında rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum," dedi.

"Bu yaptığını tanımlamak için görüşme kelimesini mi kullanıyorsun sahiden?"

"Sessiz ol," dedi Virgil, elini Ada'nın ağzına kapatırken. Kapının önünde duran kadına bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ne var?"

"Teus yine sorun çıkarıyor. Birileri ölmeden gelip oğlunu sakinleştir, olur mu?"

"Sahiden geri zekâlının tekisin," dedi Virgil. Elinin altında Ada'nın gülümsemesini hissedebiliyordu.

Kadın, Ada'ya baktığında ellerini havaya kaldırdı. "Kusura bakma, şimdiye kadar bilincini kaybeder diye düşündüm. Biraz ağırdan alıyor gibisin," dedi alaycı bir sesle.

Yalnız kaldıklarında Virgil, Ada'ya döndü. "Aklından bile geçirme," dedi.

"Çok geç," dedi Ada keyifli bir halde. "Bir oğlun var. Düşündüklerimi duymak ister misin? Oldukça geniş bir hayal gücüm ve harika bir çalışma metodum vardır. Üstelik senin gibi araç gereç kullanmam. Dişlerim yeterince iyi iş çıkarıyor."

"Beni tehdit etme, Ada."

"Sanırım o sınırı aştık, Virgil. Kaybın için şimdiden üzgünüm."

Masayı tekmeleyerek geri çekilen Virgil, elini başının üstünde dolaştırdı. Kısa saçları avucuna batıyordu. Sıradaki sorunu halletmek için Teus'un yanına gitmeliydi. Oğlunda öfke kontrol sorunu vardı. Yalnızca bu, hastalık değil, tercihti. Yıllar önce sakin, aklı başında ve amaçlarını bilen biriydi. Şimdi ise öfkeli, yıkım dolu ve kayıptı. Dengesini kaybetmişti, Virgil ise ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Birden kapıya yöneldiğinde Ada şaşırarak başını kaldırdı. "Beni böyle mi bırakacaksın?"

"Keyfini çıkar. Birazdan dönerim."

Ve böylece kapı üstüne kapandı. Bir kez daha.

14

"Oturacak mısın artık?" dedi Deborah iç geçirerek. Gözlerini ovuşturup bir kolunu masaya yasladı. Gittikçe daralan ofisinde durmadan yürüyen Gavin, Deborah'ı duymamıştı bile. Deborah, onu tanıdığı günden beri Gavin'i ilk defa böylesine yorgun, bitkin ve çaresiz görüyordu. Ayağa kalkarak karşısına geçti. Ellerini göğsüne bastırarak onu durdurdu. "Dawson'ın bir bildiği vardır, anlıyor musun? Hiç kimse, Ada'yı ondan daha fazla düşünemez. Eğer takip etmediyseniz bir sebebi vardır."

"Ama yoktu," dedi Gavin inatla. Bir türlü kabul edemiyordu. Düşmanları yanlarından geçip giderken öylece durmuşlardı. "Bana göre bir sebep yoktu ama sordum. Sormaya devam ediyorum, Debby. Bana mantıklı tek bir şey söyleyemiyor."

Deborah, Gavin'in saçlarını okşayıp başparmağını şakağında kaydırdı. "Ben de konuşmayı denedim fakat pek ılımlı yaklaşmıyor. Dawson'a güveniyorum ama senin için ne olduğunu öğrenmeye çalışırım, tamam mı?"

"Bileğindeki izleri görmedi. Teninin ne kadar solgun olduğunu, saçma sapan konuştuğunu, onlardan biri gibi davrandığını görmedi."

"Savaş haricinde biz birbirimizi iki asır görmedik, Gavin. Aramızda hâlâ süren sorunlara rağmen duygularımızı açıklamak için konuşmaya ihtiyacımız var mı?"

"Ne zaman bu kadar mantıklı biri olmaya karar verdin? Sinirlerimi bozuyorsun."

Kollarını aşağıya indirerek Gavin'in ellerini kavrayan Deborah, parmak uçlarında yükselerek onun dudaklarını öptü. Sessiz kelimelerle onu ne kadar sevdiğini söyledi.

Dawson kolunun altına sıkıştırdığı kalın bir dosyayla Stone'un odasına girdi. Sadece lider ailesinin kaldığı üst katta en lüks dairelerden birine sahipti ve belli ki özel bir anına denk gelmişti. "Müsait olduğunu düşünmüştüm," dedi Dawson ve bildiği tek özür dileme yolu buydu. Dosyayı ahşap masanın üzerine bıraktı.

"Müsaidim zaten," dedi Stone. Felicia'yla birlikte bir koltuğun iki ucunda oturuyorlardı. Felicia, küçük bir bilgisayarı dizlerine yaslamıştı. Stone'un kucağında da Eric'ten aldığı bir defter vardı. Eskiden tuttukları günlüklerden biriydi. Eğitmenleri günlük tutmanın gelişim açısından iyi olacağını savunuyordu. Hafıza problemi olmayan Stone için pek de gerekli bir ayrıntı değildi fakat bir şeyleri hatırlaması için olay esnasında dikkatini vermesi lazımdı ve belli ki Irkalla'yla ilgili kısımlarda uyuyakalmıştı. Bu yüzden Eric'in günlüklerini almak zorunda kalmıştı. Her ne kadar elinde günlük olmadığını iddia etse de Stone onun biraz üstüne gittiğinde eski anıları karıştırmak zorunda kalmıştı. "Sorun ne?" dedi Stone, defteri kenara bırakırken.

"Bizi yalnız bırakır mısın?"

"Evet, tabii," dedi Felicia bir anda doğrularak. Daha önce düşünemediği için utanırken yanaklarının kızardığını hissetti. Çekingen biri değildi fakat Dawson'la aralarında belli belirsiz bir sınır vardı ve Felicia kesinlikle o sınırı test etmek istemiyordu. Rahatlamak için çıkardığı ayakkabılarını hızlıca giyerken Stone'a

bakıyordu. "Sonra görüşürüz," dedi. Stone sadece başını salladı. Bilgisayarını kapatıp masanın üstüne bırakan Felicia mümkün olduğunca hızla daireden çıktı.

Dawson, Felicia'nın kattan ayrıldığını duyuran ayak seslerini dinledikten sonra sandalye çekerek oturdu. Stone da yerinden kalkıp yanına geçti. Dawson dosyayı karıştırarak beş tane fotoğrafı yan yana dizdi.

Stone dikkatini çeken ilk fotoğrafa dokunup önüne alırken, "Günlerdir bununla mı uğraşıyorsun?" dedi.

"Beni sorguya çekmeyen bir sen kalmıştın."

"Montreal'den döndüğünüzden beri kaç gün geçti, üç mü? Herkes saldıracağı bir yer, harekete geçmek için sebep arıyor. Odana kapanıp çıkmadın. Sonunda delirdiğini düşündüler."

"Belli ki sen hariç."

Stone başını iki yana sallayarak fotoğrafa geri döndü. "Her şeyi baştan anlat," dedi.

Dawson kollarını masaya yaslayarak Stone'a baktı. Dış görünüşleri birbirinden daha farklı olamazdı fakat karakterleri inkâr edilemez bir şekilde benziyordu. Bu yüzden anlatmaya en başından başlamazsa gerisiyle de ilgilenmeyeceğini anlayabiliyordu. Kendisi olsa öyle yapardı. "Ada'yı Montreal'de bulduğumuzda her şey fazla pürüzsüzdü. Irkalla'nın grubu beyni yıkanmış acemi birliklerden oluşmuyor. Buna rağmen kenara çekilip her şeyi Ada'ya bıraktılar. Çok fazla değişken olabilecek bir ortamda ona güvendiler. Bunu sadece kendinden birine yaparsın ya da öyle bir yol çizersin ki atılacak her adım kontrolündedir."

"Ada'yı kandırıyorlar. Karın bunu çözmüş olabilir mi?"

"Bir şeylerden şüpheleniyordur ama cevapları ona vermeyecekler. Ada o gece kaçabilmek için en az dört kez fırsat yakaladı ve hiçbirini kullanmadı. Orada fiziksel müdahaleyle tutulmuyor."

"Tehdit ediyorlar. Çocuklarla mı yoksa seninle mi?"

"Benimle ilgili tehdit edilseydi bu kadar tereddüt etmezdi. Oradaydım, mutlaka bana ulaşırdı. Irkalla dairemize öylece gire-

bildi ve hiçbir şey olmamış gibi gitti. Aynısını tekrar yapabilir. Bu sefer çocukları da alır, Ada farkında."

"Seni anlıyorum," dedi Stone öne eğilirken. "Ama karın hamile, Dawson. İşkence görüyor. Takip etmeniz gerekirdi."

"Bunu istemedi. Tehdit ediliyorken, işkenceye uğrarken peşlerine düşemezdim. Bizden kolayca kurtulurlardı ve sonrasında sahip olmadığı bilgiler için Ada'ya daha fazla işkence ederlerdi."

"Şimdi de ediyor olabilirler."

"Hiç değilse bir süre sonra gerçeği söylediğini, kimsenin onları takip etmediğini anlayacaklardır. O gece tek istediğim Ada'yı alıp durmadan koşmaktı. Fakat ikizleri düşünmek zorundayım, tıpkı onun yaptığı gibi. Ada güçlü, iyi eğitildi. Bunu kaldırabilir."

"Pekâlâ, bu konuda seninle daha fazla tartışmayacağım. Karını senden daha iyi kimse tanıyamaz," derken gözlerini masadaki evraklara çevirdi. "Bunlardan bahset."

"Ada'yı takip edemedim ve birçok sebepten dolayı onun yanına gitmedim. Herkesin gözü Ada'nın üzerindeyken Irkalla'nın grubundakileri incelemek için yeterince zamanım vardı."

"Ve Luke'u öldürmek için."

"Bu hiç hoş değil." Dawson ilk fotoğrafı öne iterek anlatmaya başladı. "Ada'yı yakından izleyen ve onunla birlikte giriş yapan; Lara. Namthar adında bir bozkurt ailesinden geliyor. Belirgin özellikleri yok. Elli yaşından büyük değil."

"Yaş bilgisini önce vermeliydin," dedi Stone ve diğer fotoğrafı gösterdi. "Bu kim?"

Dawson parmağını kaldırarak Lara hakkında öğrendiği tek ilginç şeyi söyledi. "Lara bir Türk. Onu bu yüzden Ada'nın yakınında tuttuklarını düşünüyorum. Sıradaki," deyip başlangıçtan beri Stone'un ilgisini çeken tek fotoğrafa baktı. "Virgil. Kulüpte olan bir diğer kişiydi. Ada ve Lara'dan sonra içeri girip oyalanmadan diğer kapıdan çıktı. Luke'u öldürenin o olduğunu düşünüyorum."

"Luke'u senin öldürdüğünü sanıyordum."

"Tüm cesetlerin sorumlusu ben değilim."

Stone bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstıktan sonra omuz silkerek Virgil'in eski fotoğrafına baktı. "Kim olduğunu biliyorum. Fazla tanıdık geliyor." Dudaklarını ıslatarak arkasına yaslandı. "Bir şeyi hatırlayamamanın bu kadar sinir bozucu olduğunu düşünmemiştim. Nasıl katlanıyorsunuz?"

"Daha önce unuttuğun bir şey görmemiştim. Bu senin..."

"Hayır hayır. Katip olarak henüz sürem dolmadı. Bu sadece Virgil'le bire bir temasım olmadığı anlamına geliyor. Net bir şekilde hatırlamak için olayın içerisinde bulunmam gerekiyor. Birinden duymamalı, öylesine rastlamamalıyım. Bu da o durumlardan biri. Kim olduğunu öğrenirim, Dawson fakat her ne kadar hatırlayamasam da Virgil karşılaşmaktan memnuniyet duyacağımız biri değil. Bizim tarafımızda olmasını dileyeceğimiz tarzda bir adam."

"Hiç değilse senin üzerinde izlenim bırakmayı başarabilmiş."

Stone, Virgil'in fotoğrafını alıp hafifçe kaldırdı. "Devam et," dedi.

"Qinn," dedi Dawson sıradaki kişiye geçerken. "Adından başka bir şey bilmiyorum. Son üç gündür öğrenebildiğim tek şey bu."

"Benden başka birileri daha yeteneğini kaybediyor gibi."

"Dalga geçme. Kız tam bir karmaşa. Evcil panteri var."

Stone gülümseyerek başını eğdi. "Bu ilgimi çekti."

"Ona sonra da şaşırabiliriz. Daha önemli bir detay var. Irkalla'nın grubu büyücülerden oluşmuyor. Lara bir kurt, net olmasa da anımsamaya değer bulduğuna göre Virgil bir Taraftsız, Qinn'in insan olduğunu sanmıyorum fakat kurt da değil. Bu da bir insan," derken Howard'ın fotoğrafını öne itti. "Ada ve Lara'nın arkalarından gidiyordu. Telefonla konuşmasını duydum. Buky soyundan gelen bir karısı ve kızı var."

"Bu çok karışık."

"Farkındayım."

"Ne planlıyorsun?"

"Yardımına ihtiyacım var."

"O kadarını anladım, Dawson. Bana içini dökmeye gelmediğini fark etmiştim."

Yöneltilen imayı anlamayan, belki biraz da umursamayan Dawson aklındakileri anlattı. "Yıllar önce Kaiser'ı öldürmek için Aleut'a dönmem gerekiyordu. Herkes beni öldü zannediyordu ve benim de biraz gözden uzak yaşamam lazımdı. Daha çok Lavina ve diğer kız kardeşlerle vakit geçiriyordum."

"Lütfen Amona'dan bahsetme."

"İsmini söyleme, bundan hoşlanmıyorum."

"Tamam, kim öyleyse?"

"Şövalyeleri duymuşsundur. Ada'nın hamile olduğunu öğrendiklerinde peşimize düşen meclis. Lavina'nın, daha doğrusu kız kardeşlerin, Şövalyelerle sağlam bir geçmişi var. Ortak olmaları gereken bir durumda, Lavina desteklerini istemek için yanlarına gidiyordu. O gün toplantıyı gerçekleştirmemeleri için her türlü sebep önlerine çıktı. Lavina bunun olacağını öngörmüş gibiydi. Saldırı sonrası Lavina, beni destek için çağırdı ve olanları anlattı. Saldırganların yüzünü görmemiş, kimliklerini tespit edememiş. Ben oraya vardığımda ise çoktan dağılmışlardı. İçlerinden birine Teus diye seslendiklerini duymuş."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Dawson, işaret parmağını Virgil'in fotoğrafına koydu. "Virgil'in oğlunun ismi bu. Tesadüf olmadığını hissediyorum. Üstelik Lavina onlara saldıran grubun karmaşık olduğundan bahsetmişti. O zaman ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ama bence büyücüler, kurtlar ve kim bilir daha kaç farklı ırkın birlikteliğinden bahsediyordu."

"Bu olayın hiçbir tarafı mantıklı gelmiyor. Sanki önümüzde sayısız yol var ama hiçbiri doğru görünmüyor."

"Biliyorum," dedi Dawson. Kendisi de tam olarak böyle hissediyordu. "Çünkü fazlasıyla derin ve amaçlarını mükemmel bir

şekilde gizleyebilen örgütlerden. Ne amaçladıklarını kendilerinden başka kimse anlayamıyor."

"Lavina'yla konuşalım. O grupla bir daha iletişime geçmiş mi veya daha öncesinde herhangi bir şey duymuş mu öğrenmemiz lazım."

"Lavina bir süredir benimle görüşmüyor. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Stone oturduğu yerden kalkıp Dawson gelmeden önce okuduğu günlüğü aldı. "Cadıyı ben bulurum. Araştırmaya devam etmek istiyorsan günlüğü oku. Amcanı daha yakından tanımış olursun hem," derken günlüğü Dawson'a attı.

"Eric'i tanımak istemiyorum."

"Herkesin derdi aynı."

Dawson arkasına yaslanırken Stone'a bakıyordu. "Eric'e sonsuza kadar öfkeli kalamazsın."

"Beni denemek ister misin? Mükemmel bir hafızam vardır." Dawson yeniden ağzını açmıştı ki Stone elini kaldırarak devam etti. "Annen benim için gerçek ruh eşi değildi, bunu şimdi görebiliyorum ama o zamanlar dünyam Lisa'dan ibaretti ve Eric bunu mahvetti. Hayatının beş yılını kaçırdım, Dawson. Eric yüzünden annen bu çöplüğe sığınmak zorunda kaldı."

"Yüz ifadeni kontrol altına al. Biraz daha az tiksiniyormuş gibi."

"Elimden geleni yapıyorum."

Dawson sandalyesini iterek ayağa kalktı. Yanında getirdiği dosyayı toplayıp günlüğü üstüne koydu. "Eric'le Murat'ın konuşmasını istiyorum. Sandığından daha fazlasını hatırlıyordur. Farkına varmadığı detaylar, geçiştirdiği konuşmalar. Murat bunları açığa çıkarabilir."

"Eric buraya gelmez ama Murat'ı onun yanına götürebilirim. Önceliğimiz Lavina olsun."

"Teşekkür ederim. Tek başıma halledebileceğimi düşünmüştüm fakat yanımda olduğun için memnunum."

Ada, demir kapının arkasında yerde oturmuştu. Saatler önce bağırmayı, şimdi ise durmadan kapıya vurmayı bırakmıştı. Birinin buraya girmesine ihtiyacı vardı. Kapı altından yemek getirmelerinden daha fazlası olmalıydı. İşkence için, sinirlerini bozmak için, yüzüne bakıp ne kadar kötü göründüğünü söylemeleri için. Virgil'in onu burada bırakıp gitmesinin ardından Howard gelip ellerini çözmüş, Ada'yı yere bırakmış, ardından masayla beraber çıkmıştı. O günden beri Ada kimseyi görmüyor, hiçbir şey duymuyordu.

Yutkunarak başını kapıya vurdu. Gözleri hafifçe kapanıp açıldı. Kapının altındaki küçük pencere yemekleri içindi. En azından bunu ihmal etmiyorlardı. Hâlâ su yoktu fakat Ada artık bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu zaten.

Kafasını bir kez daha vurduğunda gözleri tekrar kapandı. Yeniden uyandığında pencereden sızan altın ışık, ayın gümüş rengiyle yer değiştirmişti. Birkaç saati ya da günleri geride bırakmıştı. Zaman kavramını yitireceği kadar bulanık ve yorgun bir zihni vardı.

"Hayır," dedi Ada fısıltıyla. Öne eğilip elini soğuk zemine yasladı. Gözleri tavanla duvarın birleştiği küçük penceredeydi. Demir parmaklıklı pencereden parçalı olarak yansıyan ay ışığı beton zemine çarpıyordu. Nefes alışları hızlanırken ayağa kalkıp mümkün olduğunca kapıya yaslandı. Avuçlarını demire vururken sesini duyurabileceğini umuyordu. "Biri gelsin artık! Bunu tek başıma yapamam!" Arkasını dönüp alnını kapıya yasladı. Göğsü içinde tuttuğu hıçkırıklarla titrerken son gücüyle vurmaya devam etti. Kilitlerin dönmeye başladığını duyduğunda hayal olmadığını umarak geri çekildi.

İçeri giren Irkalla, Ada'nın yüzünü inceleyip pencereye doğru baktı. "Korkuyorsun," dedi.

"Beni Aleut'a götür. Yarın tekrar buraya gelebilirim ama lütfen bugün için Aleut'ta olmalıyım."

"Daha önce de hamile bir şekilde dolunay geçirdin. İlk değil. Sürpriz bir durum yaşamayacaksın," dedi Irkalla onun abarttığını düşünen bir ifadeyle.

"Kocam yanımdaydı. Başardım çünkü beni koruyan biri vardı."

"Sen alakurtsun, Ada. Asena bunu tek başına yaptı. Dört çocuk doğurdu ve eminim ki onun da dolunayları seninkinden daha hafif geçmemiştir."

"Beni onunla yarıştırmayı bırakmalısın."

Irkalla önüne düşen tutamları düzelterek saçlarını sırtına attı. Elini kapıya götürüp bir adım geriledi. "Dolunaydan sonra bir görevin daha olacak. Sonra belki bir tane daha. Durumuna bağlı. Onları da başardıktan sonra evine geri dönebilirsin."

"İlkini başaramadım ama. Ne yapıyorsun sen?"

Irkalla, Ada'nın çenesini tutup alnına bir öpücük bıraktı. "Çabaladığın için teşekkür ederim. Merak etme, dolunaylar seni zayıf düşürmek için değil. Sandığının aksine hayatta kalmanı kocana borçlu değilsin. O sadece senin yolundu Ada, varacağın nokta değil."

Dolunayın etkilerini tüm vücudunda hissetmeye başlayan Ada, neye sebep olacağını umursamadan Irkalla'nın yakasına yapışıp yüzüne doğru çekti. Bunu yapabilmesinin ve onu hâlâ öyle tutabilmesinin tek nedeninin Irkalla'nın izin vermesi olduğunu bilmesine rağmen umursamadı. Öfke damarlarında dolaşıyor, karnındaki minik kurdu besliyordu. "Dawson benim vardığım nokta. Yolum zaten ona çıktı. Şimdi yeni bir yolda ilerliyorum ve yalnız devam etmeye hiç niyetim yok. Başaramayacağımdan değil. Buna izin vermeyeceğimden. Yardım istemedim varsay," deyip Irkalla'yı koridora iterek kapıyı çarptı. İki elini yaslayıp başını eğdi. Irkalla'nın gülüşünü duyarken avuçlarını yakacak kadar şiddetle demir kapıya defalarca vurdu.

İlk acıyı hissettiğinde çığlık atarak dizlerinin üstüne düştü. Öfkesini bir türlü bastıramamasına rağmen korkusu ve çektiği ağrı her şeyi örtecek kadar yoğundu. Uğuldayarak akan kanı bile

damarlarını yakıyordu. Üzerinden zaman geçtiği için unutmuş muydu bilmiyordu ama ikizlerde bu kadar acı çekmediğini düşünüyordu. Kalbi zorlanarak atarken nefes almak için kendini zorladı. Sırtüstü düştüğünde gözlerini kapadı. İnleyerek yan dönerken kapının tekrar açıldığını duydu fakat kıpırdayacak durumda değildi. Yeni bir dalga onu yakalayana kadar bilinci puslu bir karanlığın içinde sürüklendi.

Arkasından onu kavrayan kollar öylesine nazik davranıyordu ki Ada başını çevirip kim olduğunu görmek istedi. Sırtı soğuk beton yerine sıcak bir göğse yaslandı. Alnında dolaşan parmaklar Ada'yı yalancı bir hisle rahatlatıyordu. Sırtından geçen kol onu sarıp daha sıkı tuttu.

"Güçlüsün," dedi, Ada'nın zihnine süzülen erkek sesi. "Korkma, Ada. Bu sana hiçbir zaman yakışmadı."

Ada'nın kapalı gözlerinden yaş dökülürken bir kez daha aynı kapana düştüğünü hissetti. Karnının üzerinde duran kola tutunarak farkında olmadan tırnaklarını geçirdi. İlk seferkinden daha merhametli gelen acı, Ada'yı sersemletmeye yetecek kadar güçlüydü. Arkasındaki her kimse hareketlendiğini hissettiğinde yarı uyanık halde ellerine yapıştı. "Gitme," dedi nefes nefese.

"Buradayım. Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum." Ada buna rağmen rahatlamadan titrerken sıcak dudakları şakağında hissetti. Irkalla'nınki gibi acıma değil, güven yayıyordu. Ada'nın kalbi bir yabancıya güvenecek kadar çaresizlik ve kaybolmuşluk içinde zayıftı. "Söz veriyorum, seni bırakmayacağım. Sadece biraz daha dayan. Evine döneceksin. Ailene."

Dolunayın kurtları kışkırtan etkisi geçene kadar güvenli bir yere sığınmış olan Ada, kaçırıldığından beri ilk defa gerçek umutsuzluğa düşüyordu. Dawson'ın tişörtünü giyiyor olmasına rağmen kokusunu yitirmişti. Onu yanında hayal etmesi için yıpranmış zihnini zorlaması gerekiyordu. Sesi, kokusu, bakışları silinmemiş fakat renkleri solmuştu.

Ada, ağzına dolan kanı yutarken dizlerini göğsüne doğru çekerek onu saran kolların sahibine döndü. Yanağını göğsüne

yasladı. Sancılar kaybolurken içgüdüleri kendini hatırlatmak istercesine kıpırdandı fakat fazla yorgundu. Kapalı gözlerini açmak istese de başaramadı. Yeniden uykuya dalmadan önce kendi sesinin kırık tınılarını işitti. "Seni tanıyorum."

Saçlarının tepesini öperek onu daha rahat bir şekilde tutan adam, elini kolunda dolaştırarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır, tanımıyorsun, Ada ama sorun değil," dedi. Ada'nın tamamen uyuduğunu anladığında kendisi de rahatlayarak başını arkasındaki duvara yasladı. Yaptığı şeyin ne kadar yanlış olduğunu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kapının yavaşça açıldığını duyduğunda başını yana eğerek kimin geldiğine baktı.

"Burada olacağını tahmin etmiştim," dedi Virgil. Ellerini cebine koyarak bir süre onu izledi. Agresif ve düşmanca tavırları yüzünden Teus diye seslendikleri oğlu, şimdi hiç de öyle görünmüyordu. "Dolunay etkisinde beslenmek, kaçırmaman gereken bir fırsattır."

"Kurdumun sabırlı olduğuna eminim."

"Senin aksine." Virgil kapıyı kapatıp çaprazına oturarak ayaklarını öne uzattı. "Yaptıklarım için beni suçluyor musun?"

"Suçlamamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Alt tarafı suydu. Raporunda okuduğuma göre eğitimini bile bu şekilde görüyormuş."

"Öleceği tehdidi ile mi? Tavırlarını bana savunma. Bu yaptığın şeyden bile daha kötü."

Virgil başka bir şey söylemeden bakışlarını pencereye doğru çevirdi. Bir süreliğine orada oturdu. Ada'ya yaptıkları için kendini kötü hissetmiyordu. Daha kötü şeylerin içinde bulunmuştu. Virgil üzgündü çünkü oğlunu karşısına almak istemiyordu. Aralarında hassas bir denge vardı. Virgil bu dengeyi korumak için çok çabalıyordu ve tek bir kişi yüzünden bunun bozulmasına izin veremezdi.

Bacaklarını kendine doğru çekip ayağa kalktı. "Sen amaçlarımı ve fikirlerimi anlayamayacak kadar gençsin, bense bunları

anlatamayacak kadar yaşlı. Ada'yı sorgulayan Irkalla değil de ben olduğum için sevinmelisin."

"Sevinmeli miyim?"

"Kızgın kızgın bakma. Bunun üzerimde işe yarayacağını mı sanıyorsun? Evet, sevinmelisin. Burada bir kurdun auralarını gören ve ne kadar ileri gidebileceğini hesaplayabilen tek kişiyim. Hâlâ sinirli kalmak istiyorsan, sen bilirsin. Öyle görünmüyor olabilir ama ben onun hayatını kurtardım."

"İçinde sevgi fırtınası falan mı oluştu?"

Virgil bunu ne kadar saçma bulduğunu gösterircesine gülerken oğluna yaklaşıp eğildi. Ellerini dizlerine koyarak yüzlerini karşı karşıya getirdi. "Hayır, Ada'yı kurtardım çünkü bir gün bana tüm hikâyeyi anlatmanı isteyeceğim ve sevdiğin kadının hayatını kurtarmamı koz olarak kullanacağım. Beni kötü biri olarak görme. Sadece pratik düşünüyorum. İki taraflı bir kazanç."

"Sinirlerimi bozmana rağmen seni anlıyorum ve bu fena halde kafa karıştırıcı."

"Tarafsız soyuna bağlı bir Azü'yüm. Benden daha iyisi yok."

Virgil dışarı çıktıktan sonra, saatler boyunca Ada ve sabırlı koruyucusu orada kaldılar. Dolunay gözden kaybolup güneş doğana kadar Ada'nın küçük sancılarına karşı tetikteydiler. En sonunda dolunay etkisini kaybettiğindeyse Ada yeniden yalnızdı. Geride bıraktığı tüm gece, kâbuslarının parçasına dönüştü... bir sonraki dolunaya kadar.

Çocuklarının odasının kapısını kapatıp salona doğru geçen Peratha, Stone'a göz attıktan sonra Dawson'a döndü. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama ikizleri huzursuz ediyorsun," dedi.

Kitaplığın önünde volta atan Dawson, tüm gece aynı şeyi yapmıştı. Sadece hareket halinde olmuş, dolaşmış, koşmuş ama hiçbir yere varamamıştı. Dolunayın ilk saatlerinde Kanada'nın merkezine kadar gidip geri dönmüştü. Başını kaldırıp Stone'a

baktı. "*On gün içinde savaşlar başlayıp bitiyor, onu bulacağız.* Bana böyle söylemiştin. Dolunayı bensiz geçirdi. Kaçırıldığı insanların arasında, muhtemelen tek başına ve bağlanmış halde."

"Dawson..." Peratha araya girmek istediğinde, Stone bakışlarını ona çevirerek durmasına sebep oldu.

"Karışma," dedi Stone sadece. Peratha başını sallayıp çocukların yanına geri döndü. "Elimizde düne göre daha çok bilgi var ama yetmiyor. Bunu görüyorsun, farkındasın. Seni avutmak için söylemedim. Çocuk değilsin. Ada'yı bulacağımıza sahiden inanıyordum. Böylesine zorlanacağımızı tahmin edemedim."

"Dönüşüm geçirmiş olabilir," dedi Dawson boğuk bir sesle. "İkizlerin ilk dolunayında çok zorlanmıştı ama onun yanındaydım. Kahretsin." Yorgun bir halde nefesini bırakıp arkasını döndü. "Eğer dolunaya direnemeyip dönüştüyse kendini de beni de asla affetmez."

"Takip etmemeni isteyen oydu."

"Bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum," dedi Dawson, Stone'a dönerken. O sırada kapı açıldı fakat ikisi de aldırmadı. "Eminim Ada da günler süreceğini tahmin etmemiştir. Dolunaydan önce onu bulacaktım. Amacım buydu. Gavin haklıydı, takip etmeliydim."

"Duyduğum şeye sevinmem gerekiyordu fakat haklı değildim," dedi Gavin. Ellerini pantolonunun arka ceplerine sıkıştırırken omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir şey anlatmadığın için ikna olmam gerekiyordu. Bu yüzden Montreal'a geri döndüm. Ne aradığımı, ne bulmak istediğimi bilmiyordum fakat başlangıç için güvenlik görevlisiyle görüştüm. Sonuçta birinin onları içeri alması gerekiyordu. Mahfer'i tanıması zor olmadı. Tam olarak aktarmam gerekirse, *züppe ve kibirlinin tekiydi, onun içeri girmesini sorguladığım için neredeyse boğazıma yapışacaktı* dedi."

"Sahiden Ada gibi görünüyor," dedi Stone. Dawson kaşlarını çatınca, Stone ne diyeceğini bilemeden iç geçirdi. Konuyu asıl noktaya çekmenin iyi olacağını düşünerek Gavin'e başını salladı. "Başka ne öğrendin?"

"Kulübün sahibiyle birlikte üst katta vakit geçiren birinden bahsetti. Tanımına göre bir Azü olduğunu söyleyebilirim. Biz oradan ayrıldıktan sonra güvenlik odasına geçip kamera görüntülerini almışlar. Birkaç kişi haricinde Luke'tan kimsenin haberi yok."

"Cesedi ortadan kaldırmışlar mı? Neden?" dedi Dawson ona yaklaşırken.

"Korumanın..." deyip adını hatırlamaya çalıştı. "Wayne'in anlattığına göre Luke düzenli müşterilerden biriymiş. Tüm kayıtları toplamışlar ama özellikle arka sokağın çıkışını almak istemişler."

"Arka sokağı, Luke'un öldürüldüğü yeri değil, oranın çıkışını mı sormuşlar?" dedi Stone anladığından emin olmak için.

"Aynen öyle," dedi Gavin onaylayarak. "Wayne bir süre önce polis departmanından ayrılmış. O zamandan beri birkaç yerde korumalık yapıyormuş. Hiçbir yerde uzun süre tutunamayan tiplerden. Başını eğip yoluna devam etmediğinden sanıyorum. Bu sefer de aynısını yapmış. Birkaç soru sorduğunda patronu onu kovmakla tehdit etmiş. Ortada bir sorun olmadığı konusunda Wayne'i gerçekten ikna etmeyi denemişler. Özellikle Mahfer'i sorduğum için Wayne biraz şaşırdı çünkü başı belada görünenin yanındaki kadın olduğunu düşünmüş. Anlaşılan o ki Mahfer ne yaptığını biliyor fakat neyin içinde olduğundan habersiz."

"Sebebi ben değilsem sırları sevmiyorum," dedi Dawson dalgın bir şekilde. Lenora'nın ağlayışını duyduğunda Dawson kendini toparlamak için başını salladı. "Gavin'e bulduklarımızı anlatır mısın?" dedi çocuk odasına giderken.

"Vaktin vardır sanırım," dedi Stone elini masaya doğru uzatarak.

"Cinayet soruşturması, geçmiş karmaşası ve başıboş öğrenciler. Önemli bir programım yok yani." Yan yana oturduklarında Stone, günlerdir Dawson'la beraber biriktirdikleri evrakları açmaya başladı. Fotoğrafların her zaman işleri kolaylaştırdığını bildiğinden onları en öne dizdi. Gavin, Virgil'i tanıyıp fotoğrafını

önüne doğru çekerken göz ucuyla Stone'a baktı. "Bir Vede'yle çalışıyor olmak canını sıkıyor mu?"

"Neden öyle düşündün?"

"Azülerin en iyi olduğuna ve geri kalanımızın çöplükten geldiğine inanmıyor musun?"

Stone gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Hayır, Gavin. Azülerin değil, kendimin iyi olduğunu düşünüyorum. Bunun ırkımla bir alakası yok. Cinayet soruşturması nasıl gidiyor? Deborah seni yakalamaya yaklaştı mı?"

Gavin'in hareketleri yavaşlarken rahatsız olarak kıpırdandı. "Anlamadım?" dedi.

Stone, Eric'in günlüğünden Irkalla'yla ilgili kısımları dosyadan çıkarmaya başladı. "Edd'i öldürenin sen olduğunu biliyorum. Ve onu neden öldürdüğünü de." Gavin birden ayağa kalktığında, Stone yatak odasının kapısına doğru göz attı. Dawson hâlâ çocukların yanındaydı ve Lenora'nın bağırışına uyanan Lyon'un da susmaya hiç niyeti yoktu. "Kimseye söylemedim. Böyle bir durumda konuyu da açmazdım ama sana teşekkür etmek istedim."

"Nereden biliyorsun?" dedi Gavin kısık bir sesle.

"Önemli olan nokta bu değil ve bunu anlatan ben olmayacağım, Gavin."

"Ben de öyle."

"Yanlış düşünüyorsun ama zamanla anlayacaksın. Ne hissettiğini ve bunun ne kadar hassas olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden sen anlatmak isteyene kadar ağzımı kapalı tutacağım."

"Kimseye söylememelisin. Felicia'ya da."

Stone nefesini bırakarak gülerken önüne döndü. "Özellikle de ona söylemeyeceğim. Edd'i diriltecek kara büyüyü bulup daha yavaş ölmesini sağlar."

"Böyle bir şey mümkünse neden yapmayalım ki?"

"Çünkü intikamla canilik arasında fark vardır ve hiçbirinizin o sınıra ulaşmasını istemiyorum. Özellikle de Felicia'nın. Otur hadi. Yakalaman gereken çok şey var."

"Bu bir hata mıydı?"

"Sana meşgul olduğumu ve sonra gelmen gerektiğini söyledim," dedi Deborah başını kaldırmadan. "Varlığınla ilgilenmediğim için bağışla beni."

"Tavrını kastetmiyorum," dedi Peratha. Deborah'ın yanına gidip ellerini karmakarışık dosyaların üstüne koyarak dikkatini çekti. En sonunda Deborah arkasına yaslanıp arkadaşına baktı. Peratha masanın kenarına oturup kolları parmaklarına kadar uzanan elbisesiyle oynadı. "Bunu söylediğim için beni yanlış anlama ama bana kalırsa bu araştırmada bulunmamalısın."

"Ben araştırma konusunda iyiyimdir."

"Biliyorum," dedi Peratha dürüstçe. "Ne kadar dikkatli, uyanık ve keskin zekâlı olduğunun farkındayım. Yoksa nasıl Remusların arasında hayatta kalıp sonra yeniden buraya dönebilecektin ki?"

"Sorun ne öyleyse?"

"Edd ölmeden hemen önce Gavin'le olan kavgamıza şahit olmuştun. Remus öğrencilerinden yakınıyordu ve birini öldüreceğini söyledi. Deborah, sevdiğin insanın en iyi taraflarını görürsün, bunu bilirim. Eğer Edd'i Gavin öldürdüyse ona giden izleri takip ediyorsun demektir."

"Bana söylerdi." Deborah emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi saklamaz. Araştırmanın içinde olduğumu bile bile boş yere çabalamamı izlemez."

Peratha uzanarak Deborah'ın omzuna dokundu. Uzun zaman boyunca tek kız arkadaşı Deborah olmuştu. Remuslara geçmesi bile bu durumu değiştirmemişti. Gavin'in onu ne kadar sevdiğini bilmesine rağmen her zaman şeffaf olmadığının da farkındaydı. Söz konusu cinayetse Gavin sessiz kalabilirdi. Peratha tam tersi olmasını umdu. Çünkü buna sahiden dâhilse ve her şeye rağmen susmuşsa ortaya çıktığında tam anlamıyla suçlu görünecekti. Cinayeti haklı sebeplerle işlemişse bile.

"İçimde kötü bir his var. Aynısını senin de yaşadığını görebiliyorum," dedi Deborah. "Bu iş ortaya çıktığında canı yanan sadece katil olmayacak ve nedeni her ne olursa olsun, Lanston'ın affedici davranacağını sanmıyorum."

"Hayır. Hayır, kesinlikle affedici olmayacak. Kurtların arasındaki ittifakın bozulmasındansa içimizden birinin infaz edilmesine izin verir. Hatta bundan memnuniyet duyar." Peratha onu yalnız bırakmak için masadan kalktı. "Çalışmaya devam et ama söylediklerimi aklından çıkarma," deyip daireden ayrıldı. Koridorun sonuna doğru yürüyüp bu katın en büyük dairesinin önünde durdu. Kapıya vuracaktı ki rahatsız edilmek istemediklerini düşünerek yavaşça içeri girdi. Salonu geçip yatak odasının önünde durdu.

Peratha'nın geldiğini duyan Murat, yatak odasından çıktı. "Bir sorun mu var?" dedi sessizce.

"Hilary'yi kontrol etmek için geldim. Ne durumda?"

"Dolunay biraz zor geçti ama şimdi iyi. Dinleniyor. Kendine geldiğinde onu sanatoryuma götüreceğim. Annemin isminin orada hâlâ nüfuzu var. Eminim Hilary'ye yardım etmenin bir yolunu bulacaklardır." Elini başının üstünde dolaştırarak koltuğun kenarına oturdu. En az Hilary kadar yorgun görünüyordu. "Birkaç gündür işe yaramaz hale geldim. Herkes ne durumda?"

"Son bilgiler," dedi Peratha saçlarını arkaya yollarken. "Deborah hâlâ Edd'in katilini arıyor. Dawson, Stone ve Gavin, Ada'nın izini sürüyor, Creon başka bir muhbir bulabileceğini umuyor çünkü son bulduğu öldürüldü. Felicia tüm hafta Hilary için şifalı otlar bulmak için çabaladı. İşe yaradı mı bu arada?"

"Tuhaf kokulu bir çay yaptı. İşe yarayacağından emin değildim ve kara büyü olmasından korktum. Tam anlamıyla ağrı kesici değildi ama Hilary'nin işini kolaylaştırdı. Herkes bunlarla uğraşırken sen ne yapıyordun?"

"Arkanızı toplamakla meşguldüm ve ikizlere bakmam gerekti. Onlar biraz kötü durumda. Sürekli hasta gibiler." Kendini koltuğa bıraktığında Murat'ta yanına geçti. Peratha, başını

Murat'ın omzuna yaslayarak ayakkabılarını çıkardı. "Kimseye yardım edemiyormuşum gibi geliyor. Her şey nasıl böyle karıştı?"

"Derdini anlatamayan iki küçük çocuğa bakıyorsun, Peratha. Hiçbirimiz buna cesaret edemiyor. Özellikle annelerini özledikleri için bu hale geldikten sonra."

"Onu hissedemiyorum." Peratha yüzünü ovuşturarak parmaklarını saçlarına doğru kaydırdı. "Ada'yı her zaman hissederdim. Az ya da çok. Dolunaylarında, evlendiğinde, isim töreni yaptıklarında... Hissetmek istemediğim her şeyi bir parça yaşardım. Ama şimdi onun yerinde bir boşluk var gibi."

"Felicia ölmediğini söyledi."

"Ama bu iyi durumda olduğu anlamına gelmiyor." Doğrulup yan döndü. Murat'a bakarken elini pencereden dışarı doğru salladı. "Günler geçti ve biz onu bulamadık. Aleut'un en iyileri, Remus'un bir kısmı onu arıyor. Creon ulaşabildiği herkesle iletişime geçti. Felicia büyülerini kullandı ve Lanston, Aleut'un tüm olanaklarını bize verdi ama hiçbiri Ada'yı bulmaya yetmiyor."

"Ve bulamayacağız da," dedi Murat fısıltıyla. "Irkalla'dan bahsediyoruz. Görebileceğimiz en yaşlı yaratık. Eğer bize zarar vermezse bu, o istediği içindir. Ada'yla işi bittiğinde bize gelmesine izin verecektir. Öyle ya da böyle." Peratha gözünde canlandırdığı şeylerden hoşlanmamıştı. Gözleri dolduğunda, Murat aklındakileri direkt söylediği için pişman oldu. "Üzgünüm, sadece başka bir yol göremiyorum."

Peratha dudaklarını ıslatırken başını salladı. Gözyaşları aktığında kendini daha fazla tutmak istemeden ağlamaya başladı. "Kulağa ne kadar bencil geldiğini biliyorum ama ona ihtiyacım var."

"Bu söylediklerin ağzından çıkan bencil şeylere yaklaşmaz bile," dedi Murat gülümseyerek. Yanaklarını okşayıp gözyaşlarını sildi. Peratha omuz silkse de ağlamaya devam etti. Murat, ona sarılıp elini sırtında dolaştırdı. "İçindekileri döken herkese böyle davranmıyorum. Kimseye söyleme, olur mu?"

Peratha burnunu çekerek yüzünü Murat'ın göğsüne doğru sakladı. "Söylemem," dedi.

"İnandığım bir şey daha var," dedi onu sıkıca tutmaya devam ederken. "Bana kalırsa istedikleri her şeye rağmen onu öldürme niyetinde değiller. Bu yüzden bize geri döndüğünde biraz hırpalanmış olacak ve zihni her zamankinden daha beter hale gelecek ama devam edecek. Ailesi ve bizim sayemizde."

15

"Kelepçeleri takmadan önce üstünü değiştirmek ister misin?"

Ada yeniden getirildiği odasına bakınıp kıyafetlerini aradı. Kaçırıldığı gün üzerinde olan eşofmanı ve Dawson'ın tişörtünü gördü. Yeni bir göreve çıkarıldığı için getirdikleri kıyafetleri üzerinden sıyırıp eskilerini giydi. "Amacı neydi?" dedi kelepçelenmesi için ellerini uzatırken.

"Anlamadım?" dedi Lara. Kelepçeleri yerleştirip kilitlerini sıktı.

"Luke'dan sonra iki kişinin daha peşine düştük. İkisi de öldü."

"Kötü şans."

Ada köşesine oturup ayaklarını yere bastı. Kollarını dizlerine yaslayıp yüzünü avuçları arasına sakladı. Artık soru sormak istemiyordu fakat düşünmeden duramıyordu. Irkalla, Ada için iki kişi daha bulmuştu. İnsanları kaçırıp işkence ettiğini iddia ettikleri birini ve kurtları tüm dünyaya açıklama niyetinde olan

başka birini daha takip etmişlerdi. İki gün, peş peşe denemelerine ve Ada'ya göre her şeyin yolunda gitmesine rağmen bir noktadan sonra kurtları ölü buluyorlardı.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" dedi Lara kapıdan çıkmak üzereyken.

"Şansımı deneyip su diyebilir miyim?"

"Üzgünüm. Ben..."

"Sorun değil. Biraz uyuyacağım." Ada zemine sırtüstü uzanıp çıkardığı kıyafetleri başının altına koydu. Bir elini yüzüne kapatıp hiç kıpırdamadan bekledi. Bir sonraki ziyaretçinin ne zaman geleceğini düşündü. Ve tahmin ettiği kadar uzun sürmemişti.

Kapı kilidinin tekrar döndüğünü duyduğunda güneş en tepedeydi. Isıtmaktan çok uzak fakat parlaktı. Ada her kim geliyorsa konuşana kadar ilgisini çekmiyordu. Bazıları sırf Ada'yı germek ya da onunla dalga geçmek için yanına geliyordu.

"Bunu benim yapmamam gerekiyordu fakat ısrar ettim."

Ada kaşlarını çatarak elini indirdi. Bu sesi tanıyordu. Kesinlikle. Sadece buraya uygun gelmemişti. Başını yana çevirdiği gibi ayağa kalkması bir oldu. Zincirlerine dolanıp yere düşecekken karşısındaki hayalet onu kavradı. Ada'nın gözleri ardına kadar açılmış, sadece bakıyordu.

"Bu şartlar altında karşılaşmamamız gerekiyordu."

"Hiçbir şart altında karşılaşmamamız gerekiyordu. Sen öldün." Ada birleşik duran ellerini kaldırarak Ali'nin çenesine dokundu. Kerim'in hayaletine dokunduğu zamanki gibi soğuktu. "Neden buradasın?" dedi Ada kısık bir sesle.

"Benim sana açıklamam lazımdı. Ama düşündüm ki..."

Ada gözlerini kırpıştırdığında Ali'nin kollarını gördü. Pençe darbeleriyle çizilmişti ve kapanmaya başlasa da hâlâ kötü görünüyordu. "Bunları ben yaptım. Sen miydin?" dedi başını tekrar kaldırarak. "Dolunayda yanımdaki sen miydin?"

"Bağırışlarını duyduğumda geldim." Ali yerinde kıpırdanarak Ada'nın kollarını tutmaya devam etti. Hâlâ yere düşecekmiş gibi görünüyordu. "Her şeyi anlatacağım ama önce oturman gerekiyor," dedi. Ada, gözlerini Ali'den ayıramazken onun yönlendirmelerine izin verdi. Karşılıklı oturduklarında Ali nereden başlayacağını bilemeden bekledi. "Lütfen bana öyle bakma."

"Özür dilerim." Ada gözlerini ovuşturarak başını salladı. "Daha önce hayalet gördüm. Hatta Kerim'i. Sadece seninle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Bana özür dilemem için fırsat ver. Hemen kaybolma."

"Gitmiyorum, Ada ve asıl ben senden özür dilerim. Daha önce karşına çıkmadığım için." Ada'nın elini tutarak göğsüne doğru götürdü. Gök gürültüsü gibi titreyerek ama güçle atan kalbini hissetmesini sağladı. "Yaşıyorum. Bu şekilde," derken gözlerinde sarı ışığın dalgaları dolaştı.

"Ne?"

Ada'nın gözleri kapandığında, Ali onun elini sıkarak kendine gelmesini sağladı. "Bu konuşmayı yapmak için çok uzun zamandır bekliyorum."

"Dönüşmüşsün. Nasıl?"

Ali derin bir nefes alıp elini yüzünde dolaştırarak sakallarını kaşıdı. Hâlâ Ada'nın onu hatırladığı gibiydi. Güçlü duruşu ve bakışları kaybolmamış, sadece biraz vahşileşmişti. Sanki hep içerisinde olan bir şey yüzüne yansımıştı. Ali'nin parmağı Ada'nın yüzüğüne dokunduğunda elini birden geri çekti. "Remuslar bana saldırmadan birkaç saat önce eve gelmiştim. Kapımın önünde bir kadın bekliyordu. Bana bir seçenek sundu. Tam anlamıyla seçenek olduğu söylenemezdi. Daha çok öl ya da daha beter yaşa gibiydi. İkincisini seçtim. Bir sorumluluğum vardı. Hâlâ çözmem gereken sırlar, korumam gereken insanlar... Dönüştürülmeyi seçersem bunu herkesten saklamam gerekiyordu. Çünkü kurtların, büyücülerin ve diğer doğaüstü yaratıkların bilmediği bir gruba dâhil edilecektim."

"Sen onlarla mı birliktesin?" dedi Ada elini ağzına götürürken. "Beni kaçıran ve bana bunları yapanlarla mı yaşıyorsun?"

"Her şeyi dinle. Ondan sonra bana söylediklerini kabul edeceğim." Ada göğsünü itip arkasına yaslandı. Dişlerini sıkarak titreyen elini dudaklarının üstünde kaydırdı. Anlatması için elini salladı. Ali gönülsüz bir şekilde devam ederken bakışlarını bir saniye olsun Ada'dan ayırmıyordu. Mümkün olan her an onu izlemeyi severdi. "O akşam bana geldiklerinde ölmem gerekiyordu. Beni arayacağını biliyorlardı ve buraya katılan herkes gibi benim de unutulmam lazımdı."

Ada'nın gözleri yaşlarla dolarken dudaklarını ısırdı. "Ama ben unutmadım," dedi titreyen sesiyle. "Yıllarca senin ölümünün sebebi olmanın suçluluğuyla yaşadım ama sen hayattaydın."

"Nefes almakla hayatta olmak aynı şey değil. Ağlamayacaksın, değil mi?"

"Ağlamak için fazla sinirliyim, Ali. Devam et."

Ali tanıdığı insanın yankılarını gördüğünde biraz olsun rahatladı. "Virgil beni dönüştürdü ve kurdumun hayat bulmasını sağladı. Bir süreliğine -sanırım hâlâ- bunu reddettim. Aynı beden içinde iki kişiyle yaşıyor gibiyim. Rahatsız hissettiriyor. Beslenmediğinde ya da bedenin kurdu reddettiğinde dönüşen kişinin öldüğünü duymuştum. Çok fazla insan dönüştürmüyorlar bu sebeple. Ben de öleceğimi sandım. Beslenmek için uğraşmıyorum veya içimdeki ikinci kişiliği anlamak için. Fakat hâlâ bir şekilde ölmüyorum."

"Herkesten saklaman gerektiğini anlayabilirim ama neden bana söylemedin?"

"Hayatına devam ettin," dedi Ali anlaması için umut ederek. "Bir ailen var. Hamilesin. Sahiden eski nişanlının kardeşini görmeye devam ederek bunu başarabilir miydin? Senin vicdan azabın olarak orada bulunmak istemedim."

"Ali." Ada burnunu çekerek başının arkasını kaşıdı. "Neden bu kadar soğuksun peki? Kurtların teni sıcak olur."

"Çünkü korkuyorum. Deli gibi korkuyorum."

"Seni uyaran kimdi?"

"İsmini bilmiyorum ama bana saldırmaya geldiklerinde de oradaydı. Kızıl saçlı, mavi gözlü. Safkan kızıl kurttu."

"Deborah," dedi Ada dizlerinin üstüne kalkarken. "Seni uyaran oydu fakat bu grubu biliyor mu? Virgil'i tanıyor mu?"

"Bilmiyorum. Virgil bana hiç bahsetmedi."

Ada tekrar otururken sırtı duvara çarptı. "Virgil'in oğlu sensin. Öldürmekle tehdit ettiğim sensin."

"Umarım bu konuda sözünde durmazsın."

"Başım dönüyor."

"Hamilesin." Ada ona bir kez daha vurduğunda, Ali homurdanarak surat astı. "Hatırlatılmasına ihtiyacın yok, anladım," dedi kolunu ovuştururken.

"Her ne olursa olsun bana anlatmalıydın. Bu, seni öldü sanmamdan daha kötü."

"Ada, bu sadece seninle alakalı değil. Benim de devam etmem gerekiyor. Senden uzaklaşmalıydım." Ada itiraz etmek için ağzını açtı fakat söyleyecek bir şeyi yoktu. İkisi de rahatsız hissediyordu. Yine de bir noktada bu konuşmayı yapmak zorundaydılar. "Biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Ada, nabzının boğazında attığını hissederken. "Ve Kerim de biliyordu."

"Elbette." Ali iç geçirerek yanağını kaşıdı. "Kardeşimin nişanlısına âşık oldum. İntikam almaya kendimden başlamalıydım belki de."

"Bu yüzden mi seni kurda dönüştürmelerine ve bu gruba almalarına izin verdin? Kerim'e karşı suçluluk hissettiğin için mi?"

"Onun ölümünden sorumlu olanlar hâlâ işlerine devam ediyorlar. Bunun son bulması lazım ve evet, Kerim'e karşı suçluluk hissediyorum. Ona seni anlattım," dedi Ali daha fazla utanamayacağını düşündüğü bir anda. "Kerim beni Boston'a çağırmıştı.

İzindeydim ve bana iyi geleceğini düşündü. Üstelik anlatması gereken şeyler varmış. Sonuç olarak oraya gittim. Konumu takip ederek evini buldum. Birkaç günlük eşyamı doldurduğum çantayı taşıyordum. Hafif olması gerekiyordu fakat öylesine yorgundum ki adım atacak halim yoktu. Evine çıkan merdivenleri hatırlıyor musun?"

Ada gözlerini devirmeden edemedi. "O merdivenlerden hâlâ nefret ediyorum. Sanki tuzak olarak yapılmıştı."

"Fazla dikti," dedi Ali. "Her neyse, merdivenleri tırmanmam gerekiyordu fakat en alt basamakta oturup küfreden kızı görünce biraz dinlenmek istedim."

"İlginç olmuş tabii. Affedersin," dedi Ada yüzünü buruşturarak.

"Sorun değil. Yaratıcı küfrediyorsun. Psikoloji okuyan birine göre fazla sabırsızsın fakat. Oraya oturup seninle konuşmaya başladığımda hiçbir fikrim yoktu. Hâlbuki anlamalıydım. Öğrenci evinin önündeydin, Türkçe konuşuyordun. Kerim'in arkadaşı olduğunu bilmeliydim. Belki de anlamak istemedim. Arkadaşını beklediğini söylediğinde seninle orada oturmaya devam ettim ve öylesine heyecanlı, hayat dolu ve enerjiktin ki hayatımda olmayan her şeydin. Ders saatin geldiğinde oradan ayrıldın, ben de yukarı çıktım. Kerim gelip bana uçuşun nasıl geçtiğini, neler olup bittiğini sorduğunda tek yaptığım seni anlatmaktı. Kendimi öylesine beyinsiz hissediyorum ki."

"Kerim o zaman mı anladı?"

"Sanırım," dedi Ali ellerini ovuştururken. "Yani merdivenlerinde oturup onu beklediğini biliyor olmalıydı. Bana hiçbir şey söylemedi. Onda bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordum ama üzerine düşünemeyecek haldeydim. Ertesi gün akşamüzeri bir kafede otururken yanımıza geldin. Daha yeni sevgili olmuştunuz ve etraftaki her şey önemsizmiş gibi yalnızca birbirinizi görüyordunuz. Bana bakıp '*Seni sokakta görmüştüm,*' dedin ve ben de sadece '*Evet,*' dedim. Kerim'in anlamasından nasıl korktuğumu, ne kadar utandığımı ve ne kadar üzüldüğümü hâlâ hatırlıyorum.

O katliamdan sonra Kanada'ya geldiğinde aklımı kaçıracaktım. Bu kadar sorumsuzca davrandığın için sana öylesine sinirlenmiştim ki zorla da olsa uçağa bindirip İstanbul'a geri döndürürüm sandım. Fakat kalıcı olduğunu anladığımda tek yapabileceğim buraya yerleşmekti. Aklımda dönüşmek yoktu tabii. O ekstra oldu."

"Ali, ben çok üzgünüm. Aleut'takiler yüzüme vurana kadar bununla yüzleşmemiştim. Göz ardı etmek sorunu çözmüyor."

"Sana âşık olmaktan utanıyordum fakat bunu sorun olarak görmüyorum."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Ali arka cebinden çıkardığı anahtarla Ada'nın bileğindeki kelepçeleri çözdü.

Ada ayakta durmakta zorlandığı için duvara yaslandı. Kollarını ovuştururken ayaklarının dibine düşen zincirleri itti. "Artık ailen onlar mı?" dedi başını kapıya doğru eğerken.

"Beni yargılama. Önümde tek seçenek vardı."

"Günlerdir burada olduğumu biliyor muydun? Bağırışlarımı, benimle alay edişlerini ve doğmamış çocuğumu tehdit etmelerini dinledin mi?" Ali arkasını dönüp birkaç adım attı. Gidebileceği fazla mesafe yoktu zaten. Ada bekledi fakat yeterince sabırlı değildi. "Kurda dönüşmen vicdansız biri olmanı gerektirmiyor."

"Sende o etkiyi yaratmış."

"Kafayı mı yedin sen?" dedi Ada bağırarak. Ağzına dolan kanı yutarak dilini dudaklarında dolaştırdı. "Ne hakla, neye dayanarak beni burada yargılıyorsun? Ne durumda olduğumu bildiğin halde..."

"Anlamıyorsun!" Ali birden ona dönerek üzerine yürüdü. "Hiçbir fikrin yok. Görmüyorsun. Sana gelmek istemediğimi mi zannediyorsun? Seni unutmam gerekiyordu. İşe yaramayacağını bilemezdim. Yıllarca yüzünü görmememe rağmen seni hâlâ seveceğimi bilemezdim."

"Bunun için beni suçlayamazsın."

"Suçlamıyorum. Sadece anlamaya çalışmanı istiyorum. Aklından çıkman lazım ama bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Ada, yüzünü ovuşturarak kir içinde kalmış saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu insanlarla beraber olduğun için kızgınım, içinde olduğun duygular için üzgünüm, son birkaç haftadır yaşadıklarım yüzünden kafam karışık, ailemi özledim ve bebeğim için korkuyorum. Sağlıklı düşünemiyorum."

"Seni evine götüreceğim."

Ada, açık duran kapıya göz atıp ağırlık hissetmediği bileklerine baktı. Günlerin sayısını kaçırmıştı ve bileğinde kelepçe olmadan durmak yabancı bir hisse benziyordu. Başı dönünce sendeledi. Derin nefesler alarak başını yukarı kaldırdı. "Neden burada olduğumu biliyor musun? Irkalla benimle işi bittiğinde gideceğimi söylemişti fakat hiçbir görev istedikleri gibi sonlanmadı ve açıkçası beni kandırdığını sanmıştım."

"Irkalla'nın yalan söylemek için hiçbir sebebi yok. Bilgi konusunda ise yardımcı olamam," dedi omuzlarını kaldırarak. "Beni hâlâ dışarıdan biri olarak görüyorlar. Teus diyorlar hatta. Bu yapabileceğim en kötü başlangıç sanırım."

Ada elini uzatarak onu yakına çağırdı. Ali kaşlarını çatsa da yavaş adımlarla ona yaklaştı. Kendini duvardan ayıran Ada, bir zamanlar tanıdığı en dürüst adama sarıldı. Ona sinirlenmek için fazla yorgundu. Suçlu değil de kurban olduğunu görebiliyordu. Yanağını Ali'nin omzuna yaslarken ona sıkıca tutundu. "Benim hakkımda ne kadarını öğrendiğini bilmiyorum ama sana muhtemelen anlamadığın bir şey söyleyeyim. Soyum alakurtlardan geliyor. Irkların karması gibi bir şey. Her kurt ırkından bir parça yeteneğim var. Azüler gibi hisleri yansıtan aura renklerini göremiyorum. Bunun aksine hisleri kendiminmiş gibi yaşıyorum. İlk başlarda farkı anlamam zordu ama şimdi hangi hisler bana ait, hangisi garip empati yeteneğimden geliyor çözebiliyorum. Düşündüğünün aksine görüyorum, Ali, anlıyorum. Lütfen benden nefret etme."

Ali hırıltılı nefesler alırken Ada'nın ne kadar tedirgin olduğunu ve titrediğini hissedebiliyordu. Kendine karşı koyamadan kaldırdığı kollarını Ada'ya sardı. Elini sırtında dolaştırdı. "Âşık olduğumu söyledim. Elbette senden nefret etmiyorum."

Ada gülümseyerek geri çekildi. Yanaklarına düşen yaşlarını silerken bir kez daha kapıya baktı. "Sahiden gitmeme izin verecekler mi?"

"Evet. Saçında bir şey var," dedi Ali elini uzatırken.

Nefesinin kesildiğini hisseden Ada birden geri çekildi. "Saçıma dokunma," dedi refleksle. Elini başına doğru götürüp kurumuş bir yaprağı düğüm olmuş saçlarının arasından çekti. Ali tedirgin bir şekilde kollarını kaldırdığında Ada isteksizce güldü. "Fazla kirliler. Sanırım eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor," dedi.

"Öyleyse bana sarılmamalıydın. Çünkü berbat kokuyorsun. Muhtemelen yarım gün boyunca suyun altında kalmam gerekecek."

"Eğer buradan hemen çıkmazsak banyo yapmak için önce ayakta durabilecek kadar iyileşmeyi bekleyeceksin."

"Bayılacak gibi duruyorsun. Gidelim hadi."

"Seni neden en son baktığım yerde bulmak zorundayım?" dedi Deborah kapıyı açtığında.

Gavin, kafasının tepesini kaşırken gözlerini kaldırarak sevgilisine baktı. Onu her gördüğünde olduğu gibi içindeki bir düğüm gevşeyerek daha rahat nefes almasını sağladı. Bu duyguların nasıl işlediğini çözememişti fakat artık anlamak için uğraşmıyordu zaten. "Dawson'la en iyi arkadaş olduk. Dairesinde çalışmamı istedi. Duymadın mı?"

"Ateşin mi var?" Kapıyı kapatarak Gavin'in yanına oturdu. Koltuğun önündeki masaya yığılmış evraklara göz atarak elini Gavin'e uzattı. İşaret parmağını gözlerinin kenarında, yanağında,

çene çizgisinde dolaştırdı. "Yanınıza uğrayamadığım için üzgünüm. Ada'yla ilgili bir gelişme var mı?"

Gavin, Eric'in günlüğünü masanın üstüne atarak arkasına yaslandı. "Bir grubun hiç iz bırakmadan bu kadar yıl faaliyet göstermesi imkânsız. Bir şeyleri gözden kaçırdığımız kesin."

"Dawson nerede?"

"İkizlerin yanında. Oradan pek çıkmıyor. Daha doğrusu fırsatı olmuyor."

"Çocuklar iyi mi?"

"Pek değil. Huysuzlar. Doğru düzgün yemek yemiyorlar, uzun süreli uykuları yok." Saatine bakıp yanlış gördüğünü düşünerek başını pencereye doğru çevirdi. Hava neredeyse kararmak üzereydi. "Bugün çocuklarla hiç ilgilenmedim. Gidip ne yaptıklarına bakayım."

Gavin ayağa kalktığında, Deborah onun elini tutarak aşağı doğru çekti. "Merhaba ve hoşça kal öpücüğü istiyorum."

"Bu biraz uzun sürebilir. Vaktim yok."

"*Acelem var, gitmem lazım* öpücüğü öyleyse."

Gavin eğilip Deborah'ın dudaklarını öptü. Tam anlamıyla aceleci ve gitmesi gerektiğini hissettiren bir öpücük değildi. Gavin ellerini yüzünün iki yanına koyup hafifçe geri çekildi. "Uyuşturucu etkisi yaratan zehirli dişler bende, fakat senin dudaklarında da bir şey var," deyip küçük bir öpücük daha aldı.

Deborah nefesini bırakarak Gavin'in daireden ayrılışını izledi. Kapı kapandığında Dawson'a bakmak için ayağa kalktı. Bir iki adım atmıştı ki olduğu yerde durup arkasını döndü. Masanın üzerindeki fotoğraflardan bir tanesi dikkatini çekmişti. Yarım bir şekilde duran fotoğrafı kâğıdın altından çıkarıp eline aldı. "Seni orospu çocuğu," dedi fısıltıyla. Yatak odasına, oradan da çocuk odasına geçti. "Onu tanıyorum," dedi Virgil'in fotoğrafını kaldırarak.

Elindeki masal kitabına bakmayı bırakan Dawson, yavaşça ona doğru yürüdü. İkizler yeni uyumuştu. Deborah'ın heyecanı yüzünden yeniden ağlamaya başlamalarını istemiyordu. Kar-

şı dairelerine taşınan Jasmine, birkaç dakika içinde gelip nöbeti devralacaktı. "Nereden tanıyorsun?" dedi salona geçtiklerinde.

Deborah ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kollarını bağladı. "Söyleyemem. Ama gizli bir gruba bağlı olduğunu biliyorum. Kendilerine birçok farklı isimle sesleniyorlar. Tarihçiler, Miras Koruyucuları. Amaçlarını tam anlamıyla çözebildiğimi söyleyemem fakat daha çok dışlanmış, kurtların ya da büyücülerin dikkatinden uzak kişileri seçerek kendi gruplarına katıyorlar."

"Seni de mi davet ettiler?"

"Hayır," dedi Deborah bunu komik bularak. "Ben bunun için fazla güzel ve dikkat çekiciyim. Ayrıca ne kadar gürültücü olduğumu biliyorsun."

"Sonuç olarak elimizde hâlâ bir şey yok. Öyle mi?"

"Virgil'le iletişime geçmeyi deneyebilirim."

"Onu bulabilir misin?" dedi Dawson öne doğru yürürken.

"Sakin ol," dedi Deborah ellerini kaldırarak. "Tutamayacağım sözler verip seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama yemin ederim ki elimdeki tüm kozları oynayacağım, tamam mı? Sadece bilmelisin ki Virgil biraz şeydir..." dedi nasıl açıklayacağına karar veremeden. Başını iki yana yatırıp dudaklarını ısırdı. "Eğer bir Azü olduğunu bilmesem Karen'la aynı soydan geldiklerini düşünürdüm."

Dawson gözlerini kapatarak masanın kenarına yaslandı. Karen, Kaiser yönetimindeki Aleut'un işkencecisiydi. Kaiser'ın pis işlerini asla geri çevirmez, hatta bundan hoşlanırdı. Dawson'a melez olduğunu itiraf ettirmek için günler boyunca sıkılmadan uğraşmıştı. Henüz çok genç yaşlarında olan Dawson'ın midesi kan kokusundan bulanırken Karen bunu doyasıya içine çeker, her anın tadını çıkarırdı.

"Bildiğin her şeyi anlat," dedi Dawson, Virgil'in fotoğrafını avucunun içinde ezerken.

Deborah, Virgil'le olan tek görüşmenin ilgili detaylarını anlattığı sırada Gavin spor salonuna girmek üzereydi. Gözü Eva'ya

takıldığında dışarı yöneldi. Aralarında metreler olmasına rağmen kız, ağaçların orada duran kurtların arasında gözden kayboldu.

Gavin, Aleut'un girişinin açıldığını duyduğunda omzunun üzerinden baktı. Donup kalmış güvenlikçilerin yanından geçen Ada, yavaş adımlarla bahçeye girdi. Bir an durup Aleut'un görkemli ve korkutucu gotik binasına baktıktan sonra ilerlemeye devam etti. O kadar bitkin ve farklı görünüyordu ki Gavin gelenin sahiden o olduğuna inanmakta zorlandı.

Üzerinde paçaları yerleri süpüren eşofman ve büyük beden tişörtten başka bir şey yoktu. Gavin hareket etmeyi başardığında koştu. Ada'ya çarpmamak için kendini durdurdu. "Mahfer?"

"Kaç gün oldu?" dedi Ada kısık sesiyle.

"On iki." Gavin dizlerini kırarak Ada'yla göz göze gelmeye çalıştı. Bakışları buluştuğunda neredeyse boşluğa bakıyordu. En az kendisi kadar şaşkın görünen Ada, bilincini tamamen kaybetmek üzereydi. "İyisin. Sen iyisin. Buradasın."

Gavin onu tutacakken Ada kendini geri itti fakat adım atamadı. "Dokunma. Dawson'ı çağır."

"Mahfer..."

"Söylediğimi yap. Çabuk olmalısın," derken göğsü hızla yükselip alçalmaya başladı.

"Tamam tamam." Gavin oradan ayrılamayacağını bildiği için arkasına bakıp gördüğü ilk kişiyi çağırdı. Adını hatırlayamadığı öğrencilerden biri yanlarına doğru koşarken Ada'ya bakıyordu. "Dawson'a git. Acele et," dedi Gavin, çocuk tamamen yaklaşmadan. Öğrencinin adımları yavaşladığında Gavin sinirlerine hâkim olmaya çalışarak elini salladı. "Acele et dedim! Ne bekliyorsun?"

Ada kıpırdamadan gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Hatıraları pusların arasından sıyrılıyor, gerçeklik keskinleşiyordu. Hâlâ karşısında duran Gavin'in konuştuğunu görebiliyor, duyuyor fakat söylediklerini anlamıyordu. Ali'yle beraber ormanın girişine kadar geldiklerinde, Ada arabadan inmek için ısrar etmişti. Ali'nin bir kez daha yasaklı bir sınırı geçip ölüm tehlikesine bu-

laşmasını istemiyordu. İki kilometreden fazla yürümüştü ve bu, Ada'nın son enerjisiydi.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Yeniler sinirlerimi bozuyor," diye söylenerek bahçeye çıkan Dawson, önce Gavin'i, sonra da Ada'yı gördüğünde adımları yavaşladı. Bakışları karısıyla buluştuğunda tek düşünebildiği onun burada olduğuydu. Nasılını, nedenini umursamadan saniyeler içerisinde yanına gitti. "Ada..."

"Önce ben," dedi Ada gözlerini hafifçe kapayıp açarken. "Çocuklar iyi mi?" Dawson sadece başını sallayabildi. Çocuklar iyiydi, artık daha iyi olacaklardı. Ada rahatlarken göğsünün gevşediğini hissetti. "Birazdan bilincimi kaybedeceğim ve sanıyorum ki bir süre boyunca öyle kalacağım. Ama bu olmadan önce beni ayakta görmeni istedim. İyi olduğumu bilmen için. Şimdi gözlerimi kapatacağım, korkmaman gerekiyor."

Dawson şaşkın bir halde dudaklarını araladı. Karısı öylesine hassas ve kırılgan görünüyordu ki dokunmaya çekindi. Ellerini uzattı ve Ada'yı yavaşça kollarına aldı. Artık onu tutan biri olduğu için ayakta durmak zorunda olmadığını hisseden Ada karanlığa sürüklendi. Daha gözleri kapanırken etrafına dair her şeyi kaybetti. Dawson hızlı davranarak Ada'yı kucağına aldı.

16

Ada, yeniden evinde olmanın verdiği huzurla saatlerce uyumuştu. Arada bir uyandığında yanında her zaman farklı birini gördü. Peratha, Hilary, Murat, Stone, Deborah, Felicia, Teo... Onlarla bir iki dakika konuşabiliyor ya da konuşamıyordu. Çok uzun uyanık kalamadan tekrar gözlerini kapatıyordu. Her defasında arkadaşlarını görmesine rağmen değişmeyen tek şey Dawson'ın yanı başında durmasıydı. Elindeki sıcaklığı hiç kaybolmuyordu.

Ertesi gün sakin bir öğleden sonra tekrar uyandı ve bu sefer bilinci her zamankinden daha yerindeydi. Elinin üstündeki iğneye bakıp serum hortumunun gittiği yeri gözleriyle takip etti. Kaşları çatılırken nerede olduğunu anlamak için etrafına baktı. "Neden dairemizde değiliz?"

Pencerenin orada duran Dawson, Ada'nın sesini duyarak döndü. Yanına gidip parmaklarını tuttu. "Rachell senin bir süreliğine burada kalmanı istedi."

"Revirdeyim, Dawson. İnsan gibi." Elini kaldırarak serumu gösterdi. "Bunu nasıl yaptınız? Kurtlara serum takılamadığını zannediyordum."

"İğne gümüşten. Çok fazla susuz kalmışsın." Dawson öne doğru eğilip yüzlerini yaklaştırdı. Onun burada olduğuna inanamıyormuş gibi şaşkındı. Saatler geçmesine rağmen üstelik. Hiçbir kazançları, zaferleri öylece ellerine verilmemişti. Ada'nın bir anda burada olması hem muhteşem hem de korkunçtu. Ada sürekli etrafına bakınarak derin nefesler alırken, Dawson da onu izliyordu. "Benimle konuşacak mısın?"

"Burada kalmak istemiyorum."

"Sadece bir süreliğine."

"Ben iyiyim."

Ada kalkmayı denediğinde, Dawson açık konuşmak zorunda kaldı. "Sen iyisin ama bebek değil." Ada, yatağın kenarında oturmuşken nefesini tutarak bekledi. Ayaklarını yavaşça yukarı alıp yeniden uzandı. Dawson onun üzerindeki örtüyü düzeltti. Kirli kıyafetlerini çıkarıp yenilerini giydirmişti. Ada için bunun yeterli olmayacağını bilmesine rağmen şimdilik idare etmesi gerekiyordu. "Rachell, bebeğe giden kan akışının zayıf olduğunu düşünüyor. Kalp atışları normalin biraz altında. Fiziksel ve ruhsal olarak yıprandın. Çabuk toparlayacağına inanıyorum. Buna hiç şüphem yok ama bebeğimiz için biraz daha sabırlı olur musun?"

Ada tavanı izlerken dişlerini sıkıyordu. Suyun ondan her uzaklaştırılışını, yiyemediği berbat yemekleri ve Virgil'in sorgu yöntemlerini hatırlayarak irkildi. Önemsiz olduğunu düşündüğü her şey bebeğine zarar vermişti. "Ne bulabildiniz?" diye sordu.

"Çok az şey. İçlerinde olan sendin. Muhtemelen bizden daha fazlasını biliyorsundur."

Elini alnına koyarak gözlerini kapatan Ada bir süreliğine sessiz kaldı. "İsimler," dedi daha sonra. Yan dönüp serum takılmış elini Dawson'a doğru uzattı. Dawson onun elini tutup avucunu öptü. "Burada mısın?" dedi Ada.

"Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle." Saçlarına dokunup yüzünden uzaklaştırdı. "İsimler dedin."

Ada ona bakıyor fakat söylemesi gerekenden çok farklı şeyler düşünüyordu. İsimlerden bahsedecekti. Yakalayabildiği en net şeyler bunlardı. "Çocuklar iyi, değil mi?"

"Evet. Evet, söyledim sana."

"Onları çok özledim."

"Onlar da seni özlediler." Ada'nın gözleri Dawson'ın arkasındaki masaya doğru kaydı. Cam sürahi ve yanındaki bardağa bakıyordu. Dawson onun nereye odaklandığını görmek için döndü. Birden kalkıp bardağa su doldurarak ona uzattı. Oturmasına yardım edip yastıklarını düzeltti. Ada suyun tamamını içip parmaklarını dudaklarında kaydırdı. Dawson, onun alnını öperek bardağı yeniden doldurarak baş ucuna bıraktı. "Biraz daha uyumak ister misin?"

"Ben yokken ne oldu?"

"Nasıl?"

"Öğrencilerim bile geldi, Dawson. İsmini hatırlamakta zorlandığım bir kız nasıl olduğumu sordu. Eva mıydı?"

"Evet. Sen kaçırılmadan önce buraya gelmişti, hatırladın mı?"

Ada başını salladı fakat umursadığı şey bu değildi. "Herkes buraya gelip giderken Gavin neden gelmedi?"

"Yoğun olduğunu biliyorsun. Belki de uyuduğun sırada..."

"Kavga etmek için fazla yorgunum, Dawson. Ne olduğunu söyle."

Dawson arkasına yaslanırken elini saçlarının arkasına kaydırarak kafasını kaşıdı. "Keşke sana söyleyebilecek gerçek bir şeyim olsaydı. Sen buraya geldiğinden beri Gavin'i görmedim."

"Ne yaptın?"

"Ben mi?"

"Edd'i öldürdüğü mü ortaya çıktı?" dedi Ada doğrulurken. Bacaklarını çaprazlayarak yastığın kenarına takılan serum hortumunu çekiştirdi. Ufak bir iğneyle bile olsa bir şeye bağlı olmak hoşuna gitmiyordu. Elinin üstündeki bandı söküp iğneyi yerinden çıkardı. "Zindana atılmadı, değil mi?"

"Bilmiyorum. İkizlere bakmak haricinde buradan çıkmadım ki," dedi Dawson omuzlarını silkerek. Ada'nın elinin üstündeki kan damlasını sildi. Dawson, onun Aleut'un içinde koşturmasını istemediğinden aceleyle bir çözüm önerdi. "Gidip onu getireceğim, tamam mı? Gerekirse mecbur bırakırım."

"Bundan hoşlanmıyormuş gibi davranma. Gavin'i zorlamaya bayılırsın."

"Hiç değilse bunu sesli söylemeyecek kadar hassasım."

Ada gülerek başını iki yana salladı. "Evet, İhtiyar. Sen tanıdığım en hassas adamsın."

Dawson, Ada'nın bileklerindeki morluklara dokunurken tüy kadar hafif hissettiriyordu. "Montreal'de seni bulduğumuz gece Gavin'le kavga ettik. Ondan sonraki birkaç gün boyunca da. Seni takip etmemiz gerektiğini düşünüyordu fakat onları geri dönmek için zorladım," derken Ada'ya bakmadan konuşuyordu. "Dolunaydan önce seni bulacağıma öyle emindim ki başka bir seçeneği düşünmedim bile. Hamileliğini sakladığım için de üzgünüm."

"Neden yaptığını anlıyorum. Başka şartlar altında öğrenmeyi tercih ederdim ama yine de kendim keşfettim. Korkutucu ve mucizeviydi." Ada, diğer elini uzatarak Dawson'ın yüzüne dokundu. Yanağını okşayıp parmaklarını çenesine doğru kaydırdı. "Doğru olanı yapmışsın, Dawson. Sana kızmadım."

"Hamileler için dolunay başlı başına sorunken bunu kilitli halde geçirdin."

Ada öne eğilip hemen sonra geri çekildi. "Seni öpmek ve sarılmak istiyorum ama öncesinde banyo yapmalıyım. Biraz kokuyorum."

"Biraz mı?" diye mırıldandı Dawson gözlerini kısarak. Ada onu omzuna vurarak uzaklaştırdı. Dawson, Ada'nın dudakları ve yanaklarına öpücükler bırakıp yanına oturdu. Ada göğsüne yaslandığında, Dawson saçlarını okşayıp elini sırtında dolaştırdı. "Daha kötü şeyler yaşadın, maalesef onlardan da kötülerini yaşayacaksın ama ne olursa olsun geçtiğimiz iki hafta hakkında konuşman gerekiyor. Benimle ya da herhangi biriyle."

"Bildiklerimi anlatırım," dedi Ada, Dawson'ın beline sarılırken.

"İstihbarattan bahsetmiyorum, Tüysüz. Bunu raporlarla da yapabilirsin."

Ada'nın gözleri yeniden kapanırken Dawson'ın sıcaklığı onu tertemiz bir yere götürüyordu. Huzur dolu ve sakin bir kaçamağa. "Burada mısın?" dedi Ada fısıltıyla.

Dawson güçlükle yutkundu. Ada'yı daha yakınına çekip çenesini başının üstüne koydu. "Buradayım. Yanındayım," dedi Ada'nın çoktan uyuduğunu bilmesine rağmen.

Mutluluğu neyin gölgeleyeceğini böylece görmüştü. Ada'nın geri dönmesi, Dawson'ın intikamı için yeterince zaman kazanabileceği anlamına geliyordu. Kimse karısını kaçırıp sonrasında bir lütufmuş gibi bunu unutmasını bekleyemezdi. Onlara yaşattıkları iki haftanın hayatlarını nasıl değiştirdiklerini henüz bilmiyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde yatak odasından çıkan Deborah, Gavin'in nerede olduğunu merak ediyordu. Gece boyunca yanına gelmemişti, hatta tüm gün görüşmemişlerdi. Saçlarını toplayarak salona geçtiğinde aklında yeni sorular vardı. "Ne arıyorsun burada?"

Odasında oturuyormuşçasına rahat görünen Aliz, başını yana eğerek Deborah'ın üzerindekileri inceledi. Uzun tişörtten oluşan

pijamasına gülümsedi. "Remus'tayken daha iyi görünüyordun. Kendini kaybetmiş gibisin, Debby."

Deborah kollarını bağlayarak ayağını yere vurdu. "Seninle beraber çalışmayacağım, Aliz. Bu tavırlarınla mümkün değil."

"İyi tarafından bak. Kardeşinle de çalışıyor olabilirdim. Ne kadar sevecen olduğumu bilirsin. Ağzımdan seninle ilgili tuhaf şeyler çıkabilirdi."

"Buraya sosyalleşmeye gelmedin. Edd'in cinayetini araştırıyorum fakat sorumluluk Dawson'da. Sadece Ada'yı bulana kadar başa geçtim, hepsi bu."

"Açık konuşacağım," dedi Aliz arkasına yaslanırken. Bacak bacak üstüne atıp ellerini dizlerine yasladı. Beyaz pantolon ve tül ile dantel karışımından oluşan bir bluz giymişti. Saçları mermer rengi tenine uyum sağlayacak kadar açık bir sarıydı. "Bu araştırmada olmanı sağlıklı bulmuyorum. Dawson'ın da öyle. Şüpheli listesinde Gavin ve Ada, ilk iki sıradalar."

"Dawson ve Gavin'in ilk iki sırada olduğunu sanıyordum."

"Kimden duydun bunu? Sheila'dan mı?" Edd'in cinayetini çözmek için gelen Tarafsız Sheila durumu olduğundan biraz daha farklı ele alıyordu. Edd'i öldürebilecek kişileri listeleyip sonrasında alakalarını çözmeye çalışıyordu. Buradakileri tanımadığı için önünde daha uzun bir yol vardı. "Remus ve Aleutlar *birleştiği* için Tarafsızlar Sheila'yı göndermeyi uygun buldular fakat onlar bizim sistemimizi bilmiyor, bizi tanımıyorlar."

"Sense bunun için en iyi seçeneksin, öyle mi?"

"Beni dinle." Aliz ayağa kalkarak Deborah'ın önüne yürüdü. Topuklu çizmeleri sayesinde Deborah'la aynı boya gelebiliyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup çenesini yukarı kaldırdı. "Edd'in varlığı ya da yokluğu hayatımda önemsiz bir detay. Buradayım çünkü Aleut sınırlarında bir Remus öldürüldü. İntikam alınmalı."

"Adalet için geldin sanıyordum."

Aliz bunu komik bularak güldü. "Mahkeme falan olacaktır elbette ama ikimiz de biliyoruz ki Edd'i öldüren her kimse Lanston en ağır cezayı almasını sağlayacaktır. İttifakı ancak bu şekilde devam ettirebiliriz. Ve sana dostça bir uyarıda bulunuyorum. Beraber geçirdiğimiz yıllar hatırına."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Edd'i öldüreni açığa çıkaran sen olma. Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bildiğin bir şey mi var?" Deborah dudaklarını ısırarak bekledi. Aliz uyarıda bulunmayı ya da birine ipucu vermeyi sevmezdi. Bu onun çalışma yöntemi değildi.

"Bildiklerimle değil, edindiğim tecrübeyle konuşuyorum. Duygusal yıkım ve krizlerinizi önemsediğimden de değil. İşin içine hayal kırıklığı girdiğinde ortalık daha da karışıyor."

"Evrak işi yapmamak için mi beni uyarıyorsun?"

"Evet," dedi Aliz bunu anlamasının neden bu kadar zor olduğunu kavrayamadan. "Dawson'la çalışmak ilk tercihim olmaz. Beni tanıyorsun, son tercihim bile bu olmaz ama kabul etmelisin ki Dawson bu işleri daha iyi yapıyor. İkiniz de araştırma yapıyor ve insanlarınızı iyi tanıyorsunuz fakat Dawson onlarla ilgili beklentiye girmiyor. Herhangi birinin en berbat şeyi yaptığını bile görse buna şaşırmıyor. Çünkü doğru teşvike ve mükemmel şartlara sahip olduğunda herkes her şeyi yapabilir."

Deborah, konuşmanın gittiği noktadan rahatsız olarak geri çekildi. "Dawson'ı neden bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Rakibimi tanımak benim görevim. Sonuçta aynı mevkideyiz."

"Sana güvendiğimi söyleyemem fakat daha önce de belirttiğim gibi geçici süreliğine araştırmanın başındaydım. Ada artık burada olduğuna göre Dawson kaldığı yerden devam edecektir."

"Güzel. Umarım bir an önce bitiririz. Dionne bu konuda fazla takıntılı. Olayı çözmeden dönmeme izin vermeyecek." Aliz daha

fazla uzatmak istemeden kapıya doğru yürüdü. Elini kapı koluna atmıştı ki çıkmadan önce yeniden Deborah'a baktı. "Şu yeni kız, Eva'ydı, değil mi? Onunla ilgili planın nedir?"

"Kesinlikle senin dâhil olmayacağın bir şey. Sen de Doktor da onu aklınıza dahi getirmeyin," dedi Deborah gözlerinin renginin değiştiğini hissederken. Aliz ve Leone'un neler planladığını hâlâ kimse tam olarak anlayabilmiş değildi ve kimse sebep oldukları şeyleri kanıtlayamıyordu fakat Deborah onların ne kadar derinde olduğunu anlayabiliyordu. Özel yetenekler barındıran kurtlara ilgileri vardı. Yetenekleri ve doğuştan gelen özellikleri birer kokuymuş gibi küçük şişelere doldurup Remus kurtlarına dağıtmak istiyorlardı. Bundan sadece Creon'a bahsetmişlerdi ve Creon, bununla ne yapacağını bilmiyordu.

"Sadece sordum," dedi Aliz somurtarak. Deborah'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden daireden ayrıldı.

17

Ada, gündüz olmasına rağmen az ışık aldığı için loş olan revir odasında gözlerini açtı. Uyuduğu sırada odasına geri dönmüş olmayı ummuştu fakat Rachell de Dawson da inatçıydı. Çocuklarını gördüğü zaman Ada'nın sakin davranmayacağını biliyorlardı. Aynı şekilde ikizlerin de öyle. Bu yüzden önce karnındaki bebeğin sağlığının biraz daha düzelmesini bekliyorlardı.

Suya uzanmak için yan döndüğünde Gavin'i gördü. Yatağından metrelerce uzakta bir sandalyede oturuyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, sıkıcı bir ifadeyle Ada'yı izliyordu. Ada dirseğinin üzerinde yükselerek bardağa uzandı. Dawson'ın onun için doldurmuş olduğu suyun tamamını içip boş bardağı yerine bıraktı. Yastıklarını dikleştirerek sırtını yasladı. "Seni görmeyi umuyordum. Geldiğinde uyandırsaydın keşke."

"Yeni geldim," dedi Gavin, dakikalardır orada oturmasına rağmen. Dawson onu bulduğunda Gavin zindanlarda dolaşıyordu. Ada'nın yanına gitmesi gerektiğini söylediğinde itiraz etme-

miş fakat hemen de gitmemişti. Biraz daha oyalandıktan sonra her şeyi geciktirmeyi bırakarak revirin yoluna girmişti.

"Pişman mısın?" dedi Ada tırnaklarıyla oynarken. Gözlerini Gavin'den ayıramıyordu. İkisi de öylesine gergindi ki aralarındaki hava katı ve mümkün olduğunca enerji yüklüydü.

"Ne için?"

"Beni sıradaki eğitmen yaptığın ve dört öğrencinin sorumluluğunu verdiğin için. Gavin." Birden doğrularak ona doğru döndü. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı fakat ayağa kalkmadı. Her ne kadar burada durmaktan sıkılsa da bebeğini yaşatmak için kalan tüm hamileliğini bu yatakta geçirebilirdi. "Kaçmayı denemedim. Bunu istedim fakat Irkalla'nın anlaşmasına uymak zorundaydım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm..."

Gavin kaşlarını çattı fakat bir şey söylemedi. Duymayı beklediği sözler kesinlikle bu değildi. Ada yeniden bardağa uzanıp doldurması için Gavin'e uzattı. Hemen yanındaki sürahiyi alarak ayağa kalkan Gavin, Ada'nın bardağını doldurarak geri çekildi.

"Irkalla bana tuhaf şeyler hissettiriyordu," dedi Ada suyu bitirdikten sonra. Titreyen parmaklarını dudaklarının üstünde kaydırdı. "O yakınlardayken tek istediğim bir köşeye çekilip uyumaktı. İçimdeki her şeyi öldürüyordu. Ne amaçladığını, benden ne istediğini asla anlayamadım fakat tek umudum bir an önce benimle olan işinin bitmesiydi."

"Bitti mi peki?" Gavin yakındaki diğer sandalyeyi çekerek yavaşça oturdu.

"Bilmiyorum," dedi Ada omuzlarını kaldırarak. "Bana ne kadar kızgınsın?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Gavin, orada ölü gibiydim. Beni bağladılar, bir şeyler yaptırdılar, sonra da anlamadığım şeyleri söylemem için işkence ettiler. Her şey öylesine kopuk ve birbirinden alakasız ki. Yıllardır aldığım eğitimlerin hiçbir anlamı yoktu. İnsan halimden bile daha zayıftım."

Gavin öne eğilerek ellerini Ada'nın iki yanına, yatağın kenarına bastırdı. Durum ikisi açısından da karmaşık bir hal almıştı. "Mahfer, yanına gelmememin sebebi sana kızgın olmam değil, utanmam. Aleut'un güvenliğinden ben sorumluyum ve sen kendi dairenden kaçırıldın. Sana ulaştık, yan yanaydık fakat istihbaratımız o kadar azdı ki hiçbir şey yapamadık. Özür dilemesi gereken sen değilsin."

"Irkalla'dan bahsediyoruz. Buna nasıl bir önlem alacaktın ki?"

"Madem bana kızgın değilsin, beni suçlamıyorsun, neden Aleut'a geldiğinde sana yardım etmeme izin vermedin?"

Ada, Aleut'un kapılarından girdiği anı hatırlamak için kendini biraz zorlaması gerekti. Dawson'ı görmeden önce Gavin karşısındaydı. Ona dokunmamasını ve Dawson'ı çağırmasını söylemişti. Dışarıdan bakıldığında ne kadar yanlış anlaşılacağını düşünmemişti. "Gavin, ben..." Dudaklarını ıslatarak başını salladı. "Söylediğim şeyin seninle bir alakası yoktu. Beni tuttuğun an kendimi bırakacağımı biliyordum fakat ondan önce Dawson'ı görmek zorundaydım. Eğer Dawson beni baygın bir halde görseydi çıldırırdı. Sadece korkmasın istedim. İyi olduğumu anlasın istedim."

"Bana kızdığından ya da beni suçladığından değil mi?"

"Hayır," dedi Ada gülümseyerek.

Gavin nefesini bırakırken geri yaslandı. "Orada neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Biraz daha sonra," dedi Ada başını sallayıp. "Hilary'den bahset. Dolunayı nasıl geçti?"

"Tahminimizden daha iyi. Yıprandı fakat toparlıyor. Murat onu sanatoryuma götürmek için ısrar etti. Hilary de kabul etti fakat öncesinde sen gelene kadar beklemek istedi." Aralarında bir süreliğine sessizlik olurken Gavin, Ada'ya bakmaya devam ediyordu. Odayı dolduran devasa bir soru işareti vardı. "Neler oldu?" dedi en sonunda.

"Henüz bunu konuşmak istemiyorum," dedi Ada. "Çocukları anlat. Bensiz ne yaptılar? Lenora huysuzluk yapıyor mu? Lyon'un yemeklerini yedirmek için arkasından koşmayı bırakmadılar, değil mi?"

"Sadece iki haftadır yoktun. Neredeyse fark etmedik bile. Biraz abartıyor musun?"

Ada birden ağzını açtı ama bir şey söylemeden geri çekildi. Ellerini uzatarak Gavin'in yüzünü tuttu. "Seni sahiden özledim," deyip ona kısaca sarıldı. Gözü kapıya gidip duruyordu fakat bunu belli etmemeye çalıştı. Ayaklarını ileri geri sallarken dudaklarını kıvırdı. "Hamile olduğumu bildiğin halde beni eğitmen yaptın."

"Hamilesin. Kötürüm kalmadın sonuçta."

"Bu motivasyon anlayışını hiçbir yerde bulamıyorum. Teşekkürler, Gavin."

"Kapıya bakmayı kes. Gidip kocanı bulurum," dedi ayağa kalkarak.

Ada, onun bileğini tutup yüzüne bakmasını sağladı. "Dawson'la arana giren şey ben olmak istemezdim. Montreal'a geldiğiniz akşam ve sonrasında yaşadığınız tartışmayı bana anlattı."

"Her şey yolunda." Gavin eğilip onu başından öptü. "Biraz daha dinlen. Desteğine ihtiyacım olacak."

Gavin çıktıktan sonra revire ilk gelen Rachell olmuştu. Bu Ada'yı, Dawson'ı görmüş kadar rahatlattı. "Bulunduğum koşullardan dolayı bebeğin kötü etkilenmiş olabileceğini anlıyorum ama şimdi iyi, değil mi? Dawson'a anlatmakta zorlanıyorum, eğer hâlâ burada kalmaya ihtiyacım varsa kalırım ama fiziksel olarak bir sorun olmadığını hissediyorum."

"Pekâlâ, Dawson korkağın teki." Rachell iç geçirerek Gavin'in kalktığı sandalyeye oturdu. Kolunu sandalyenin üst kısmına koyup yan döndü. Ada, Rachell'deki huzursuzluğu fark etmesine rağmen gülümsemesi her şeyin sahiden yolunda olduğunu düşündürüyordu. "Ailelerde aynı anne ve babadan kardeşler pek yay-

gın değildir. İki kardeşten fazlası ise çok nadirdir ya da Lanston ve Peratha gibi farklı annelerdendir. Bunun tek sebebi hamilelik ve doğum sürecinin zorluğundan kaynaklanmıyor. Annesinin hamile olduğunu hisseden çocuklar biraz... huysuzlanabiliyor."

"Durumu hafiflettiğini düşünüyorum," dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"Tamam, vahşileşiyorlar diyelim. İstediğin adı verebilirsin. Lyon da Lenora da kıskanç ve bölgesini korumayı seven çocuklardan. Buna öyle ya da böyle başlayacaklardı fakat doğduklarından beri böyleler."

"Kardeş kavramına yabancı değiller."

"Aynı anda doğup anne ve babalarını aynı şartlarda paylaşmaya başladılar. Yeni bir bebek ilginin ona yoğunlaşması demek. Kokunu farklı bulacaklar ve bundan kesinlikle hoşlanmayacaklar. Karnındaki bebek güçlenene kadar ikizlerin yanına gitmeni istemedim çünkü bebeğin zayıf olması, Lyon ve Lenora'nın av içgüdüsünü besleyecek. Ortadan kaldırmak istedikleri şeyin hassaslığı onları kızıştıracak."

"Söylediklerin pek anlamlı gelmiyor," dedi Ada inanmak istemeden. "Bebeğimde bir sorun yok öyleyse. Beni burada tutmanızın tek sebebi ikizler mi?"

"Son birkaç saattir öyle."

"Güzel." Ada üzerindeki örtüleri atarak ayağa kalktı. Rachell'in önüne çıkmasına aldırmadan artık ona gittikçe daha küçük görünen revirden ayrıldı. Ada, Rachell'in arkasından geldiğini duyduğunda sinirlenmemeye çalıştı. "İkizleri benim gibi tanımıyorsunuz. Lyon zeki ve hisleri güçlü, Lenora ise biraz agresif fakat kardeşi için benimle kavga eder, onun yüzünden değil."

"Kıskançlık ve rekabet çocukları bile etkiler, Ada. Mantıklı düşünmek zorundasın."

"İki haftadır çocuklarımı görmedim. Akıl vermeyi bırakın!" Merdivenleri döndüğünde Peratha'yla burun buruna geldi. Konuşmasına fırsat vermeden parmağını kaldırdı. "Sakın o havasız

yere geri dönmemi söyleme. Bir yerden kurtulup başka yere kapanmak istemiyorum."

"Sadece seni görmek istemiştim." Ada etrafından dolaşıp merdivenleri çıkmaya başladığında Peratha, Rachell'e bundan sonrasını halledebileceğini söyledi. Eteklerini toparlayarak Ada'nın adımlarına yetişti. "Bir şeye ihtiyacın varsa yardım edebilirim."

"Dawson'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Pek de mutlu olmadığı birkaç şey yapmak zorunda." Ada ona baktığında, Peratha kendisinin de mutlu olmadığı şeyler yaptığını düşündü. Dawson'la arasına girmeye çalıştığı ilk zamanların aksine Peratha şu anda tam tersini yapabilmeyi umuyordu. "Edd'in ölümünü araştırmak için gelen Aliz hâlâ burada ve suçlu bulunana kadar da gitmeyecek. Dawson görevini geçici bir süreliğine Deborah'a devretmişti. Şimdi sen geri döndüğün için artık çalışmaya kaldığı yerden devam edebilir ve bu durumda Aliz'le ortak olmayı öğrenmek zorunda."

"Dawson sinirden delirmiş haldedir."

"Evet, biraz. Yardım etmek ister misin?"

"Aliz konusunda mı? Mümkün değil. Umarım işin sonunda Aliz ağlayarak kaçar." Ada daha fazla vakit kaybetmek istemeden, başka bir şeyle ilgilenmeden direkt odasına çıktı. Salonu toparlamakla uğraşan Jasmine'e aldırmadan yatak odasına, oradan da çocuk odasına geçti. Lenora oyuncaklarının arasında kaybolmuşken, Lyon yatağına tırmanmaya çalışıyordu. En yakınında olduğu için Lenora'nın yanına eğilip onu kucakladı. Annelerini gören ikizler heyecanlanarak çığlık atmaya başladılar. "Nasıl da büyümüşsünüz," dedi Ada, Lyon'a da sarılırken. İkisi de oldukları yerde zıplarken Ada ellerini tutarak dizlerinin üstüne kalktı. "Beni unutmadınız, değil mi? Harika görünüyorsunuz. Kızmayın ama babanızın sizi ihmal edeceğinden korkmuştum. Ama o da sizin gibi harika."

"Arkanda olduğumu hissettin ve söylediklerini toparlayamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Ada dudaklarını kıvırarak omzunun üzerinden baktı. "Geldiğini fark etmedim bile," dedi sessizce. Lenora annesinin yüzünü tutup kendine çevirdiğinde, Ada çenesini acıtacak kadar geniş gülümsedi. "Tüm ilgim sizin üzerinizde, affedersiniz," dedi. Lyon'un saçlarını düzeltip Lenora'nın elinin üstünü öptü. Kızının tişört kolunu hafifçe yukarı çekip morluk var mı diye kontrol etti. "Artık kendini yaralamıyor sanırım."

"Buna fırsatı olmadı." Dawson, cam kenarına yaslanarak kollarını bağladı. "Sen gittiğinden beri dışarı çıkmadılar ya da Lyon'dan başka kimseyle oynamadı."

Lenora ilk defa babası varken annesinin kucağında duruyordu. Lyon da omzuna yaslanmış, Ada'nın tişörtüne tutunmuştu. "Çocuğunu şekerlerin arasında yakalamış sorumlu baba gibi bakma. Revirde daha fazla duramadım." Yüzünde dolaşan Lenora'nın elini tutup avucunu öptü.

"Bu şekilde tepki vermeleri sadece şanstı," dedi Dawson ikizleri kastederek.

"Hayır, artı ve eksileri tartılmış bir ilerlemeydi."

"Keyfim fazla yerinde, bu yüzden seninle tartışmayacağım." Dawson olduğu yerden doğrularak kapıya yürüdü. "Çocuklarla arayı kapattığında konuşmamız gereken şeyler var. Acele etme, birkaç saate dönmüş olurum."

Yalnız kaldıklarında Ada yeniden çocuklarına baktı. "Keyfi yerinde olsun ya da olmasın emir vermekten hoşlanıyor." Ada onların hem heyecanlı hem de yorgun olduklarını görebiliyordu. Lyon'un gözleri çoktan yarıya kapanmıştı. Birazdan uyuyakalacak olmasına rağmen hâlâ Ada'ya sımsıkı tutunuyordu. Lenora ise dizine oturup göğsüne yaslanmıştı. Ada onlarla daha fazla vakit geçirmek istese de uykuya daha fazla direneceklerini sanmıyordu. İkizleri uyuttuktan sonra bir süre daha yanlarında kaldı. Irkalla'nın çocuklarına yönelttiği tehditleri unutamıyordu ve bir gün biliyordu ki artık onları daha fazla göremeyecekti. İstediği zaman sarılamayacak, öpemeyecek ya da kapıyı açtığında orada

bulamayacaktı. Fakat bunların hepsi büyümelerinin getirdiği bir sonuç olmalıydı. Canı sıkılmış bir cadının heyecan arayışı değil.

Çocuk odasının kapısını açık bırakarak banyoya geçti. Kıyafetlerinin tamamını çıkardı. Suyun altında dururken vücudundaki tek izin bileklerinde olduğunu fark etti. Solgun lekelere dönüşmelerine rağmen avlanıp düzgün bir şekilde beslenemediği için hâlâ oradaydılar. Çıktığı her savaş, kavga ya da basit bir antrenman sonrası üzerindeki kirler arınana kadar suyun altında kalmaya alışkındı. Suyun rengi berraklaşana kadar kendini temizlemeye devam ederdi. Fakat şimdi dakikalar sonra suyun rengi açılmışken hâlâ banyodan çıkamıyordu. Başını yukarı kaldırıp suyun yüzüne çarpmasını hissetti. Virgil'in su işkencesinin zararsız bir kopyası gibiydi. Ali'nin babası. Onu dönüştüren adam.

Ada birden geri çekilerek suyu kapattı. Savurduğu tehditleri tutması gerekirdi. Bu kurtlar arasında öğrendiği ilk kuraldı. Yapamayacağın bir şeyi söylemek veya söylediğin şeyi yapmamak alay konusuna dönüşürdü ve bu da zayıflık demekti. Ada'nın çok önce arkasında bıraktığı bir özellikti. Sırf egosunu ve itibarını kurtarmak için Ali'yi öldüremezdi. Diğer yandan ağzından çıkan sözler ve davranışları onu hayatta tutan şeydi. En ufak bir açıklık, yumuşak nokta, onu hedef yapmaya yeterdi.

Eline geçen ilk havluyu alıp vücuduna doladı. Lavabonun kenarına koyduğu yüzüğü yeniden parmağına taktı. Normalde tam otururken şimdi biraz bol geliyordu. Kolunu aşağıya eğip salladığında yüzük, parmağından kayarak çıktı.

"Tam da ihtiyacım olan şey," diye söylendi Ada çekmeceleri açıp kapatırken. Yüzüğü avucunda tutup yatak odasına girdi. Birkaç takısının olduğu deri kutuyu bulup yatağın kenarına oturdu. Uzun zinciri bulduğunda yüzüğü geçirip boynuna taktı. Kıyafetlerini karıştırarak kot pantolonla rahat bir tişört seçti.

Takı kutusunu yerine koyarken arkada kalmış başka bir kutu dikkatini çekti. Ne olduğunu anladığında nefesini tutarak eline aldı. Masaya oturup titreyen elleriyle kapağını kaldırdı. Ali'nin

öldüğünü sandıkları akşam Dawson'ın getirdiği şeyler ve Ada'nın kaldırdığı bazı anılar vardı. Bitmemiş bir mektup, Kerim'e ait parfüm, nişan yüzüğü ve birkaç fotoğraf. Ada bunları hâlâ sakladığını unutmuştu. Parfümü kenara koyup fotoğrafları aldı. Ali'nin Boston'a ziyarete her gelişinde çekildikleri fotoğraflardı. Bazılarında sadece Ali ve Kerim vardı.

"Güzel bir sessizlik," dedi Dawson daireye girdiğinde. Cebinden çıkardığı telefonu ve katlanmış kâğıtları masanın üstüne attı. Ada'nın baktığı şeyleri gördüğünde duraksadı.

"Sandığın gibi değil," dedi Ada, her şeyi kutunun içine koyup kapatırken.

"Eski nişanlının anılarını sakladığını ve onlara baktığını sanıyorum."

Ada olduğu yerde dönerek kolunu sandalyenin arkasına yasladı. "Aliz'le nasıl geçti? Edd'in ölümü hakkında hâlâ takıntılılar mı?"

Dawson parmaklarıyla Ada'nın kapattığı kutuya vurup yanından geçti. Dolabı açıp toprak ve kar lekeleriyle kaplı tişörtünü temiziyle değiştirdi. "Sadece o değil. Tarafsızlar bu ittifakın derinlerinde yer almak istiyor. Bu yüzden Sheila suçluyu bulana kadar Aleut'tan ayrılmayacak. Herkesin intikam duygusunu besleyecek bir çözüm bulmamız lazım, yoksa Gavin'i sadece öldürmeyecekler, onu asabilirler."

"Kararlarını etkileyebilirsin, değil mi?"

"Ben sadece açığa çıkardığım ya da üzerinde ufak müdahalelerde bulunduğum kanıtları sunar, verilen kararı uygularım. Kanıtlar Gavin'den yana değil ve onu asmak istemiyorum." Dawson boynunu ovuşturarak elini dolaba yasladı. "Olayın detaylarını bilmek bana yardım ederdi fakat Gavin bu konuda konuşmuyor bile. Sanki kurtulmak istemiyor gibi."

"Kurtulmak istiyor," dedi Ada ayağa kalkarken. "Yaptığı şeyden pişman olmayabilir ve belli ki sebeplerin açığa çıkmasını da tercih etmiyor ama ölmek gibi bir derdi yok."

"Söylediklerini duyuyor musun?" Dawson daha kendi içlerinde bile olayı çözememişken Lanston'ı ve diğer liderleri nasıl ikna edeceğini düşündü. "Yargılamada ne söyleyeceğim? *Gavin sorumluluğundaki bir çocuğu öldürdü, pişman değil ve sebeplerini de açıklamak istemiyor* mu? Eğer böyle bir savunma yaparsam hem Gavin kaybeder hem de ben. Bir avuç ahmak gibi görüneceğimizi hesaba katmıyorum bile."

"Ne demek istediğini anlıyorum..."

"Hiç sanmıyorum," dedi Dawson başını sallayarak. "Lanston bana daha demin cinayeti çözmek için iki haftam olduğunu söyledi. Yoksa tüm yetkiyi Remuslara bırakacak. Gavin için daha kötüsü olamaz."

"Keyfinin yerinde olduğunu söylemiştin bir de," dedi Ada ellerini havaya kaldırırken.

"Kişisel anlamda evet. Ama bunu çözmek zorundayım. Şimdiye kadar sonuçlandırmadığım hiçbir araştırmam olmamıştı. Sanırım suçluları pek de önemsemediğimdendi. Şimdi suçluyu önemsiyor, kurbanda sorun arıyorum. Pek alışkın olmadığım bir yöntem."

"Beraber çözeceğiz, tamam mı? Bir yolunu buluruz. Gavin işlerin biraz daha ciddileştiğini anladığında konuşmayı kabul edecektir. Yayılmasını istemezse bunu birkaç kişiyle sınırlı tutarız. Belki bu ikna olmasını sağlar."

"Sır tutan tek kişi Gavin değil. Sen de benden bir şeyler saklıyorsun."

Ada, ona yaklaşıp beline sarıldı. "Evet," dedi aksini söylemenin anlamsız olduğunu bildiğinden. "Sana anlatmam gereken şeyler var ve anlatacağım da. Bunu düzgün bir şekilde konuşmalıyız. O yüzden önce ben anlayacağım, tamam mı?"

"Seni kaybetmekten daha mı kötü?"

"Hayır," dedi Ada onun yüzünü tutarken. "Hayır, beni kaybetmeyeceksin. Ama hayatta olmam sorun yaşamayacağımız anlamına gelmiyor. Üzülmeni istemiyorum, İhtiyar."

"Beni düşündüğün için sana kızgın kalabilir miyim?"

"Bu yanlış olurdu," dedi Ada başını sallayarak.

"Gülümseme. Sinirli yüzümü korumaya çalışıyorum."

Ada daha fazla gülümserken Dawson'a sıkıca sarılıp yüzüne öpücükler bıraktı. Saçlarını okşayıp parmaklarını dudaklarının dokunduğu yerlerde dolaştırdı. Artık hayalini kurması gerekmeden kocasını hissedebiliyordu. Tam karşısında duruyor, onu sadece dış dünyadan değil, Ada'nın kendisinden bile korumak istiyordu. Dawson'ın yenilmez bir savaşçı olmadığını anlayabilmesine rağmen Ada'nın sırtını yaslayabileceği en büyük güçtü. Her zaman güvenebileceği, bir an bile şüphe duymadan kendini emanet edebileceği tek kişiydi. Dawson sadece eş kavramını değil, Ada'nın hayatında önemli olan diğer her şeyi dolduruyordu. En yakın arkadaşı, sırdaşı, bilgin eğitmeni ve çocuklarının babasıydı.

"Geri döndün," dedi Dawson parmaklarının dışıyla Ada'nın yanağını severken. Sadece Ada'nın varlığını değil, aurasının alev alan kırmızılığını da kastediyordu. "Benim için parlıyorsun."

"Yalnızca senin için ve senin sayende."

18

Ada, aralık duran kapıdan içeri girerken elini gözünün önüne doğru kaldırdı. Görmek istemediği bir şeye tanık olmak istemiyordu. "Kapı açıktı. Herkes giyinik mi?"

"Maalesef," dedi Gavin. Ada elini indirdiğinde Gavin'in koltukta oturduğunu gördü. Deborah'ın yatak odasında dolaştığını duyabiliyordu. Gavin elindeki bıçağın sivri kısmını koltuğa yaslamış, yavaşça döndürüyordu. "İyi görünüyorsun. Sanki hiç kaçırılmamış gibi."

"Teşekkürler," dedi Ada bir elini beline yaslayarak. Deborah'ı gördüğünde başını sallayarak selam verdi. "Öğrencilerle ilgili yakalamam gereken şeyler var. Dawson'a Edd konusunda da yardım etmem gerekiyor. Ama ondan önce bir şeyleri çözmem lazım. Konuşabilir miyiz?"

"Dinliyorum," dedi Gavin ayaklarını düzelterek daha dik otururken.

Ada, yerinde kıpırdanıp boğazını temizledi. "Deborah'ı kastetmiştim aslında. Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Gavin şaşırarak kaşlarını çatarken ikisine de tek tek baktı. Deborah çenesini kaldırıp kapıyı gösterdiğinde Gavin iç geçirdi. "İkinizin aynı tarafta olmasından hoşlanmıyorum," deyip bıçağını masaya bırakarak dışarı çıktı.

"Ne hakkında konuşacağımızı tahmin ediyorsundur. Dawson bana burada olmadığım on iki gün boyunca ne yaşadığımı soruyor. Ona anlatmak istiyorum. İkimize de iyi geleceğini biliyorum fakat anlattıklarımın mantıklı ve doğru olmasına ihtiyacım var. Delirmediğimi garantilemeliyim."

"Delirmedin," dedi Deborah mırıldanarak. Koltuğa oturarak Ada'yı yanına çağırdı. Ada koltuğun diğer ucuna yerleştiğinde, Deborah boğazını temizledi. "Ali yaşıyor. Önce söyleyeceklerimin hepsini dinle. Ondan sonra bana kızabilirsin," dedi Ada'nın itirazlarını önlemek için. "Ali yanlışlıkla Remus tarafına geçtiğinde Dionne'un radarına yakalandı. Ali'nin bağlantıları vardı. Ailesi güçlü kişilerden oluşuyor, değil mi?"

"Evet," dedi Ada hatırlamak istememesine rağmen. "Ne kadar güçlü olduklarını bilemem fakat benim ailemin çok üstündeydiler. Benimkiler de oldukça iyi durumdaydı üstelik."

"Kurtlarla ilgili araştırmaları Kanada'ya gelmesiyle yoğunlaşmıştı. Yanlış insanlara doğru soruları soruyordu. Hiçbir zaman tam öğrenemedim fakat Ali'nin istihbarat topladığı birkaç insanın da öldürüldüğünü düşünüyorum. Sonuç olarak Dionne, Ali'nin ortadan kaldırılmasına karar verdi. Standart bir prosedür olarak Ali'yi izlemeye başladık. Onu sana anlatmama gerek yok sanırım, ne kadar zeki olduğunu biliyorsun."

Ada, kalbi boğazında atarken başını salladı. "Öyledir," diyebildi sadece.

"Ali'yi takip eden bendim. Sen Aleut'a yerleştikten sonra o da araştırmalarını derinleştirmişti. Ali'ye o kadar odaklanmıştım ki benim de takip edildiğimi fark edemedim. Tabii beni takip eden kişinin kim olduğu gerçeği de var." Deborah dudaklarını ıslatarak tırnaklarıyla uğraşmaya başladı. Gözlerini Ada'nın gözlerinden ayırmıyordu. "Virgil, bir gece sokakta yanımda belirdi.

Ali'nin öldürüleceğini duymuştu. Bana içinde bulunduğu gruptan bahsetti. Virgil bir Azü, Tarafsız aslında. Bu yüzden Ali'yi takip ederkenki rengimi görmüş. Onun öldürülmesini istemediğimi anlamış. İkimizin de kazançlı çıkacağı bir anlaşma yaptık. Remuslar Ali'nin öldüğünü zannedecekti, Virgil ise gizli gruplarına arkası aranmayan bir üye kazandıracaktı."

Ada gözlerini kapatarak öne eğildi. Yutkunarak yüzünü avuçlarına yasladı. Virgil öyle haklıydı ki. "Doğru düşünmüş. Ali'nin ölümünü kimse araştırmadı. Kurt saldırısı, değil mi? Gerçeği bilen tek yakını bendim ve onu öylece bıraktım."

"Basit bir ortadan kaldırmadan bahsetmiyoruz. Ailenin katliamını hâlâ araştırdığını biliyorum. Böyle şeyler bir anda çözülmez. Suçluların kim olduğunu bilsen bile."

"Ben sadece Aliz ve Doktor'u öldürmek istemiyorum. Aynı zamanda yaptıkları şeylerin başkaları tarafından da devam ettirilmeyeceğinin garantilemeliyim. Ali de bunun parçasıydı, Deborah. Kararı veren yalnızca Dionne değildi, bunu biliyorum."

"Devam etmemi istiyor musun?" Ada başını salladığında, Deborah aklında kalan anıyı tüm ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. "Ali'yi öldürmeyi planladığımız akşam erkenden şehirdeydim. Evinin önünde bekledim, Ali geldiğinde ona her şeyi anlattım. Tüm ayrıntılarıyla olmasa da kurtları tanıyordu. Kaçamayacağının farkındaydı. Kokusu işaretlenmişti. Bu yüzden ölmesi ya da bir kurt olarak devam etmesi için ona bir şans verdik. Remusların saldırı için o akşamı seçtiğini söylemedim. Ash'le birlikte evine gittiğimizde şaşırmış görünmesi gerekiyordu."

"Onu öldüren Ash miydi? Yanındaki kadın."

"Evet, sanırım onunla hiç tanışmadın. Ash, boğazını parçaladı ve çabucak oradan ayrıldık. Ali çok kötü yaralanmıştı fakat hemen müdahale ettiğinde kurtarılmayacak durumda değildi. Bizim yöntemimizle elbette. Virgil oradaydı. Biz çıkar çıkmaz Ali'ye yardım etti ve siz gelene kadar ölü gibi görünmesini sağladı."

"Dawson'la onu bulduğumuzda kalbi atmıyordu. Gözleri açıktı. Vücudu soğumuştu. Ona ait her şey ölüydü."

"O konuda kimden yardım aldıklarını hiç anlamamıştım fakat Irkalla bulmacanın büyük bir kısmını çözüyor, değil mi?"

Ada, onun ismini duyduğunda titreyerek ellerini yumruk yaptı. "Evet, sanırım öyle," dedi. Her şey kafasında oturunca Deborah'a döndü. "Bana söylemen gerekiyordu."

"Belki ama ilişkimizi bir düşün. Başlarda senden hoşlanmıyordum. Sonrasında da biraz geç kalmıştım. Ayrıca Ali'nin dönüştürülme şartlarından biri buydu. Kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Özellikle de senin." Ada nefesini bırakarak arkasına yaslandığında, Deborah gülümseyerek dizine vurdu. "İyi tarafından bak. Artık aramız kötü değil ve Ali yaşıyor."

"Kötü başlamamızın tek sebebi beni Gavin'in yanında gördüğün için kıskanmandı." Deborah cevap vermek istemesine rağmen söyleyecek bir şey bulamadan omuz silkti. "Eğer biraz doğru düşünseydin Gavin'le beni yan yana gördüğün her seferinde Dawson'ın da orada olduğunu fark ederdin."

"Tamam ama Dawson'la aranızdaki ilişkiyi bilemezdim. Malum kalp mührü falan. Ayrıca benim sevgilim fazla yakışıklı, karizmatik ve muhteşem. Kıskanmam çok normal."

Ada gözlerini devirerek homurdandı. "Seninle aram düzelmiş olabilir ama Ali... benden nefret ediyor. Daha iyi olmamızı istiyorum fakat ilişkimizi yoluna koymak için onun ihtiyacı olan şeyi veremem. Ne yapmam gerekiyor?"

"Umutsuz bir âşığın var. Bende de vardı," dedi parmağıyla göstererek. Sonra ikinci parmağını kaldırdı. "Ona karşı bir şeyler hissediyor ve arkadaşça devam etmek istiyorsun. Verebileceğim en iyi tavsiye şu; hayatımda tanıdığım en uzun süreli umutsuz âşıktan destek al. Sana kırıp dökmenin aynı zamanda toparlamanın yolunu gösterecektir."

"Tamam," dedi Ada ayağa kalkarken. "Gidip Peratha'yla görüşeceğim. Bir zamanlar kocama âşıktı. İki asır kadar."

"Aleut'u seviyorum," dedi Deborah gülümseyerek.

Dawson, Edd'le ilgili topladığı bilgileri incelemekle meşgul olduğundan dairesinin önüne doğru yürüyen kişiyi geç fark etmişti. Masanın diğer ucunda oturan Murat'a göz atıp arkasına yaslandı. "Yardım edebilecek bir şey bulabildin mi?"

"Bu kadar kusursuz görünmesi sinir bozucu. Hiçbir şey bulamadım," dedi Murat başını kaldırmadan.

Beklediği cevabı duyduğundan şaşırmayan Dawson, kapıyı tıklatan kişiye içeri girmesini söyledi. Yıllardır burada yaşıyormuşçasına rahat hareket eden Aliz, daireye adım atarak kapıyı arkasından kapattı. "Bir Remus olarak Aleut'ta araştırma yapmak zor," dedi gözleri dairenin detaylarında dolaşırken. Yere ve koltuğa dağılmış çocuk eşyalarını görünce gülümseyerek önüne döndü. "Mümkün olan en kısa sürede buradan gitmek istiyorum. Eminim siz de böyle bir araştırmayı arkanızda bırakmayı yararlı bulursunuz. Tabii üzerini örttüğünüz bir şey yoksa."

"Ne ima ediyorsun?" dedi Murat önündeki dosyayı kapatarak.

"Dürüst olalım..." Dawson, Aliz'in bu lafına güldüğünde gergin bir enerji aralarında dolaştı. Aliz boğazını temizleyerek kollarını bağladı ve Murat'a bakarak konuşmaya devam etti. "Edd'i öldüren bir Aleut'tu. Bu konuda hemfikiriz. Neden kendinizden birini açığa çıkaracaksınız ki?"

"Hoşuma giden bir ifşa olmaz ama bir suç işlendi," dedi Murat. Ayağa kalktığında Aliz gülümseyerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Murat'ın varlığı her zaman için gözden kaçmayacak bir alanı dolduruyordu. "Edd'in geçmişinde bizi şüpheye düşüren bazı şeyler var. Tam anlamıyla göründüğü gibi biri olmadığını düşünüyorum ama o bize emanet edilen bir çocuktu.

Öldüren ve ortak olan kim varsa ortaya çıkacak. Yardım mı etmek istersin, yoksa bize düşman olmayı mı?"

"O sınırı çoktan geçtik. Dost olabileceğimizi sanmıyorum. Pekâlâ, bulduklarımızı karşılaştıralım ama burada olmaz. Enerjisi hoşuma gitmiyor. Lanston'ın araştırma ve sorgulama için açtırdığı daireye geçeceğim. Tüm belgelerim orada. Gitmeden önce çocukları görebilir miyim?"

"Ölü bedenimi üstünden attıktan sonra," dedi Dawson ona bakmadan.

"Her zamanki gibi iyi niyetlinle konuşuyorsun, Dawson," dedi Aliz ve etrafından dolaşarak dışarı çıktı.

Aliz kattan ayrıldıktan sonra Dawson da ayağa kalkıp belgeleri toplamaya başladı. Her ne kadar hoşuna gitmese de Aliz'in elindekilere ihtiyaçları vardı. Bu yüzden oraya gidecekti. "Durumu iyi idare ettin."

"Her tarafım doğruluk ve güven diye bağırıyor," dedi Murat. "Kimse söylediklerimden şüphe duymaz."

"Bu iş bittiğinde Gavin'i havuzun dibine bağlayacağım. Beni Aliz'le çalışmak zorunda bırakmanın cezasını çekecek."

"Önce Edd'in ölümünün cezasını çekmemesini sağlayalım, tamam mı?"

"Gereksiz detaylara takılma."

Dawson, Jasmine'in hâlâ dairede olduğundan emin olduktan sonra Murat'la birlikte dışarı çıktı. Aliz'in bahsettiği odayı bulduklarında Lanston'ın bu işi ne kadar ciddiye aldığını bir kez daha gördüler. Teknolojik gereçlerden kurtların hâlâ tutmayı sevdiği eski defterlere kadar her türlü imkânı ve arşivi kullanmasına izin vermişti. Dawson masaya yaklaştığında Aleut'tan şüpheli olan herkesin geçmişleri olduğunu fark etti. Çoğu sansürlenmişti fakat oradaydı.

"Sheila'nın araştırılacaklar listesinde ben de varım," dedi Dawson elindekileri bırakırken. "Sanırım senin listende yokum."

Aliz, elini sandalyeye yaslayarak Dawson'a döndü. "Edd'i öldürenin sen olduğunu düşünmüyorum. Belki bir şekilde ortaksın çünkü karın kesinlikle listemde. Diğer yandan Sheila'nın aksine seninle ilgili dokümanlara ihtiyacım yok. Birbirimizi bundan daha iyi tanıdığımızı düşünüyorum."

"Rahatsızlık verecek kadar çok," dedi Dawson otururken. Açık bilgisayarı önüne çekip Edd'in elektronik ortamda arşivlenmiş dosyasını okumaya başladı. Kesinlikle elindekilerden daha fazlasıydı. "Doktor ve sen, Edd yüzünden araştırmalarınıza ara vermiş olmalısınız."

"Bana yem atma, Dawson. Zekâma saygı duy." Aliz, Murat'a oturmasını işaret ederek büfeye doğru yürüdü. Üç bardağa içki doldurduktan sonra önlerine bıraktı. Karşılarında durarak kalçasını masanın kenarına yasladı. "Edd'in tamamen masum olduğunu savunacak kadar saf değilim. Bu yüzden ne bulduğumu size anlatacağım. Okuduğunuz dosya, gördüğünüz fotoğraflar, hiçbir şey. Edd örnek bir öğrenci, iyi bir evlat olmuş. Her zaman," dedi elini sallayarak.

"Bunu biz de fark ettik," dedi Murat onunla aynı fikirde olmaktan hoşlanmasa da. Aliz'in karakteri ve iş ahlakı tartışılabilirdi fakat iyi bir araştırmacı olduğu kesindi. Üstelik sırf Remus olduğu için Edd'i korumaya çalışmıyordu. "Kullanabileceğimiz kaynaklara ihtiyacımız var."

"Kayıtlı hiçbir şey bulamayız ama kuzeniyle konuştum. Edd'in cinayetinin çözülmesini istemiyor ya da böyle bir olaydan haberi yok gibiydi. Nedenleri tartışılır," derken sandalyeyi çekip oturdu. Dawson'ın hâlâ kurcaladığı bilgisayarın ekranını kapatarak dikkatini çekti. Göz göze geldiklerinde bardağını kaldırıp içkisini yudumladı. "Sorgulamayı yapmak ister misin? Yoksa önce öldürüp sonra neler bulabileceğimize mi bakalım?"

"Kuzeni bizimle konuşmak istememişti. Telefonu yüzümüze kapattı. Sen nasıl ikna ettin?" dedi Dawson kendi bardağını alırken.

"Bu işin Remus tarafını bana bırakın, olur mu?"

"Yapma ama Aliz. Bu hayattaki en büyük başarım Remusları çözmektir."

"Ve tutup onlardan biriyle evlendin."

"Ada Remus değil," dedi Dawson, gözlerinin renk değiştirdiğini hissederken. "Sapık babası Remus olabilir ama o benim karım ve Aleut'un önemli bir gücü. Unvanını sıfırdan yarattı, hak etti. Mirasla almadı."

"Ada'yı tartışmaya vaktimiz yok."

"Ondan korktuğun için mi?" dedi Dawson gülümseyerek. "Bir gün seni öldürecek. Bunun için uğraşıyor. Biliyorsun, değil mi?"

"Sırasını beklesin." Aliz masanın üzerindeki evrakları karıştırıp bir kadının fotoğrafını çıkardı. Buky olduğu anlaşılan kadın kameraya gülümsüyordu. Toplu çekilmiş bir fotoğraftı fakat diğer kısımlar özensizce yırtılarak çıkartılmıştı. "Edd'in kuzeni Gwen, kırklı yaşlarında. Henüz ilk ellisini doldurmadı ve bazı sorunları var. Kurduna düzgün bir şekilde ulaşamıyor. Sadece dolunayları dönüşüm geçirebiliyor ve bazen o da mümkün olmuyor. Acı içinde, muhtemelen bir insan ömrü kadar yaşayacak."

"Hiç öyle görünmüyor," dedi Murat fotoğrafı eline alırken. "Böyle sorunları olan kurtların hızlı yaşlandığını sanıyordum fakat genç görünüyor. Bana kalırsa kurduna ulaşamamasının sebebi fiziksel değil."

"Gwen, Remus'a ilk başta tedavi için gelmişti fakat artık bunu reddediyor. Bu yüzden nedenini hâlâ öğrenemedik."

"Normal değil mi?" dedi Dawson. "Remus'ta onu tedavi edebilecek tek kişi iyileştirme yöntemi olarak işkenceyi seçiyor. Gwen akıllıca bir karar vermiş."

"Böyle yürütemeyiz, Dawson."

Aliz'in söylediğine kaşlarını kaldıran Dawson omuz silkti. "Yürütmeye çalışmıyordum. Yanlış anlamışsın. Gwen ne zaman burada olur?"

"Hatırladığımdan daha sinir bozucusun," diye söylendi Aliz ayağa kalkarken. Onun önünde duran yarısı dolu bardağı alarak hızlıca içti. "Ne zaman geleceğini bilmiyorum. Hâlâ ikna etmeye çalışıyorum. Konuşmayı ben yapacağım ama orada bulunabilirsiniz. İyi niyetimin bir göstergesi kabul edin."

"Bunun altından nasıl kalkarız bilemiyorum. Uzun zamandır kimse bana böyle iyi davranmamıştı."

"Cehennemde sana özel bir yer olacak," dedi Aliz parmağını ona uzatarak. Bardağı masaya sertçe bırakıp odadan ayrıldı.

Dawson bilgisayarı geri açarak omuzlarını rahatlattı. "Sonunda gittiğine göre bu verileri kopyalayabiliriz. Diğer bilgisayarı sen al, hepsine yetişemem."

"Görmemizden çekineceği bir şey olsaydı bizi burada bırakmazdı," dedi Murat kapalı bilgisayarı açarken.

"Sorun değil. Edd için işimize yaramayan verileri başka bir araştırmada kullanabiliriz. Devam et."

"Ada sahiden Aliz'i öldürecek mi?"

"Evet," dedi Dawson bundan emin bir şekilde. Ada'yı kararlı gördüğü zamanları bilirdi. Her iki seferinde de Dawson'ın kalp mührü için inatçıydı, Kaiser'ı halledebileceğine yemin etmişti ve çocukları doğuracağını biliyordu. Belki bugün ya da yarın olmayacaktı. Mükemmel zamanı bekliyordu ama bir gün Aliz, devrik Cellat'ın onun için geldiğini anlayacaktı. Dawson sadece bu planların kendileri için kötü sonuçlanmamasını umuyordu.

Kopyalayabildiği her şeyi aldıktan sonra oradan ayrılan Dawson dairesine geri döndü. Bu veriler belki Edd'in geçmişini aydınlatmak için işe yaramayacaktı fakat Ada'ya Aliz ve Doktor'un yaptıkları konusunda bilgi sağlayabilirdi.

Daireye girdiğinde Ada'yı kitaplığın önünde buldu. Okumaktan ve incelemekten vazgeçmediği eski birkaç kitaba bakıyordu. Çoğu Dawson'ın bile anlayamayacağı terimler ve aksanlarla yazılmıştı. Kurtların sosyal yapısındaki açığını kapatmak için

elindeki tüm kaynakları değerlendiren Ada için önemli bir hazineydi. Dawson'la Ada'nın birlikte çalışmaya başlamalarının da ilk adımlarından biriydi. Ada bu kitaplardan birinde Dawson'ın dövmelerini çözmenin bir yolunu bulacağından emindi ve tuhaf bir şekilde bulmuştu da.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Ada başını geri yatırarak yüksek tavana ulaşan raflara baktı. "Merdiveni nereye koymuştuk?"

"Mutfaktaki kilerin bir yerine sıkıştırmışızdır. Ne arıyorsun?"

"Buralarda bir yerde Irkalla'nın grubuyla ilgili bilgi olmalı. Onlar her yerden, Dawson," dedi ona dönerken. "Aralarında bir Amazon var. Amazonların var olduğunu biliyor muydun? Yani bizim efsanelerimizde yer alırlar ama aklıma hiç gelmemişti."

"Amazonlar mı?"

"Kurtlardan bile daha izole yaşıyorlar ve onların en gençlerinden biriyle tanıştım. Daha çok genç ve buna rağmen öylesine... vahşi bir ruhu vardı ki. Tecrübelilerin nasıl olduğunu tahmin edemiyorum. Şimdiye kadar yollarımızın kesişmediğine de inanamıyorum."

"Sıcak iklim seviyorlardır," dedi Dawson omuz silkerek. "Cadılar ve kurtlar soğuğu seviyorlar. Bu yüzden diğer türlerle iletişime geçme ihtiyacı duymamışlar. Aramızda barınan insan bile yok. Aleutlar ve Remuslar her ne kadar üvey kardeş gibi çatışsa da birbirimizi anlıyoruz, tanıyoruz. Ayrıca bir ırkın varlığını sürdürmesi için başka bir ırka ihtiyacı vardır. Döngünün içine gireriz, çatışmak zorundayız. Amazonlarla kurtlar farklı döngülerde belli ki."

Ada, elini çatlamış bir rafta dolaştırdı. Irkalla onu almaya geldiğinde Dawson direndiği zaman oluşan darbenin iziydi. "Kafam çok karışık," dedi Ada yavaşça. "Aralarında on iki gün geçirdim ve hiçbir şey öğrenemedim. Gavin ve sen, beni her seferinde eleştirmekte, geldiğim noktayı asla yeterli bulmamakta haklıydınız. Durumu kendi lehime çeviremedim. Beceriksiz davrandım."

"Daha iyi olacaksın," dedi Dawson, Ada'nın söylediklerini inkâr etmeden. "Kimse olağanüstü sorgu ve araştırma yetenekleriyle doğmuyor. Pratikle ve tecrübeyle kazanılan bir özelliktir. Üstelik tamamen boş döndüğüne inanmıyorum. Eğer konuşmaya hazırsan neler öğrendiğini ortaya çıkarabiliriz."

Ada derin bir nefes alıp Dawson'a döndü. "Hazırım," dedi.

"Kahveyi ben yaparım."

Ada gülümseyerek Dawson'ın mutfağa gidişini seyretti. Sıra dışı bir araştırma anlayışları vardı. Sonuçta işe yarıyordu da. Kafasındakileri netleştirmek için biraz daha yalnız kalmak istiyordu. Bu yüzden Dawson dönene kadar balkona çıktı. Sandalyenin üzerindeki battaniyeyi omuzlarına alıp yıllardır görüp hâlâ etkilendiği kar manzarasına doğru oturdu. Bileklerine bakıp neredeyse geçmiş morluklarda parmaklarını dolaştırdı. Bir amaç için orada tutulduğunu biliyordu, sadece bunun ne olduğunu anlayamamıştı ve bu kaçırılmasından bile daha kötüydü. Bir hiç için ailesinden uzak tutulmuş, işkenceye uğramıştı. Birkaç yere girip çıkmıştı. Her defasında da arkasında bir cesetle uzaklaşmıştı. Suçlu kurtların cesetleriydi fakat yine de anlamsızdı.

Dawson geldiğinde Ada ellerini uzattı. Sıcak bardağı tutup bacağına yasladı. "Ben çok farklı şeyler gördüm. İnsanken bile hareketli bir hayat yaşayıp varlıklı bir ailenin oğluyla nişanlanmak kolay olmuyor. Sonrasında da yaşadığım her şeye şahitsin ve ne kadar karmaşık olduğunu anlatmama gerek yok. Hepsini hastalıklı da olsa bir mantığa oturtabiliyorum."

"Ama bunu değil."

Ada başını iki yana sallayıp kahvesini yudumladı. "Anlatmadan önce bilmen gereken bir şey var. Sadece son günlerin konusu fakat Ali orada benimleydi."

Dawson arkasına yaslanırken bardağı tek eliyle tutuyordu. Bir ayağını masanın altındaki demire koymuştu. "Madem oraya girebiliyordu neden bize gelmedi?"

"Hayalet değil. Ali yaşıyor."

"Ada..."

"Başlama lütfen. Halüsinasyon gördüm ama bu onlardan biri değildi. Tamam, ben de bundan şüphelendim fakat Deborah'a doğrulattım. Beni onayladı."

Dawson dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar gözle görülür şekilde oynadı. "Biliyor muydu?"

"Evet ve söylememek için haklı sebepleri vardı. Üstelik asıl konumuz bu değil. Ali dönüştürülmüş. O grubun bir parçası ve dolunayda benimleydi." Dawson rahatsız bir şekilde nefesini tuttuğunda, Ada bir süre bekledi. Bunu hazmetmesi kolay değildi. Yeterince zaman veremeyeceğinin de farkındaydı. "Dolunaya kadar yanıma gelmedi. Orada olduğunu bilmiyordum. Çığlıklarımı duyduğunda dayanamamış. Öyle söyledi," dedi, Dawson'ın gözleri sarı ışıkla parladığında. Ada ayağa kalkıp sandalyesini diğer tarafa taşıdı. Dawson'ın elini tutarak kucağına çekti. "Saçlarıma dokunmasına izin vermedim. Dolunayda olabilir, bilmiyorum. Pek net hatırlamıyorum ama sonrasında saçlarıma dokunmadı."

Dawson, boğazını temizleyerek kendini toparladı. "Kendimi berbat hissediyorum," dedi yüzünü ovuştururken. "Yanında biri olduğu için rahatlamam gerekirdi. Yalnız değildin, önemli olan bu."

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Sorun yanımda biri olması değil, onun Ali olması, değil mi?"

"Sana âşık, Ada."

"Biliyorum. İtiraf etti."

"Harika," diye söylendi Dawson, bardağını masaya bırakırken. "Dönüştürülmesine pek şaşırmadım. Ali'nin ölümü baştan sona karmaşıktı. Deborah'ın bu kadar rahat olması da beni şüphelendirmişti. Tabii dönüştürülme gibi bir şey beklemiyordum ama bir şeyler çıkacağı belliydi."

"Virgil'e oğlunu öldüreceğimi söyledim. O zaman Ali olduğunu bilmiyorum."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

Ada, omuzlarını kaldırırken bardağı iki elinin arasında sıkıştırdı. "Kaçırılmıştım, Dawson. Tehdit etmek benim hakkım."

"Her şeyi konuşacağın ana kadar bekledim. Hazır değilsin sanırım."

"Benim için kolaylaştırmayacaksın, anladım." Ada alnını ovuştururken dirseğini masaya yasladı. Konuşmaya hazır olduğunu zannediyordu ve hazırdı da. Kolay bir şekilde bu süreci atlatamayacağının farkındaydı. Elini indirip Dawson'a baktı. "Oradayken zihnimle oynuyorlardı. Birkaç defa seni bile gördüm. Bana hiçbir zaman dürüst olmadılar, sorularımı cevaplamadılar ve sürekli içine girmeyi başaramadığım bir oyunu oynamaya çalışıyordum. Sonra beni öylece bıraktılar. Buradayım fakat rahatladığım an yüzüme su çarpılıp uyandırılacağımı sanıyorum. Hâlâ tutulduğum yerin kokusunu alabiliyorum. Zincirlerin bileklerimdeki ağırlığını hissediyorum. Sessizlikten nefret ediyorum, öyle gürültülü ki. Aklımdaki tüm düşünceleri yüksek sesle dinliyorum. Bundan hiç hoşlanmadım," dedi başını iki yana sallayarak.

Dawson ayağa kalkarak Ada'nın elini tuttu. Onu yatak odasına götürdü. "Üzerini değiştir," dedikten sonra çekmeceden telefonunu alarak arka cebine sıkıştırdı.

"Bir yere gitmek istemiyorum. Daha yeni geldim."

"Söylediğimi yap. Hemen dönerim."

Dawson, koridora çıkıp Jasmine'in dairesinin önünde durdu. Telefonunun kilidini açıp internete girerken yumruk yaptığı eliyle kapıya vuruyordu. Karmen tarafından işkenceye uğradığından beri panik halinde yaşayan Jasmine'in uyanıp kapıyı açması uzun sürmemişti. Yeni giymiş olduğu tişörtün altından saçlarını çıkarırken dikkatle Dawson'a bakıyordu.

"Birkaç dakika içerisinde Ada'yla ben gideceğiz. Bizim daireye geç, olur mu? Çocuklar muhtemelen sabaha kadar uyanmazlar."

"Tamam, tabii ki. Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Dawson birkaç arama yaparken, Jasmine zamanının çoğunu geçirdiği daireye girdi. Kapısı aralık duran yatak odasına doğru yürüdü. Ada yatağın kenarına oturmuş, botlarını bağlıyordu. Jasmine'i gördüğünde iç geçirerek omuz silkti. "Uyandırdığı için üzgünüm. Aklına ne geldi bilmiyorum," dedi.

"Sorun yok," dedi Jasmine duvara yaslanırken. "Geri dönmene sevindim."

Ada ceketini giyip saçlarını düzeltti. "İkizlerle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Jasmine. Yani, her zamankinden daha fazla ilgilendiğin için. Biraz huysuz olabildiklerini biliyorum ama sadece özlediklerinde böyleler."

"Etrafımdaki herkese güvenmekte sorun yaşıyorum. Tatlı bir kabuğuna çekilme olarak değil. Paranoyaklık derecesinde. Lyon ve Lenora çıkarsız davrandığına emin olduğum iki kişi. Onlar benim en iyi arkadaşlarım."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü yakında sana daha fazla ihtiyacım olacak." Ada, son olarak kendi telefonunu aldıktan sonra salona geçti. O sırada Dawson geri dönmüştü. "Çantamı almama gerek var mı?" diye sordu.

"Tek istediğim adım atman."

"Beklentilerini bu kadar yüksek tutmamalısın."

Dawson cevap vermeden yatak odasına girdi. Kendi üzerini değiştirip birkaç çekmece daha karıştırdıktan sonra gitmeye hazırdı. Ada'nın yanına gelip elini sırtına koyarak onu dışarı yönlendirdi. Ada çıkmadan hemen önce Jasmine'e baktı. Güven verircesine başını sallaması Ada için yeterliydi.

Deborah, karanlık ve ıssız koridorda yürüyordu. Spor salonunun cam kapılarından yansıyan ay ışığını da geride bıraktıktan sonra zifiri karanlığa adım attı. Sıra sıra dizilmiş dolaplar ve bölmelere ayrılmış duşları geçtikten sonra koridorun sonundaki

odanın kapı pervasızından yayılan cılız ışığı gördü. Gavin'i aramaya her zaman buradan başlardı.

Kapıyı açıp yavaşça içeri girdi. Gavin'i bir çıkmaza girmiş şekilde saçlarını çekiştirirken bulmayı bekliyordu fakat o uyuyakalmıştı. Bu da Deborah'ın aklındakileri birkaç saat önce geride bıraktığı anlamına geliyordu.

Deborah masanın etrafından dolaşarak Gavin'in saçlarına dokundu. Yorgun bir halde uyuyakalmış olmasına rağmen huzursuz görünüyordu. Parmaklarının dışıyla alnına dokunduğunda Gavin birden doğrularak koluna vurdu.

"Benim," dedi Deborah onun uyanmasını beklerken.

Gavin elinin tersiyle yanağını ovuşturup en son okuduğu dosyaya bakıp nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. "Aliz gitti mi? Edd'in kuzeninin gelmesini bekliyorduk."

"Soruşturmaya neden dâhil oluyorsun?"

"Olmamam mı gerekiyor?" Gavin arkasına yaslanarak Deborah'a baktı. "Huysuzsun."

"Edd umurumda değil," dedi Deborah masanın kenarına otururken. "Yine de o faydasızın ölümü beni fazla rahatsız ediyor. Olması gerektiğinden daha fazla."

"Neden?"

"Aliz bile beni uyarmaya çalıştı ve o nadir kurtları bulmayı saplantı edinmiş bir psikopatla çalışıyor. Kendisi de biraz öyle olduğundan tabii. Yine de bilemiyorum, Gavin," dedi omuzlarını kaldırarak. "Dawson'ın Ada'yı aradığı süre boyunca elimden geldiğince araştırma yaptım ve kendimi hiç böylesine beceriksiz hissetmemiştim."

"Bu senin sorunun değil. Eva'ya odaklanman daha iyi olur."

"Benim sorunum olmadığının farkındayım. Ama merak ediyorum, sen neden bu soruşturmanın içindesin? Remus öğrencilerden nefret ettin. Peratha'ya onları öldüreceğini bile söyledin. Şimdi de katilini bulmak için ofisinde sabahlıyorsun."

Gavin ayağa kalkıp tişörtünü çekiştirerek düzeltti. "Gidip Edd'in kuzeninin ne zaman geleceğini öğreneceğim. Beş dakika içerisinde dairemizde olurum, anlaştık mı?"

"Orası senin dairen."

"Kıyafetlerinin yarısı benim odamda," dedi Gavin basit bir şeyi ifade etmek için.

"Çünkü onları orada çıkarıyorum ve gidip yenilerini alıyorum. Eskilerini toplamayı unutmuşum."

"Kızıl Vahşet," dedi Gavin fısıltıyla. "Lakabının hakkını veriyorsun, değil mi?" Gavin eğilip Deborah'ın dudaklarını öptü. Onun düşüncelerini dağıtmak için yapmıştı fakat tam tersi olmuştu. Ellerini beline doğru kaydırarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

Tişörtünün kenarından tutup hızla çıkardığında Deborah başını geri itti. Havalanan kızıl saçları etrafında uçuşurken Gavin'e baktı. "İş ve özel hayatı iç içe geçen çiftlerden olmadığımızı biliyorum ama her şeyi anlatabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Anlatabilirim fakat içine girdiğim her pisliğe dâhil olmanı istemiyorum," dedi Gavin kendi tişörtünü de çıkarırken.

Deborah, elini Gavin'in omuzlarından göğsüne doğru kaydırdı. "Sorunlarınla başa çıkabilirim."

"Kötü bir itibarın var, Deborah. Yaptığın şeyler iyi niyetli bile olsa sana karşı önyargılılar. Bu yüzden bana güvenmeyi seç."

"Zor ama yapabilirim," dedi Deborah omuzlarını kaldırarak. Bir süre boyunca aralarında geçen tek konuşma bu olmuştu. Dudakları tekrar buluştuğunda hiçbir sorun onları bölecek kadar önemli değildi.

Peratha'nın odadan kaçarcasına çıkmasının tek sebebi, yarım saatini birlikte geçirdiği Sheila'ydı. Araştırma için Aleut'ta misafir ettikleri Tarafsızlara katlanmasının bile bir sınırı vardı. Acil bir işi olduğundan gitmesi gerektiğini söylemişti. Buna rağ-

men Sheila'nın peşinden geldiğini duyabiliyordu. Merdivenlerden inmek için döndüğünde Creon'la çarpışmak üzereydi. Bir adım geri çekilerek başını kaldırdı. "Acelemiz olduğunu söyle," diye mırıldandı Peratha gözlerine bakarken.

Creon ne söylemek istediğini anlamadan kaşlarını çattı. Sheila'nın hızlı adımlarla yanlarına geldiğini gördüğü sırada Peratha tırnaklarını koluna geçiyordu. Creon, simsiyah saçlarına zıtlık oluşturan parlak mavi gözlerini Peratha'ya çevirdi. "Her yerde seni arıyordum. Gerçekten," dedi Creon nazik bir şekilde kolunu tutarken. "Beni daha fazla bekletmeyeceksin, değil mi?"

"Elbette hayır," dedi Peratha sahte bir gülümsemeyle. Henüz boyu bir metreye ulaşmamışken girdiği politika ve öğrendiği protokoller sayesinde Sheila'yı inandırması işten bile değildi. "Telefonlarıma neden cevap vermiyorsun?" derken Creon'un koluna girerek onunla birlikte aşağıya yöneldi. İkisi de Sheila'nın varlığını reddederek birbiriyle konuşuyordu.

"Gözlerine bakarak konuşmak hoşuma gidiyor," dedi Creon, parmaklarının dışıyla yanağına dokunurken.

Peratha gözlerini devirerek iç geçirdi. "Bu sözlerin üzerimdeki etkisi yaklaşık yüz elli yıl önce sona erdi."

"İltifat etmiyordum," dedi Creon önüne dönerek. Sheila'dan uzaklaşana kadar bir daha konuşmamışlardı.

Bahçeye çıktıklarında Peratha, Creon'dan ayrılarak elbisesinin kollarını düzeltti. "Durumu kurtardığın için teşekkürler. İş birliği göstermek adına Sheila'nın bana birkaç soru sormasına izin verdim fakat aşırı sinir bozucu. Yardımcı olmak istiyorum ama henüz dün doğmuş bir çocuğu öldürmüşüm gibi yaklaşması iyi niyetimi yok ediyor."

"Birçok cinayete tanık olup bazılarına bizzat karıştın. Babanın suikastı da dâhil. Sen söyle, Edd acemi biri tarafından mı öldürüldü, tecrübeli biri mi yaptı?"

Peratha, kollarını bağlarken gözlerini ormana doğru çevirdi. Bunu ayrıntısıyla hiç düşünmemişti. Katilin sonunda ortaya çı-

kacağına bir şekilde emindi. Aleut ve Remus'un cellatları bunun için çalışıyorlardı. Kimsenin Dawson ve Aliz'den saklanabileceğini sanmazdı. "Aleut büyük bir yer fakat bir cesedi ortadan kaldırmak kolay değil. Bunun için yardım almak ya da Aleut'ta gizlice dolaşabilecek kadar burayı tanıyor olmak gerekir. Gençlerden biri yapmış olsaydı, şimdiye kadar bu kadar araştırmacının baskısına dayanamazdı."

"Doğru. Yani bunu tecrübeli biri yaptı. Aleut'ta yatılı olarak kalan tüm Remusların acemi öğrencilerden oluştuğunu düşünürsek onları eleyebiliriz. Bu durumda Edd'i öldüren kesinlikle Aleut'lardan biriydi. Öğrenciler üzerinde kontrol sahibi kaç kişiyi tanıyorsun?"

"Cevaplarını bildiğin sorular sorduğunu hissetmeye başladım," dedi Peratha gözlerini kısarak.

"Cevaplara kendin ulaş istiyorum. Hadi."

"Pekâlâ. Lanston, Murat, Gavin ve Ada. Remus öğrencilerin kontrolünü fazla kişiye dağıtamazdık."

"Lanston, başına böyle bir bela açamayacak durumda. Edd öldürüldüğü için nasıl delirdiğini gördün. Bu durumda üç seçenek kalıyor. Ada'yı sevdiğimi bilirsin ama cinayet işlemeyecek biri olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Peratha bu söylediğine güldü. "Hayır, Creon. Kesinlikle söyleyemeyiz. Ada bırak Remusları, birkaç Aleut hariç hiçbir kurdun ölümüne aldırmaz ve ortak olmaktan çekinmez. Ama onun yaptığını düşünmüyorum. Bunu hissederdim," dedi elini göğsüne doğru götürürken. "Şu anda Dawson'la birlikte yolculuk yapıyorlar. Aleut'tan uzaklaşıyorlar. Buna rağmen huzursuz olduğunu, çocuklarını düşündüğünü fakat Dawson'a baktığını biliyorum. Ona bakarken ne hissettiğini anlıyorum. Birini öldürdüğündeyse içimde bir boşluk oluşuyor. Sanki tüm bağlantılarımız kopuyor, onu kaybediyorum."

"Geriye Murat ve Gavin kalıyor öyleyse." Başını iki yana sallayan Peratha, nefesini tutarak arkasını döndü. Creon söylediğinden emindi. Bu yüzden onun belini tutarak kendisine bakmasını

sağladı. "Üzgünüm. Arkadaşlarını ne kadar sevdiğini biliyorum. Kimseye bir şey söyleyecek değilim ama senin bilmen gerekiyordu."

"Neden? Neden bana yardım ediyorsun?"

"Her yerde seni arıyordum," dedi Creon bir kez daha. Peratha'nın kaşına yapışan kar tanesini başparmağıyla sildi. "İltifat duymaya, şımartılmaya ya da abartılı sözlerle egonun yükseltilmesine alışkın olduğunu biliyorum. Kör değilim, bunu görebiliyorum. Hâlâ bir parçanın Dawson'a saplanıp kaldığının da farkındayım. Onu tamamen unutsan bile Dawson'a âşık bir kadının zihniyle birlikte yaşıyorsun. Yani ne kadar unutabilirsin ki?" dedi omuzlarını kaldırarak.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Yaşamımın hiçbir parçasına uymuyorsun, Peratha. İlişkilerde genelde sorunlu olan benimdir fakat sen en az benim kadar duygusal bir enkazsın."

"Söylediklerin..."

"Sözümü kesme. Bir kez olsun ağzımdan çıkanları sadece duyma, aynı zamanda anlamaya çalış."

"Peki," dedi Peratha ciddiyetle.

"Beni rahatsız eden hayatımın hiçbir noktasıyla uyuşmuyorsun. Oraya ait değilsin çünkü bizim olduğumuz bambaşka bir gerçeklik var. Sen dünyamın bir parçası değil, gerçek evimin tamamısın. Bundan rahatsız olduğunu görebiliyorum. Rengin berbat bir yeşil, yüzün de sevgi parıltıları saçmıyor. İnan bana, korkan tek kişi değilsin."

"Sorunlarım olduğunu ama buna rağmen benimle birlikte hayat kurmak istediğini mi söylüyorsun? Çünkü genelde güzel ve zeki olduğumu bunun yüzünden benimle birlikte olmak istediklerini söylerler."

"Seninle hemen bugün hayat kurmak istemiyorum."

Peratha nefesini bırakarak gözlerini kapattı. Bunu duyduğuna sevinmişti. Reddedilmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu

hayatı boyunca tatmıştı ve bunu Creon'a yapmak istemiyordu. "Ne istiyorsun öyleyse?"

"Duygularımızın bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum."

Creon'a biraz daha yaklaştığında sıcaklığının tenini sardığını hissetti. İçini titreten korkunun yanında, mükemmel bir sakinlik yaşatan rahatlamaydı. "Hiçbir ilişkimin yeterince uzun sürmemesinin, hatta doğru düzgün bir ilişki kuramamamın sebepleri var."

"Bununla savaşabilirim."

"Benim için mi?"

"Seninle birlikte."

"Daha iyi," dedi Peratha gülümseyerek. Gözleri dolduğunda başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Bir adım daha atmadan önce Creon'un bilmesi gerekenleri söyledi. Çünkü her ne kadar onu sinir bozucu bulsa da aralarındaki çekimin kaybolmasını istemezdi. Belki kendisi de nereye gideceğini görmek istiyordu. "Sahiden bununla baş edebilir misin? Tüm Dawson meselesiyle."

"Dürüst olmam gerekirse sınırlarımın zorlanacağını biliyorum ama buna değersin. Her şeyini ortaya koyarak seviyorsun, bu hoşuma gitti. Karşılığını almak istemez misin?"

"Güzel bir değişiklik olurdu," dedi Peratha gülerek.

"Barıştık öyleyse."

"Pek sanmam," dedi Peratha elini sallarken. "Bana kalırsa hâlâ kendini beğenmiş ukalanın tekisin."

"Sen de öylesin."

"Ama kendime tahammül edebiliyorum. Aynı anda iki ukalayı kaldırabilir miyim, emin değilim. Yine de meydan okumaları severim. Her gün sınırlarımı zorlayacak mücadeleler görmüyorum."

Creon başını iki yana sallarken ellerini cebine soktu. "Gerçekten eğlenceli olacak," derken Peratha'yı şakağından öperek uzaklaştı.

19

"Gizemli şeylerden pek hoşlanmıyorum," dedi Ada, dik bir yolu yürüdükleri sırada. Arabayı yaklaşık iki kilometre arkalarında bırakmışlardı. Hemen önünden yürüyen Dawson, belli bir hedefe ilerliyordu. Açık bir hava olması onların şansınaydı fakat soğuk bir kurt için bile etkileyiciydi. Ada yeterince korunaklı giyinmemişti.

"Ne zamandır bu kadar şikâyetçi ve memnuniyetsizsin?"

"Demek sınırın buymuş, İhtiyar. Evliliğimiz senin için yeterince heyecan verici değil mi?"

Dawson arkaya uzanıp elini yakalayarak onu yanına çekti. "Evliliğimiz o kadar heyecan verici ki bazen bana bile fazla geliyor. Çocuklarla daha fazla vakit geçirmek istediğini biliyorum ama buna ihtiyacın var."

"Onları özlemekle çok fazla vakit harcıyorum. Uzun zamandır tek yaptığım buymuş gibi geliyor."

Dawson onu kolunun altına alarak sıkıca tuttu. "İkizlerle bir ömür vaktimiz olacak. Bazı anları hep beraber, bazı anları baş başa geçireceğiz. Bu da onlardan biri."

"Peki, yalnız kalmak istersem?"

"Şu anda yalnızsın."

Ada gülerek başını ona yasladı. "Evet, sen sayılmıyorsun anladım. Ama sahiden bu kadar yolu gelmemizin anlamı neydi? Aleut yeterince karışıkken bir saha gezisine veya uzaklaşmaya ihtiyacımız var mıydı?" Ada kulağına uğultu gibi gelen insan sesleri duymaya başladığında adımlarını yavaşlattı. Böyle bir yerde insanların ne yaptığını merak ediyordu. Yerleşim bölgelerini arkalarında bırakmışlardı.

"Gökyüzünde dolaşan ışıklardan bahsediyordun."

"Gökkuşakları," dedi Ada etrafını incelerken. Hâlâ insanları arıyordu fakat onlardan iz yakalayamamıştı. Kardaki izlerin nereye doğru gittiğini izledi. Dawson'la yürüdükleri yolun devamıydı. Buradan birileri daha geçmişti. "Gökkuşaklarından bahsediyordum."

Dawson, onu durdurup yüzüne bakmasını sağladı. Ellerini kollarından kaydırıp parmaklarını iç içe geçirdi. "Kendini hiçbir zaman kapana kısılmış, yabancı ya da ait olmadığın bir yerde hissetmeni istemiyorum. Ben seni bulana kadar o haldeydim ve birkaç günlüğüne bile olsa aynı duyguları yaşamana izin veremem. Daima gökyüzüne bakmalısın ve söz veriyorum, eğer unutursan hatırlatmak için orada olacağım." Parmaklarıyla çenesinin altına dokunup başını yukarı çevirdi.

Ada'nın dudaklarındaki gülümseme bozulurken yüzü ifadesiz bir hale büründü. Bu gökkuşağı değildi. Çok daha fazlası ve çok daha güzeliydi. "Gökyüzündeki ışıklar," diye mırıldandı Ada. Bu kadar yolu kuzey ışıklarını görmek için geldiklerini düşünememişti. Yeşil ve turkuazın en güzel tonları, olabilecek en uyumlu şekilde havada dans ediyordu.

"Tam anlamıyla gökkuşağı sayılmaz..."

Ada, gözlerini gökyüzünden ayırmadan parmaklarıyla Dawson'ın dudaklarını kapadı. "Anı mahvetme."

"Beklediğim teşekkür bu değildi ama sorun yok." Dawson birkaç dakika boyunca bekledi. Hareket etmedi, hiçbir şey söylemedi. Ada büyülenmiş gibi ışıkları izlerken, Dawson onun ellerini tutmuştu. Olduğu yerde öylece durma konusunda iyi değildi. Dayanabileceği kadar durduktan sonra boğazını temizledi. "Daha iyi bir açı var. Oraya yürümemiz lazım. Devam edelim mi?"

"Tabii," dedi Ada mırıldanarak. Yürümeye başladıklarında artık daha az şikâyetçiydi. Neredeyse zıplayarak ilerliyordu. Dawson'ın koluna sarılıp ayak izleriyle açılmış patikada ilerlediler. "Uzun kalacaksak birilerine haber vermeliydik. Jasmine'e yardımcı olmaları için..."

"Anı mahvetme."

"Haklısın haklısın." Ada ilerledikleri her adımda başını kaldırıp yukarı baktığından normalden daha uzun bir sürenin sonunda geceyi geçirecekleri yere ulaştılar. Ada, özenle yan yana dizilmiş camdan duvarları ve tavanı olan küçük evleri, kamp ateşini ve etrafında dolaşan insanları izledi. Kalp atışlarının boğazında atıp onu nefessiz bıraktığını hissetti. Tırnaklarını Dawson'ın bileğine geçirirken olduğu yerde durdu.

Dawson neden durduğunu anlamadan ona döndü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Kamp yapmak istemiyorum."

"Ben..." Dawson gözlerini ovuşturarak birden yükselen öfkesini bastırmaya çalıştı. Bazen ortada olan şeyleri öylesine görmüyordu ki kendi bile şaşırıyordu. Detaylara fazla takıldığında bariz olanı kaçırıyordu. "Özür dilerim. Aklıma bile gelmedi."

"Biliyorum. Sorun değil." En fazla on sekiz yaşında biri yanından koşturarak geçtiğinde, Ada kendini geri çekerek sırtını döndü. Kollarını bağlayıp geldikleri yola yöneldi. Gittikçe yoğunlaşan ve genişleyen ışık bir kez daha bakış açısına girdiğinde Ada yeniden duraksadı. Ellerini ovuşturup göz ucuyla insan kalabalığına baktı. Neşeli, meraklı ve sevecen görünüyorlardı. Keskin soğuğa rağmen herkes aynı mucizeyi görmek için toplanmıştı.

"Biraz daha dolaşıp arabaya geri dönelim. İstediğimiz zaman buraya gelebiliriz."

"Ne zaman istersek mi?"

"Elbette," dedi Dawson omuz silkerek. Ellerini yakalayıp, ısınması için avuçları arasına aldı. "Tek istediğim her şeyi benimle birlikte yaşaman. Yalnız olmadığını bilmen. Daima benim burada, tam yanında olacağıma güvenmen. Bana kızmadın, değil mi?"

"Beni buraya getirdiğin için mi?" dedi Ada elini ışıklara doğru sallarken. "Bana olan davranışlarının kötü niyet içermediğini biliyorum. Tanıştığımızdan beri bunu anlayabiliyorum. Bu yüzden sana katlanıyorum."

"Teşekkürler," dedi Dawson göz kırparak. Ada elini onun suratına kapatıp başını diğer tarafa çevirdi. Dawson avucuna öpüp beline sarıldı. "Gidelim hadi."

"Hangisi bizim?"

"Evlerden mi?" dedi Dawson kararsız bir şekilde. Ada başını salladığında, Dawson aceleyle rezervasyon yaptırdığı sayfanın ona gönderdiği bilgilere girip küçük evin numarasına baktı. "Şuradaki sanırım," dedi en uçtaki evi göstererek.

"Birinin bizi karşılaması falan gerekmiyor muydu?"

"Sen gösterdiğim yere git. Hemen gelirim."

Dawson uzaklaşırken Ada küçük evlerin ortasına yakılmış büyük ateşe doğru ilerledi. İnsanların yanında olduğunu kendine hatırlatması biraz tuhaftı. Hareketlerini ve tavırlarını kontrol altında tutması gerekiyordu fakat artık kurtların dünyası Ada'nın doğal işleyişine yerleşmişti. Bu yüzden insanları her gördüğünde farklı bir türle karşılaşmış gibi hissediyordu. El ele tutuşmuş bir çiftin yaklaştığını fark ettiğinde arkasını dönüp Dawson'ın gösterdiği eve yürüdü.

Birkaç dakika sonra elinde anahtarla gelen Dawson kapıyı açtı. Ada ceketini çıkarıp rastgele bir yere koydu. Kubbeli tavanın hemen altına rahat minderler, yastıklar ve battaniye bırakıl-

mıştı. "Bu kadar kısa sürede burayı nasıl ayarladın? Daha önce planlamadığını düşünüyorum."

"Yılın bu zamanı pek turist gelmiyor. Üstelik Peratha'nın her konumdan casusları var."

"Kaçamak yapabilmek için Aleut casuslarını mı kullandın?"

"İşe yarıyorlar, değil mi? Var olma amaçları bu."

"Her ihtimale karşılık Lanston'ın bunu öğrenmediğinden emin olalım." Ada yere oturarak yavaşça uzandı. Ayakkabılarını arkalarına basarak çıkardı. Dawson'ın klasik bir romantik olmadığının farkındaydı fakat böylesi Ada'ya daha doğru hissettiriyordu. Onun romantizmi etkilemek için değil, sadece ruhundan yansıyan bir sevgi işaretiydi. "Yıllardır Kanada'da yaşayıp buraya hiç gelmeyerek vakit kaybetmişim."

Dawson yanına uzanırken kendi ceketini çıkarıp yere bıraktı. "Hatırlatmam gerekirse biraz meşguldün."

Ada başını Dawson'ın omzuna yaslayarak manzarayı en rahat yerden izledi. "Sana sahip olduğum şanslıyım."

"Tamam," dedi Dawson teselli edercesine elini onun kolunda dolaştırırken. "Kendini bunun için suçlu hissetme."

Dirseğinin üzerinde doğrulan Ada, başını çevirir çevirmez Dawson'la göz göze geldi. "Neden ışıkları seyretmiyorsun?"

"Gördüğüm en etkileyici ışık burada," dedi Dawson, Ada'nın aurasını kastederek.

Ada tamamen ona dönüp bir elini başının altına koydu. "Keşke ben de senin renklerini görebilseydim."

"Kafamın içinde dolaşman yetmiyor mu, Tüysüz?"

"Bazen yetmiyor. Kendini kapatmayı biliyorsun ve açıkçası bu gücümü geliştirmek veya kullanmak istemiyorum. İnsanların zihninden geçen bazı düşünceler çok çirkin ve bu normal. Düşüncelerimize engel olamıyoruz sonuçta. Bu yüzden kimseyi hissetmemeye çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor peki?" dedi Dawson, Ada'nın yüzünü severken.

"Fena değil," dedi Ada başını sallayarak. Sırtüstü dönüp Dawson'ın elini tuttu. Şimdi yeniden ışıkları seyrediyordu. Dudaklarını ıslatıp güçlükle yutkundu. Kaçırılmasının ve esir tutulmasının yaşadığı en kötü tecrübe olmadığının farkındaydı fakat yine de arkasında bırakması zaman alıyordu. Düşünceleri veya kelimeleri farkında olmaksızın o garip insanlarla geçirdiği anlara kayıyordu. "Irkalla güçlerimin henüz çok ufak bir parçasını gördüğümü söyledi. Sanırım Asena'nın kızı olarak pek iyi ilerlemiyorum."

"Asena'ya, kurt topluluğuna, hatta bana karşı böyle bir sorumluluğun yok. Sen sadece Asena'nın kızı değilsin. Bu sıfatlarından biri, tamamı değil."

"Sığ biri olduğumu düşünme fakat bu hoşuma gidiyor," derken tepkisini görebilmek için Dawson'a baktı. "Asena'nın soyundan gelmem yani. Rüyalarımda o, çok bilgin, güçlü ve muhteşem görünüyor. Hiçbir şey ona dokunamaz, zarar veremez. Asena için yaşayabileceği kötü bir sürpriz yok. Her şeye hazırlıklı. Kendim ve ailem için bunu istiyorum."

"Böyle bir sebepten dolayı kendine sığ diyemezsin."

"Sana her şeyi anlatacağım. Beni çoğunlukla yalnız bıraktıkları için daha çok ne kadar sıkıldığımı dinleyeceksin. Kâbuslarımın bir parçası olmanı istemiyorum fakat anlatmanın iyi geleceğini biliyorum. Ayrıca benim yakalayamadığım bir şeyi fark edebilirsin."

"Ne zaman, ne kadar anlatmak istersen."

Ada derin bir nefes alıp Dawson'ın sıcak güvenliğinde, neredeyse iki hafta boyunca başından geçenleri anlatmaya başladı. Virgil'le olan karşılaşmalarını olabildiğince çabuk geçiyordu. Eğer o insanları arkalarında bırakacaklarsa buna itirazı yoktu. Bu yüzden Dawson'ın intikam arayışına girmesini istemiyordu.

Anlatacakları bittiğinde Dawson bir şey söylemeden ayağa kalktı. Minderlerin üstünden geçip evin arkalarına doğru yürüyerek gözden kayboldu. Ada ne olduğunu anlamadan baksa da peşin-

den gitmedi. Ellerini yüzüne bastırarak sırtüstü uzandı. Homurtusu ellerinin arasında boğuk bir iniltiye dönüştü. Ne kadar hafifletiğinin bir önemi yoktu. Her ne olursa olsun Dawson intikamının peşine düşecekti ve Ada onu nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Pratikte burada yaşıyor gibisin," dedi Felicia, Creon'un yanına giderken.

Taş banklardan birine oturmuş olan Creon, dizine yasladığı tabletin kılıfını üzerine kapatarak başını kaldırdı. "Yapmak zorunda olduğum şeyler var."

"Liderimizin kız kardeşini tuzağına çekmek gibi."

"Hayır, Felicia," dedi Creon kaşlarını çatarak. Kenara kayıp yanına oturmasını işaret etti. "Peratha bir zorunluluk değil, daha çok keyifli bir yolculuk," derken gülümsedi.

Felicia, onun büyük bir risk aldığını düşünüyordu fakat fikirlerini kendine sakladı. Lider ailesinin içinde büyümüş olan Creon'a ne kadar tehlikeli bir yola girdiğini anlatmayacaktı. Felicia bir Aleut olmasına rağmen birkaç sene öncesine kadar sürüsüyle beraber yaşamazdı. Güçleri her zaman için sorun olmuştu ve henüz çok gençti. Bu yüzden biliyordu ki Creon, bir Remus olmasına rağmen Aleut'un düzenini Felicia'dan daha iyi biliyordu.

"Remus öğrenciler için mi endişelisin? Edd'in ölümü diğerlerinin de tehlike altında olduğu anlamına gelmiyor."

"Çocukların güvende olduğuna eminim. Ayrıca onların sorumluluğu bana ait değil ve açıkçası umursamıyorum da. Edd'in öylesine öldürülmediğine eminim," derken ayağa kalktı. Felicia onun bileğini tutarak kendine bakmasını sağladı. Tabletini kolunun altına sıkıştıran Creon, alnına dağılan siyah saçlarını düzeltti. "Biliyor musun, çocuk yaşta birine göre fazla otoritersin."

"Senden sorumlu hissettiğim için," dedi Felicia da ayağa kalkarken.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bana neden burada olduğunu söyle. Sadece Peratha için olamaz, değil mi?"

"Her şeyi bilmen gerekmiyor." Koluna dokunarak yanağından öptü. "Yeterli güce ulaşana kadar gençleri bir kenarda tutmalarının sebebi var. Bir gün muhteşem yeteneklere sahip bir kurt olacaksın. O zamana kadar geri planda kalmaya alış."

"Seni bekliyordum," dedi Gavin bir grup üst sınıf öğrenciyle bahçeden geçerken. Diğerlerine dağılmasını işaret edip Creon'un omzuna vurdu. "Ofisime geçelim. Neler buldun?"

"Pek iyi şeyler değil," dedi Creon. Gavin spor salonuna açılan cam kapılara ilerlerken, Felicia yeniden Creon'un bileğini tuttu. Geriye doğru sendeleyen Creon iç geçirdi. "Önemsemen çok tatlı ama sıkılmaya başladım."

"Gavin'le mi çalışıyorsun?" dedi Felicia gözleri ardına kadar açılırken. Gavin'in duymayacağına emin olmak için içeri girene kadar bekledi. Creon'un omuzlarını tutarak kendine yaklaştırdı. "Neye bulaştığının farkında mısın?"

"Merak etme, eğitmenini öğle yemeğim yapmayacağım."

"Aptal olma. Gavin'in lakabı Akrep ve bunun hakkını veriyor. Ben senin için endişeleniyorum."

"Sorun yok. Gidip biraz evcilik oyna. Sonra görüşürüz." Creon bir süredir yolunu ezberlediği ıssız koridordan geçip kapısı açık duran ofise girdi. "Irkalla'yı hâlâ araştırdığımızdan kimsenin haberi yok sanırım. Burada ne işim olduğunu sorup duruyorlar."

"Şimdilik herkesin bilmesine gerek yok. Bulduklarını anlat."

"Doktor ve Aliz nadir özelliklere sahip kurtları bulmanın pratik bir yöntemini keşfetmiş. Öncelikle bir harita, ardından da tarihsel gelişimi belgeliyorlar. Göç hareketleri önemli bir etken. Doktor hâlâ eski yöntemlere sadık, bu yüzden kâğıt üzerinde çalışıyorlar fakat daha kolay ve etkili bir yolunu bulduk," derken tabletini açarak dünya haritasını görüntüledi.

"Sen ve kim?" dedi Gavin haritaya bakarken.

Creon ekranın altındaki bir noktaya dokunup sağa doğru kaydırdığında haritanın tarihi bugüne doğru yaklaştı. Kıtalar hareket etti, yerleşimler artıp yeşillikler yerini soluk bir griye bıraktı. Soylu aileler farklı renklerle kümelenmişti ve harita üzerinde tarih ilerledikçe renkler dağıldı veya yeni renklerine kavuştu. "Kurtları teknoloji yoluyla izleyen birinden yardım aldım."

Gavin bir süreliğine kimden bahsettiğini anlamadı. Soruyu sorarken yaptıkları bu işin kimin tarafından bilindiğiydi, şimdi ise onun neden bu işe karıştığı. Elini masaya koyarak Creon'a baktı. "Finn'den yardım mı istedin? Dawson'ın oğlundan?"

"Gönüllüydü."

"Dawson bundan hoşlanmayacak."

"Böyle bir şey seni ne zamandır ilgilendiriyor ki? Finn bir süre öncesine kadar Maritza ve Franz'la hareket ediyordu. Çocukken ikisiyle de vakit geçirmiştim ve her ne kadar Remus'ta olmaktan hoşlanmasalar da hâlâ irtibat halindeyiz. Finn'le de bu sayede tanıştım. Yardım etmeyi kendi teklif etti ve ne yaptığına bir bak," derken tableti Gavin'e doğru çevirdi. "Bu bizim Irkalla ve grubunu anlayabilmemiz için tek şansımız. Şimdiye kadar onlar hakkında hiçbir kaynak, yazılı metin veya anı bulamadık. Anıdan bahsediyorum, Gavin. Kurtların aklındaki bilgiler öylece yok olmaz. Yaşlılardan biriyle bile konuştum. Kimse o grup hakkında kesin bir şey bilmiyor."

"Zamanla bizim de unutacağımız anlamına mı geliyor?"

"Sanırım, bilmiyorum. Elimde yeterince veri yok."

"Nereden başlıyoruz?"

"Irkalla ve Asena'nın arkadaş olduğunu biliyoruz. Irkalla hakkında net bilgimiz yok ama Asena'nın kökeniyle alakalı birçok tarih kitabı aynı fikirde." Haritada belirgin bir noktaya yaklaştı. "Kaynaklarımızda daha çok kurtların geçmişiyle alakalı belgeler var fakat işini şansa bırakmak istemediklerinden büyücüleri de ihmal etmemişler. Finn birçok araştırmacının kitapları-

mı, günlüklerini ya da el yazmalarını elektronik ortama aktarmış. Onları da buradan okuyabilirsin."

"Irkalla'nın neslini temsil eden mavi noktalar mı?"

"Evet. Yayıldığı şekle bakarsak kendi soyundan pek fazla kişi yok ya da bir noktadan sonra kayıtlar son buluyor."

"Kökenini bilmek güzel ama bize şu anda nerede olduğu lazım."

"Bana kalırsa çalıştığı kişilerin izini sürmek daha mantıklı. Şimdiye kadar kimleri bulduk?"

Gavin, Dawson'dan aldığı araştırma dosyasını açtı. Virgil, Lara, Qinn ve Howard'ın fotoğraflarını yan yana koydu. "En kabarık dosyaya Virgil'in sahip olabileceğini sanıyorum," dedi parmağının ucuyla fotoğrafını ileri iterken. "Kendisi bir Tarafsız ve oldukça sağlam bir kökeni var. Diğerleri henüz insanlar kadar yaşamış, hatta bir tanesi insan," derken Howard'ı işaret etti.

"Tamam, ben Virgil'i alacağım. Sen de diğer üçüyle ilgilen."

20

Ada odalarını aydınlatan kuzey ışıklarını izlerken üşümemesine rağmen battaniyeyi çenesinin altına kadar çekmişti. Soğuktan değil, düşüncelerinden kurtulmak istiyordu. Dawson'a söylediği şeyleri geri almak. Aslında son üç haftanın hiç yaşanmamış olmasını diliyordu. Maritza'nın ölümüyle başlayarak uçurumdan yuvarlanmaya başlanmış, hâlâ sona ulaşamamıştı. Dinlenmeyi umuyor ama sadece daha çok yara alıyordu.

Dawson'ın tam arkasında olduğunu bilmesine rağmen sesini duymuyordu. Kulaklarının keskinliğine karşın Dawson bir hayalet kadar soyutlanmıştı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Ona zaman vermek isteyerek biraz daha bekledikten sonra Ada sessizliğe daha fazla dayanamadı. Yalnız kalmaktan bıkmıştı. Yerinden kalkacağı sırada Dawson'ı gördü. Zihnini nasıl kapattıysa yüzünü de duygularından arındırmıştı. Ada'nın yanına oturup yavaşça arkasına yaslandı. "İsimlerinden daha fazlasını biliyor musun? İnsan olanın soyadını veya diğerlerinin hangi soydan geldiğini?"

"Irkalla'yla bir anlaşma yaptım," dedi Ada battaniyenin kenarıyla oynarken. Dawson'ın duyacağı şeylerden hoşlanmayacağını biliyordu. Kendisi de hoşlanmıyordu. Fakat bir karar vermişti. "Ailemi ve arkadaşlarımı rahatsız etmemesi karşılığında benden istediklerini yaptım. Eğer amacım sadece kurtulmak olsaydı kaçardım ama Irkalla'dan tamamen uzaklaşmak istedim. Bir daha bizimle bağlantıya geçmemesini garantilemek zorundaydım."

"Sen söz verdin, ben değil."

"Sen benim eşimsin," dedi Ada başını ona çevirerek. "Ben söz verdiysem, sen de söz vermişsindir. Hepsi bu."

Dawson gözlerini ovuşturarak başını eğdi. "Zaten bu yüzden önemli. Eğer sen benim eşimsen kimse seni kaçırıp sana işkence edemez."

"Çok üzgünüm ama yaşandı. Kabul et." Ada sinirli bir şekilde daha fazla konuşmak istemeden ayağa kalktığında, Dawson bileğini yakalayarak aşağıya çekti. Ada dengesini sağlamak için bacağını kırdı. Dawson'ın tutuşundan kurtulmak için hamle yapacakken onun buz gibi elini fark etti. "İhtiyar," dedi kucağına otururken. Parmaklarının dışıyla yanağını okşayıp yüzüne öpücükler bıraktı. "Ben de memnun değilim. Hem de hiç. İtiraf etmekten hoşlanmıyorum ama Irkalla'dan korkuyorum. Lütfen bunu arkamızda bırakabilir miyiz? Lütfen."

Dawson bir zamanlar tenine dokunamadığı karısının saçlarını okşadı. Hamile olmasına aldırmadan işkence ettikleri karısı. Canı acımasın diye uzak durmayı bile kabullenmişken saçma sapan fikirlere sahip bir grup, hedeflerini dahi söylemeden hayatında unutamayacağı on iki gün yaşatmışlardı. Dawson yaşamı boyunca intikamla nefes alıp vermişti. Onun ilerlemesini sağlayan tek şey bu olmuştu. Başka türlü nasıl devam edeceğini bilmiyordu ve devam etmesi gerekiyordu. Ailesi için devam etmeliydi.

"Senin için her şeyi yaparım, yapmam gerekiyor. Durmamı isteyemezsin."

"Kan yemini ettim," dedi Ada birden. Eğer Dawson'ı engelleyecekse yalan söyleyebilirdi. Hoşlanmıyordu fakat aklına gelen tek fikirdi.

Dawson, Ada'yı bir çocuk gibi belinden yakalayıp minderlerin üzerine bıraktı. Ellerini iki yanına bastırıp yüzüne doğru eğildi. "Kalp mührünün etkisindeyken beni ikna etmek için kan yemini etmiştin. Hatırlıyor musun?"

"O günleri unutmak biraz zor."

"Evet ya da hayır de. Başını da sallayabilirsin." Ada olduğu yerde kıpırdandı. Dawson tehditkâr bir şekilde üzerine eğilmişken daha fazla hareket edemiyordu. Ada başını salladığında, Dawson aynı şekilde karşılık verdi. "Hatırlıyorsun. Kan yemini ettin, bana. Buna rağmen sana ne söylediğimi de hatırlıyorsundur. Sakın bana karşı bile kanını kullanma demiştim. Benim seni sevdiğim kadar büyük bir aşk mümkün müdür bilmiyorum bile, buna rağmen seni uyardım. Ama sen, seni kaçıran birine karşı kanını mı kullandın? Söylediklerimi dinliyor muydun? Şimdi ve öncesinde. Beni dinliyor muydun, Ada?" Dudaklarını ıslatarak tuttuğu nefesini yavaşça bırakan Ada yeniden başını salladı. "Tekrar deneyelim, Irkalla'ya kanını kullanarak yemin ettin mi?" Ada dişlerini sıkarak beklerken, Dawson cevabı almadan geri çekilmeyeceğini belli ederek kaşlarını kaldırdı. Yalanını sürdüremeyeceğini açıkça gören Ada, bu sefer başını iki yana salladı. Dawson memnun bir halde onun alnını öpüp geri çekildi. "Ne yaptığını görüyorum. Rengini de öyle."

"Sadece Irkalla'yla olan anlaşmamıza uyuyorum."

"Irkalla'nın grubunda Ali olmasaydı yine de bu kadar ısrar eder miydin?"

"Hayır." Dawson yan dönerek ona baktığında Ada omuzlarını silkti. "Dürüst olmamı isteyen sendin. Doğrulardan hoşlanmadın mı?"

"Neden beni kızdırmak için uğraşıyorsun?"

"Söylediklerim seni kızdırıyor."

"Doğru." Ada elinin tersiyle göğsüne vurduğunda, Dawson nefesi kesilerek güldü. Yaşadıklarına ve beslenememesine rağ-

men karısının hâlâ güçlü olduğunu bilmek güzeldi. Güzel ve rahatlatıcı. Dawson onu bir kez daha çekti fakat bu sefer ikisi de daha rahattı. "Bir konuda haklısın. Ben senin kocanım, ismimizi paylaştık. Verdiğin her söz benim de sözüm. Seni anlıyorum. Tek istediğim aynısını senin de yapman. Aliz'e söz verdiğimi, bu yüzden ondan intikam alamayacağından bahsetsem..."

"Olasılığını bile düşünme, Dawson. İkisi çok farklı şeyler."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Çoğu zaman." Dawson ona kaşlarını çatarak baktığında Ada gülümsedi. Dudaklarını gözünün kenarında, kaşlarının üstünde dolaştırdı. "Huysuz, İhtiyar," dedi mırıldanarak. Dawson kollarını ona sarıp döndürdüğünde Ada kahkaha attı. Dawson'ın öpücükleri teninde gezinirken sessizleşti. "Dışarıdakilerden bizi izleyecek var mıdır?" dedi Ada.

Dawson omzunun üzerinden arkasına baktığında önlerinde uzanan cam duvarı gördü. Ada'nın üstünden kalkarak birkaç saniyeliğine kayboldu. Küçük bir kumandanın üzerindeki birkaç tuşa basarak ne işe yaradıklarını bulmaya çalıştı. En sonunda cam duvarı sadece tavan açıkta kalacak şekilde kapattı. "Empati yeteneği olan birine göre bazen körleşiyorsun," dedi Dawson, parmağını Ada'nın burun çizgisinde kaydırırken.

"Korkuyorum, Dawson. Irkalla ve onun yapabileceklerinin sınırı yok. Neyle baş etmem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Seni her şeyden koruyamam fakat biliyorsun, bunun için hayatımı ortaya koyarım. Geri çekilmek benim yapabileceğim şeyler arasında değil. Yine de gururumu, aldığın nefeslerinin önüne koyamam."

"Söylediklerimi yapacak mısın?"

"Düşüneceğim," diye söz verdi Dawson. "Elimden gelenin en iyisi."

"Kabul ediyorum," dedi Ada gülümseyerek.

"Netleştirmemiz gereken çok şey var ama şimdilik benim problemime odaklanalım. Seni ne kadar özlediğime."

"Hiçbir şey benim için daha önemli değil," dedi Ada öpücüklerinin arasında. Üzerlerine kuzey ışıkları düşerken kıyafetlerinden kurtuldular. Ada aceleci davranmasına rağmen Dawson içinde bulundukları anın her bir saniyesini yavaşlatıyordu. Aleut gibi bir yerde yaşarken özel hayata sahip olmak veya kendilerine vakit ayırmak zordu. Bir kavganın içine girmeleri ya da aniden etraflarını kalabalığın sarması yabancısı oldukları bir durum değildi. İkisinin de Aleut'tan ayrılma gibi bir fikri olmamasına rağmen zaman zaman uzaklaşmanın iyi geleceğini biliyorlardı.

"Kokun değişiyor, biliyor muydun?" Dawson, Ada'nın boynunu öperken elleri teninin tüm sınırlarında dolaşıyordu.

"İki hafta boyunca banyo yapmadığım içindir."

"Veya ufaklık yüzünden," dedi Dawson, parmakları Ada'nın karnında gezinirken. İkizlere hamile olduğu sırada da Ada farklı bir kokuya bürünmüştü. Çocuklarının izleri daha o andan itibaren oluşuyordu ve bu Ada'ya da yansıyordu. En güzel şekilde. "Savaşçı olacak."

"Varlığını hissedebiliyorum, tıpkı ikizlerde olduğu gibi. Sen söyledikten çok sonra ikiz olduklarını anlamıştım. Şimdi de..."

"Hayır." Dawson onun ne soracağını anlayarak başını salladı. "İkiz değil. Bu seferki biraz bencil çıktı."

Ada nefesini bırakarak gözlerini kapattı. "Rahatladığım için suçluluk duyuyorum."

"Bize muhtaç üç tane çocuğumuz olacak. Bir tanesiyle bile uğraşmak zorken dört tane biraz aşırıya kaçabilirdi."

"Biraz mı?"

"Kızma. Baba olmak hoşuma gitti." Ada'nın çenesini tutarak daha fazla konuşmaması için kaşlarını kaldırdı. "Problemime geri dönelim."

Dudakları buluştuğunda artık sadece ikisi ve kuzey ışıkları vardı. Ada kendini yeniden bir yere ve birine ait hissetti. Tüm

dünyaya yabancı olabilirdi fakat Dawson tanıdığı her şeyin başlangıç ve bitiş noktasıydı.

Gergin bir sakinlikle geçen birkaç gün sonra Gavin, şafağın ilk ışıklarıyla dışarı çıktı. Henüz karanlık tam anlamıyla dağılmamıştı fakat kendisi de uyumuş değildi zaten. Bahçede dolaşıp taş banklardan birine oturdu. Hemen çaprazındaki ana giriş kapısını rahatça görebiliyordu. Aleut'un geniş bahçesine açılan demir kapılarda her daim ikiden fazla nöbetçi bulunurdu. Oradakilerin hiçbiri Gavin'in oturup gözlerini üzerlerine dikmesine aldırmamıştı. Alışkın olmadıkları bir durum değildi.

Gavin ayağını dizine yaslayarak elindeki kâğıtları bacağına koydu. Cebine sıkıştırdığı kalemi çıkarırken beyaz bir öfke bulutu gibi yaklaşan Peratha'yı fark etti. "Bu kadar erken uyanırken yeterince iyi görünmezsin."

"Olasılık dışı," dedi Peratha bunun ihtimalini bile görmezden gelerek. "Lanston'la üzerinde çalıştığımız bir... şey var. Dün akşamdan beri ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir noktadan sonra düşüncelerim tekrar etmeye başladı."

"Sorun ne?"

Peratha gözlerini ovuşturdu fakat güven verircesine elini kaldırdı. "Düzeltmeye çalışıyorum fakat Lanston sizi tanımıyor, Gavin. Babam biraz katıydı ama sınırlarınızı bilirdi. En azından suikastına kadar. Lanston ise kendinden başka kimseye güvenmiyor. Bazen kendi fikirlerine bile düşmanca yaklaşıyor."

"Dedikodu yapmaktan hoşlanmıyorum. Üstelik bu kişi Aleut'un lideri ise. Henüz hayata dair her şeyi tamamlamadım, ölmek istemiyorum."

Peratha elinin tersiyle ona vurarak kaşlarını çattı. "Duyduğuma göre Edd'in kuzeni Gwen'i ifade vermesi için ikna etmişsiniz. O yüzden mi burada bekliyorsun? Geldiğinde onunla konuşan ilk kişi olmak için mi?"

"Ne oluyor?"

Peratha, ince kazağının kollarını çekiştirerek yan döndü. Gözleri yaşlarla dolunca irislerinin maviliği donukluğundan kurtulup okyanusun canlılığını kazandı. "Edd'le ilgili bir gelişme var," dedi fısıltıyla. Tüm gece uğraştığı şeyden sonra odasına çekilecekken Lanston'ın Hank'le olan konuşmalarını duymuştu. Gizlice dinleme niyetince değildi fakat kendine hâkim olamamıştı. "Lanston, Hank'e güveniyor. O genç bir kurt. Görmezden gelmesi kolay, araya karışabiliyor. Öğrencilere arkadaş gibi yaklaşıp bilgi toplaması hiç zor değil. Remuslara bile."

"Ne bulmuş?" dedi Gavin yutkunurken.

"Tam olarak bilmiyorum ama Dawson'ın bir kanıtı sakladıklarına eminler. Aslında birkaç tanesini. Babam, kibrinden dolayı Dawson'ı açıkça öldürmedi ama Lanston bunlarla vakit harcamaz. Eğer Dawson'ın bilerek engel olmaya çalıştığına inanırsa onu görevden alır."

"Bir celladı öylece görevden alamazsın, Peratha."

"Biliyorum," dedi Peratha. Gözlerini kapadığında yaşlar yanaklarına doğru aktı. Soğuğun içinden geçen sıcak gözyaşları yanaklarında iz bıraktı. "Bir Aleut tarafından öldürülmesi gerekiyor, yeni cellat tarafından. Lanston tereddüt etmez."

"Dawson kanıt mı saklamış?" dedi Gavin inanamadan. *Benim için*, diye düşündü. Cinayeti öylece açığa çıkarmayacağını biliyordu. Bunu yapmazdı fakat kanıt saklayacağını da sanmazdı. Kimse için böyle bir şey yapmamalıydı. Açığa çıktığında nasıl bir ceza alacağının farkındaydı. Gavin nefesini bırakarak öne eğildi. Edd'i öldürdüğünde yanlış karar verip Ada'yı çağırmasaydı bunlarla uğraşmazlardı. Şimdi itiraf edecek olsa bile Dawson'ın kanıt saklamasını affettirmezdi. Lanston'ın gözünde Dawson hâlâ cinayetin üstünü kapatan kişi olacaktı. "Tamam," dedi Gavin birden doğrularak. "Ne yapacağımı biliyorum." Peratha'nın hâlâ ağladığını gördüğünde ona dönüp alnından öptü. "Ağlama. Düzelteceğim, tamam mı?"

"Sizi kaybetmek istemiyorum, Gavin. Hiçbirinizi."

"Öyle bir şey olmayacak. Bana güven." Gavin not kâğıtlarını ve kalemi arka cebine sıkıştırdı. Ayağa kalkan Peratha'nın elini tuttu. "Duyduklarından kimseye bahsetme." Peratha başını salladığında Gavin binaya geri döndü. Gwen gelmeden önce kısa zamanda gerçeklerin bir kısmını açığa çıkarmak zorundaydı. Kapıya geldiğinde hafifçe tıklattı. Kötü bir zamanlama olduğundan uyanmalarını bekledi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dawson kapıyı açtığında.

Gavin onu iterek içeri girdi. Yatak odasının girişine doğru baktıktan sonra Dawson'a döndü. "Lanston ve Hank cinayet hakkında konuşurken Peratha onları duymuş. Edd'in cinayetinin çözülmesiyle ilgili bazı delilleri sakladığını düşünüyorlar. Aslına bakarsan bundan eminler."

Dawson koltuğun kenarına yaslanırken nefesini bıraktı. Böyle bir şeyi ne zaman duyacağını bekliyordu. Her şeyi yavaş ve gizli yürütmesine rağmen son zamanlarda Aleut çok kalabalıktı. Bir şeyi saklamak o kadar da kolay değildi. Üstelik tüm kurtları harekete geçiren bir cinayetle ilgiliyse. "Birkaç saat daha beklemeyecek olan neydi?"

"Lanston'la konuşmanı istiyorum. Ona delillerden emin olamadığın için beklediğini, artık sonuca ulaştığını söyle."

"Elimde olanı görmeyi talep edecek."

"Biliyorum."

Dawson konuşmanın gittiği yönden hoşlanmayarak ayağa kalktı. Gavin'le bir türlü aynı noktada buluşamadıklarını hissediyordu. "Cinayeti saklamamı isteyen sendin. Şimdi ise açığa çıkarmamı mı söylüyorsun?"

"Birkaç saat içerisinde Gwen burada olacak. Onu sorguladığınızda cinayeti neden işlediğimi öğreneceksiniz ve bunu öğrendiğinizde saklamam için hiçbir sebebim kalmayacak."

"Edd'i öldürdüğünü saklamanın tek sebebi onu neden öldürdüğün mü?" Gavin başını sallayarak onayladığında, Dawson ona

saldırmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. "Suçlu olduğuna eminsin. Bu yüzden sebebi saklıyorsun."

"Suçlu değilim!" dedi Gavin sessiz bir hiddetle.

"Suçlu olmasaydın saklama gereği de duymazdın. Sana yardım ettim çünkü Ada istedi ve onu ortak ettin. Bencil piçin tekisin. Karımın yargılamasını engellemeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

"Belki kendi ölümüne sebep olmaktan başlamalısın," dedi Ada. Dawson ona döndüğünde ne kadar şaşkın ve korku dolu olduğunu görebiliyordu. İtiraz etmesine fırsat kalmadan Ada yatak odasının kapısını çekerek yanlarına yürüdü. "Çocukluğundan beri Aleut kurallarında büyüdün, işine gelmeyenlerin boşluğundan faydalandın. Şimdi nasıl böyle sorumsuzca davranırsın? Kanıt sakladığının ortaya çıkmayacağını mı sandın?"

"Cinayeti açığa çıkarmamı istediniz. Kanıtları öylece Lanston'a mı götürmeliydim?"

"Hayır. Edd'i araştıracaktın, geçmişini. Cinayeti değil. Böyle konuşmuştuk."

"Yıllardır içinde bulunduğum bir görev var," dedi Dawson ikisine de bakarak. "Mükemmel biri olduğumu iddia edemem ama asla haksız yere kimseyi öldürmedim veya buna arkamı dönmedim. Edd'in neden öldürüldüğünü öğrenmek zorundaydım."

Gavin arkasındaki masaya tutunurken tüm vücudunun karıncalandığını hissediyordu. Konuşabilmesi için zaman geçmesi gerekti. "Öğrendin mi peki?"

"Hayır. Gwen geldiğinde eminim daha fazlasını bulacağım. Yalan söylemek için önce gerçekleri bilmek zorundaydım. İkinizin bu tavrına tahammül etmeyeceğim. Sorumsuz davranan sizdiniz, ben sadece işimi yaptım."

"Ölebilirsin," dedi Ada diğer hiçbir şeyi umursamadan. Nefesleri sıklaşırken kalbinin sancıyarak attığını hissetti. Midesinden göğsüne doğru yayılan bir gök gürültüsü vardı. "Bunun için

ne yapacağız? Her şeyi kendi öğrendikten sonra Lanston bizi dinlemez. Öylece bekleyemeyiz."

"En başında önerdiğim şeye geri dönebiliriz," dedi Dawson basitçe. "Gavin neden böyle bir aptallık yaptığını açıklasın. Bu şekilde ona daha rahat ve düzgün yardım edebiliriz."

"Cinayeti işleyen benim. Eğer saklayamıyorsak sorumluluk alabilirim. Gidip Lanston'la da konuşabilirdim fakat bunu senin söylemen gerekiyor, yoksa hâlâ ondan gizli bir şeyler yaptığını düşünür."

"Ve bunu düşünmekte haksız mı?" dedi Dawson.

"İstediğin şey ne?"

"Bu saatte istediğim tek şey uyumaktı." Dawson sakinliğini korumayı bırakıp ellerini yumruk yaptı. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun, Gavin? Karımı cinayete ortak etmemekle başlayabilirdin. İkinizin de aklından ne geçiyor bilmiyorum. Suçları araştırdığımı ve cezalara ortak olduğumu biliyorsunuz. Buna rağmen bir cinayetin üstünü örttünüz. Beni nasıl böyle bir noktaya getirirsiniz?"

"Gavin'in suçlu olduğuna inansaydım sana gerçekleri anlatmazdım veya saklamasına yardım etmezdim," dedi Ada. Dawson, sarı ışıkların dolaştığı gözlerini ona çevirdiğinde Ada ejderhayı uyandıran savaşçı gibi hissetti. Dikkati üzerine çekmemeliydi belki de. "Sinirlisin çünkü önünde bir, hatta iki gizem var. Ne Irkalla'nın grubunu ne de Gavin'in işlediği suçu çözebiliyorsun. Öfkelenmenin sebebi bu, Dawson. Gizli bir şeye ortak olman değil."

"Gwen'in sorgusunun ardından hiç değilse gizemlerden bir tanesinin çözüleceğine eminim," dedi Dawson yatak odasına girerken. Tüm öfkesine rağmen kapıyı dikkatli bir şekilde kapatmıştı. İçindeki kurdun gazabı bile iki çocuğu bu saatte uyandırmaması gerektiğinin farkındaydı.

Ada, Gavin'i dışarı çıkarken yakaladı. "Özür dilerim," dedi sessizce. Çıplak ayaklarının soğuk taşa değmesiyle ürperdi fakat hoşuna gitmişti. "Biraz gergin, biz pek uyuyamıyoruz ve bu yüzden ben yorgunum, Dawson'sa sinirli. Her zamankinden daha fazla."

"Sorun ne?"

Kollarını bağlayan Ada omuz silkti. Çıktıkları küçük gezinin ardından Aleut'a döndüklerinden beri her anları başka bir sorunla geçmişti. "Dawson'a Irkalla'nın peşine düşmemesini söyledim. Hâlâ sindirmeye çalışıyor. Aliz'le birlikte çalışmak hoşuna gitmiyor fakat benim araştırmam için bilgi topladığından ona katlanmak zorunda."

"Hâlâ Doktor ve Aliz'in yaptığı katliamları araştırıyor musun? Ara verirsin sanmıştım."

"Yavaşlattım fakat hiç ara vermedim." Ada'nın uyuyamamasının bir sebebi de yeniden bilincini istila eden kâbuslarıydı fakat bunlardan yüksek sesle bahsetmekten hoşlanmıyordu. Sırf bu yüzden Dawson'ın derin bir uykuya dalamadan öylece yanında beklediğini hissediyordu. "Ani bir karar verme, olur mu? Dawson'la konuşacağım. Hepimiz için en uygun yolu bulacağız."

Gavin onun elini tutarak yanağından öptü. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için özür dilerim."

Ada'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Gavin gözden kayboldu. İçeri giren Ada yatağa geçmeden önce balkon kapısını açarak perdeleri düzeltti. İçeri giren soğuk havayı soluyup örtülerin üstüne uzandı. Başını yana yatırdığında Dawson'ın sırtındaki dövmelerin derinliğini izledi. Yavaşça omzunun üstüne dönüp parmak uçlarıyla İsim Töreni'yle onlara verilen ağaç dallarına dokundu. Dawson'ın nefes alıp verişleri yavaşlasa da kıpırdamamıştı.

"Seni Rusya'da bıraktıktan iki yıl sonra karşılaştığımızda artık birbirimize dokunabiliyorduk. Kalp mührü de avcı dövmesi de engel olmuyordu. Yakaladığın ilk fırsatta yine emir veren haline geri dönmüştün. Sarılabildiğimiz için şaşkındık. *Sana hep*

bu kadar yakın olmak istiyorum, bana asla arkanı dönme. Böyle söylemiştin."

Dawson önce başını çevirip yüzüne baktı, ardından tamamen dönüp Ada'yı kollarının arasına aldı. Parmaklarının dışıyla tenini okşayıp saçlarına dokundu. "Kalp mührü olmadan da ruhsuzun tekine dönüşebiliyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Ada ona daha da yakınlaşırken. "Sadece biraz kontrolsüzsün. Bunun üstesinden gelebiliriz, Dawson. Birlikte çalışmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Lanston beni öldürmeyecek. Bulduğum kanıtlar direkt olarak yargılamaya yetmez. Doğruluğunu kanıtlamak için beklediğimi söyleyebilirim. Ama yeterli olmayacak. Öyle ya da böyle Lanston'a bir şey vermek zorundayız. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin sonuçsuz kalmasına tahammül etmeyecektir."

"Her şey gibi bununla da yüzleşeceğiz. Gavin'in arkasında durmalıyız. Tüm yıllar boyunca bizim arkamızda durduğu gibi."

"Gavin'le sürekli çatıştığımızı biliyorum fakat bu ondan hoşlanmadığım veya arkadaşım olmadığından kaynaklanmıyor. Böylesine aptalca bir hamle yapmasına sinirleniyorum. Bundan çok daha iyisi. Aleut'un gördüğü en yetenekli strateji uzmanı. Babamdan bile daha iyi. Çünkü bunu seviyor, kendini adadı. Asla pes etmedi. Bir gün olsun dahi duraksamadı. Saçma sapan biri yüzünden hepsinin elinden gidecek olması beni öfkeden delirtiyor. Onun bu kadar sakin kalması ise..." Dawson nasıl tarif edeceğini bilemeden homurdandı. "Arkadaşım cinayetten yargılanabilir ve bu olursa onu cezalandıracak kişi benim. Tüm görevim süresince en korktuğum şey bu oldu."

"Biraz uyuyalım, tamam mı? Gavin'i kendinden kurtarmanın bir yolunu bulacağız. O istemese bile."

Dawson, Ada'yı alnından öperken elini sırtında dolaştırıyordu. "Uyuyacak mısın?" dedi.

"Kâbuslardan korkarak devam edemem. Bir şekilde onlara da alışmak zorundayım."

"Seni kendi hayal dünyandan koruyamam ama söz veriyorum gözünü açtığında burada olacağım."

Ada, elini Dawson'ın göğsüne yaslayarak gülümsedi. Kesinlikle kolay bir evlilikleri yoktu fakat Ada tek bir şeyi bile değiştirmeyeceğini biliyordu. Gün aydınlanırken güvendiği ve sevdiği adamın kollarında uykuya daldı. Kâbusları orada bekliyor olmasına rağmen sorun değildi.

21

"Bir kâhin için yeterince sinsi değilsin," dedi Stone gözlerini açmadan.

Felicia yatağın kendi tarafında uzanmış, Stone'un yüz hatlarını inceliyordu. Ondan erken uyandığını sanmıştı fakat bu pek de doğru değildi. Stone çok az uykuya ihtiyaç duyuyor, yataktaki çoğu zamanı Felicia'ya uyum sağlamak için geçiriyordu.

"Henüz kâhin olmadım," dedi Felicia, yüzüstü dönüp dirseklerinin üzerinde doğrularak. Büyü güçleri bile yeni yeni yükseliyordu. Kâhinliğe ulaşması için daha çok uzun bir yolu vardı ve eğitim alabileceği hiçbir tanıdığı yoktu. Kurtların arasındaki büyücülerin yetersiz kalmasının tek sebebi de buydu. Felicia gibi olanların sayısı azdı ve kendi taraflarında olan birinden eğitim almaları güçtü. Hiçbir safkan cadı, bir kurdu eğitmeyi kabul etmezdi. Belki de bu yüzden Felicia, bu yönünü asla geliştiremeyecekti. Oradaki kıvılcımı hissediyor fakat en ufak hareketinde titreşip sönmeye yaklaştığından adım atmaya cesaret edemiyordu.

"Aklında ne var?" dedi Stone, Felicia hâlâ ona bakmaya devam ettiği için.

"Senin haricinde mi?"

Stone gözlerini açarak parmak uçlarını sevgilisinin yüzünde dolaştırdı. Felicia'yı mantığına sığdıramadığı bir şekilde seviyordu. Ona ismini vermek istediğini de biliyordu fakat Felicia'nın buna hazır olmadığını görebiliyordu. Hem biraz daha büyümesini hem de duygularından emin olmasını bekleyecekti. Lissa'yla yaptığı hatayı Felicia'yla tekrarlayamazdı.

"Creon için korkuyorum," dedi Felicia.

"Yatağımızda başka bir erkeğin ismini mi söylüyorsun?"

Felicia gülerek onun elini tuttu. Uzun parmaklarını okşayıp avucuna dokundu. "Creon'la aramızdaki bağın anne-çocuk ilişkisi gibi olduğunu biliyorsun. Ondan çok sonra doğmuş olmama rağmen. İlk başlarda ona zarar gelmesinden kaynaklanan korkuyu aramızdaki ilişkiden dolayı sanmıştım. Cezalandırıldığında hissediyordum ve öldüğünde sanırım..." deyip omuz silkti. "Bilmiyorum, daha önce tetikçi ve silah görmedim. En azından Peratha ve Ada haricinde. Onlar da en az bizim kadar taze. Şimdi ise sadece Creon için korkuyorum. Belki ölmeyecek ve bana zararı dokunmayacak ama tehlikeli şeylerle uğraşıyor."

"Onun yaşında ve konumunda olan bir kurdu durdurabilecek çok az şey vardır. Boşuna endişeleniyorsun."

Felicia nefesini bırakarak sırtüstü uzandı. "Gavin'le çalışıyor. Neden Gavin'le çalışsın ki? Ağzından laf almak için sıkıştırdığımda hiçbir şey söylemedi." Yatağın hareketlendiğini hissettiğinde yavaşça doğruldu. "Sen bir şey biliyor musun? Edd'le mi alakalı, yoksa Irkalla mı?"

Stone, Gavin'in Edd'i neden öldürdüğünü bilmesine rağmen hiçbir şeyden bu kadar az bahsetmek istememişti. Creon'la ikisinin daha farklı bir konu için çalıştığını umdu. Dolabı açarak kıyafetlerini değiştirdi. "Sonra konuşalım mı?"

"Şimdiye ne dersin?" dedi Felicia kaşlarını kaldırarak.

Yatağa yaklaşarak kenarına oturan Stone, ellerini Felicia'nın iki yanına koydu. Yüzüne eğilip dudaklarını buluşturdu. Dünyanın ve kalp atışlarının durduğu mükemmel birkaç saniyeydi. "Bu seferlik, benim için bunun peşini bırakır mısın?" dedi Stone fısıltıyla. "Creon'un başına bela almadığını garantileyeceğim, sen de daha fazla kurcalamayacaksın. Anlaştık mı?"

"Bilgiler bana doğruca gelirse dinlemem serbest mi?"

"Cadı," dedi Stone başını iki yana sallayarak. "Biraz daha uyu. Henüz çok erken."

Felicia kendini geri bırakırken Stone dışarı çıktı. Aleut'un en üst katından bahçeye inmesi birkaç saniye sürmüştü. Gavin'i kapının yakınlarında buldu. "Gwen'i mi bekliyorsun? Bugün geleceğini duymuştum."

"Evet," dedi Gavin ona bakmadan.

"İlk sorgulamayı Aliz ve Dawson yapacaktı."

"O yüzden burada bekliyorum. Kızla önce benim konuşmam lazım." Patika yola giren aracı gördüklerinde Gavin, Stone'a döndü. "Dawson, Gwen'le konuşan ilk kişinin kendisi olacağını söylemişti. Korumalar ona haber götürecektir. On dakika yeterli."

"Dawson'ı oyalarım. Zaman kaybetme."

Stone arkasını dönmüştü ki Gavin koluna dokunarak yeniden yüzüne bakmasını sağladı. "Peratha'ya ihtiyacım var. Olayı bilmeyen birinin Gwen'in anlattıklarını dinlediğinde hangi sonuçlara varacağını görmeliyim."

"Peratha'yı denek olarak mı kullanacaksın? Buna sinirlenecek."

"Anlayacaktır."

Stone binaya geri dönerken, Gavin öne çıkarak arabanın duracağı noktaya yaklaştı. Korumalardan bir tanesinin yerinden ayrıldığını göz ucuyla takip etti. Dawson'a haber vermek için vakit kaybetmeyecekti. Stone'un daha hızlı davranacağını umuyordu. Arka taraftan inen Gwen tedirgin görünüyordu. Aleut'un görkemli binasına bakarken adımlarını şaşırarak yüksek aracın

ön tarafına çarptı. Gavin onun henüz çok genç olduğunu anlayabiliyordu fakat diğer yandan yılların getirdiği bir yorgunluğa sahipti. Sadece yaşlı insanlarda gördüğü bir bakışı vardı.

"Sanıyorum ki uzun bir yoldan geliyorsun."

Gavin'in konuştuğunu duyduğunda önüne bakan Gwen, kelimeleri şaşırarak omuzlarını kaldırdı. Koyu renk kısa saçları kulaklarını ve alnını örtmüştü. Büyük gözleri endişeli bakıyordu. Gavin arabanın bekleme yerine çekilmesini seyredip elini binaya doğru uzattı. Gwen hareket etmeyip olduğu yerde bekleyince, Gavin uygunsuz bir şey söylememek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. Gençlere tahammülü gittikçe azalmıştı. Sabırsız olmak hoşuna gitmiyordu fakat bir şeyi ısrarla söylemekten nefret ederdi. Tek sefer neden yetmiyordu ki?

"Gwen, burada tutsak değilsin. Sadece yardımına ihtiyacımız var."

"Edd'le ilgili, değil mi?" dedi Gwen gergin bir şekilde gömleğinin ucunu tutarken.

Gavin onun hareketlerinde tuhaflığı görmezden gelmeye çalıştı. Kurduna ulaşmakta güçlük çektiğini biliyordu. Bu hem can sıkıcı hem de acı dolu bir yaşam tarzıydı. Üstelik kurduna ulaşamayanların ne kadar zayıfladığını bilirdi. Gördüğü kadarıyla safkan bir bozkurttu. Buna rağmen zayıflığı onu bir Vede'den bile daha aşağıya indirmiş olmalıydı. Yapabildiği kadar duyarlı kalmaya özen göstererek konuştu. "Edd'in ölümü için bir araştırma yürütüyoruz. Kaybın için üzgünüm fakat ulaşabildiğimiz tek yakını sendin..."

"Edd öldü mü?"

"Evet. Bildiğini sanıyordum."

Gwen nefesini bırakırken gözlerini kapattı. "Tamam, nerede konuşacağız?"

Gavin, bu sefer yolu göstermek yerine kendini takip etmesini umarak önden gitti. Sorgu odalarında gerileceğini düşündü fakat Gwen etrafını incelemekle öylesine meşguldü ki nereye yürü-

düğünün farkında değildi. Eğer öğrencilerinden biri bu hatayı yapsaydı, Gavin en yaratıcı cezalarından birini verirdi. İkinci kez düşünmeden. Odaya geçtiklerinde Gavin oturmasını işaret etti. Küçük bir masa ve iki sandalye haricinde hiçbir şey bulunmayan penceresiz bir odaydı. Duvara sabitlenmiş cılız lambalardan loş sarı bir ışık yayılıyordu.

Peratha geldiğinde Gavin onun yanına gidip onu koridora doğru çıkardı. "Sadece dinler misin? Bana yardımcı ol."

"Dawson'ın kanıt meselesini çözdün mü?" dedi Peratha uykulu gözlerini ona dikerek.

"Üzerinde çalışıyorum. Dawson'ın ne kadar uyumlu olduğunu biliyorsun, eminim söylediklerimi dinleyecektir."

Peratha başını iki yana sallayıp içeri göz attı. "Neden buradayım? Kız kim?"

"Edd'in kuzeni," deyip başka bir açıklama yapmadan onu içeri soktu. Gavin, Peratha'nın oturması için sandalyeyi çekti. Gwen büyülenmiş gözleriyle Peratha'yı izliyordu. Peratha yorgun, uykusuz ve kaygı dolu olmasına rağmen karşısındaki kadını çirkin ve özgüvensiz hissettirebilecek kadar güzeldi. "Öncelikle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Gavin, masanın kenarında dururken. "Edd'le ilgili yeterli bilgiye ulaşamadık. Genç biri, kayıtları yetersiz ve hakkında fikir edinebileceğimiz hiçbir çalışması yok. İki yıl önce senin Remus'a yerleştiğini, birkaç ay sonra da Edd'in geldiğini biliyoruz."

"Söylediklerimi bana karşı kullanacak mısınız?"

Şimdi o kadar da dikkatsiz görünmüyor, diye düşündü Gavin. Peratha başını yana eğip bir elini masanın üstüne koydu. "Bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz. Daha ufak bir suç işlediysen endişelenmene gerek yok," dedi Peratha.

"Kimin sözüne dayanarak buna inanacağım?" dedi Gwen çantasını çıkarıp yere bırakırken.

"Bir zamanlar Aleut'un liderliğini yapmış ve şu anda lider olan Lanston'ın kardeşinin sözüne güvenebilirsin. Bana," dedi Peratha kaşlarını kaldırarak. "Burada ne aradığımı bilmiyorum ama Gavin gelmemi istedi, geldim. Her şeyden önce sen bir Remus'sun. İşlediğin suçlar umurumuzda değil. Sadece burada gerçekleşen cinayeti çözmeye çalışıyoruz."

"Edd sandığınız gibi genç bir acemi değil. Ben küçük bir kızken bile yeterli eğitimi almış bir yetişkindi. Kırk yaşımı bitirmek üzere olduğumu düşünürsek hesaplamayı siz yapın. Madem açık sözlü davranıyoruz şunu bilmeniz gerekiyor, Edd'in ölümü beni ilgilendirmiyor. Onun katilini açığa çıkarmamın tek sebebi tebrik etmek olur. Yargılanması için size yardım etmeyeceğim."

Peratha başını kaldırarak Gavin'e baktı. Kafası karışmış görünüyordu. Gavin sessiz kalarak konuşmanın devamını da Peratha'ya bıraktı. Böylece Dawson sorgulama yaparken hangi sonuçlara varacağını görmek istiyordu. Acımasızdı fakat aklına gelen tek yöntemdi.

"Edd'le ne gibi bir problemin vardı?" dedi Peratha arkasına yaslanırken.

"Size yardım etmek istemiyorum."

"Edd'i en iyi tanıyan sensin, Gwen. Katili er ya da geç açığa çıkacak ve bu gerçekleştiğinde en ağır cezayı alacak. Ama bildiklerini anlatırsan faydan dokunur. Söyle bize, Edd ne yapmış da öldürülmüş olabilir?"

"Aleut'un önceden eğitim merkezi olarak işlediğini öğrenmiştim. Şimdi düzeni değişti mi?"

"Evet," dedi Peratha hızlıca. Asıl konuya geçmek istiyordu. Bu yüzden Gwen'in merakını tatmin etti. "Önceden öyleydi fakat şimdi lider ailesi burada yaşıyor. İsteyen herkese kapımız açık. Öğrenci olsun veya olmasın."

"Ailelerin sürdürülebildiğine inanmak zor," dedi Gwen neşesiz bir gülümsemeyle. "Kurtlar her şeyi yapabilecek güçte ve büyük bir inanca sahip fakat çocuk doğururken kendimizden tüm

parçaları ortaya koymak zorundayız. Buralarda en son ne zaman bir çocuk doğdu."

"Geçen yıl bir kız bir erkek doğdu," dedi Peratha. İkizleri düşündüğünde kendini biraz daha iyi hissederek rahat bir nefes aldı. "Gwen, bunları daha sonra da konuşabiliriz. Bizim ihtiyacımız olan..."

"Ben de buna gelmek üzereyim. Edd'in öldürülme sebebi muhtemelen o küçük kız. Benim yüzümü bu haberle anımsayacağınız için üzgünüm fakat Edd'in çocuklara karşı zaafı vardı. Ne kadar küçük o kadar iyi. Aleut'ta çocuk doğduğunu öğrendiği için kendini Remus öğrencilerin olduğu programa yazdırmıştır. O böyle düşünür."

"Pekâlâ, dediğim gibi konuya geri dönelim." Peratha daha dik otururken Gavin'e bakmıyordu. Onda göreceği şeyden korkuyordu. Gavin duvar kenarına kadar çekilmişti. Peratha yan dönerek dirseklerini masaya yasladı. "Edd'in çocukları taciz ettiğini mi iddia ediyorsun?"

"İddia etmiyorum. Biliyorum. Ben de o çocuklardan biriydim." Gwen sinirlerine hâkim olmaya çalışırken yerinden fırlamamak için kendini tuttu. "Kimseyi, tek bir kişiyi bile inandıramadım. Alaska'da küçük bir sürü halinde yaşıyorduk. Edd, herkesi benim hayal dünyasında dolaşan bir çocuk olduğuma inandırdı. Ailem geri dönmemek üzere bir Av Dönencesi'ne katılmak için buraya gelirken beni Edd'e bıraktı. Daha on iki yaşındaydım. Hiç biri bana yardım etmedi. En kötüsü kendimden şüpheye düşmemdi. Edd ve diğerleri beni öylesine küçültmüşlerdi ki kendime olan inancımı kaybettim. Sanki bunu hak etmişim gibi. Kurdumu bulmam gereken yaşlara geldiğimde hâlâ oradan kaçamıyordum. Bir yere kapatılmam lazımdı. Kendi güvenliğim için. Büyüdüğümde Edd bana olan ilgisini kaybetti. Kaçtım fakat acı çekmeyi hiç bırakmadım. Bana verdiği hasar kalıcı oldu. Remus'taki Doktor'u duyduğumda bana yardım edebileceğini düşünerek Kanada'ya geldim. Birkaç ay sonra Edd'i de Remus'ta gördüğümde yıllar boyunca çabaladığım her şey yıkıldı. Bu yüz-

den oradan da uzaklaştım. Şimdi yeniden buradayım. Ama artık kaçmak zorunda değilim." Anlattıklarını bitirdiğinde burnunu çekip farkında olmadan akıttığı gözyaşlarını sildi. Kollarını bağlayarak ikisine de dik dik baktı.

Peratha nefes alamadığını hissederken masaya tutunarak ayağa kalktı. Dışarı çıkarken dengesiz adımlar atıyordu. Gavin hızla peşinden gidip düşmemesi için kolunu tuttu. Gözleri kızarmış, teni bembeyaz olmuştu. "Doğru söylemesi bir şeyi ispatlamaz, değil mi?" dedi Peratha dışarı çıktıklarında. Gavin usulca onun gözyaşlarını sildi. Peratha nasıl titrediğinin farkında değildi. "Lenora," dedi Peratha bir anda yükselen panikle.

"O iyi. Kendini topla. Hayır, bekle!" dedi gitmesini engellemek için kollarını tutarken. "Peratha, Lenora'nın bir şeyi yok. Nefes al."

Peratha söylenileni yaparak nefes alırken göğsü titreyerek inip kalkıyordu. Kaşlarını çatıp Gavin'in kollarını itti. "Şu haline bak. Ne olduğunu biliyordun."

"Evet."

"Neden kimseye bahsetmedin? Sen..." Peratha'nın yüzü ifadesizleşirken bir kez daha sendeledi. Gavin onu refleksle tuttuğunda, Peratha itiraz edecek durumda değildi. "Sen yaptın. Edd'in ne yapacağını anlamış mıydın? Geçmişte yaptıklarını mı biliyordun?"

"Bilmiyordum." Gavin yüzünü ovuşturarak koridora doğru baktı. "Peratha," dedi kızın yanaklarını avuçlarının arasına alırken. "Dawson sorgulama için gelecek. Buraya gelmeden önce gidip onlara her şeyi anlatmam gerekiyor. Böyle bir şeyi yabancının tekinden öğrenemezler."

"Beni bu yüzden çağırdın, değil mi? Gwen, cinsel suistimalden bahsetmese gerçekleri anlatman için hiçbir sebebin olmayacaktı."

"Böyle bir şeyi bilmenin onlara ne faydası var? Lenora iyi, Edd öldü. Her şey yolunda. Peratha, bunu asla unutamayacaklar ve onlara söyleyen ben olacağım."

Peratha ona sarıldığında, Gavin günlerdir korumaya çalıştığı direncinin kaybolmaya başladığını hissetti. Kendini bir saniyeliğine dahi bırakmaya öylesine ihtiyacı vardı ki titremesine sebep oluyordu. Fakat henüz bunu yapamayacağının farkındaydı. Son ve en zor adımı atmalıydı.

"Seninle gelmemi ister misin?" dedi Peratha geri çekilirken. Gavin başını iki yana salladı. Peratha burnunu çekip elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Eminsin, değil mi? Lenora'ya hiçbir şey yapmadı."

"Hayır. En önemlisi bu ve bunu unutmamaya çalışalım. Hatırlamayacak kadar küçük."

"Neyse ki." Peratha ona bir kez daha kısaca sarıldı. Parmaklarının uçları kıvırcık saçlarına dokunurken ne kadar minnet duyduğunu hissettiğini anlamasını umdu çünkü hiçbir şekilde bunu ifade edemezdi. Yanağından öpüp neşeden uzak bir şekilde gülümsedi. "Dawson'a dikkat et. Haberi duyduğunda saldırganlaşabilir."

"Sorun değil." Gavin her bir adımı güçlükle atarak yukarı çıktı. Jasmine'le aynı anda daireye girdiler. Hiçbir şey söylemeden çocukların odasına giden Jasmine, her zamanki gibi sessizdi. Gavin ona şüpheyle yaklaşmasına rağmen ikizlere ne kadar iyi baktığını gördükçe fikri değişmişti.

Gavin'in geldiğini gören Stone ayağa kalktı. "Gidip Hilary'ye bakmam gerekiyor. Sonra devam edelim mi?" deyip cevap beklemeden daireden ayrıldı.

Dawson şaşkın bir halde arkasından baktı. "Bir şeye başlamamıştık ki. Saçma sapan şeylerden bahsediyordun." Stone çoktan kattan uzaklaştığı için Dawson ısrar etmeden Gavin'e döndü. "Gwen'i getirdiklerini biliyorum. Haber verdiler. Aliz'i alıp yanına gideceğim," derken masanın üzerindeki defterini alarak kalktı.

Gavin kapıyı kapatırken yatak odasına doğru bakıyordu. "İkinizle de konuşmam gerekiyor. Önemli."

"Sabaha karşı geldiğinde bahsettiklerinden daha önemli olamaz sanırım. Bekleyebilir." Gavin usulca önüne çıktığında, Dawson iç geçirerek başını kaldırdı. "Öğreneceklerimden mi korkuyorsun?"

"Evet."

"Gavin," dedi Dawson bıkkınlıkla. Gözlerini ovuşturarak yorgun bir halde elini sandalyenin üzerine bıraktı. "Bak, her ne olursa olsun sana yardım edeceğime söz veriyorum. Bana dürüst davranmıyorsun, sorun yok. Kendim öğrenebilirim ve talep etmesen ya da beklemesen de bundan kurtulmanı sağlayabilirim. Yoluma çıkma."

"Her şeyi anlatacağım. Otur."

"Şimdi..."

"Otur," dedi Gavin bir kez daha. Dawson defteri masanın üstüne atıp koltuğa oturduğunda Gavin yatak odasına yürüyüp açık kapıdan içeri başını uzattı. "Buraya gel," dedi sadece ve geri döndü.

Çocukların eşyalarını toplamakla meşgul Ada, elindeki kıyafetleri ikizlerin odasına bıraktı. Lenora uyanmış, yatağında zıplarken Jasmine onu sessiz olması için ikna etmeye çalışıyordu. "Bunları etrafa dağıtmaya bayılıyorlar," dedi küçücük kıyafetleri üst üste yığarken. Yatağın yanına gidip Lenora'nın karmaşık saçlarını topladı. "Sessiz ol. Kardeşini uyandırma," dedi sessizce. Başından öpüp tertemiz kokusunu içine çektikten sonra salona geçti. Dawson'ın yanına oturup arkasına yaslandı.

Gavin'in tuhaf hareketlerini izleyen Dawson, Ada'nın saçlarındaki tokayı çekti. Neredeyse alışkanlıkla düşünmeden yaptığı bir hareketti. Ada, temizlik yaparken veya çalışırken saçlarını topluyordu fakat onun haricinde Dawson saçlarını toplamasından hoşlanmazdı. Ada bu huyunu bildiğinden artık şaşırmıyordu. Hâlâ gülümsemesine ve içinin en masum duygularla dolmasını sağlayan bir hareketti. Ada siyah lastiği geri almaya çalıştığında, Dawson onu durdurmak için tokayı kendi bileğine geçirdi.

"Öğrencilere mola vermiştim," diye direkt konuya girdi Gavin. Yüzlerine bakamıyor, bunun yerine zemini izliyordu. "Öğle saatlerindeydiler. Biraz işim vardı, bu yüzden normalden daha fazla izin kullanmalarına sesimi çıkarmadım. Sonrasında herkese toplanması için bağırdım. Birkaç kişi haricinde eksik yoktu. Remus öğrencileri almaktan memnun değilim, bunu biliyorsunuz. O yüzden Edd'i göremeyince daha da sinirlendim. Bahçeye çıktım, aklıma ilk gelen yerdi. O gün çalışması olmayan birkaç kişi ve yetişkinler vakit geçiriyordu. Hilary, ikizleri dışarı çıkarmıştı. Hava normalden biraz daha güneşliydi. Ormana girdim fakat çok ileri gitmemiştim. Birkaç metre sadece. Uzaktan gören kimse şüphelenmezdi. Konuşmaları duyduğum için ne olduğunu anladım. Daha doğrusu Edd'in söylediklerini." Gavin hâlâ yüzlerine bakamadan gözlerini kapatıp yüzünü ovuşturdu. Şu anda burada olmaktansa bir Remus ordusunun karşısında durmayı tercih ederdi.

"Gavin..."

"Bırak bitireyim," dedi Gavin, Ada'nın konuşmasına izin vermeden. "Edd'in sırtı bana dönüktü, bu yüzden kiminle konuştuğunu anlayamadım. Söylediği şeyleri tekrar etmek istemiyorum, hatırlamak bile istemiyorum. Karşısındakini ikna etmeye çalışır gibiydi. Sesi iğrenç bir uysallıktaydı."

"Bir kıza zorbalık mı yapıyordu?" dedi Dawson.

Gavin yutkunarak burnundan derin bir nefes aldı. "Evet, sözlerinden öyle anlaşılıyordu. Kiminle konuştuğunu görebilmek için ilerlediğimde sahiden bir kızla konuştuğunu gördüm. Aslında çocukla."

"Ah," dedi Ada öne doğru kayarken. "Abby mi? Henüz on dört yaşında. Eminim karşılık verebilir ama Edd daha büyük..."

"Kahretsin." Gavin yumruk yaptığı elleriyle ayağa fırladı. Ada ve Dawson şaşkın bir halde ona bakıyorlardı. Gavin çaresiz hissederek gürültülü nefesler alıyordu. "Hayır. Hayır," dedi başını iki yana sallarken. "Oradaki Lenora'ydı. Edd önünde diz çökmüş, kollarını tutmuştu fakat Lenora korkmuyordu. Oyun

oynadıklarını zannediyordu. Ne yaptığımı hatırlamıyorum, tam anlamıyla değil. Edd'i ağaca fırlattım, Lenora bana koştu. Her şey parça parça. Onu alıp Hilary'ye teslim ettim. Geri döndüğümde Edd hâlâ yerden kalkmaya çalışıyordu. Kaçmasına izin verdim. Kimsenin görmesini istemiyordum. Nehre kadar onu kovaladım. Amacım etkisiz hale getirmekti. Böylece hak ettiği cezayı siz verebilirdiniz. Bu yüzden Edd'i kovalamadan önce Braxton'a seni çağırmasını söyledim. Fakat bir saniye sonra Edd'in parçalanmış cesedine bakıyordum. Onu hızlı bir şekilde öldürdüğüm için üzüldüm, hepsi bu."

Gavin konuşmayı bitirdiğinde, Ada ve Dawson hâlâ onu izliyorlardı. Bir fotoğraf karesini andırıyorlardı. Ürkünç olanlarından. Ada yavaşça ayağa kalkıp Gavin'in önüne yürüdü. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi fısıltıyla. Hayal kırıklığı içerisinde başını iki yana salladı. "Sana tüm çıkış yollarını sunduk, yardım ettik ama kurtulmak için böyle bir yalan mı uyduruyorsun?"

"Mahfer..." Gavin gözyaşlarını hızlıca sildi. Onu ikna etmek istemiyordu. Daha fazla detay vermek, anıyı kafasında kalıcı kılmak... "Lütfen yapma."

"Senden nefret ediyorum," dedi Ada sinirli bir şekilde başını sallarken. "Her şeyi söyleyebilirdin ama bunu seçtin. Kızımı. O daha bir yaşında, Gavin! Kimse o kadar küçük bir çocuğa zarar vermek istemez. Kafayı mı yedin?"

"Özür dilerim."

"Yalan söylediğini itiraf et." Ada titremesini dindirmek için kollarını bağladı. Düşünceleri ve ağzından çıkan kelimeler arasında demirden bir duvar yükselmişti. Zihninde bambaşka bir kavga veriyor ve kaybediyordu. "Söyle! Hikâye anlattım de!"

"Yapma. Lütfen yapma."

"Bir yaşında, Gavin. Ne dediğimi duyuyor musun? İyi ve kötüyü ayırt edemeyen, içinde hiçbir art niyet bulunmayan birinden bahsediyorsun. Bir bebekten. Neden? Kim neden böyle bir

şey yapar ki? Daha inandırıcı bir şeyle karşımıza çık. Söz veriyorum, arkanda duracağız." Gavin kendini daha fazla tutamadan koltuğun kenarına oturdu. Ada ona doğru eğilerek yüzlerini karşı karşıya getirdi. "Tamam. Tamam," dedi Ada koluna dokunurken. "Sinirlendiğim için üzgünüm. Korkuyorsun. Anlıyorum bunu. Gwen geldi ve muhtemelen cinayet çözülecek ama güven bana, seni kurtaracağız. İdam edilmene izin vermem. Lütfen, Gavin. Gerçekleri söyle."

"Söyledim zaten," dedi Gavin gözlerini kaçırırken güçlükle. Ada yüzüne sağlam bir yumruk indirdiğinde, Gavin neredeyse yere düşecekti. Çenesinden kırılma sesi yükselirken kulağında da güçlü bir çınlama vardı. "Başka her şeyi kabul ederdim," dedi Gavin çenesini ovuştururken. "Edd'in gerçekten masum olmasını, egoma yenik düştüğümü, pisliğin teki gibi kıskançlıktan cinayet işlememi. Keşke bunlardan biri olsaydı." Ada ona yeniden vurduğunda, Gavin bu sefer hazırlıklıydı. Karşılık vermedi fakat devrilecek kadar sarsılmadı da. Burnundan ve dudaklarının arasından akan kanı tişörtüne silip Ada'ya doğru yaklaştı. "Eğer Gwen'in söyleyecekleri gerçeği açığa çıkaracak olmasaydı anlatmayacaktım. Yemin ederim, hiçbir şeyden bahsetmeyecektim. Ama bunları ondan öğrenmenize izin veremezdim."

Ada onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Kollarından tuttu," dedi Ada histerik bir şekilde. "Bu yüzden vücudunda morluklar görüyordum. Ondan öncesinde de vardı. Kızıma kaç defa öyle dokundu?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..."

Ada dinlemeden arkasını döndü. Koşarak uzaklaşacaktı ki Dawson kolunu tutarak olduğu yerde durmasını sağladı. Ada kurtulmaya çalışarak tırnaklarını Dawson'ın eline geçirdi. "Bırak beni. Lenora'yı görmem lazım." Dawson yüzüne bakmadan ve cevap vermeden tutmaya devam ettiğinde, Ada bir tane de ona vurmak istedi fakat kendine engel oldu. "Sadece yanında olacağım. Bırak, Dawson."

"Bu halde gitmeni istemiyor," dedi Gavin aralarına girerek. "Lenora'yı korkutacaksın."

"Hayır, benim yanımda güvende olur. Bırak!"

"Sen kendini toparlayana kadar ikizlerin odasında duracağım, tamam mı?" Gavin onun yüzüne dokunarak gözlerine bakmasını sağladı. Ada boştaki elini karnına bastırarak yüzünü buruşturdu. Dolunay yaklaşırken hissettiği sancının ufak bir yansıması̇ydı. Gavin, Dawson'ın koluna dokunarak bırakmasını sağladı ve Ada'yı oturttu. Önünde eğilip dizine dokundu. "Sakinleşmen gerekiyor. Hem Lenora hem de karnındaki bebek için. Strese girersen dönüşeceğini biliyorsun. Şu anda bu riski alamazsın. Sağlıklı olman gerekiyor. Sakinleşecek misin?"

"Neden burnun kanıyor?" dedi Ada yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırırken.

"Sorun yok." Gavin bir kez daha dudaklarının üstünü sildi. Ada'nın attığı yumrukla dilini ısırmıştı, muhtemelen burnu da kırılmıştı. "Peratha'yı çağırmamı ister misin? Hilary belki?"

"Kötü görünüyor," dedi Ada fısıltıyla. Gözlerini yavaşça kapattığında Gavin onu yakalayarak kollarının arasına aldı. Tam anlamıyla bilincini kaybetmemişti fakat uyanık olduğu da söylenemezdi. Gavin ne yapacağını bilemez halde Dawson'a baktı. Boş bir kabuk gibi görünmesi, onu Ada'nın inkârı kadar ürkütmüştü. İrkilerek önüne döndü. Ada'yla beraber ayağa kalkıp onu yatağına taşıdı ve söz verdiği gibi ikizlerin yanına gitti.

22

Murat ailesinden gelen büyülü güçlerini geliştirmemişti, duyguların renklerini görebilen bir Azü de değildi fakat daha kapının önündeyken kötü bir haber alacağını biliyordu. Lanston'ın yardımcılarından Hank, Dawson'la Ada'yı çağırmak üzere yukarı çıkacakken Murat onu durdurmuştu. Böyle hassas bir zamanda kimsenin gerilmesini istemiyordu. Bu yüzden Lanston'ın bir toplantı planladığını kendisi iletmek istedi. Koltukta oturan Dawson'ın yanına giderken yavaş ve tereddütlüydü. "Lanston ikinizi de toplantıya çağırıyor. Eğer çok önemli bir işiniz yoksa gecikmenizi tavsiye etmem. Sizin haricinizde birkaç kişi daha... Dawson?" dedi önündeki alçak masaya otururken. "Ne oldu?"

Dawson gözlerini ağır bir şekilde Murat'a çevirdi. İçinde devasa bir boşluk vardı. Dünyadaki tüm yanlışları ve kötülükleri düşünüyor, sonra hepsi çocuklarının üstüne devriliyordu. Kendini hiçbir zaman bu kadar çaresiz ve sona yakın hissetmemişti. Yeryüzündeki herkesi öldürebilir miydi? İçinde kötülük barın-

dıran herkese karşı gelebilir miydi? Titreten bir unvana sahip olmasına rağmen çocukları zarar görüyorsa daha ne kadar ileri gitmesi gerekiyordu?

Gürültüyü duyduğunda ayağa kalkan Murat, bu sefer yatak odasına yürüdü. Çocuk odasına girmeye çalışan Ada, kapıyı yumrukladı. "Aç şunu, Gavin!" dedi.

İçeriden çıkan Gavin, Ada'nın omzuna dokunarak onu salona doğru getirdi. "Lanston başka kimleri çağırdı?" diye sordu zahmetsizce Ada'yı olduğu yerde tutarken.

"Bilmiyorum. Neler oluyor?" dedi Murat hepsine bakarken.

"Çocukların yanında durur musun?" dedi Gavin.

"Jasmine burada sanıyordum," dedi Murat yavaşça. Ada birden arkasını döndüğünde Murat öne çıktı. "Tamam tamam. İkizlerin yanında duracağım. Ne olduğunu anlamadım ama siz gelene kadar burada bekleyeceğim."

"Lanston'ın ne istediği umurumda değil. Cinayetlerden, soruşturmalardan bıktım artık. Bir günlüğüne, sadece bir günlüğüne herkes kendi sorununu kendi çözemez mi?" dedi Ada.

"Bunun sizin sorununuz olduğunu sanıyordum," dedi Murat sessizce. Yardım etmesi için Gavin'e baktı. Ada öfke topu gibi görünmesine rağmen her an yıkılacakmış gibiydi. Dawson'ı ise nasıl tanımlayacağından emin değildi. Tanık olduğu hiçbir haline benzemiyordu. Murat kolay kolay paniğe kapılmazdı fakat korkmaya başlamıştı. Gavin gitmesini işaret ettiğinde Murat kabullenerek çocukların odasına yürüdü.

"Gitmez, değil mi?" dedi Ada, Gavin onu dışarı çıkarırken.

"Aleut yıkılsa bile çocukların yanından ayrılmayacak. Murat'ı bilirsin," dedi Gavin. Koridora çıktıklarında omzunun üstünden arkasına baktı. "Geliyor musun?"

Dawson hareket etmesi gerektiğini kendine hatırlatarak onları takip etti. Lanston'ın beklediği odaya çıktılar. En son onlar gelmişlerdi. Stone, Felicia, Peratha, Hank, Aliz ve Sheila bir masanın etrafındaydılar. Lanston doğu cephesine bakan pencere

kenarındaydı. Kapılar açıldığında önüne dönerek ellerini ceplerine yerleştirdi. Yüzündeki ifade şüpheye yer bırakmayacak kadar nefret doluydu.

Lanston oturmalarını işaret ettiğinde Gavin, Peratha'nın yanına geçti. Düşünmeden yaptığı bir hareketti, o an için sınıf farklılıklarından dolayı resmi bir toplantıda Peratha'nın yanına oturmasından kaynaklanan terbiyesizlik en son endişesiydi. Dawson masanın ucunda ayakta dururken Ada da yanında kalmış fakat Dawson'ın aksine sürekli hareket ediyordu. Paranoyak olmak istemiyor, diğer yandan kendini kontrol altına alamıyordu.

Masanın başında duran Lanston, büyük, ince bir defteri açarak üst üste özenle dizilmiş kâğıtları ileri doğru attı. "İsmi saklanan öğrencilerin ifadeleri. Edd'in kaybolduğu zamanlarda Ada'yı ormandan çıkarken görmüşler. Derste olman gereken saatlerde ve üzerinden yükselen kan kokusuyla. İtiraf etmek ister misin?" Ada bir şey söylemeyince, Lanston odadaki diğer herkesi şüphelendirecek şekilde güldü. "Elbette," deyip Dawson'a döndü. "Karının işlediği cinayeti saklandın. Bu ifadelerin bazılarını sen aldın ama bizimle paylaşma gereği duymadın."

"Lanston..."

Peratha'nın konuşmasına izin vermeyen Lanston gözlerini üzerine dikti. "Bu kadar berbat görünüyorsun çünkü Dawson'ın da Ada'nın da suçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gavin gerçekleri anlattığından beri Ada'nın hissettiği her şey Peratha'ya yansıyordu. Zaten en berbatını yaşadığını düşünürken kaldırmak istemediği kadarıyla karşılaşmıştı. İçinden Ada'nın yanına gidip ona sarılmak geliyordu fakat onların kontrolü dışında böyle bir şeyi herkesin öğrenmesini istemiyordu. Üstelik Ada'ya öncelikle mesafe vermesi gerektiğini biliyordu. Her ne yaşarsa yaşasın önce kendi başına yüzleşmeyi ister, ardından arkadaşlarının desteğini kabul ederdi. Bunu öğrenecek kadar trajedi yaşamışlardı.

"Edd'i ben öldürdüm," dedi Gavin, artık saklamasının anlamsız olduğunu bilerek. Gereken kişilere anlattıktan sonra, en zorunu yaptıktan sonra Lanston'dan çekinmeyecekti. "Eğer Dawson ve Ada kabul ederse nedeni de anlatırım fakat benim yüzümden kimseyi suçlama. Edd'i öldürdüm, pişman değilim, af dilemeyeceğim. Ne senden ne de bir Remus'tan," derken gözlerini Aliz'e çevirdi.

"Öldürdüğün bizim halkımızdan biriydi," dedi Aliz buz gibi sakinliğiyle. Aliz ölümle iç içe geçmemiş, adeta ona bürünmüştü. Kendisi de etrafındakiler de bunun farkındaydı. Hem de olmak istemediği kadar çok.

"Önemsiz. Bizden biri olsaydı da aynısını yapardım," dedi Gavin.

Hank ayağa kalkmıştı ki Lanston elini uzatarak oturmasını sağladı. Gavin'e açık bir merak ve ilgiyle bakıyordu. "Ada ve Dawson cinayet ortağındı."

"Ne yaptıklarından habersizlerdi. Onlara gerçekleri bu sabah anlattım. Gördüğün üzere hâlâ şoktalar. Bu yüzden izin verirsen dairelerine dönsünler."

"İşlenen ve ortak olunan bir suç mevcut," dedi Sheila yanından bir an olsun ayırmadığı günlüğünü açarken. "Kimse bir yere gitmiyor. Aleut ve Remuslar tarihe yazılacak bir ortaklığı başlattılar. Kurtların ihtiyacı olan birleşmeyi gerçekleştirdiler. Cadılar bizden korkarken artık karşımızda duracak kadar güçlenmiş durumdalar çünkü bunu biz bu hale getirdik. Kendi içimizde öylesine parçalandık ki bizi kırmaları çocuk oyuncağına dönüştü. Remusların bu ittifakı bozmaması için aracı olmayı kabul ediyorum fakat Gavin cezalandırılmalı."

"Bunu bir kez daha tavsiye edersen tek bir ısırıkla boynunu koparırım," dedi Ada parmağını kadının yüzüne uzatarak. "Araştırmanı ve kendini önemli gösteren o tavırlarını alıp buradan defol. Kimsenin sana ihtiyacı yok. Aleut'un sana ihtiyacı yok. Bizi tanımıyorsun bile! Nasıl bu kadar kolay bir şekilde cezalandırılmasını talep edersin?"

"Kes," dedi Lanston öfkesini ona yöneltirken. "Yeterince batmış durumdasınız. Bu konuşmayı Edd'in kaybolduğu gün yapmalıydık. Hepiniz buradaydınız ve yüzüme bakarak yalan söylediniz. İki haftadan fazla bir zamandır bununla boğuşuyorum. Bana yardımcı olmayı dahi düşünmediniz."

"Bu tavırların bizi bir yere götürmeyecek Ada," dedi Aliz, oturduğu yerde ona doğru dönerken.

"Benimle direkt konuşma ve ölüm tehditlerimi dinleme. Bir gün sana özel sıraladıklarımı da duyacaksın. Emin ol, gerçekleştirmeden ölmeyeceğim," dedi Ada ona bariz bir tiksintiyle bakarken. Daha fazla orada duramadan arkasını dönmüştü ki kapıya ulaşamadan Lanston karşısına çıktı. Onu devirip geçmeye fazlasıyla yakındı. Diğer yandan içindeki kurt, liderine saygı göstermek istiyordu. "Bir gün iyi bir lider olacaksın, hiç şüphem yok," dedi Ada sakinleşirken. "Babanı tanıyordum. Takıntıları yüzünden ölen erkek kardeşini de. Onlarla hiçbir ilgin yok. Kötü yönlerini almadın fakat babanın sahip olduğu iyi bir şey vardı. Bizim neler yapacağımızı çok iyi biliyordu. Neler yapacağımızı, neler yapmayacağımızı, sınırlarımızı. Hakkımızda her şeyi öğrenirdi. Çünkü kontrolün yolu bundan geçiyor. Sense buna zahmet etmiyorsun. Bizi tanımak istemiyor gibisin. Gavin ona emanet edilen bir öğrenciyi öldürdü fakat buna sadece sinirleniyorsun. Başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Kendinden olan, ailenle birlikte yaşayan bir kurdu yabancılara karşı savunman gerekiyor."

"Bir cinayet işlese bile mi?"

"Ölümlere ne kadar uzağız? Bu hiç yaşamadığımız bir şey mi? Sinirlenmeden önce her şeyi öğrenmeyi beklemelisin. İyi bir yöneticisin fakat berbat bir yargı anlayışın var."

Lanston dudaklarını ıslatarak odadaki diğer kişilere baktı. Dawson haricinde herkes onları izliyordu. Elini Ada'nın sırtına koyarak başıyla ileriyi gösterdi. "Madem bana yön gösteriyorsun, ulaşmama da izin vereceksin. Her şeyi anlatmakla başlayın."

Ada hiçbir şeyi anlatmak istemiyordu. Dinlemek bile istemiyordu fakat Gavin'e anlatması için izin verdi. Merak edilen her şey ortaya dökülürken Ada, Dawson'ın usulca odadan ayrılışını seyretti. Peşinden gitmeyi düşünmesine rağmen olduğu yerde durdu. İkisinin de birbirine faydası dokunmayacaktı. En azından şimdilik. Hâlâ olan şeyin yaşandığını kabullenmeye çalışıyorlardı. Bunu anladıklarında teselli edilmeye de hazır olacaklardı. Daha öncesinde değil.

"Ada, Lenora'da gördüğü morlukları çözmeye çalışıyordu," dedi Peratha kısık sesiyle. "Hiçbirimizin aklına böyle bir şey gelmemişti."

"Benim buradan çıkmam gerekiyor," dedi Felicia ayağa kalkarken.

"Gavin konusunda kararı biz vereceğiz, bir yargılama olacak. Buna mecburum," dedi Lanston kimse itiraz etmeden önce. Sesi kısık fakat kendinden emin çıkıyordu. Elinin titrediği belli olmasın diye masaya sıkıca tutunmuştu. "Remus lideri ve Taraf-sızlardan bir temsilci gelecek. Orada konuşup gerçekleri açıkladığımızda kimse Gavin'in ceza almasını istemeyecektir ve Edd'in ölümü için intikam almayı da. Bunu tek seferde bitirebilmek için açıkça yapalım. Dağılabilirsiniz."

Sheila belki itiraz etmek istiyordu fakat hassas bir konunun üzerine gitmeyecekti. Felicia'nın ardından ilk ayrılan o oldu.

Aliz de ayağa kalkıp dikkatli bir şekilde kapıya yürüdü. Yapmaması gerektiğini bildiği halde geri dönüp Ada'ya yaklaştı. "Edd'i sen öldüremediğin için üzgünüm," dedi.

Ada kızarmış gözlerini Aliz'e çevirdi. "Kızıma zarar vereni ben öldüremedim fakat ailemi katledenler için aynı hataya düşmeyeceğim."

Onu anladığını belirten bir şekilde başını eğen Aliz sessizce uzaklaştı. Lanston, Hank'in de çıkmasını işaret ettikten sonra kapı kapanana kadar bekledi. "Bu olayın teknik kısmına geçmek

zorunda olduğumuz için özür dilerim. Sadece yapmam gereken bir şey," dedi Lanston.

"Hiç kimse Edd'i savunmayacaktır fakat yine de Gavin'in cezalandırılmasını isteyenler çıkabilir," dedi Stone bundan hoşlanmasa da.

"Eğer böyle bir taleple gelirlerse ittifakın baştan sona hata olduğunu anlarız." Lanston, Peratha'nın yanına gidip başından öptü. "Odana git. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Peratha oturduğu yerden kalkarken Ada'ya bakıyordu. "Hazır olduğunda yanıma gelebilirsin," dedi.

"Yapılabilecek her şey yapıldı. Sadece yaşananları kabullenmem gerekiyor." Ada daha fazla orada duramadan dışarı çıktı. Daireye girdiğinde Lyon'un da uyanmış olduğunu gördü. Çocukları her zamanki gibi salonda koşturuyorlardı. Ada'nın buna şaşırması garipti. Kendi içlerinde büyük bir çatışma ve kayıp yaşıyorlardı fakat onların hiçbir şeyden haberleri yoktu. Güzel ve korkutucu. "Beklediğin için teşekkür ederim," dedi Ada, Murat'a. "Neler olduğunu bilmeye hakkın var ama lütfen bana sorma, olur mu?"

"İyi misin?"

Ada, gözlerinin altında biriken yaşları silerken burnunu çekti. "Çocuklarımla vakit geçirmek istiyorum." Son birkaç saattir yaşadığı her şey üstüne yavaş yavaş yüklendiğinden sesi kısılmıştı. Gözleri asla kurumuyor, yüzü sürekli yeni yaşlarla ıslanıyordu. Teni buz gibiydi. İnsanken olduğundan bile daha soğuktu. Kalbi, ruhu ve vücudu buz tutmuştu. Murat onu çocuklarıyla bırakmak için Jasmine'le beraber dışarı çıktı.

Neler yaşandığını anlamıyordu ve dahası, öğrenmekten korkuyordu.

Akşamın geç saatlerinde kapı açıldığında kimin geldiğini görmek için başını kaldıran Deborah, elindeki defteri yavaşça yanına

bıraktı. Gavin'i görmediği son birkaç saat içerisinde yaşlandığını söyleyebilirdi. Kızmaya ve affetmeye aynı oranda yakın ve bir o kadar da uzaktı. Ayaklarını aşağıya indirdiğinde, Gavin koltuğun ucuna oturdu. Yanına giden Deborah elini yanağına koyarak yüzünü okşadı. "Olanları duydum. Bu kadar zaman boyunca böyle bir yükü tek başına taşımak zorunda değildin, Gavin."

"Her şeyi batırdım."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın. Ada'nın yanına uğradım fakat kimseyi içeri almıyor. Dawson'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Toplantıdan çıktığından beri görmedim." Gavin başını geri yaslayarak Deborah'ı yakınına çekti. "Sence bundan kurtulabilecek miyiz?"

"Elbette," dedi Deborah onun saçlarını okşarken. "Biraz geç olsa da doğru olanı yaptın. Dawson ve Ada'nın bunu bilmesi gerekiyordu. Güvenli bir yerde olabiliriz ama kalabalığız. Saldırılar her zaman savaş bağırtılarıyla yaklaşmaz. Peratha yargılanacağından bahsetti. Ortak Mahkeme'nin ilk sanığı sen olacaksın."

"Ortak Mahkeme sadece bir gösteri. Kimse bana ceza vermeyecek."

"Edd'in buraya tamamen bilinçsizce gönderildiğine inanmıyorum, Gavin. Onlar özel olarak seçildi. Evet, başvurular alındı ama Edd burada küçük bir kız olduğunu duyduğunda, eminim ilk önce yazılmıştır."

"Kim böyle bir şeye ortak olur ki?"

"Bunun için kimseyi suçlayamam. Sadece demek istediğim, Remus özel hayata saygı göstermez. Kendinden sakladığın şeyleri bile bulmakta üstüne yoktur. Gwen'in tedavi talep ettiğini biliyoruz. Doktor onun sorunlarını incelerken Edd'i bulmamış mıdır? Hiç sanmıyorum."

"Gittikçe daha derine batıyor. Şimdi nasıl olur da bunu onlara anlatabiliriz? İkisi de Remus'a saldırır. Çıplak elleriyle Doktor'u öldürmek için."

"Benimki sadece bir tahmindi."

"Güçlü bir tahmin." Gavin oturduğu yerde doğrularak yavaşça ayağa kalktı. "Ada ve Dawson'a biraz zaman verelim. Konuşmak istediklerinde anlarız zaten. Şu anda kendi başlarına olmak zorundalar. Gidip çocuklarla ilgileneceğim. Hiç değilse bir süreliğine idare edebilecekleri bir yöntem bulmalıyım. Eğitimlerine günlerce ara veremem."

"İçlerinden en tecrübelisini sorumlu yap ve biraz dinlensinler. Bunda bir sakınca yok."

Gavin başını sallarken Deborah'ın önerdiği görev için Teo'yu düşünüyordu. Sorumluluk sahibi ve yeterince tecrübeliydi. Bir süreliğine, hiç değilse ortalık yatışana kadar öğrencilerle ilgilenmesini isteyecekti. Dışarı çıktığında ayaklarının onu aşağıya götürmesinin tek sebebi içgüdüleriydi. Yolu görmüyor, sadece yürüyordu. Kapılardan geçecekken bir el uzanıp devam etmesini engelledi. Başını kaldırdığında sesli bir şekilde iç geçirmemesinin tek sebebi annesinden hâlâ bir parça korkmasındandı.

"Yargılanacağını duydum," dedi Rachell ve söylediği tek şey bu olmuştu. Gavin'e yardım etmeyeceği belliydi.

"Haberler hızlı yayılıyor."

"Ben senin annenim," dedi Rachell, elinin tersiyle onun koluna vururken. "Hakkında herhangi bir haberi duymayacağımı nasıl düşünürsün?"

"Pekâlâ." Gavin birçok şeyden dolayı sabrını yitirmişti. Bu yüzden normalden daha çabuk bağlantılarını yitiriyordu. Şimdiki gibi. "Haberi kimden duyduğunu söyle? Doktor mu bahsetti? Eminim Remus'a hemen bilgi verilmiştir ve belli ki senin de sağlam bağlantıların var. Sizin olayınızı merak ediyorum. Bir zamanlar sevgili miydiniz?"

"Bu düşünceleri aklına Ada mı soktu? Kızı severim Gavin, beni onunla düşman etme."

"Küçükken sana babamı sorduğumda üzülür ve kızardın. Senden korkuyordum ama daha çok üzülme diye bir süre sonra

soru sormayı da bıraktım. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkında mısın? Madem babamdan utanıyordun, ondan uzak durmayı deneseydin. Belli ki işe yaramamış," dedi kendini göstererek. Rachell dudaklarını aralamıştı ki Gavin arkasını dönerek sırtıyla spor salonunun kapısını araladı. "Bana birçok şey öğrettin, anne. Asla yeterince minnetimi gösteremem ama dürüstlük öğrettiklerinin arasında yok. Çocuğuna göstermediğin şeyleri kendi başına öğrenmesini beklemen biraz haksızlık gibi."

Gavin içeri girdiğinde, çıkışa doğru yürüyen Creon'la karşılaştı. Adımlarını yavaşlatan Creon eliyle arkasını işaret etti. "Ben de seni arıyordum," dedi.

"Bulmamışsın gibi aramaya devam et. Hiç iyi bir zamanlama değil," derken yanından yürüyüp geçti.

Creon yüzünü ovuşturup bir süreliğine orada bekledi. Yaptığı ve yapması gereken şeyler öylesine karışmıştı ki nereden toplamaya başlayacağına karar veremiyordu. Bugün ve belki birkaç gün daha kimseyle iş konuşamayacağını anladığında tek başına ilerlemenin daha doğru olduğunu düşündü. Aleut'tan çıkmak üzereydi ki yolunu değiştirerek merdivenlere yöneldi. En üst kata ulaştığında Peratha'nın korumalarını geçerek dairesine girdi. Korumalar hâlâ bunun tuhaf bir durum olduğunu düşünse de hiç değilse artık saklamakta iyiydiler.

Beyaz ve gri mobilyalarla döşeli oturma alanını geçip yatak odasına yürüdü. Gösterişli yatağı ve özenli bir şekilde toplanmış masanın yanından yürüyüp balkona çıktı. Rahat sandalyelerden birine oturup arkasına yaslandı. Masanın diğer tarafında oturan Peratha, gözlerini ona çevirdi fakat bir şey söylemedi.

"Yalnız mı kalmak istiyorsun?" dedi Creon. Peratha emin olamadan omuz silktiğinde, Creon da aynı şekilde karşılık verdi. "Sevgili olmayı deniyorsak bu konuda hayal kırıklığına uğrayacaksın çünkü hiçbir şeyi yalnız yapman gerekmiyor. Özellikle de bu kısmı," dedi yüzündeki ifadeyi kastederek.

"Sandığından fazlası var," dedi Peratha, parmaklarının arasına dolanmış olan kolye zincirine bakarken. "Ada'yla iyi bir baş-

langıç yapamadık fakat onun tetikçisi olduğumu öğrenmeden ve aramızdaki bağlantıyı kurmadan önce bile hislerim değişmeye başlamıştı. Berbat bir empati yeteneğim vardır. Bundan hoşlanmam, aynı zamanda denemem bile ama Ada'da tam tersi. Sadece duygularını anlamak değil, tamamını yaşamak. Felicia da senin için aynı duruma düşüyor. Ada ve sen, bu dengenin diğer tarafındasınız. Tetikçiler gibi duygulara bağlı değilsiniz. Yanılıyor muyum?" diye sordu merakla.

"Bunu daha önce Ada'ya sormamış mıydın?"

Peratha, rahatsız olarak yerinde kıpırdandı fakat Creon'la ilişkisi sadece harekete geçiren duygulardan ibaret değildi. Aralarında kimseyle kuramayacağı bir arkadaşlık gelişiyordu. Bu yüzden ona dürüst davranırken zorlanmadı. "Vereceği cevaplardan korkuyordum. Eğer duygularımı hissediyorsa bunu bilmek istemedim."

"Kocasına âşık olduğun için."

"Bir zamanlar, evet," dedi Peratha özellikle. Zinciri avucuna akıtarak yavaşça masaya bıraktı. "Ada'nın Meriel gibi hissettirmesinden hoşlanmamıştım. O benim kız kardeşim, daha çok annem gibiydi. Babama isyan edip Aleut'tan kaçtığında ona yardım edemedim. Şimdi Ada'ya da yardım edemiyorum. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Creon sessizce. Aliz, annesine bilgi verirken Creon da oradaydı. Duyduklarından kimse hoşlanmamıştı. Çocuklarına, özellikle de kızına düşkün olan Dionne, Lanston'dan gelen öneriye de karşı çıkmamıştı. Onlar da Gavin'in Edd'in ölümü yüzünden cezalandırılmaması gerektiğini düşünüyorlardı. "Aleut'a gönderilecek öğrencilerin listesi bana da verilmişti. Dosyalarını inceleyip onlarla konuştum fakat belli ki yeterince iyi değildim. Ada'yla yüzleşmeye korkuyorum."

"Ada, Edd'den başka kimseyi suçlamıyor, güven bana," dedi Peratha.

"Bu yorucu değil mi? İki kişinin sevincini, üzüntüsünü ve diğer her şeyini aynı anda yaşamak."

"Sanırım bu yüzden tetikçiler özel olmak zorunda."

Creon oturduğu yerden kalkarken gülümsüyordu. "Buna asla karşı çıkmam," dedi. Peratha'nın elini tutarak onu da ayağa kaldırdı. "Biraz dinlenmen gerekiyor. Bana itiraz etme. Olayın şokunu atlattığında Ada'nın desteğe ihtiyacı olacak ve ilk sıralarda yer alıyorsun."

"Kendini çocuklarla birlikte odaya kapattı. Sence düzelmesi ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum ama öyle ya da böyle devam etmek zorunda. Kimse nefes alıp verdiği sürece olduğu yerde duramaz." Peratha'nın yüzünü okşayıp beyaz teninde sıcak öpücüklerini dolaştırdı. "Biraz uyumaya çalış," derken kar gibi hassas saçlarının arasında parmaklarını kaydırdı. "Sonra yine uğrayacağım ve umarım bu sefer yüzünde o gülümsemelerden birini görürüm."

"Sabahları keyifli uyanırım. Her şeyi hatırlamadan önce geçen bir iki saniye boyunca oldukça neşeli biriyimdir. Görmek ister misin?"

"Bir ordu dolusu Aleut'la aynı evde kalmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, benimle kalmanı bekliyorum."

Creon dudaklarını ıslatırken kapıya doğru baktı. Aleut'ta uyumak tüm içgüdülerine karşı geliyordu. Yüzde yüz Remus'a bağlı olduğunu söyleyemezdi, en azından gerçekleştirdikleri politikalara fakat yine de Remus'a Aleut'tan daha yakındı. Her bir parçası hem de. Belki de Peratha'nın verdiği mücadeleden daha fazlası gerekecekti. "Pekâlâ," dedi Creon bir anda. "Bu gece kalabilirim fakat sadece çok üzgün olduğunu bildiğim için. Senden asla Remus'ta kalmanı istemezdim."

Peratha şaşırarak kaşlarını çattı. "Sahiden kalacak mısın?"

"Beni test mi ediyordun?"

"Birazcık, belki."

"Peratha." Creon başını iki yana sallayıp ona mümkün olduğunca yaklaştı. Kollarını ona dolayarak ellerini vücudunda dolaştırdı. "Senin için bundan çok daha fazlasını yapabilirim. Birinin seni önceliği haline getirmesine alışman gerekiyor."

"Çabuk alışabilirim."

"Ben de öyle umuyorum," derken, parmakları elbisenin gizli fermuarını bularak yavaşça aşağıya indirdi.

Dudakları birbirini bulduğunda Peratha'nın sabırsız elleri Creon'un yüzüne gitti. Bir Vede'nin görünüşündeki asiliğe ve kanında dolaşan Azü'nün yıkılmaz gücüne sahipti. İkisi de Peratha'yı nefessiz bırakacak kadar güzeldi. Kusursuz insanların arasında büyümüştü, kendisi de kusursuz bir Azü olarak yetiştirilmişti fakat ruhundaki aykırılık onu her zaman göründüğü gibi olmayan adamlara itmişti.

Aleut'un asırlık evinde bir Remus'la birlikteydi fakat bundan daha doğru hissettiren hiçbir şey yapmamıştı. Creon'a ilgi duyduğu için özür dilemek zorunda değildi. Onu daha ileri gitmesi için cesaretlendiren biri vardı.

"Bahsettiğim gülümseme buydu," dedi Creon dudakları ayrıldığında. Peratha'nın elbisesini omuzlarından kaydırdı. İçinden çıkması için beline sarılıp hafifçe kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Peratha da onun gömleğinin düğmelerini çözerken. "Her şey için."

Creon gülümsediğinde derin mavi gözleri sarı ışıkla yıkandı. "Teşekkür etmeye başlamak için henüz çok erken. Üstelik sana sunacağım şeylerden daha fazlasını alacağıma eminim," derken dudaklarını yeniden birleştirdi.

Kalan tüm kıyafet parçalarından hızla kurtuldular ve o gün için uğradıkları son yer yatakları oldu. Peratha sabah yüzünde gerçek bir gülümsemeyle uyanacağını biliyordu. İçindeki tüm duygular kendine ait olanlardı ve bundan hiçbir zaman böylesine keyif almamıştı.

Ada çocukların odasından çıkarken kapıyı yavaşça kapattı. Pencerelerin kilitli olduğuna emin olmak için ikinci girişiydi. Dış koridora açılan diğer kapının önüne de ağır bir koltuk çekmişti. Geçirdiği en uzun günlerden birini bitirmek için üzerindekileri çıkararak ince bir tişörtle şort giydi. Saçlarını toplarken balkona doğru baktı fakat orada tek başına oturmaktan hoşlanmıyordu. Perdeleri düzelterek balkon kapısını da kilitledi. Yatağa doğru yaklaştığında örtüleri kaldırmaya gerek duymadan uzandı. İki eliyle yastığa tutunarak yan döndüğü sırada Dawson'ın daireye girdiğini duydu. Ayakkabılarını çıkararak Ada'nın yanına sırtüstü yattı.

Başını hafifçe kaldıran Ada, dudaklarını kapatarak hafifçe kokladı. Dawson'ın sabahtan beri nerede olduğunu merak ediyordu. Şehrin karmaşık kokuları burnuna ulaştığında Ada şaşırmıştı. Dawson'ın tercih edeceği son şey şehre gitmek oluyordu. "Neden gittin?" dedi kısık sesiyle. Dawson onu duymuyor gibiydi. Sadece sessiz kalmıyor, aynı zamanda nefes alışları değişmiyor, kalp atışları aynı kalıyordu. Ada onun bambaşka bir yerde olduğunu anlayabiliyordu. Soğuk parmaklarıyla koluna dokunduğunda Dawson hissetmemişti bile. Ada meraktan korkuya geçiş yaparken dudaklarını aralamıştı ki Dawson'ın tavana odaklanmış gözlerinden akan yaşların şakağına doğru inişini seyretti. Nefesini içine çekerek parmaklarını koluna bastırdı. İkizleri doğurduğunda ilk ve son kez Dawson'ın gözyaşlarını avucunda hissetmiş, o zaman bile bakmaya cesaret edememişti. Parmak uçlarıyla yüzüne dokunup gözyaşlarını sildi.

"Dawson..."

Parmaklarının arasından kurtulup yatağın kenarına oturan Dawson ayağa kalkmayı denerken Ada bir kez daha onun kolunu tuttu. Bu haldeyken uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Gün boyu yalnız kalmaları yeterinden fazlaydı zaten. Dawson buna rağ-

men doğrulmuşken Ada birden yerinden kalkıp bacağına vurarak dengesini kaybetmesine sebep oldu. Yumuşak halının üzerine düştüklerinde darbenin çoğunu Dawson almıştı. Yuvarlanarak kurtulmaya çalıştığında, Ada bacaklarını beline dolayıp sırtüstü devrilmesini sağladı. Saçlarını yumruklarının arasında tutarak durmasını sağladı. "Bana bak," dedi ısrarla. Gözleri buluştuğunda Dawson kaşlarını çatarak bekledi. "Canını yakmak istemedim, özür dilerim," dedi Ada ellerini gevşetirken. Dawson'ın yüzü ifadesiz olmasına rağmen hâlâ ağlaması Ada'nın kalbini eziyordu. Her zamanki gibi kendini kapatmaya çalışıyor fakat belli ki duyguları bir yerden kurtulmak istiyordu. "Lütfen bunu yapma. Konuş benim." Başını eğerek dudaklarını yüzünde dolaştırırken sürekli yenileri gelen sıcak gözyaşlarını sildi.

"Burada olmamam gerekiyor," dedi Dawson fısıltıyla.

"Neden geldin öyleyse?"

"Başka bir yerde uyumak yanlış hissettiriyor."

Ada doğrularak kucağına otururken Dawson'ı da kendiyle beraber çekti. "Yani olman gereken yer burası. Bizim yanımız."

"Çocuklarımın yüzüne bakamıyorum, Ada, " dedi Dawson başını çevirirken. "Senin yüzüne bakamıyorum. Bu utanç verici. Utanıyorum."

"Neden?"

"Ergenliğimden beri taşıdığım unvanın beni bir gün öldüreceğini biliyorum ama ailemi koruduğunu sanmıştım. Benden yaşlı olanlar bile yaklaşmak için iki defa düşünüyorlar. Yaşlılardan birini öldürdüğümü biliyorlar. Üstelik kazayla bile değildi. Kimsenin hâlâ boşluklarını yakalayamadığı mükemmel bir plandı. Ölülerin beni koruduğunu zannederdim. Hayatını kopardığım her suçlunun. Fiziksel her saldırının üstesinden geleceğimi biliyorum, senin de öyle. Bir gün çocuklarımız da aynı durumda olacaklar fakat ben bunu hiç düşünmemiştim. Kendi evimizde çocuğumu bahçeye yollamanın buna sebep olacağını göremedim."

Ada onun yüzünü tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Herkes buraya uğradı. Kimseyi içeri almadım, kapıya kadar gelip geri gittiler. Hepsinin hissettiklerini hatırlıyorum. Murat değerlendirmeleri yeterince düzgün yapamadığını düşünüyor, Gavin öfkesine yenik düşüp öğrencilere dikkat etmediğini zannediyor, Jasmine Lenora'nın ortadan kaybolduğunu daha erken fark etmediği için üzgün, Lanston programı başlattığı için kendini sorguluyor. Geri kalan herkesinkini sayabilirim ama gereksiz çünkü hepsi yanılıyor. Hiçbiri Lenora'nın zarar görmesini istemezdi, bunu biliyorum. Onu canın pahasına korursun, biraz olsun şüphem yok. Çok fazla hata yaptık. Belki sahiden utanacağımız şeyler ama bu onlardan biri değil."

"Nasıl telafi edeceğiz? İçimde dönüp duran bir öfke ve nefret var ama Edd öldü. Bunu nasıl dindireceğimi bilmiyorum."

"Onu öldürenin biz olmadığını kabullenmemiz gerek."

"Yapamıyorum. Aklıma uygulayabileceğim her türlü ceza ve acı yöntemi geliyor ama bunların hiçbirini gerçekleştiremeyeceğimi anladığımda başa dönüyorum. Bunu bizim yapmamız gerekiyordu. Çok kolay kurtuldu."

"Lenora da öyle. Çünkü Gavin oradaydı. Bunun için minnet duyup elimizdekiyle yetineceğiz, tamam mı?" Dawson gözlerini kapatarak başını iki yana sallarken Ada ona sımsıkı sarıldı. "Bu alışkın olduğun bir yöntem değil, biliyorum. Nasıl çabaladığını görebiliyorum."

Dawson hissettiği hareketlilikle hafifçe geri çekildi. Elleri Ada'nın karnına doğru gitti. "Hâlâ dönüşmeye çalışıyor mu?"

"Hayır, sakinleşti."

Elinin altındaki dalgalanmayla içindeki kötü duyguların yatıştığını hisseden Dawson, boştaki eliyle Ada'nın saçlarındaki tokayı çekti. "Önce Irkalla, şimdi de Edd. İkisine de bir şey yapamıyorum. Sebep oldukları şeylerin bedellerini ödemediler."

"Eğer birer ebeveyne dönüştüysek bunun getirdiği şeyleri de kabullenmemiz gerekiyor." Ada yavaşça ayağa kalkarken Dawson da yatağa tutunarak doğruldu. Ada kollarını Dawson'ın beline sarıp göğsüne yaslandı. "Seni özledim. Çok uzun bir gün oldu, İhtiyar. Yoruldum."

"Ben de öyle," dedi Dawson, dudaklarını Ada'nın başına bastırırken.

23

"Kimse beni buna mecbur bırakamaz," dedi Ada kesin bir şekilde elini sallayarak. "Yargılanmanın burada, Aleut'ta yapılması gerekiyor. Tarafsızların hiçbir alakası yokken neden oraya gidiyoruz?"

"Ortak Mahkemeler'in Tarafsızlar bölgesinde yapılacağı en başından karar verildi. Eşitliği ve adaleti böyle sağlamayı umuyorlar," dedi Murat üçüncü kez. "Böylesine şiddetle itiraz ediyorsun çünkü çocukları burada bırakman gerekiyor."

"Seansları ofisinde bırakalım, Murat. Kimseye bunun için açıklama yapacak değilim."

"Beni dinle." Murat onun karşısına geçerek durmasını sağladı. "Hayatın boyunca ikizlerle birlikte buraya hapsolmayacaksın. Şimdi bu korkunu aşmazsan buna sıkışıp kalacaksın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu akşam yargılamaya katılıyorsun. Çocuklar Aleut'ta kalacak, sense Tarafsızların bölgesine gideceksin. Anlaşıldı mı?"

"Beni mecbur bırakamazsın."

"Aslında bırakabilirim. Sanırım fark etmedin ama sen de Aleut piramidinin bir parçasısın. Irkının tek üyesi olduğundan seni bir sıraya yerleştiremediler fakat yanılgıya düşüp benden daha fazla yetki kazandığını düşünme. İster emir olarak algıla ister doktor tavsiyesi ama bu akşam o yargılamaya katılacaksın. Hepsi bu," dedikten sonra Ada'nın bir şey söylemesini beklemeden daireden ayrıldı.

Ada, ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırarak arkasını döndüğünde Dawson'ı gördü. "Murat otoriter konuştuğunda sinirlerimi bozuyor."

"Göz korkutucu görünmek istemiyor ama inandığı şeyler için fazla ısrarcı olabilir."

"Fark ettim," dedi Ada iç geçirerek. "Haklı olduğunu biliyorum ama uyumak bile istemezken nasıl o kadar uzağa gideceğim?"

"Jasmine onları dışarı çıkarmayacak. Özellikle bu saatten sonra." Dawson bacağına çarparak geçen çocuklarına bakıp gülümsedi. "Kendileri de oldukça meşguller gibi."

Ada neredeyse masaya çarpmak üzere olan Lyon'u tutup koşmaya devam etmesi için serbest bıraktı. Mutfaktan çıkan Jasmine elindeki tepsiyi bıraktı. Ada, yemek kokusunu içine çekerken tepsiye doğru yürüdü. "Bundan daha fazla var mı?" dedi tabakları göstererek.

"Evet, senin için de yaptım," dedi Jasmine. "Ama bunlar çocuklar için," derken tepsiyi ondan uzaklaştırdı.

"Birkaç dakika içerisinde çıkacağız," dedi Dawson, ayaklarının altında dolaşan kızını kucağına alırken. Ada mutfağa giderken onu duymamıştı bile. Dawson, Lenora'nın yumuşacık saçlarına dokunup gözünün önünden çekti. "Hiçbir şeyi fark etmemeniz güzel." Koltuğa oturarak Jasmine'in elindeki tepsiyi alarak önündeki masaya bıraktı. "Ben hallederim. Gidip Ada'nın çiğ şeyler yemesine engel olur musun?"

"Bu yüzden mi çocuklar için aldığım şeyleri bulamıyorum? Yemek malzemelerini mi yiyor?"

"Yiyeceklerini pişirmeden yemeğe çok alıştı. Sadece önüne geç, tamam mı? Sonra midesi bulanıyor. Tarafsızların üstüne kusmasını istemiyorum."

"Güzel olurdu aslında," diye mırıldandı Jasmine mutfağa giderken.

"Kesinlikle eğlenirdim," dedi Dawson. Çocukları karşısına oturtarak oldukları yerde durmaları için ellerine birer oyuncak verdi. Onlara püre mamalarını yedirirken Ada'nın bunu nasıl istediğini anlayamamıştı. Bir kurt için avlanmadan yediği şeylerin pek de değeri yoktu fakat bunu Ada'ya sormayacağını da biliyordu. Hamile bir kadını bilerek kızdırmayacak kadar akıllıydı.

Mutfaktan kırılma sesleri geldiğinde Dawson ikizlere son kaşıklarını yediriyordu. Jasmine için üzülse de onun yerinde kendisi olmadığı için de memnundu.

"En güzel avlarımız kanlı ve çiğ olurken nasıl olur da benim yediklerimi pişip pişmediğine göre yargılıyorsun?"

"Tüysüz," dedi Lenora oyuncağı ağzına sokmaya çalışırken.

"Sessiz ol. Bizi fark etmedi," dedi Dawson fısıldayarak. Ada, Jasmine'e bağırmaya devam ederken salondan yatak odasına doğru geçmişti. Dawson tepsiyi kenara bırakıp çocukları ellerinden tutarak kaldırdı. Oyuncaklarının yığılı olduğu yere giderek onlarla beraber oturdu.

Ada kullanmaya alışkın olduğu bıçaklarından birini belinin arkasına yerleştirirken salona geri dönüyordu. Gitmeye hazırlananların çoktan dışarı çıktığını biliyordu fakat kendinde onlara katılacak cesareti bulamıyordu. Bunun yerine Dawson'a katıldı. "Jasmine'in işi bitene kadar beklemeliyiz," dedi Ada mırıldanarak.

"Mutfağı bu yüzden mi dağıttın?" Ada kaşlarını kaldırarak ona baktığında, Dawson gülümseyerek alnından öptü. "Dudağı-

nın kenarında biraz şey kalmış..." derken başını eğdi. "Nedir bu? Bebek maması mı?"

Ada elinin tersiyle dudağını temizledi. "Meyve püresi. Kapa çeneni."

"Hiçbir şey söylemedim." Dawson saçının çekildiğini hissettiğinde bir zamanlar olduğu gibi ani tepki vermek yerine kolunu arkaya atıp Lenora'yı yakaladı. "Tanıdığım en kıskanç kurt olacaksın," derken küçük kızı kucağına oturttu.

"Banyo yapmaları gerekiyor," dedi Jasmine. İkisini de yanına çağırıp ellerinden tuttu. "Sonrasında gidip mutfağı toparlarım."

"Özür dilemeyeceğim. Elime saldırdığın için onları düşürdüm," dedi Ada.

"Ambalaj kâğıdının midene iyi gelmeyeceğini düşündüğüm için kusura bakma."

"Ah," dedi Ada gözlerini devirirken. Dizlerinin üzerine kalkıp çocuklarına sarıldı. "Uslu durun," derken alınlarından öptü. İkiz olmalarına rağmen dış görünüşleri gün geçtikçe birbirlerinden uzaklaşıyordu. Böyle olması Ada'nın hoşuna gitmişti. Lyon, kıvırcık siyah saçlara sahipken Lenora'nın saçları kızıl ve sarının muhteşem bir karışımıydı. Gözleri ise saçlarına uyum sağlayan tonlardaydı. İkisi de mükemmelliğin harika birer örneğiydi.

Lyon annesinin yüzünü tutup ulaşabildiği tek yer olarak çenesini öperken Lenora da kucağına tırmanmaya çalışıyordu. Ada daha fazla kalırsa gidemeyeceğini bildiğinden ikisine de veda etti. Lenora'nın elini öperken bir kez daha kollarına baktı. Morluklar çoktan geçmişti fakat Ada bazen onları hâlâ görebiliyordu.

"Yapma," dedi Dawson ayağa kalkması için omzuna dokunurken.

Ada boğazını temizleyerek çocuklarına gülümsedi. "Her şey yolunda," derken onlardan çok kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Harikasınız."

Yargılamaya katılacak diğer herkese yetiştiklerinde arabalara binmek üzereydiler. Bir grup önden yola çıkarken Ada ve Dawson arkadaşlarının yanına gittiler.

"Büyük bir sürprizle karşılaşmayacağınızı biliyorum ama yine de her şeye hazırlıklı olmalısınız," dedi Stone, daha çok Gavin'e bakarak. "Edd'in suçlu olduğuna inanmaları bir yana, iki hafta boyunca Aleut ve Remusların kaynakları boş yere harcandı. Suça değil fakat sonuçlarına ceza vermek isteyebilirler."

"Sen gelmeyecek misin?" dedi Deborah.

Stone rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Özür dilercesine Dawson'a baktıktan sonra başını salladı. "Hayır," dedi.

"Yardımın dokunabilirdi," dedi Peratha sessizce.

"Sorun çıkmayacak," dedi Dawson, Stone'un daha fazla zorlanmasını istemediğinden. Tarafsızların topraklarına girmenin onun için neleri getireceğini tahmin edebiliyordu. Ada kaybolduğunda Eric'le yüzleşerek yeterince şey yapmıştı. "Suçun sonuçları bizi ilgilendiriyor. Aliz veya Sheila şikâyette bulunmadıkça sıkıntı olmayacak."

"Bizi ilgilendiriyor ne demek?" dedi Felicia. Daha önce Tarafsız yargılaması bir yana Aleut'ta bile böyle bir toplantı görmemişti. Gelişecek olayları ve sonuçlarını tahmin edemiyordu.

"Geç kalacağız," dedi Gavin aracın kapısını açarken. "Bunu ben kullanacağım. Rahatsız olanlar diğerlerine geçsin."

Araçlara dağıldıkları sırada Ada aynı yöne gittiği Murat'a baktı. "Kazanmayı seviyor musun?" dedi.

"Boş zamanlarımı doldurduğum güzel bir aktivite gibi," dedi Murat. Yolcu koltuğunun kapısını açarken, "Arkaya otur," dedi.

Ada homurdanarak arkaya geçerken kapıyı biraz sertçe kapattı. Kurtlarla tanıştığından beri farkında olmadığı şey Murat'ı karşısına almanın pek de hoş olmadığıydı. Gavin, hatta Dawson'la bile bunu bir noktadan sonra eğlenceli bir kapışmaya çevirebiliyorlardı. Murat'sa taviz vermiyordu. Ada özür dilemeyeceğini

biliyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Üstelik deniyordu. Çocuklarını bırakmıştı, değil mi? Stone'un Tarafsızların yanına gitmemesine hiç bu kadar memnun kalmamıştı. O ve Felicia'nın gece boyunca ikizlerin yanında duracağını biliyordu. Aklını tamamen rahatlatmıyor fakat korkuyla paniklemesinin önüne geçiyordu.

Yola çıkmadan önce Peratha da onların aracına binip Ada'nın yanına oturdu. Ada elini cebinin üstüne koyarak telefonunu hissetti. Bir şey olursa Jasmine onu arayacaktı. Başını kaldırdığında dikiz aynasından Dawson'la göz göze geldi. Onun da aynı şeyleri hissettiğini, düşündüğünü biliyordu. Kapının olduğu taraftan elini uzatarak Dawson'ın omzuna dokundu. Ada gibi o da soğuktu. Korkularını hâlâ üzerlerinden atamamışlardı.

Ada derin bir nefes aldığında kaşlarını çatarak başını Peratha'ya çevirdi. "Creon?" dedi.

"İsmim bu değil, tatlım," dedi Peratha kırışmaması için elbisesini düzeltirken.

"Yakınlaştığınızı anlamıştım ama ileri gideceğinizi düşünmemiştim. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmadığım birçok adamla yakınlaştım fakat kendisinin bir istisna olduğunu söyleyebilirim." Peratha zarif elini dizine yaslarken omuz silkti. "Konuşmak istemiyorum."

Ada uzanarak onun elini tuttu. "Senin için sevindim, Peratha."

"Elbette sevinirsin. Artık kocana saplantılı değilim."

Dawson bir saniyeliğine gözlerini kapatırken dişlerini sıktı. "Neden düzenli olarak bu konuşmanın içine düşmek zorundayım?" dedi kendi kendine mırıldanarak. Yola daha fazla odaklanmak için aracın farlarını ayarladı. Yanında gülümseyen Murat'a göz ucuyla baktıktan sonra bu yolculuğu bir an önce bitirmek için gaza basarak vitesi yükseltti. Şu anda Tarafsızların olduğu bir yargılamada kendini ve arkadaşını savunmayı tercih ederdi.

Oraya gittiklerinde neredeyse en son ulaşanlardandılar. Kapalı bir alana alınıp küçük bir grubun içine girdiler. Bazıları birkaç koridor geride kalmıştı. Daha ileri gelmeleri yasaktı. Diğerleri ise yönlendirmelerle ilerlemeye devam ettiler. Ada, Aleut gibi bir yerle karşılaşacağını düşünmüştü fakat burası çok daha güzeldi. Güneye yaklaştıklarından yeşillik burada biraz daha yoğundu. Kurtların yaşadığı evlerle aynı antik görüntüye sahipti fakat yapısı biraz daha farklıydı. Kapılardan içeri alındıklarında geniş bir avluya ulaştılar. Duvarlarında resimler ve tavanlarında oymalı işlemeler bulunan bir tarihi eserdi. On yaşından büyük olmayan iki çocuğun koşturarak yanlarından geçmelerini izleyen Ada olduğu yerde donup kalmıştı. Dawson'ın elini sırtında hissettiğinde kendini ilerlemeye zorladı. Buranın anlatılanlar kadar korkunç olmasını bekliyordu. Ama her şeyin aksine Tarafsızların yaşadığı yer çocuk kahkahalarının olduğu, sütunlarında çiçekli sarmaşıkların bulunduğu ferah bir yerdi.

"Burada doğmuş olabilirdin," diye fısıldadı Ada, Dawson'ın kulağına. "Şunlardan biri gibi yaşardın," derken üst katın tamamını dolaşan balkondan onları izleyen gençleri gösterdi. Baştan aşağıya giyindikleri beyaz kıyafetleriyle meraklı görünüyorlardı. Temiz, düzgün ve ilgililerdi.

Dawson bunun düşüncesiyle burnunu kıvırırken Ada'nın elini tuttu. İkisinin de teni buz gibi olmasına rağmen birbiriyle buluşan ellerinden sıcaklık yayılıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi iki yana açılan kapıların arasından geçen bir kadın. Ada'nın tüm dikkati kadının üzerine toplandı. Kurtların ne kadar güzel olduğunu onlarla tanıştığından beri biliyordu. Peratha en iyi örneklerinden biriydi. Diğer yandan karşılarındaki kadın, tüm farkını ortaya koyan bir güzelliğe sahipti. Teni pürüzsüz siyahiyle parlarken gözleri ışıl ışıl bir mavilikteydi. Ona uyum sağlayan saçları ise en az Peratha'nınkiler kadar açık bir sarıydı. Kadın hepsinin üzerinde yavaşça gözlerini dolaştırdı. Lanston ve diğerleri daha erken ulaştığından en sona onlar kalmışlardı. Dawson, Ada, Murat, Gavin, Deborah ve Peratha,

onları karşılayan kadının peşinden yürümeye başladılar. "İsmim Rayleen. Tarafsızları yöneten yaşlıların varislerinden biriyim."

"Yaşlılardan birinin varisi olmak için fazla genç görünüyorsun," dedi Ada.

Rayleen omzunun üstünden bakarak gülümsedi. Önüne dönmeden önce gözleri bir saniyeliğine Dawson ve Ada'nın birleşmiş ellerine kaydı. "Yönetici varisi değilim, sadece onlardan birinin kızıyım. Bizim sistemimizde yönetim soy bağıyla geçmiyor. En azından iki yüzyıldan fazla bir zamandır böyle."

"Lucianlar öldüğünden beri," dedi Deborah.

Yeni bir koridora geçip oradan ilerlerken Rayleen başını salladı. "Lucianlar öldüğünde Yaşlılar bizi meclisle yönetmeye başladılar. Yeni fakat işleyen bir sistemimiz var."

Deborah, Dawson'a bakarak gülümsedi. Tarafsızlar Lucianların ölmediğinden, aksine giderek büyüdüklerinden habersizlerdi. Stone'un babası suikastla liderlikten alındığında yaşayan tüm Lucianların peşine düşmüşlerdi. O zamanlarda Aleut'ta oğlunun gölgesinde dolaşan Stone'u öldü sanmışlar, Lissa'nın kaçmasına sebep olan saldırıyı başlattığı için utancından uzaklaşan Eric'i ise asla bulamamışlardı. Zamanla onun da öldüğünü varsaymak herkes için en kolayıydı. Bir süre sonra kendi yalanlarına inanmışlardı. Stone ve Eric haricinde Lucianların soyuna uzaktan yakından bağlı herkesi öldürmüşlerdi.

Ada, adımlarını yavaşlatarak grubun biraz arkasında kalmalarını sağladı. "Onu tanıyorsun," dedi Rayleen'i kastederek.

"Bir kez tanıştın mı unutması zor bir görünüşü var. Fark etmişsindir."

"Benimle oynama, Dawson. Sevgili miydiniz?"

Dawson araba yolculuğunu bu kadar hızlı bitirdiği için pişmanlık duyarken başını salladı. "Evet, fakat sandığın gibi değil. Eve döndüğümüzde açıklarım." Ada adımlarını hızlandırırken Dawson onun uzaklaşmasına izin vermeden elini daha sıkı tuttu. "Burada olmaktan hoşlanmıyorum, Tüysüz. Sanki herkes kim

olduğumu biliyormuş gibi bakıyor. Beni bu boklukla yalnız bırakma."

"Hayır," dedi Ada durup ona bakarken. "Böyle bir şey yapmam. Fakat eve döndüğümüzde seni sorgu odasına kapatacağım. Neden her zaman eşsiz kadınların dikkatini çekmek zorundasın?"

"Çünkü en özelini arıyordum," dedi Dawson, Ada'nın avucunu öperken.

"Kalp mührüne şükürler olsun. Bir de serbest olsaydın kaç kadınla uğraşmam gerekecekti, bir düşün." Dawson rahatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturduğunda, Ada gülümseyerek kolunu onun beline doladı. Bir saniyeliğine öyle durduktan sonra ayrılıp diğerlerine yetiştiler.

En fazla yirmi kişinin toplandığı yere ulaştıklarında Ada'nın tanımadığı sadece bir iki kişi vardı. Muhteşem Rayleen kapıların kapanmasını işaret ettikten sonra Tarafsızları temsilen liderlerin arasına oturmuş olan adamın arkasına geçti. Remusların olduğu tarafta Ada, biyolojik babası Doktor'la göz göze geldi. Elleri cebinde duran adam, Ada'ya gözlerine ulaşmayan neşesiz bir gülümsemeyle baktı. Ada gözlerini kaçırmadan daha dik durarak Aleutlar için ayrılan yere yürüdü. Liderlerin oturduğu platforma çıkan birkaç basamağı aheste adımlarla tırmanan Peratha, Lanston'ın yanına geçti. Hemen uçta Dionne'un yanında duran Creon ve kız kardeşi Tia vardı. Creon ve Peratha birbirlerine verdikleri selam haricinde göz göze dahi gelmediler. İlişkileri kendileri açısından bile kırılgan ve yeniyken Tarafsızların dikkatini çekmek istemiyorlardı.

Aleut ve Remus birleşmesinde Tarafsızları temsilen Ruis ve Rayleen'in babası, Lanston ve Dionne'un arasına oturmuşlardı. Konuşmaya Ruis başladı. Kadın oturduğu yerde kıpırdamadan gözleriyle odadaki herkesi incelemişti. "Buradakiler durumla ilgili bilgilendirildi. Bu yüzden tekrar üzerinden geçip durumu zorlaştırmayacağız," dedi Ada ve Dawson'a bakarken. Ruis elini ortaya doğru uzattı. "Yargılanan öne çıksın."

Gavin iki tarafta duran Remus ve Aleutların ortasına geçmeden önce Deborah'ın elini isteksizce bıraktı. Onu defalarca teskin etmesine rağmen Deborah hâlâ korkuyordu. Kurtlara güvenmeyecek kadar akıllıydı. Gavin ise inandığı şeyi biliyordu. Yapacakları hiçbir şey pişman olmasını sağlayamayacak, bu yüzden aslında hiçbir şekilde cezalandırılmayacaktı.

"Edd'le ilgili iddia ettiğin şeyin ardından-"

"İddia etmedim," diye düzeltti Gavin. "Ne olduğunu söyledim."

"Gavin," dedi Lanston sadece. Gözlerinde açık bir uyarı vardı.

Gavin başını hafifçe eğerken Ruis'e bakıyordu. "Konuşmanızı bölmeyeceğim fakat ifademi burada da vermemi isterseniz tekrarlayabilirim. Söylediğim şeylerden, verdiğim kararlardan şüphem yok."

Ruis, Azü soyunun en gözde örneklerinden bir kadındı. Tarafsızların yönetimine geçecek kadar yaşlıydı. Birçoğunun unuttuğu kuralların gerçekleştiği zamandan geliyordu. Bu yüzden karşısındaki Vede tarafından sözünün kesilmesine sinirleneceğini sanıyorlardı. Fakat Ruis ne kadar istese de insanları tam tersine ikna edemiyordu. Onun geldiği zamanda kendi soyuyla bir Vede'nin hiçbir farkı yoktu. Öylesine küçük bir toplulukta yaşıyordu ki ırkçılığın ne demek olduğundan habersizlerdi. Çocukluğunu ve gençliğini bu şekilde geçirdikten sonra topluluğa karışması ve Tarafsızların lider evine yerleşmesi taze fikirleri buradaki düzenle çatışmıştı. Ruis, insanlara uyum sağlamış fakat geçmişini unutmamıştı. Bu sebeple Gavin'in sözünü kesmesi Ruis'in gururunu zedelemiyor, aksine düşüncelerini kanıtlıyordu.

"Edd'in ortaya çıkan suçuyla birlikte geçmişi derinlemesine incelendi. Öncesinde suçun kaynağını katilinde arıyorduk, sonrasında kendisinde aramaya başladık. Buraya gelmeden önceki kayıtlarına ulaşamadık fakat birkaç kişiyle iletişim kuruldu. Gwen'in söylediklerini destekleyen ve desteklemeyenler vardı. Yine de dedikodular açıktı. Edd kendini zararsız göstermeyi başaran nadir kurtlardan biriydi. Savunmada kalmak hiçbirimizin seçtiği yol değil. Edd'in ölmesiyle alakalı hiçbir sorunumuz yok,"

derken Dionne'a baktı. Dionne onaylayan bir şekilde başını salladığında Ruis, Gavin'e döndü. "Diğer yandan üç topluluğun da iki haftalık zaman ve iş gücü kaybına sebep oldun. Üstelik Edd'i öldürme hakkı sende değilken."

"Bunu biliyorum," dedi Gavin. "Niyetim onu etkisiz hale getirmekti. Durdurmak için saldırdım fakat... üzgünüm, tam olarak hatırlamıyorum."

"Hatırlamak isterse yardımcı olabilirim," dedi Doktor ilgili bir şekilde gözlerini kısarak.

"Mezarından belki," dedi Ada açık bir şekilde geri çekilmesini işaret ederken. Sesi hâlâ kısık olmasına rağmen kurtların duymakla ilgili bir problemi yoktu. Doktor gülümseyerek omuzlarını kaldırdı.

"Kendi aranızda konuşmayın," dedi Rayleen'in babası.

"Ayrıntıları hatırlayıp hatırlamamak senin tercihin," diye devam etti Ruis. "Suç ve sonuç kabul edildiğinden yargılama için ayrıntılarına ihtiyacımız yok. Diğer yandan söylediklerim geçerli. Cezayı sen vermemeliydin. Bu Ada ve Dawson'ın hakkıydı. Eğer talep ederlerse bu yüzden cezalandırılman gerekir. Bir kurdun elinden intikamını almamalısın. Hayatları boyunca kızlarına zarar vermek isteyen adama hiçbir şey yapamayacaklarını bilerek yaşamak zorundalar. Böyle bir şeyin başına gelmesini ister miydin?" Gavin başını iki yana salladığında, Ruis anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Gavin'in bu sebeple cezalandırılmasını istiyor musunuz?"

Dawson dudaklarını aralamıştı ki Ada onun söyleyeceklerinden korkarak bileğini tuttu. "Hayır," dedi ikisinin yerine. "Gavin'e sadece teşekkür borçluyuz. Bizim ya da sizin tarafınızdan cezalandırılmayı hak etmiyor."

"Gece henüz bitmedi, Ada. Fikrin için teşekkürler."

Dawson, Ada'nın kulağına eğilerek, "Ben de aynısını söyleyecektim," dedi.

"Sadece emin olmak istedim," dedi Ada usulca.

"Aleut'a döndüğümüzde sorgu odasına kapatılan tek kişi ben olmayacağım," diye mırıldandı Dawson.

"İki hafta boyunca Sheila ve Aliz, tüm işlerini bir kenara bırakarak Edd'in ölümünü araştırmak için Aleut'a yerleştiler," dedi Ruis. "Aliz'in bundan başka hiçbir işi olmadığını, diğer görevlerini aksatmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Doktor. "Ortağım hakkında konuşmam gerekirse, bunu belirtmem gerekiyor. Aliz'le yaptığımız şeyleri iki hafta boyunca askıya almak tahmin ettiğinizden fazlasına sebep oldu. Her şeyden önce Aliz bizim Cellat'ımız. Bu sırada Remus'un suçlularının cezalandırılmaları gecikti, araştırılan kişilerin kanıtları soğudu. Başka bir masumun adaleti engellendi."

"Dokunaklı," dedi Peratha, içinde yükselen öfkeyi yatıştırmaya çalışırken. Hislerin sadece bir parçasının kendisine ait olduğunu, geri kalanının Ada'dan yansıdığını biliyordu.

Ruis gözlerini Aliz'e çevirdi. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Aliz başını iki yana salladığında Ruis bu sefer Sheila'ya baktı. "Çalışmalarındaki iki haftalık gecikmeden dolayı şikâyetçi olacak mısın?"

"Hayır," dedi Sheila sadece.

"Bu durumda Remuslar'a ödemen gereken bir bedel var," dedi Ruis, Gavin'e dönerek. "Öğrencilerini öldürdüğüne göre sanırım onlara hizmet etmen en adaletlisi olacak. İki hafta süreyle sadece Remus öğrencilerine, Remuslar'ın evinde eğitmenlik yapacaksın."

Gavin burnundan nefes alırken yükselen tüm içgüdülerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Deborah, Ada'ya bakarak bir şey yapmasını bekledi. Ada durumu nasıl tersine çevireceğinden emin değildi. Bir avuç Remus öğrencisine bile katlanamayan Gavin'i Remuslar'ın evine yollamak idamdan daha kötüydü. İki hafta süren bir idam gibi.

"Fikrini almanız gereken biri daha var," dedi Dawson gergin sessizliği bölerek. "Gavin'in pervasız cinayetinden karım şikâyetçi olmayabilir fakat ben aynısını düşünmüyorum. Edd'i öldürmeyi istemek veya onun ölüm yöntemini seçmek benim doğal hakkımdı. Gavin bunu elimden almamalıydı. Sanıyorum ki isteğim Aliz'in iki haftalık kaybından biraz daha önemli. Tabii tam aksini düşünmüyorsanız."

Doktor eğlendiğini belirten bir şekilde başını salladı. "Elbette hayır," dedi.

Aliz kollarını bağlarken belli belirsiz iç geçirdi. Burada olmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu. "Dawson'ın talebinin benimkinden daha önemli olduğu açık. Gavin'in iki suçla yargılanmasını istemek haksızlık olur."

"Pekâlâ," dedi Ruis rahat bir şekilde arkasına yaslanırken. Başının tepesinde zarif bir şekilde toplanmış dalgalı sarı saçlarından birkaç tutam, güzel yüzünün etrafına düşmüştü. "Dawson, yanıldığını söyleyemem fakat umarım bunu arkadaşını cezasından kurtarmak için yapmıyorsundur. Talep ettiğin şey hizmet cezasından daha büyüğünü gerektirir."

Hiç değilse kendi evinde göreceği bir ceza olacak, diye düşündü Ada gözlerini Gavin'den ayırmadan. Dışarıdan sarsılmaz ve ifadesiz bir duruşa sahip olmasına rağmen Ada onun rahatladığını görebiliyordu.

"Kısa bir ara verelim. Herkesi memnun edecek bir yöntem bulmamız önemli."

Ruis'in ilanıyla beraber herkes yavaşça dağıldı. Çok fazla uzaklaşmadan gruplar halinde yakınlarda toplanmaya başladılar. Gavin gergin bir şekilde yüzünü ovuştururken Deborah'ın ona sarılmasıyla donup kaldı. Remuslara hizmet etmesinin düşüncesi bile Gavin için kâbustu. Yalnız olmadığını kendine hatırlatırken bir kolunu Deborah'a sardı. "Teşekkür ederim," dedi Gavin, Dawson'a bakarken. Dawson başını sallayarak kabul etti. Daha fazlasını yapmak istese de Ruis'e karşı gelmesi zordu.

"Her şeyi mahvediyor," dedi Ada ellerini ovuştururken. Olduğu yerde durmakta zorlanıyordu. "Ne yaptığını gördünüz, değil mi? Aliz hiçbir şey söylemezken o şikâyetçi oldu. Neden? Bizi uygunsuz davranmaya itmeye çalışıyorsa başarmaya çok yakın çünkü boğazını parçalamamak için kendimi sürekli uyarmam gerekiyor. Tüm bunların sorumlusu o."

"Doğmuş olmanın da," diye hatırlattı Murat.

Ada damarlarında dolaşan kandan tiksinerek irkildi. Kollarını bağlayıp kalabalığın üzerinden babasına baktı. Herkes olabilirdi. Dünyadaki herkes ama biyolojik babası kurtların fiziksel ve zihinsel sınırlarını zorlayan bir kimyagerdi. Deneylerinin ve ahlak anlayışının engeli yoktu. Göz göze geldiklerinde Ada geri çekilmek yerine çenesini kaldırdı. İkisi de gerçeği bilmesine rağmen bunu açık bir şekilde konuşmamışlardı. Creon, Ada'ya Doktor'un tüm gerçekleri bildiğini söylemişti. Ada bir süreliğine daha bu oyunu sürdürme niyetindeydi. Henüz onunla açıkça konuşacak kadar sakin hissetmiyordu.

Dikkatini dağıtan, tam önünden geçen Rayleen olmuştu. Grubun yanında durup selam verdi. "Konuşmamız gerekiyor," derken Dawson'a bakıyordu.

"Buraya gelmek tercihim değildi."

"Biliyorum. Yine de konuşmamız gerekiyor," dedikten sonra cevap beklemeden yürümeye başladı.

Dawson arkasını dönmüştü ki çıkmadan önce Ada'ya baktı. "Gelmiyor musun?"

Ada elini salladı. "Şu anda o kadının etrafında bulunamam. Egomu zedeliyor." Dawson şaşırmayı asla bırakmadığı karısını öpüp Rayleen'in kaybolduğu koridora doğru yürüdü.

"Ciddi olamazsın," dedi Peratha.

"Kıskandın mı?" dedi Ada, Peratha'ya dönerek. Elini uzatarak Peratha'nın saçlarına dokundu. "Hâlâ favori Barbie'm sensin."

"Neyin?"

"Boş ver."

"Bunu sizin için kolaylaştıramadığım için üzgünüm," dedi Creon yanlarına geldiklerinde. Ada bir adım yana kayıp Doktor'la iletişimini sürdürdü. Yanındaki birkaç kişiyle konuşmasına rağmen dikkati Ada'nın üzerindeydi. Ada kemiklerine kadar bunu hissedebiliyordu. Creon boğazını temizleyerek Ada'nın ona bakmasını sağladı. "Sakın olay çıkarma," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ada masum bir şekilde.

"Aslında ben olay çıkarmasını destekliyorum," dedi Gavin ellerini pantolonunun ceplerine sokarken. "Hiç değilse konu değişir." Deborah ona kaşlarını kaldırarak baktığında, Gavin onu kısaca öptü. Bunun işe yaramadığını gördüğünde de ifadesiz bir yüzle Ada'ya baktı ve bir uyarıdan çok zorunlu bir görevi yerine getiriyormuşçasına konuştu. "Sakin kal, Mahfer. Babanın iğrenç planları için saldırıya geçersen ceza alabiliriz."

Ada, vücudunda milyonlarca karınca dolaşıyormuş gibi hissederken kaşınmaya başladı. Aleut'a ilk geldiğinde de bu haldeydi. Kaşınmaması için Gavin sürekli ellerine vurmuştu. Çaresiz, acemi ve bilinmezliğin içindeydi. Şimdiki halinden pek de bir farkı yoktu. Doktor'un Aliz'e nasıl yakın davrandığını, kolunu beline dolayışını seyrettikten sonra iki elini birden başına götürerek saçlarını geriye doğru itti. Daha fazlasına şahit olmamak için başını çevirecekken Doktor'un kahkahasıyla kanının donduğunu hissetti. Artık kaşınmıyordu. Gözlerini yavaşça babasına çevirip birkaç Remus ve Tarafsız'la olan yakınlığına şahit oldu.

Yüzüğünü parmağında çevirip arkadaşlarına aldırmadan yürüdü. Arkasından seslenmelerini umursamadı. Birkaç adım attıktan sonra da hiç kimseyi tedirgin etmek istemediklerinden müdahalede bulunamamışlardı. Remuslar, Ada'nın yaklaştığını görünce sohbetleri yavaşça sonlandı. Ada, Doktor'un karşısında durarak başını kaldırdı. "Senin için eğlenceli geçiyor, değil mi? Bundan zevk mi alıyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Ada. Durumun kişiselliğinin seni nasıl etkilediğini görebiliyorum..."

"Kızım," dedi Ada onun daha fazla konuşmasını beklemeden. "Söz konusu olan benim kızım. Daha bebek ve tacizcisiyle ilgili bir yargılama söz konusu. Sense burada kahkaha atıp kızımı koruyan biri hakkında suçlamada bulunabiliyorsun."

"Fazla duygusal düşünüyorsun."

Ada duyduğu şeyin saçmalığına inanamadan başını iki yana salladı. "Duygusal düşünmek benim hakkım. Bunun için özür dilemeyeceğim. Edd için üzülüyorsan kalbin yok demektir. Aklın böyle bir şeyin doğruluğunu kabul ediyor mu?"

"Bir anne olarak ne kadar acı çektiğini tahmin edemem..."

"Ruhunun olması yeterli," dedi Ada ona biraz daha yaklaşırken. Etrafındakiler -Aliz dâhil- birkaç adım geri çekilerek ikisine alan tanıdılar. "Çocuklarım için neleri göze alabileceğimi bilmiyorsun, nelerden vazgeçtiğimi veya neleri ertelediğimi."

"Yanılıyorsun," dedi Doktor gülümseyerek. Başını hafifçe eğip yüzlerini yaklaştırdı. "Çocukların, kızların ne kadar değerli olduğunu bilirim. Onların özel olmasını ister, özel olmasını beklersin. Hepsi başaramaz ama bazıları eşsiz olur," derken gözlerinden sarı ışıkların parıltıları dolaştı. "Kendinden olanı korumanın önemini biliyorum. Ben de bana ait her şeyin peşinden giderim. Belki sahip değilimdir fakat er ya da geç benim olacağını bilirim. Hiç şüphen olmasın."

Ada onun boğazını sıkmamak için ellerini yumruk haline getirdi. "Asla sana ait olmayan şeyleri sonsuza kadar elinde tutamazsın."

"Sonsuzluğa ihtiyacım yok. İstediğimi almam yeterli."

"Böldüğüm için üzgünüm ama fırsatını bulmuşken öğrencilerle alakalı netleştirmemiz gereken şeyler var," dedi Murat yanlarına geldiğinde. Elini Ada'nın sırtına koyduğunda tüm vücudunun titrediğini fark etti. "Biraz özel konuşabiliriz belki. Çok uzun sürmez."

"Tabii," dedi Doktor, gözleri hâlâ Ada'nın üzerindeyken. Ada titremesine rağmen geri adım atmadan bakışlarını çekmedi.

Doktor bir süreliğine daha bekledikten sonra siyah noktalarla bezenmiş mavi gözlerini Murat'a çevirdi. "Yargılamanın ardından bahçede buluşalım."

"Harika, merakla bekliyorum." Murat başını sallayıp geri dönerken Ada'nın kolunu da tutmuştu. "Bunu senin aleyhine kullanmasına izin veremezsin. Çok iyi analize sahip, Ada. Delilikle dâhiliğin arasında gidip geliyor. Onu kızdırma, bu şekilde değil."

"Her şeyi biliyor ama asla bunu ilk söyleyen olmayacak."

"Kontrolün onda olmasını istiyor."

"Öyle zaten," dedi Ada kabul etmek istemese de. Diğerlerinin yanına döndüklerinde Ada'nın gözleri koridora gidip geliyordu. Dawson'ın hâlâ Rayleen'le konuşup konuşmadığını merak ediyordu. "Belki de ilk defa doğru bir şey yapacaklar. Kızım için hepsi aynı fikirde ama bunu bile mahvetmeyi biliyor."

"Doktor'u düşünmeyi bırak öyleyse," dedi Gavin. "Bu onunla ilgili değil."

Ada tam tersini hissetmeden duramıyordu. Kafasını çevirdiği her yerde, içinde bulunduğu her kötülükte babası karşısına çıkıyordu. Bir gün yollarının kesişeceğini, dahası ikisi için de tek bir yol olacağını biliyordu. Hangisinin pes edip hangisinin devam edeceğini zaman gösterecekti.

24

"Bu tahmin ettiğim her şeyden daha kötü," dedi Ada binadan ayrıldıkları sırada. Arka cebinden telefonunu çıkarırken rahat bir şekilde yürüyen Gavin'e vurdu. "Neden itiraz etmiyorsun?"

"Tam olarak neye itiraz edeceğim?" dedi Gavin umursamadan. "Cezamın Lanston tarafından belirlenecek olması beni rahatsız etmiyor. Başıma ne geleceğini öğrenseydim iyi olurdu fakat biraz daha bekleyebilirim."

"Belki de asıl bedel her an gelebilecek olan cezayı beklemektir." Ada telefonunun kilidini açtığında gülümsedi. Felicia ona ikizlerin fotoğraflarını yollamıştı. Keyiflerinin yerinde olduğu kesindi. Bir sonraki fotoğrafta Stone'u çocuklarla beraber gördüğünde neredeyse kahkaha atacaktı. İkizler doğduğundan beri Stone hiç kimseye göstermediği bir yakınlıkla onlarla iletişim kurmuştu fakat üzerinden geçen zamana rağmen isminin bile kurtları hâlâ korkutan bir Lucian'ın, ikizlerin önünde tam bir çocuğa dönüşmesi eğlenceliydi.

"Direkt Hilary'nin yanına geçeceğim," dedi Murat araçların yanına geldiklerinde. "Kalanınız iki araca sığmaya çalışın."

"Hepimiz gidelim," diye önerdi Peratha. "Biraz molaya ihtiyacımız var. Üstelik Hilary için iyi olur. Ziyaretçi kabul ederler, değil mi?"

"Bu kadar kalabalık giremeyiz fakat Hilary'yi dışarı alabilirim," dedi Murat.

Ada, Hilary'yi görmek istese de eve dönmeyi umuyordu. Çocuklarının fotoğrafına bir kez daha baktı. Belki de ilk defa kurtların oluşturduğu sistemin iyi bir şey yaptığını düşünüyordu. Edd'in çabuk ölümü için hâlâ üzüntü duysa da hiç beklemediği şekilde bir parça rahatlama hissediyordu.

"Peratha doğru söylüyor, hepimiz gidelim," dedi Dawson, Ada'nın elindeki telefonu alırken. "Belki gerçek bir zafer değil fakat en kötüsü de değil."

"Ada?" dedi Murat fikrini almak için.

"Tabii," dedi Ada ellerini ceplerine sokarak. Etrafında kötülerin, çocuklarına zarar vermek isteyenlerin olduğunu fakat aynı zamanda onları koruyanların olduğunu da bilmesi gerekiyordu. "Gidip Hilary'yi ortamından biraz uzaklaştıralım. Sıkıntıdan neler yapacağını bilemeyiz."

Herkes arabalarına geçerken Ada, Gavin'in koluna uzanarak onu durdurdu. "Doğru düzgün konuşmaya fırsatımız olmadı. Oradayken söylediklerimden daha önce de bahsetmeliydim. Şu anda olduğum kişiyi sana borçluyum, Gavin. Bunu asla unutmayacağım. Beni kurtların sistemine soktun, gücümü nasıl kullanacağımı, sınırlarımı öğrettin ve öğretmeye devam ediyorsun. Daha fazla minnet duyamayacağımı düşünüyordum ve asla borcumu ödeyemeyeceğimi fakat bundan fazlasını yaptın."

"Lenora'yı koruduğum için bana teşekkür etme, bunu yapma. Yabancı biri sana iyilik yaptığında bu borca dönüşür, ailenden biri yaptığında değil."

"Pekâlâ," dedi Ada gülümseyerek başını sallarken. "Tüm ailemi kaybettikten sonra daha geniş bir ailem olacağını bilmiyordum. Bu trajik, korkutucu ve çok güzel. Sana ve diğerlerine sahip olduğum için şanslıyım."

"Bunu hep söylüyorum ama dalga geçiyordun," dedi Gavin diğer arabanın sürücü kapısını açtığı sırada.

Ada rahat bir nefes alırken kendi aracının arka koltuğuna geçti. Yoldan Felicia'yı arayarak biraz gecikeceklerini açıkladı. Onlar için bir problem olmadığını arkadan gelen seslerden anlayabiliyordu. İkizlerle eğlenmek kolaydı. Sadece anne ve babalarını çok özlediklerinde huysuzluk ediyorlar, diğer zamanlardaysa tek istedikleri onlarla oynayacak biri oluyordu. Dawson'ın ilk beş yılını kaçıran ve sonrasındaysa sadece uzaktan izlemek zorunda kalan Stone için çocuklarla vakit geçirebilmek sorumluluktan fazlasıydı. İkizler ona oğluyla kaçırdığı tüm fırsatı sunuyordu, onlara çekinmeden sevgisini sunuyor ve bunun için suçlanmayacaklarını biliyordu.

Herkesin taşıdığı yükler Ada'yı bazen şaşırtıyordu. Etrafındaki insanlar yaşlıydı, geçmişleri yoğundu. Getirdikleri hatıralar güzelliklerden çok acı anlardan ibaretti.

Peratha onun dizine dokunarak dikkatini çekti. "Sonuçtan memnun değil misin?"

"Kafamın içinde dolaşma, Peratha."

"İstemeden oluyor."

Ada yüzünü ovuştururken başını salladı. Kendisi de çoğu zaman bunu yapıyordu. Artık güçlerini kontrol altında tutabilmesine rağmen bazen karşısındakinin duygularını asla bilmek istemediği kadar derin hissediyordu. Peratha'yla aralarında kurdukları iletişim sayesinde onun duygularını engellemek hiç zor olmamıştı. Üstelik güçlerini keşfettiğinde yapmak istediği ilk şey buydu çünkü o zamanlarda Peratha'nın Dawson'a olan ilgisini henüz tam anlamıyla kabullenememişti. Dawson bunun sadece bir çocukluk takıntısı olduğunu, gerçek aşkını bulacağını söy-

lemişti. Bir bakıma haklı da çıkmıştı. Peratha, Creon'la belki de gerçek aşkını bulmuştu fakat Ada onun sadece bir takıntılı olmadığını biliyordu. Dawson'ı sahiden seviyordu ve artık bunu geçmiş güzel bir hatıraya dönüştürmüştü fakat kalbinin ufak bir kenarında ona her zaman yer verecekti.

Yolun bir noktasından sonra Lanston ve diğer Aleutlar onlardan ayrıldı. İki araç merkeze doğru yönelmeye devam ediyordu. Öne doğru kayan Ada, bir kolunu Murat'ın koltuğunun kenarına yasladı. "Hilary'nin kaldığı sanatoryum annenin çalıştığı tesis, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Murat soruya hazırlıksız yakalansa da. Geçmişinde ağır yükler taşıyan biri daha. "Bir süre aktif olarak çalıştı, sonrasında yönetim kuruluna geçti. Elli yıl kadar önce insanlara da hizmet vermeye başladılar."

"Bu riskli değil mi?"

"Orası için mecburi bir karardı," dedi Peratha. "Binayı taşımak istemediler. Sistemi iyi çalışıyordu ve kurucuların duygusal bağı vardı. Fakat insanlar zamanla etrafına yerleştiler, gelişmeler oldu. Merkez haline geldi. İnsanların kayıtlarında bulunmayan kişilerin hasta olarak yer alması dikkat çekmeye başladığında babam insanları da kaydetmeyi önerdi. Binanın bir kanadını insanlara ayırdılar."

"Kaiser her zamanki gibi zekiydi," dedi Ada mırıldanarak.

Bakışları Dawson'a doğru kaydı. Dikkatini yola vermiş, gittikçe artan siste odağını kaybetmemeye çalışıyordu. Ada onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu fakat beyninden uzak durdu. Dawson'ın o tesise gençken gittiğini biliyordu. Kurdunu bulmakta zorlandığı için Murat'ın annesi önermişti ve Dawson'ın anlattığına göre ona sahiden yardım etmişlerdi. Zihnindeki karmaşayı atlatmasına yardımcı olurlarken hislerini belli bir sıraya koymasını öğretmişler, her şeyi bir anda hissetmesinin kötü bir yanının olmadığını göstermişlerdi. Bunu yaparlarken Dawson'ın bir hobi edinmesi gerektiğini de düşünmüşlerdi ve Dawson resim çizme-

ye başlamıştı. Ada onun tek bir çalışmasını görmüştü. Uyuyan Ada'yı çizmiş, kalp mührünün baskısından kurtulmak için kız kardeşlere gitmeden önce de o sayfayı yatağının üzerine bırakmıştı. Ada için itici güç o resmi görmek olmuştu. Bu kadar güzel hisseden birinin duygularını engellemesini kabullenememişti.

"Burada bekleyin," dedi Murat, araçlar arka arkaya durduğunda. Emniyet kemerini çözerek kapıyı açtı. İnce ince yağan yağmurdan korunmak için hızlı adımlarla binaya girdi.

"Beynim patlamadan önce diğer arabaya geçeceğim," dedi Peratha kapıya uzanırken.

"Bu kadar hassas olma, prenses," dedi Ada gözlerini devirerek.

"Kapa çeneni." Peratha kapıyı sertçe itip arkadaki arabaya yürüdü.

Ada ellerini kaldırarak iç geçirdi. "Düşündüğüm şeyler için özür dileyemem. Beklentisini bu kadar yüksek tutmamalı."

Dawson, Ada'nın elini tutarak parmak uçlarını soğuk teninde dolaştırdı. Parmaklarını açarak avucunu öptü. "Ne düşünüyorsun?"

"Her şey ve bu yüzden hiçbir şey."

"Korkutucu fakat bu söylediğin bana fazlasıyla mantıklı göründü."

"Burayı seviyor muydun?" dedi Ada binaya bakarken.

"Nasıl göründüğünü biliyorum, Tüysüz ama burası bir hapishane değil. Kimse zorla tutulmuyor, gönüllü olmayan hiç kimse gerçek tedaviyi göremez. Hilary'nin renkli ruhunu koruyacak kadar aktif ve neşeliler. Bazen bu yüzden beni deli ediyorlardı."

Ada gülerek başını ona doğru eğdi. "O yaşta bile mi?"

"Özellikle o yaşta."

"Rayleen'le arayı kapattınız mı?"

"Ne zaman dillendireceğini merak ediyordum. Rayleen sadece bir arkadaş. Yaşlılardan birini öldürmek için plan yaptığım-

da bana yardım etti. Kendi çıkarları vardı, sebepleri kendisini ilgilendirir. O zamanlar ismim farklıydı ve Tarafsız soyundan geldiğimi biliyordum. Bu yüzden onları kandırmam kolay oldu."

"Tarafsızları onlardan biri olduğuna mı inandırdın?"

Dawson omuzlarını kaldırdı. "Sadece Norveç'te yaşayan bir grubu. Öldürdüğüm yaşlı da o sürüdeydi. Rayleen içlerine girmemi sağladı."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Sevgilisiydin."

"Rol yapıyorduk, ikimiz de. Üç aydan daha uzun sürmedi. Planın esas noktalarını zaten hazırlamıştım ve..."

"Üç ay boyunca Rayleen gibi bir kadınla sevgili rolü yaptınız ve hiç yakınlaşmadınız mı?" Dawson dudaklarını araladı, biraz sonra duraksayarak gözlerini kıstı. Ada şaşkın bir halde kaşlarını çattı. "Bu düşünmen gereken bir şey değil, İhtiyar. Evet veya hayır sorusu. Onunla yakınlaştın, değil mi?"

"Birkaç kez. Sadece fiziksel."

"Ah, bu sözden nefret ediyorum," dedi Ada yüzünü ekşiterek geri çekilirken.

"Rayleen'e âşık olmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Belki." Ada oturduğu yerde kıpırdanarak dışarı doğru baktı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti en sonunda. "Bak, bir kadınla daha baş edemem. Kalbi mühürlü bir adama göre epey canlı bir aşk hayatın varmış doğrusu. Gerekirse tüm kadınlarla tek tek karşılaşırım ama şu anda değil. Amona'dan yeni kurtulmuşken değil."

"Adını söyleme," dedi Dawson homurdanarak. Amona'nın sadece ismini duymak bile Dawson'da hiç hissetmek istemediği kadar kötü duygular uyandırıyordu. Kalp mührünün tamamen yok olmadığını, Doktor'un onu sadece derinlere bastırdığını biliyorlardı ve bir gün Amona'nın yeniden karşılarına çıkma olası-

lığını şiddetle geri planda tutuyorlar, bunu asla sesli bir şekilde kabullenmiyorlardı.

"Rayleen'le ne konuştunuz?"

"Norveç'teki birkaç kişinin yakın zamanda Kanada'ya geldiğini söyledi. Planımı gerçekleştirdikten sonra benim kim olduğumu öğrendiler, onlara tamamen başka bir sebeple kimliğimi sakladığımı söyledim. Yaşlıyı benim öldürdüğümden şüpheleniyorlar fakat asla kanıtlayamadılar. Bu yüzden Rayleen, Kanada'ya gelen kişilerin intikam arayışında olabileceğini düşünüyor."

"Senin peşinden mi geliyorlar?"

"Bunun aksine inanmak istiyorum. Aradan oldukça fazla zaman geçti. Neden şimdi uğraşsınlar? Yine de bilemezsin," dedi Dawson, Ada'nın çenesine dokunurken. "Kaiser'ın peşinden gidebilmek için ben de bekledim."

Ada onun elini tutarak yüzlerini yaklaştırdı. "Eğer seni avlamak niyetindelerse hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Neden beklediler bilmiyorum fakat saldırmak için daha yanlış bir zamanı seçemezlerdi. Elimdekini öylece arkada bırakmaya hiç niyetim yok."

Ada, Hilary'nin yaklaşmasını izlerken uzanıp kapıyı açtı. Onun ne kadar neşeli göründüğünü fark ettiğinde burada sahiden eğlendiğini hissetti. Arabaya bindiğinde Ada'ya sarıldı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizi özledim," derken geri çekilerek Ada'nın omuzlarını tuttu. "Biraz solgun görünüyorsun. Ayrıca soğuksun."

"Her şey yolunda," dedi Ada gülümseyerek.

"Sesine ne oldu?"

Ada sesinin hâlâ düzelmemesini gerçek bir şekilde beslenememesine bağlıyordu. Elini karnına götürdü. "Beslenme sorunları yaşıyorum ama sen harika görünüyorsun," dedi konuyu kapatacağını umarak. "Burada daha iyi yemek çıkıyor olmalı. Kimse ne yediğine karışmıyordur," derken göz ucuyla dikiz aynasına baktı.

"Eminim kimse ona pişmemiş şeyler ve bebek maması vermiyordur," dedi Dawson direksiyonu tam tur çevirerek yoldan geri döndüğü sırada.

"Meyve püresi," dedi Ada hemen. "Meyve püresiydi."

"Yemekler harika," dedi Hilary neşeyle. Ada'nın elini sıkıca tuttu. Konuyu değiştirmesine izin vermesine rağmen bir sorun olduğunun da farkındaydı. Murat'ın onu buraya getirmesinin tek sebebi tıbbi yardım alması değildi. Aynı zamanda Aleut'un tüm sorunlarından uzakta olmasını istiyordu. "Bana tek kişilik bir oda verdiler. Hâlâ herkes Murat'ın annesini hatırlıyor ve sürekli ondan bahsediyorlar. Bu yüzden bana biraz daha özel davranıyorlar fakat odamı değiştirdim. Tek kişilik oda iyi olsa da sıkıcı. Yine de kimsenin gereğinden fazla yalnız kalmasına izin vermiyorlar..."

Hilary nefes almadan anlatmaya devam ederken, Murat omzunun üzerinden Ada'ya baktı. "Sen sordun," dedi sessizce dudaklarını kıpırdatarak.

Ada gözlerini devirse de dinlemeye devam etti, hiç değilse başını sallayıp gerekli yerlerde tepki verdi.

Gidecekleri yere Deborah karar vermişti. Herkesten daha çok insanların arasında vakit geçirdiğinden iyi bir yer seçeceği konusunda ona güvenmişlerdi. Ayaküstü girdikleri restoran neon ışıklarla kaplıydı. Pembe, mavi ve morun en güzel tonları içeriyi aydınlatıyor, sokağa taşıyordu.

Büyük bir masaya yerleştiklerinde garsonun uzattığı menüleri Ada aldı. "Kimse tek kelime etmesin," dedi güldüklerini fark ettiğinde. Menüyü açıp pişmiş ve fazlasıyla ekstra tat eklenmiş yemeklere gönülsüzce baktı. "Alaycı gözlerinizi hamile eşine doğru düzgün besin kaynağı sağlamayan adama çevirin."

"Sana geyik avlayıp önüne bırakmamı mı istiyorsun?" dedi Dawson. "Çünkü hazırlamayı bildiğim tek yemek bu."

Dawson fazlasıyla ciddi olsa da garson söylediklerini komik bulmuş olacak ki gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Sipariş vermeleri için biraz daha fazla zamana ihtiyaçları olduğu kesindi.

"Benden bir şeyler sakladığınızı, diğer yandan bunu çözdüğünüzü görebiliyorum," dedi Hilary bakışlarını hepsinin üzerinde dolaştırırken. Dawson, Ada, Murat, Gavin, Deborah ve Peratha ona baksalar da sessiz kalmayı seçtiler. Hilary'ye hiçbir şey anlatamamışlar ama yalan söylemek de istemiyorlardı. "Israr etmeyeceğim. Sadece geri döndüğümde herkesin hayatta olduğunu görmeyi umuyorum."

"Onlara dikkat ederim," dedi Peratha önemsizce elini sallarken. Ada onun en çok korkanlardan biri olduğunu biliyordu. Karşısındaki tarafından kolayca yargılanabilecek kadar iyi bir oyuncuydu. Ada ilk tanıştıklarında bu hataya düşmüştü. Peratha'nın sadece kibirli bir prenses olmadığını, bunu oynamaktan hoşlandığını biliyordu.

"Daha eğlenceli bir şeyden bahsedelim," dedi Deborah siparişleri vermelerinden hemen sonra. "Yakın bir zaman içerisinde Aleut'ta iki bebek daha olacak ve Peratha'nın sonunda bir erkek arkadaşı var."

Peratha dudaklarını kıvırarak iç geçirdi. "Creon'la ilişki kurmayı deniyoruz. Bunu ilan etmek için çok erken."

"Eğer dikkatli olmak istiyorsan üzerine kokusunun sinmediğini de garantilemeliydin," dedi Ada.

"İlişki konusunda sorunlarım var, eğlenmekle değil," diye belirtti Peratha. "Lanston tahminimden daha iyi karşıladı ve Creon, Aleut'ta birkaç saatten fazla kalabiliyor. Şimdilik elimdekiyle memnun olacağım."

"Harika çocuklarınız olur," dedi Hilary birden. Peratha ürkmüş bir tavşan gibi gözlerini kırpmadan ona baktığında Hilary yavaşça arkasına yaslandı. "Üzgünüm ama öyle değil mi? İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Kimsenin sırasını almak istemem," dedi Peratha konuyu acilen kendinden uzaklaştırmak için. "Öncelik onların," derken Deborah'la Gavin'i gösterdi.

"Mümkün değil," dedi Gavin kesin bir şekilde.

"Sırada yokuz, endişelenme," dedi Deborah, Gavin'in yanağını öperken. Deborah'ın büyük bir ihtimal ikiz doğuracağı endişesi Gavin'i sadece düşüncesiyle bile korkutuyordu. Bebeklerden birini feda etme fikrine ikisi de yaklaşmazdı ve doğumun olasılıkları onlardan yana değildi.

"Belki mükemmel yöntemler hâlâ geliştirilemedi fakat doktorlar bana yardım ediyor," dedi Hilary öne doğru eğilerek. "Sadece fiziksel anlamda değil. Aynı zamanda paniğe kapılmamam için beni hazırlıyorlar ve dolunayları bile daha kolay atlatabileceğim bazı yöntemlere sahipler. Aleut bizim merkezimiz olabilir ama hayatımız orada başlayıp orada bitmemeli. Dışarıda kurtlar için daha geniş olasılıklar var."

"Eğlenceli şeylerden bahsedeceğimizi sanıyordum," dedi Gavin. Elini uzatarak Hilary'nin parmaklarını tuttu. "Senin için çok mutluyum ve doğumu atlatacağına dair tek bir şüphem bile yok. Bunu yapmaya karar verdiğiniz için sizi çok cesur buluyorum. Sadece doğumdan değil, sonrasından da bahsediyorum. Çocuk yetiştirmenin kolay olduğunu asla düşünmedim. Yalnızca bu Deborah ve benim seçtiğimiz yol değil. Bu konuda hemfikiriz."

Hilary başka bir şey söylemeden başını salladı. Önemli olan ikisinin de mutlu olmasıydı. Gavin arkasına yaslandığında, Ada gözlerini kısarak ona baktı. "Ve benim hamile olduğumu öğrendiğinde *geçmiş olsun* demiştin. *Geçmiş olsun.* Demek istediğinde gayet güzel moral konuşması yapabiliyormuşsun."

"Evet, bu konuda harikayımdır. Sana denk gelmemiş," dedi Gavin basitçe. Ada çatalını fırlattığında, Gavin başını hafifçe eğip çatalın gürültüyle yere çarpmasına sebep oldu.

"Sizi özlemişim," dedi Hilary keyifli bir şekilde nefes alırken.

Ada, Dawson'ın çatalını alarak yemeğine devam etti. Dawson yemekle ilgilenmek yerine sokağın karşısına bakıyordu. Binanın hemen kenarındaki silüette onu rahatsız eden bir şey vardı. Buraya bakmadığını anlayabiliyor fakat yine de şüphesinin önüne geçemiyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Ada, Dawson'a doğru eğilerek.

"Emin değilim." Dawson gözlerini dışarıdan ayırarak Ada'ya döndü. Masadan aldığı peçeteyle dudağının kenarını sildi. "Neyse ki bu defa bebek maması değil."

"Söyledim-"

"Meyve püresiydi," dedi Dawson onun yerine. İhmal edilmiş saçlarına dokunarak yüzünden uzaklaştırdı. Diğerleri daha çok Hilary ve Deborah'ın anlattıklarına kahkahalarla eşlik ederken Dawson, Ada'nın sandalyesini kendine doğru çekti. "Ufak bir antrenmana ne dersin?"

Ada'nın gözleri heyecanla parladı. Meydan okumaları severdi. "Ne yapacağız?"

"Sokağın karşısında biri var. Bizi veya başka birini gözetliyor, tam olarak emin değilim. Dışarı çıkacağız ve gerçek bir performans sergilemeni bekliyorum."

"Gürültülü mü, sessiz mi?"

"Gürültülü olsun fakat neşeli değil."

"En sevdiğim," dedi Ada dudaklarını ıslatırken. Yemeğini çok kaçırdığı ve hızlı yediği için aklına fikir gelmesi uzun sürmedi. Midesi bulandığında çabucak ayağa kalktı. Kapıya yakın oldukları için memnun kalırken kendisini güçlükle dışarı attı.

Dawson biraz bekledikten sonra ayağa kalktığında Gavin arkasına yaslandı. "Yardıma ihtiyacı var mı?" dedi

"Ben hallederim," dedi Dawson sadece. Ada'nın yanına gittiğinde onun sadece rol yapmadığını midesinin sahiden kötü durumda olduğunu biliyordu. Elini sırtına koyarak başını eğdi. "İyi misin?"

"Belki biraz fazla yedim," dedi Ada elini midesine bastırırken.

"Eğer açlığın yerine beni dinleseydin şu anda kendini çok daha iyi hissediyor olurdun."

"Kötü zamanlama." Ada onun sırtındaki elini iterek sokağın diğer tarafına doğru yürüdü. "Ben söylemiştim demenin iyi bir

anı mı, İhtiyar? Yediğim tüm yemekler için beni azarlamayı bırakmalısın. Doğru düzgün beslenemememin sorumlusu ben değilim. Sadece en doğrusunu yapmaya çalışıyorum. İştahım için beni suçlu hissettirme."

"En doğrusunu yapmak istediğin için mi restoranın tüm stoğunu bitirmeye karar verdin?"

Ada'nın gözleri ardına kadar açılırken yavaşça Dawson'a döndü. "Tekrar söyle," dedi hırıltılı sesiyle. Dawson boğazını temizleyerek ellerini kaldırdı. Ada onun ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordu fakat izin vermeden yürümeye devam etti. "Bunu ben seçmişim gibi davranıyorsun. Kimse bunu seçmez."

Binaya yaklaştıklarında ikisi de gölgenin harekete geçtiğini fark etti. Hızlı adımlar atıyor, arkasına bakmadan yürüyordu. Ada birden olduğu yerde durup derin bir nefes aldı. Aralarında yeterince mesafe açıldığında Ada, elini uzatarak Dawson'ın durmasını sağladı. "İnsan," dedi duyamayacağı bir mesafede olmasına rağmen fısıldayarak. "Bizi bir insan takip ediyor."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Dawson, adam arabasına binip trafiğe karışırken.

"Ben biliyorum." Ada yüzünü ovuştururken Dawson'a baktı. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

"Hangisinde?" Ada yumruk yaptığı elini Dawson'ın göğsüne indirdiğinde birkaç saniyeliğine nefesini kesti. Gerçek bir cevap beklediğini gösteren bir şekilde kaşlarını kaldırdığında Dawson gülümseyerek elini tuttu. "Tekniğin hâlâ biraz yanlış. Bileğini bükmeden duramıyorsun. Sanırım biraz daha kas çalışman gerekiyor."

"Kum torbam olma konusunda gönüllü müsün?"

Dawson'ın gözleri sarı ışıkla renklenirken başını hafifçe eğdi. "Her zaman," dedi. Ada'nın öfkesi geldiği gibi dağılırken kendini tutamadan gülmeye başladı. Göz ucuyla kalabalık yola bakarken,

Dawson onun çenesine dokunarak gözlerini buluşturdu. "Kimdi?" diye sordu.

"Montreal'de beni bulduğunuz gece kulübündeki güvenlik görevlisi. İsmi Wayne'di sanırım. Neden burada olduğunu anlayamıyorum ve ona yaklaşmamızı umursamadı bile. Başka bir şeyle ilgileniyor gibiydi."

"Kurtlardan habersiz, değil mi?"

"Bunu bir bakışta anlayamam ama kurtları bildiğini hiç düşünmedim. Irkalla'nın ekibinden biri olabilir mi?"

"Her şey mümkün. İçeri dönelim," derken kolunu Ada'nın beline dolayarak onu yanağından öptü.

"Numara mı yapıyordunuz?" dedi Peratha masaya döndüklerinde.

Dawson, "Evet," derken, Ada, "Sayılır," diyerek sandalyenin arkasını tuttu. İçerideki tüm kokular midesini kötü etkilerken arkasına doğru baktı. "Lavaboya gitmem gerekiyor," dedi yutkunarak.

"Seninle geleyim. Dengesiz görünüyorsun," dedi Peratha ayağa kalkarken.

"Lütfen dürüst ol," diye mırıldandı Ada. Peratha'yla birlikte restoranın üst katına çıkarlarken gözlerini diğer müşteriler üzerinde dolaştırıyordu. Wayne'in burada olmasının sebebi başka bir şeydi fakat aynı zamanlar kendileri de buradaydı. "Tesadüf mü?" dedi Ada bileklerini ovuşturarak. Oradaki morluklar geçmiş olmasına rağmen zayıflığını ve zincirlerin ağırlığını hâlâ hissediyordu.

"Dışarıda olan neydi?" dedi Peratha diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları sırada.

Ada, ona Wayne'i anlatmak üzereydi ki köşeyi dönmeleriyle söyleyeceklerini de unuttu. Takipçiler sadece Wayne'le kısıtlı değildi ve belli ki Ali'nin saklanma gibi bir niyeti de yoktu. Rahat

bir şekilde duvara yaslanmış, Ada'nın onu bulmasını bekliyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Peratha.

Ali bakışlarını Ada'dan çekip yavaşça doğruldu. "Ben de seni tanıyorum. Aleut'a geldiğimizde Gavin'in bize güzel bir gösteri sunmasını sağlamıştın. Tüm şu dönüşüm olayı falan."

Peratha derin bir nefes alırken bu sefer Ada'ya baktı. Ada saçlarını geriye iterken Ali'ye yaklaştı. "Wayne seni takip ediyordu, belli ki sen de bizi. Ne işin var burada?"

"Wayne'in kim olduğunu bilmiyorum ve buradayım çünkü konuşmamız gerekiyor."

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Peratha onları yalnız bırakmak yerine.

"Yaşadığın hayatı düşünürsek sence bu şaşırman gereken bir şey mi?"

Ada, Ali'nin göğsünü iterek onun duvara çarpmasına sebep oldu. "Kaba davranma. Kimseye senin yaşadığından bahsetmedim. Şaşırmalarını normal karşılaman gerekiyor. Ölü taklidi yaptığın süre boyunca sana ne kadar takılı kaldığımı biliyorlar."

"Kimseye bahsetmedin. Dawson'a da mı?"

Peratha, ikisinin sahiden konuşmasının gerektiğinin işaretini böylece almıştı. Merdivenlerin altına kadar inip yukarı tanıdık kimsenin çıkmamasını garantiledi.

Ada, Ali'nin kolunu tutarak arka sokağın karanlığını taşıyan balkona yürümesini sağladı. "Dawson'dan bir şey saklamıyorum ve tartışmamız gereken şey bu değil. Beraber yaşadığın o garip kişileri arkamda bırakmak istiyorum. Yeni hayatına bensiz devam ettin, Ali. Şimdi ise karşıma çıkıyorsun."

"Dawson'la birbirinize her şeyi anlattığınızı söyleyebilecek kadar safsın. Her zaman için kurnaz ve sinsi biri oldun. Zekândan hiç şüphem olmadı ama birini sevdiğin zaman onun kötü taraflarını siliyor gibisin. Irkalla'ya karşı harekete geçmeyeceğine dair söz verdin. Bu sözü sadece senden değil, ailen adına aldılar."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Dawson beni araştırıyor. Ona durmasını söyle."

"Hayır," dedi Ada başını iki yana sallarken. "Hayır. Ona hiçbir şey yapmamasını söyledim. Bu şekilde güvende olacağımızı anlattım."

"Belli ki kendisi farklı düşünüyor. Sadece o değil. Gavin ve Creon da Irkalla'nın kökenini soruşturuyor ve Dawson'ın oğlundan destek alıyorlar."

"Finn mi?" dedi Ada şaşkınlık içinde. Sadece Dawson'ı uyarmanın yeterli olacağını zannedecek kadar umutsuzdu. "Dawson onu öldürecek."

"Irkalla'dan önce davranması gerekecek öyleyse." Ada gözlerini kaldırarak ona baktığında Ali omuz silkti. "Uyarmadığımı söyleyemezsin. Ne olduğu, senden ne istedikleri konusunda yardım edemiyorum ama lütfen beni dinle. Arkadaşlarına söyle, hayatlarına devam etsinler."

Ada, esen sert rüzgâra karşı kollarını bağlarken saçları sürekli uçuşuyordu. Fırtınanın kokusunu alabiliyordu. Dengesiz bir esinti her taraflarını sarmıştı. Çözmeleri gereken öylesine çok sorunları vardı ki nereden başlayacağına dahi karar veremiyordu. "Eve gitmek istiyorum."

Arkasını döndüğünde Ali onu kolunu tutarak durdurdu. "Neden bu kadar soğuksun?" derken parmakları kolundan dirseğine doğru kaydı.

Ada oradan uzaklaşmak için balkondan atlamaya bile hazırdı fakat Ali'yi kaybetmeyecekti. Son birkaç hafta içerisinde o kadar büyük çıkmazlara girmişti ki bir tanesine daha katlanamazdı. Ona yaklaşırken telefonunu çıkararak Felicia'nın yolladığı son fotoğrafları açtı. "Bunlar çocuklarım," derken bir iki fotoğrafı görebilmesi için parmağıyla kaydırdı. "Lyon ve Lenora. İkizler. Hamileliğimi ilk öğrendiğimde geleceklerine dair tek planım onları doğurabilmekti. Sonra cadıların daha farklı planları olduğu-

nu öğrendim. Özel olacaklarını bildiklerinden korkmuşlardı. Irkalla da çocuklarımı bir doğa kusuru olarak görüyor. Çünkü ben devamlılığın sembolüyken bir cellatla İsim Töreni yaptım. Bu çocuklarımı canavara dönüştürmüyor."

"Bunu biliyorum," dedi Ali, ikizlerin fotoğrafına bakmaya devam ederken. Birbirinden çok farklı görünen kardeşler Ali'nin içinde hak etmediği bir pişmanlık uyandırmıştı.

"Biliyorsun ama yine de onlarlasın. Irkalla doğmamış çocuğumla beni tehdit etti, Virgil de öyle."

"Virgil sandığın gibi biri değil."

Ada, dişlerini sıkarken telefonu cebine koydu. "Şu anda seni aşağıya fırlatmak istiyorum ve ölmeyeceğini bildiğim için her an yapabilirim. Virgil beni masaya bağlayıp hiçbir fikrimin olmadığı şeyleri sordu. Nefesim kesilene kadar, ciğerlerim yanana kadar yüzüme su döktü. Eğer bana onu savunacaksan-"

"Yaptıklarını savunmuyorum. Sadece kötü biri olmadığını bilmeni istiyorum. O çok yaşlı..." Ada balkondan çıkacakken Ali sustu fakat söyleyeceklerini bitirmesi gerekiyordu. Risk alıp buraya kadar gelmişken emin olmadan gidemezdi. "Mavi."

Ada olduğu yerde durup parmak uçlarıyla göğüs kafesine bastırdı. Bu Virgil'in su işkencesinden daha fazla canını yakıyordu. Ali'ye baktığında gözleri yaşlarla dolmasına rağmen gülümsedi. "Saçlarım uzun zamandır kahverengi."

"Sıkıcı." Ali onun karşısına geçerken saçlarına dokunduğunda nasıl tepki verdiğini hatırladı. Kirli olmasını öne sürdüğünde ona inanmamıştı fakat durumu yüzünden üzerine gitmemeyi tercih etmişti. "Seni birkaç sefer gördüm. Dönüştükten sonra ne durumda olduğunu merak ediyordum. Bu yüzden takip ettim. Gavin'le beraber çıktığın saha antrenmanları, Dawson'la sürekli gittiğiniz çatı katı restoranı... Çoğu zaman kırmızı oluyorsun. Hoşuma gitti. Yüz yüze geldiğimizden beri ise siyahsın. Şartlarını düşünürsek normaldi ama şimdi neden böylesin?"

"Renkleri görebiliyor musun?"

"Virgil özel bir kurt. Bana bazı güçleri miras kaldı. Seni yukarı çağırmak gibi."

Ada, başını iki yana sallarken çıkışa doğru baktı. "Kaybetmekten korktuğum çok fazla şeye sahibim. Çocuklarım için endişeliyim. Ailemi ve arkadaşlarımı bir arada tutamamaktan da. Ve sayende listeye bir kişi daha eklendi. Şimdi seni o gruptan nasıl kurtaracağımı da bulmak zorundayım."

"Kurtarılmak istemiyorum."

"Hangimiz istiyoruz ki?" dedi Ada iç geçirerek. "Beni yabancı bir ülkeye eğitim için gitmiş, mavi saçlı bir kız olarak tanıdın. Ne kadar güldüğümüzü hatırlıyor musun? Şu an içinde bulunduğum hayatın yanlış olduğunu düşünüyorsunuz. Belki de beni eski halimde tanıdığın için en çok sen böyle düşünüyorsun ama ben hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Kurtulmak istemiyorum, Ali."

"Onların arasında yaşamaya devam edemezsin."

"Ben onlardan biriyim. Sen de öylesin." Ada ellerini Ali'nin omuzlarına koydu. "Bu bizi kötü yapmıyor."

"Zevk için öldürdüklerini gördüm. Sırf canları sıkıldı diye, sınırı geçtikleri için insanları parçalıyorlar. İkimiz de onlar gibi değiliz."

"Kerim'i öldürdüm." Ali gözlerini kapatarak arkasını dönmek istedi ama kendisini zorlayarak öylece durdu. Ada onun kötü hislerle boğuştuğunu görmesine rağmen şaşırmadığını anlayabiliyordu. "Nereden biliyorsun? Kurt olduğuma da şaşırmamıştın, bana hiçbir şey sormadın."

"Özel biri olduğuna mı şaşırmalıydım? Bunu her zaman biliyordum," dedi omuz silkerek. "Kerim'i öldürmene gelince, bunu merhametten yaptığını öğrendim. Hakkında her şeyi biliyorum. Muhtemelen sen bile öğrenmeden önce."

"Seni kaybettiğime inanmıyorum, Ali. Ne kadar zor olduğu umurumda değil, onlardan ayrılmanı sağlayacağım. Sadece... şu an gitmem gerekiyor."

"Dawson'ın vazgeçmesini sağla."

Ada, bitkin bir halde gülerken balkondan çıkıyordu. "Bunu yapması kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun." Merdivenlerden indiğinde Peratha'nın hâlâ orada olduğunu gördü. Yanından yürüyüp geçerken, "Creon'la mı mesajlaşıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Peratha telefonunu düşürmemek için hızlı davrandı. "Nereden anladın?"

"Nöbetçi görevi üstlendiğin halde suratını bile asmamışsın. Bir prenses için büyük alçak gönüllülük."

"Ben alçak gönüllüyümdür." Ada dudaklarını kıvırdığında Peratha homurdanarak telefonunun ekranına göz attı. "Bu şekilde mutluyum. Şımartılarak büyütülmek benim suçum değil. Özel biriysem öyle muamele görmeliyim. Bunu hak ediyorum."

Aleut'a geri döndükleri süre boyunca Ada ona soru sorulmadıkça sohbete katılmamıştı. Aklının bir kısmı Ali'ye takılıydı, diğer kısmı ise bir an önce çocuklarını görmek istiyordu. Ali, Ada'nın sandığından daha derin bir noktadaydı. Irkalla'nın düşündüğü şeylerin yanlışlığını fark etmesine rağmen onlardan ayrılma gibi bir niyeti yoktu. Kötü birine dönüştüğünü düşünmek Ada için kolay olurdu. Böylece nasıl ilerlemesi gerektiği hakkında bir fikir edinirdi fakat Ali eskisi gibiydi. Tüm kurtadam yeniliklerinin haricinde eskisi kadar inatçı ve kendi bildiğini yapan biriydi. Ada'nın tek yapması gereken bunu avantaja çevirmekti. Eğer Irkalla'nın yaptıklarına karşı tek bir sağlam kanıt sunabilirse Ali'yi sonsuza kadar onlardan koparabilirdi.

Dairesinin kapısını açtığında hâlâ uyanık olan ikizler, anne ve babalarını görür görmez onlara koşmak için yarıştılar. Ada bacaklarına yapışarak duran Lyon'u kucağına alırken, Dawson da Lenora'nın kolunu tutarak havaya kaldırdı. Yüksekte sallanmaktan memnun olan Lenora kahkaha atarak bacaklarını sallıyordu.

"Bu kadar geç gelmeyi planlamamıştık," dedi Ada koltuğa otururken. Sırtına batan oyuncakları almaya çalışırken düşmemesi için Lyon'u da tutuyordu.

"Çok iyi vakit geçirdik," dedi Felicia yorgun görünmesine rağmen.

"Her şey yolunda gitti," dedi Stone. İkisinin de ruh hallerini karmaşık bulsa da yargılamada bir sorun çıkmadığını anlayabiliyordu.

"Gavin ceza alacak ama her şey beklediğimizden daha iyi ilerledi," dedi Dawson. Lenora omuzlarına tırmanırken tek eliyle sırtına destek veriyordu. "Edd'i öldüren Ada veya ben olmadığım için Gavin'in ceza almasını talep etmek zorunda kaldık. Tarafsızların birçoğu hâlâ Lucianların tükendiğini zannediyor."

"Zaman en hilekâr büyüdür," dedi Stone ayağa kalkarken. "Öyle zannetmeye devam etsinler. Bu hepimiz için en iyisi."

"Herkesin iyi olmasına sevindim." Felicia, Hilary'yle alakalı da son durumu öğrendikten sonra Stone'la beraber daireden ayrıldılar.

Dawson kapıyı kapattı ve ikisinin koridordan uzaklaşmasını dinledi. Lyon'u Ada'nın kucağından alırken, "Uykuları geldi," dedi. "Sen de yoruldun. Biraz dinlenmeye çalış."

Ada başını sallasa da yerinden kalkmadı. Dawson, ikizleri odasına götürüp üstlerini değiştirdi. Pijamalar içerisinde ikisi de olduklarından çok daha şirin görünüyorlardı. Lenora'nın uyuması her zamanki gibi uzun sürerken, Lyon arkasını dönerek oyuncağının üstüne yattı. Lenora oyuncaklarından çok emziğine ve battaniyesine düşkündü.

Dawson yatak odasına, oradan da salona geçti. Kapıları kapatmak yerine açık bırakmışlardı. Çocukların rahat uyuyabilmesi için önceden kapalı tutmalarına rağmen artık başlarını uzattıkları an ikisini de görebilmek istiyorlardı. Ada'nın elini tutarak koltuktan kaldırdı. Yatak odasına gittiklerinde karısının bambaşka bir boyutta olduğunu görebiliyordu. Dawson'ı izleyen gözleri aklında dönüp duran düşünceleriyle kör olmuştu.

Kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giydirirken Ada gülümseyerek ona yardımcı oldu. "Dört tane çocuğun var, değil mi?"

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor." Dawson saçlarını tişörtünün altından çıkararak sırtına bıraktı. Bir tutamını parmaklarının arasına dolarken gözlerine bakıyordu. "Saçlarının rengi sıkıcı değil. Toprak kadar cömert ve beni kalbim mühürlüyken bile heyecanlandıracak kadar sıcak. Biz doğanın bir parçasıyız, Tüysüz, onun kölesi değil. Hayattan tüm umudunu kaybetmiş bir adamın kalbinin atmasını sağladın. Eğer gerçekten istiyorsan Ali'yi de onların arasından kurtarabilirsin."

"Sana anlatacaktım."

"Sakladığını düşünmedim. Kafanın karışık olduğunu görebiliyorum." Dawson, yüzünü avuçlarının arasına alarak alnından öptü. "Bana güveniyorsan, tavsiyemi de dinle. Ali olduğu şeyden nefret ediyor olmasına rağmen Virgil'e saygı duyuyor. Onu gruptan ayırman kolay olmayacaktır. Eğer sabırlı davranırsan zaman sana yardım edecek."

"Hiçbir şey yapmamamı istiyorsun."

"Şimdilik."

"Ona karşı sorumlu hissediyorum, Dawson. Hiçbir alakası yokken tüm bu saçmalıkların içine düştü."

"Ali'yi hiçbir şey için zorlamadın. Yardım etmekle suçluluğu birbirine karıştırıyorsun."

Ada, kollarını bağlarken balkondan esen rüzgâr sırtına çarptı. "Kahveye ihtiyacım var," dedi.

"Seninle istediğin kadar balkonda oturup kahve içebilirim ama bu haklı olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

"Ali'yi araştırdığını neden söylemedin? Herhangi birinin kocamın ne yaptığını benden daha iyi bilmesi sinirlerimi bozuyor."

"Sinirlerin bozukken harika görünüyorsun," dedi Dawson gülümseyerek. Ada başını iki yana sallarken yatak odasından

çıktı. "Kahve mi yapacaksın?" dedi Dawson arkasından. Ada cevap vermemiş olmasına rağmen Dawson onun mutfağa geçtiğini duyabiliyordu. Aralarındaki çatışma asla bitmese de bu onların sadece daha sıkı bağlanmasına sebep oluyordu.

25

Gün doğumundan hemen sonra Ada spor salonuna girdiğinde, derslere hazırlık yapan Teo'dan başkasını bulamamıştı. Uğraştıkları her şey yüzünden Ada öğrencilerini ihmal etmiş, Gavin'se Teo'dan destek almak zorunda kalmıştı. Öğrencilerin sayısı çok olmamasına rağmen tam zamanlı bir işti. Sadece dört kişiden sorumluydu fakat Ada onlarla yeterince ilgilenmediğine emindi. Kaçırılmadan önce bile.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Teo üst üste yığılı minderleri açarken.

"Aleut'taki favori yerimdir. Sen ne arıyorsun?"

"Hamile gibi görünmemen yanılman için büyük bir sebep. Karşındaki kişi için de öyle. Öğrencilerin iyi durumda. Bizim gibi ağır çalışmıyorlar ama boş kalmamalarını sağlıyorum."

"Sadece onlar için gelmedim," dedi Ada. Tırmanma duvarındaki ipleri çözüp tek tek ayırmasına yardım etti. "Ağırdan alacağım yeni şeyler öğrenmek için iyi bir zaman diye düşünüyorum.

Ayrıca öğrencilerime katılamayacak durumda değilim. Dördü aynı anda saldırsa bile işe yaramazdı."

"Dördü mü? Bir tanesi öldü mü?"

"Ne zaman beşe çıktılar?"

"Eva," dedi Teo omuzlarını kaldırarak. "Deborah kızın eğitim almasını istiyor. Bana kalırsa hepimizden daha pis dövüşüyor. Yani sıfırdan bir şey öğretmek yerine bildiklerini unutturup doğrusunu göstermen gerekecek. Gavin bunu yaparsa ortalık biraz karışabilir. Bu yüzden senin grubuna koydu. Üstelik henüz dönüşemiyor, böylesi daha iyi."

"Kimin için?" dedi Ada iç geçirirken. Eva'yı sevmişti fakat o kız kendisiyle alakalı yüzleşmek istemediği şeyleri uyandırıyordu. Hafıza kaybı vardı, tüm yakınlarını kaybetmişti ve Aleut'un büyüsüne kapılıyordu. Ona sadece dövüşmeyi değil, hayatta kalmayı ve sisteme nasıl tutunacağını da öğretmesi gerekecekti ve bu hepsinden daha zordu. "Biraz hava almam gerekiyor."

"Zaten dışarıdan gelmiştin," dedi Teo ama Ada çoktan bahçeye çıkmıştı bile.

Ada, Gavin'e itiraz edemeyeceğinin farkındaydı. Hem Eva'yı onun insafına bırakamazdı hem de geldiği bu noktayı hak ettiğini göstermesi gerekiyordu. Ailesine dönüşen kurtlar haricinde hiç kimseye ne hissedeceğini düşünerek davranmamıştı. Basitçe umurunda değildi. Öğrencileri için aynı yolu izlerse kaybedeceğine emindi. Davranışları hareketlerini şekillendirecek ve Aleut'un savunucularına dönüşeceklerdi. Ya da ilk çatışmada ölüp giderlerdi.

Başını arkaya atarak derin bir nefes alan Ada, üzerindeki sorumluluğun hafiflemesini bekledi. Yüzüne düşen kar taneleri alev almak üzere olan tenini yatıştırıyordu. Anne ve babaları tarafından iyi bir eğitim alması için Aleut'a yollanan kurtlarla ilgilenmesi lazımdı. "Çıldırmaman gerekiyor," diye mırıldanırken başını öne eğdi. Gözlerini açtığında irkilerek nefesini içine çekti.

"Beslenememen duyularını zayıflatıyor," dedi babası tam önünde dururken.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşı ziyaret için uğradım," derken ellerini ceplerine yerleştirdi. "Gavin'in cezasına karar verildi mi?"

"Acelesi yok."

"Yanılıyorsun."

"Neden umurunda? Bu özel ilginin sebebi Lenora mı yoksa Gavin'in kendisi mi?" Doktor sonunda bir şeylerin çözüldüğünün farkında olarak gülümsedi. Ada'nın aklı başka şeylerle öylesine meşguldü ki babasıyla güç oyunlarına girmeyecekti. Bu yüzden tek seferde kurtulmak için açıkça sormaya karar verdi. "Torununu mu merak ediyorsun? Belki de oğlunu?" derken emin olamadan gözlerini kıstı.

İçinde siyah lekelerin olduğu mavi gözler ışıldarken derin bir kahkaha tüm bahçede yankılandı. Babası, Ada'dan duyduğu şeylerle eğlenmişti ve bir süre boyunca da devam edeceğe benziyordu. "Pekâlâ, kızım, bir konuda hakkını vermem gerekiyor. Lenora konusunda haklısın. Anladığın üzere senin babanım fakat oğlumun bahsinin geçtiğini sanmıyorum. Gavin'in oğlum olduğunu mu zannediyorsun?"

"Bu biraz aşırı kaçabilir, hatta iğrenç çünkü Gavin'in bundan nefret edeceğini biliyorum. Babası olduğunu düşündüm ama belki daha farklı bir konumdaydın."

"Rachell'le konuştuğum için bu fikre kapılman beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Daha zeki olacağını ummuştum. Bahse varım Gavin hâlâ gerçek babasının kim olduğunu bilmiyordur. Rachell bu konuda biraz katı, öyle değil mi? Zavallı kadın," dedi iç geçirerek.

"Ne biliyorsun?"

"Tüm hikâyeyi. Ne kadarını öğrenmek istiyorsun?"

"Seninle yaptığımız her konuşma pazarlıktan mı ibaret olacak? Az önce kızın olduğumu itiraf ettim ama gözünü bile kırpmadın. Bir kez olsun çıkarın için değil de karşındakine faydan dokunsun diye hareket edemez misin?"

"Eğer böyle bir şey yapacağımı düşünecek kadar aptalsan gelecek yüzyılı görecek kadar yaşayamazsın. Sana ilk tavsiyemi vereyim, birkaç yüzyıl ve beşten fazla lider görebilmemin tek sebebi kurtların tüm iç yüzünü bilmemdir. Kimse faydan dokunmadıkça sana iyi davranmaz, çıkarı varsa yardım etmek isterler. En ufak bir iyiliğin altında bile karşılık beklentisi yatar. Minik bir teşekkür bile olsa karşılık beklersin. Yapımız budur," dedi omuzlarını kaldırarak. "Eğer akıllı davranırsan bunları kendi faydaların doğrultusunda kullanabilirsin. Zihin her şeyi çözmenin ilk anahtarıdır. Kas kuvveti, hileler, kurnazlıklar. Soruma cevap ver, Gavin'in geçmişini öğrenmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Ada, kollarını bağlayarak babası hakkında bildiği her şeyi düşündü. Kurtların ve özellikle silahların yapısını çözmeye niyetli bir kimyager. "Kurtların güvenli bir şekilde doğum yapmasını araştırdığını biliyorum. Tüm hayatını bunu araştırarak geçirdin. Bu yüzden annemi denek olarak kullandın."

"Bana kusursuz doğumun anahtarını mı vereceksin?"

"Hayal kurmayalım. Henüz öyle bir anahtar olduğunu bile sanmıyorum. Nasıl yapabildiğimi bilmiyorum ama doğumda ve dolunaylarda çektiğim acıya rağmen ölüme yaklaşmıyorum. Yorgunluğun yanı sıra mutlu hissediyorum. Sana bunu çözmende yardım edebilirim." Babası dudaklarını aralamıştı ki Ada hızla devam etti. "Benim şartlarımla olacak. Bir masaya bağlanıp kesilmeyeceğim veya o tür tuhaf şeyler."

"Bıçakları severim. Neden öyle söyledin?"

"Kabul ediyor musun?"

"Tabii," dedi babası basit bir şekilde. "Nereden başlamamı istersin? Rachell'in neden isim değiştirip Aleut'a geldiğinden mi, yoksa Gavin üzerindeki çalışmalarımdan mı?"

Ada sadece bir saat sonra ormanın girişindeki banklardan birinde oturmuştu. Babasından duyduğu her şeyi kafasında yerleştirmeye çalışıyordu. Sırlardan ve gizemden öylesine sıkılmıştı ki öğrenmenin sonucunda ne yapacağını hiç düşünmemişti. Şimdi tüm bunları Gavin'e kendisi mi anlatması gerekiyordu? Böyle bir kararı vermek istemiyordu.

Midesi bulandığında öne eğilerek yüzünü avuçlarının arasına bıraktı. Omzuna bir el dokunana kadar öylece durdu. Dawson'ı gördüğünde rahatlayarak yanına oturması için çekti.

"Ne oldu?" dedi Dawson.

"Bir karar vermem lazım ama her şey ya çözülecek ya da daha fazla karışacak."

"Ne yaptın?"

"İhtiyar!" Ada'nın kızgın ifadesi saniyeler içerisinde değişerek bıkkın bir hale dönüştü. Omuzları düşerken arkasına yaslandı. "Karışmamamı istemiştin ve sen ima etmeden söyleyeyim, evet, haklıydın. Karışmamam gerekiyordu ama o benim en yakın arkadaşım. Eğer hayatında çözmesi gereken bir şey varsa bunu öğrenmesine yardımcı olmalıyım. Öyle değil mi?"

"Destek bekleyen bakışlarının gücünü takdir ediyorum ama sana kesin bir şekilde söyledim. Sadece söylemedim, Tüysüz, uyardım. Gavin'in geçmişi bizi ilgilendirmiyor. Senden yardım istemedikçe buna karışmamalıydın. Şimdi öğrendiğin şeyleri ona nasıl anlatacağını düşünüyorsun? Bazı şeyleri seni engellemek istediğimden ya da inat ettiğimden söylediğimi zannediyorsun ama tecrübeden faydalanmak akıllıların seçeceği bir yöntemdir."

Ada alnını kaşırken diğer tarafa bakarak somurttu ve olgun bir davranış sergileyerek bunu gizlemeye çalıştı. "Ne yapacağım peki?"

"Öğrendiğin her şeyi gidip Gavin'e anlat. İlk ona anlat," dedi ısrarla. "Bunda ciddiyim."

"Ne sanıyorsun? İlan vereceğimi mi?"

"Emin olmak istedim." Ada ayağa kalktığında, Dawson onun elini tuttu. Yüzüne baktığında Dawson da ayağa kalkarak kollarına dokundu. "Umarım bu bilgileri tahmin ettiğim kişiden edinmemişsindir, yoksa Gavin'den sonra benimle de ciddi bir konuşma gerçekleştirmek zorunda kalacaksın."

"Çocuğunu taşıyorum. Bana kızamazsın."

"Sonsuza kadar bu kozu kullanamazsın."

"Öyle mi sanıyorsun? Ben ala kurdum, süper gücüm çocuk doğurmak."

Dawson, dudaklarına sağlam bir öpücük bıraktı. Yüzleri karşılıklı dururken aralarında kar tanesinin girebileceği kadar bile boşluk yoktu. "Gavin'e her şeyi anlat, sonra da kendini korumakla alakalı derslerine başlayalım. Bazılarına bilgi amaçlı bile yaklaşmamalısın. Ellerine verebileceğin her kozu pazarlık için kullanırlar."

Ada ona zaten bir pazarlık yaptığını anlatmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Babasıyla yaptığı anlaşmadan bahsettiğinde ciddi bir kavgayı başlatacağı kesindi. Yine de hâlâ bunu yapması gerektiğini biliyordu. Anlatacak kişinin kendisi olmasından hoşlanmasa da Gavin'in her şeyi öğrenmeye hakkı vardı. Pis yolu tercih etmesi seçeneklerin ona sunduğu zorunluluklardandı.

Gavin'i bulmak için dairesine giderken kimsenin onunla konuşmaması sadece şanstı. Kapıya vururken içten içe açılmamasını diliyordu. Doğru kelimeleri bulması gerektiğinin farkındaydı. Şu anda o kelimelere sahip değildi fakat hiçbir zaman da sahip olamayacağını biliyordu.

Gavin uykulu bir şekilde kapıyı açtığında, Ada bir şey söylemeden orada durdu. Ellerini yumruk yapıp açarken uyuşukluğun geçmesini bekliyordu. Gavin yüzünü ovuşturup içeri geçmesi için kenara çekildi. "Bu sefer ne oldu?"

"Dışarıda konuşalım mı?"

"Deborah yok. Eva'nın yanına gitti."

"Sadece..." Ada nefes almaya çalışırken göğüs kafesine parmaklarıyla bastırdı. Arkasını döndüğünde kendisini durdurmasının tek sebebi, babasının konusu her açıldığında Gavin'in ne kadar üzüldüğünü hatırlamasındandı. Gerçekleri açıklamanın zorluğunun yalanların önüne geçmesi gerekiyordu. Gavin'e dönüp kararlı bir şekilde başını salladı. "Buradan uzak bir yerde konuşmak istiyorum. Ani bir hareket etmene karşı ufak bir tedbir," dedi ellerini kaldırarak.

"Ne yaptın?"

"Neden herkes konuşmanın bu yönde gideceğinden böylesine emin?" Gavin bir şey söylemeden başını yana eğdiğinde Ada gözlerini devirdi. "Tamam, beni ilgilendirmeyen bir konuya dâhil oldum. Sana bırakmam gerekiyordu ama Doktor tam karşımda duruyordu, tüm o alaycı suratı ve her şeyi bildiğini ima eden gülümsemesiyle. Dayanamadım, özür dilerim."

Gavin gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. Birkaç saniyeliğine ortadan kaybolduktan sonra tekrar gözüktüğünde üzerini giyinmiş, dışarı çıkmaya hazırdı. Kapıyı arkasından kapatırken, "Öğrendin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Gidelim."

Ada uzaklaşmak isterken net bir yer söylememişti fakat belli ki Gavin'in bir hayli mesafeye ihtiyacı vardı. Şehir merkezine doğru arabayı kullanırken sadece uzaklaşmak değil, düşünmesi için zaman da lazımdı.

Ada eğer onu durdurmazsa daha fazla uzaklaşacaklarını bildiğinden koluna dokunarak dikkatini dağıttı. "Şurası iyi," dedi rastgele bir kafeyi göstererek. Sabah işe veya okula gidenler aceleyle uğrayıp kahvelerini alıyor, birkaç kişi ise oturmuş, kahvaltılarını yapıyorlardı. Arabadan inmeden önce acil durumlar için bıraktıkları paranın bir kısmını cebine sıkıştırdı. Kaldırımdaki, insanlardan uzak bir masaya yerleştiler. Ada daha fazla bekleyemeyeceğini bildiğinden hızlıca konuya girdi. "Şüphelerimin bir kısmında haklıymışım. Baban bir Remus'muş."

"Hayır."

"Evet," dedi Ada kesin bir şekilde. "Babamın güvenilir bir kaynak olmadığını biliyorum ama bunu kanıtlayacağını söyledi. Yüzde yüz emin olana kadar sana hiçbir şey anlatmamayı da düşündüm. Yine de bilmen gerekiyor çünkü yalan söylemediğini düşünüyorum."

"Yapma ama. Babanın kurtları manipüle etmekte uzman olduğunu biliyoruz. Merak ettiğin ve öğrenmeyi istediğin bir konuyu öylece sana anlatmış olamaz. Elbette yalan söyledi."

"Bir anlaşma yaptık, Gavin. Ayrıntılarını şimdi bilmen gerekmiyor, önemli olan neler öğrendiğim. Senin-"

"Bekle bir dakika. Ne anlaşması?" dedi Gavin, onu durdurmak için elini uzatırken. "Hayatın boyunca o adamdan uzak durman gerekiyor. Mümkünse asla konuşmaman. Seni çalışmalarında denek olarak kullanmak için doğmanı istedi. Sense bunu avuçlarına mı veriyorsun?"

"Geçmişini bilmen gerekiyor."

"Tam bir aptalsın. Benim geçmişi bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama senin bilgi için yaptıkların geleceğini mahvedecek."

Hararetli konuşmaları yüzünden garson yaklaşmakta tereddüt etse de yine de masalarına uğrayıp siparişlerini aldı. Ada, menüde gördüğü ilk içecekten sipariş edip kibar fakat hızlıca teşekkür etti. Yeniden yalnız kaldıklarında Gavin'e bakıp öne doğru eğildi. "Yaptığım anlaşmayı, öğrendiklerimi duymayı geciktirmek için bahane olarak kullanma."

"Beni o kadar da iyi tanımıyorsun."

"Sen öyle zannet," dedi Ada parmağını yüzüne doğrultarak. "Madem bu yolu tercih ediyorsun, ben de sert oynayabilirim. Ne de olsa senden öğrendim. Hikâye şu, annen Isabel ismini kullanıp insanların arasında yaşadığı dönemde babanla tanışmış. O da insanların arasında yaşayan bir kurtmuş. Birbirlerini fark ettiklerinde önce arkadaş olmuşlar. Leone'un anlattığına göre baban ve annen birbirine öyle âşık olmuş ki hangi ırktan olduklarını

bilerek saklamışlar. Çünkü babası, Isabel'in Aleut olmasından, Isabel'se babanın Remus olmasından korkuyormuş."

"Annem böyle tedbirsiz davranmaz. Onunla tanışmadın mı?"

"Âşık olmuş diyorum, Gavin. Tedbirli bir insan bunu yapmaz." Gavin omuz silkerek anlatmaya devam etmesi için sessiz kaldı. Ada, elinin üstüne damlayan ince bir yağmur damlasını sildi. En zor kısmı duyduğunu zanneden Gavin, gerçekleri sindirmeye çalışıyordu. "Uzun bir süre boyunca insanların arasında bu şekilde yaşamışlar. Doktor ve annen de o zamanlarda tanışmış."

"Babam ve Doktor arkadaş mıydı?"

"Sayılır." Ada önlerine koyulan fincanlara bakarken garsonun tekrar uzaklaşmasını bekledi. Soğuk ellerini fincanın etrafına sararak sandalyenin ucuna doğru kaydı. "Baban, Isabel'den Remus soyundan daha büyük bir gerçeği saklamış."

"Melez miymiş?"

"Hayır. Isabel onun Vede olduğundan eminmiş. Sahiden de öyle görünüyormuş fakat Leone'un söylediğine göre baban bir Azü'ymüş."

Gavin arkasına yaslanırken gülümsedi. "Dalga geçiyorsun. Bir kurdun soyunu tahmin etmekte zorlanabilirsin fakat melez değilse ırkını bilmek kolaydır. Üstelik Vede ve Azü gibi kesin bir ayrımdan bahsediyorsak."

"Creon'la tanıştın mı? Onu ilk defa gören biri Azü olduğunu tahmin edebilir mi?" Gavin'in gözleri ardına kadar açılırken, Ada nefesini tutarak bekledi. Kendi kendine bir kaçış yolu aradığını tahmin ettiğinden, Ada hızlı ve kesin bir şekilde tek sonuca vardı. "Baban lider ailesindendi, Gavin. Leone'un kardeşi. Cadılarla olan savaşları yüzünden görünüşleri Vede'ye benziyor."

"Bana biraz uydurma gibi geldi. Alınma lütfen."

"Alınmadım. Her şeyi dinledikten sonra istediğine inanabilirsin." Kahvesinden küçük bir yudum alarak dilini dudaklarında kaydırdı. "Isabel sana hamile olduğunu öğrendiğinde gerçekleri

babana anlatmadan önce geçmişini araştırmış. Babanın Remus olduğunu, sonra da lider ailesinden geldiğini öğrendiğinde büyük bir kavga etmişler."

"Bu anlattıkların doğruysa babam işe yaramazın tekiymiş. Böyle bir şeyi saklayamazsın."

"Isabel babanı terk etmiş. Hamile olduğunu söylemeden üstelik."

Gavin bir kez daha "Hayır," dedi ama bu itirazdan çok inanamamaktandı. "Hayır hayır," dedi ısrarla. "Babam, varlığımı bile bilmiyor mu?"

"Seni hiç terk etmemiş."

"Annem biraz kontrolcüdür ve her şeyin en doğrusunu bildiğini düşünür. Kabul ediyorum ama bu kadarını yapmaz. Bilmediğimiz başka bir şey vardır. Leone tüm detaylara hâkim değil."

"Buna eminim. Rachell'i dinlemeden her şeyi tam anlamıyla bilemeyiz." Ada uzanarak Gavin'in elini tuttu. Yüzüne bakması için parmaklarını sıktı. "Son bir şey daha var. Sen melezsin, Gavin. Baban bir Vede gibi görünüyor olmasına rağmen gerçek ve soylu bir Azü'ydü."

"Bu çok anlamsız. Melez olsam bilirdim, fark edilirdi."

"Pelerinin değişik olurdu, muhtemelen iki renk. Saçların, göz rengin ya da kürkün simsiyah görünmezdi. Daha basit söylemek gerekirse, en az bir Azü gücünü kullanabilmen lazımdı. Duyguların renklerini göremiyor ya da rüyalara şahit olamıyorsun, değil mi?"

"Azü güçleri bunlarla sınırlı değil ama hayır, bunların hiçbirini yapamıyorum."

"Leone tüm hikâyeyi biliyor çünkü Rachell, babandan ayrıldıktan sonra ona gitmiş. Senin melez yetenekleriyle doğacağının farkındaydı ve soyunuzdan gelen lanet yüzünden bir Vede gibi görüneceğini de ama güçlerin orada olacaktı. Rachell kimsenin senden şüphelenmesini istememiş. Hiçbir şekilde. Bu yüzden

Leone'dan yardım almış. Sen doğduktan hemen sonra güçlerini kullanmaman için müdahale etmişler."

"Üzerimde o tuhaf yeteneklerini mi kullanmış?"

Ada başını sallarken Gavin'in elini daha sıkı tuttu. "Bir yetişkinde nasıl yapacağını hâlâ bilmiyor ama sen daha bebektin. Leone'un söylediğine göre basit bir işlem olmuş."

"Bu hastalıklı ve çok iğrenç. Sırf babama öfkelendi diye hayatımı altüst etmiş. Leone'un nasıl biri olduğunu bilmiyor mu? Bir bebeği nasıl o adamın merhametine bırakabilir?"

Gavin birden ayağa kalktığında, Ada da hızlı davranarak sandalyesini itti. Cebinden çıkardığı parayı masanın üstüne bırakıp Gavin'i yol boyunca takip etti. "Bekle biraz." Bir su birikintisinden çabucak geçip arabaların kornalarına aldırmadan karşı yola geçti. Şoförlerden biri Ada'ya çarpmadan son anda durabilmişti. Ada, Gavin'e yetişip önüne geçti. Durması için omuzlarını tuttu. "Beni dinle. Bu yüzden Aleut'tan uzaklaşmak istedim. Annene karşı ani bir tepki vermeni istemiyorum."

"Bu ani bir tepki değil. İki asırlık bir tepki! Çekil önümden."

"Kendin söyledin, Leone her şeyi bilemez. Ağzından yanlış bir şey çıkmadan önce bir defa da annenden dinlemen gerekiyor."

"Ona fırsat verdim. Hayatım boyunca yüzlerce kez üstelik. Artık hiçbir şey yapılmayacak, sadece yıkılacak."

"Sen böyle biri değilsin. Gavin, hiç değilse Leone'un kanıtlarını..." Gavin daha fazla sabredemeden onu kenara ittiğinde, Ada itirazlarına devam edemedi. Hemen arkasındaki çocuğa çarpmamak için toparlanmaya çalışırken dengesini kaybederek duvara tutundu. Taş duvara sürtünen avucu alev almış gibi yanarken tırnaklarını geçirerek durabildi. Başını kaldırdığında kalabalık arasında Gavin'i bulamadı. Geldikleri arabanın tam önünden geçişini izlerken bağırmamak için dişlerini sıktı. Ellerini ceplerine götürerek telefonunu bulmaya çalıştı fakat hiçbir hazırlık olmadan çıkmıştı. Kulaklıklarıyla yanından geçen bir kadını durdur-

mak için elini uzattı. "Özür dilerim. Telefonunuzu kullanmam gerekiyor."

Kadın kulaklıklarını çekerek çıkarırken Ada'yı inceledi. "İyi misiniz?" derken düşmesinden korkarak ellerini tuttu. "Avucunuz kanıyor. Şuraya oturalım," derken banklardan birini gösterdi. Ada istediklerini yaparsa telefonu kullanabileceğini umarak kadına itiraz etmedi. Çantasından çıkardığı peçeteyi Ada'nın avucuna bastırdı. Önüne düşen sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Peçeteyi hafifçe kaldırdığında yüzünü buruşturdu. Ada'ya baktığında hemen gülümseyerek başını salladı. "Yakınlarda bir hastane olacaktı. Pansuman yaptırabiliriz."

"Biraz fazla endişelisiniz," dedi Ada gözlerini kısarak.

"Canınız acımıyor mu? Hamilesiniz, değil mi? Yanlış anladıysam özür dilerim."

Ada, diğer elini karnına götürdü. Bazen sahiden hamile olduğunu unutuyordu. "Evet ama kesik derin değil."

"Öyle mi?" Kadın peçeteyi kaldırdığında Ada derin bir kesik ve etrafındaki sıyrıkları gördü. Düşmemek için tutunduğu duvara baktı. Sandığından daha sert çarpmış olmalıydı. Beslenememesinden dolayı da darbelere karşı hassaslaşmıştı. "Dikiş atılması gerekebilir."

Ada parmaklarını açıp kaparken içinden geçtiği tüm kavgaları ve savaşı düşündü. Sadece duvara tutundu diye böyle bir yaranın oluşması ona tuhaf geliyordu. "Telefonunuzu kullanmam gerekiyor," dedi yeniden.

"Tamam tamam. Şunu bastırmaya devam edin," derken Ada'nın parmaklarını peçetenin üstüne kapattı. Cebinden telefonunu çıkararak kilidini açarken, "İsmim Melody bu arada," dedi.

Ada, Dawson'ın numarasını çevirirken telefonunun yanında olmasını umdu. Dışarı çıkmadıkları sürece telefonu çekmeceden almıyorlardı. Aramayı iki kez tekrarladıktan sonra ezbere bildiği başka bir numarayı çevirdi. "Telefon kullanmayı pek sevmiyorlar," diye açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Sorun değil."

Peratha'nın telefonu da açılmayınca Ada ne yapacağını bilemeden arkasına yaslandı. Taksi tutup Aleut'a gidemezdi. Üstelik o kadar parası kaldığını sanmıyordu. Eğer dönüşebilseydi on beş dakikadan kısa süre içerisinde evine gidebilirdi.

"Gelen yok mu?" dedi Melody telefonu geri alırken.

"Sanırım yok."

"Ne olduğunu anlatmak ister misiniz?"

Ada gülümseyerek dakikalar önce tanıştığı güzel kadına baktı. "Bir şeyleri uygun yöntemlerle anlatmak konusunda iyi değilim. Arkadaşıma yardım etmeye çalıştım ama tam bir başarısızlık örneğiydi. Psikoloji okumuş olmama rağmen," derken başını eğip parmaklarını araladı.

"Seni bu şekilde bırakıp gitti mi? Yaralı ve hamile halde."

"Hamileliğimden o sorumlu değil." Ada peçeteyi buruşturarak bir metre ötesindeki çöpe attı. "Önemli bir yere gidiyor gibisiniz," dedi Ada aklındaki düşünceleri dağıtacağını umarak. Melody, topuklu ayakkabılarını ortaya çıkaran dar bir pantolonla kalın bir mont giymişti. Boynuna doladığı atkısı yarım bir şekilde çözülmüştü. Yüzünde hafif bir makyajla, sabahın bu erken vaktinde dinç ve enerjik görünüyordu.

"Bir iş görüşmem var. Aslında randevum öğle saatlerinde fakat uyuyamadım," dedi omuzlarını kaldırarak. "Bu şekilde üşümüyor musunuz? Üzerinizdekiler çok ince."

"Hamilelik," dedi Ada iç geçirerek. "Ne iş yapıyorsunuz ya da yapacaksınız?"

"Gazeteciyim. Öyle olmam gerekiyor," derken hafifçe gülümsedi. Özenle boyanmış tırnaklarını pantolonunun dikiş yerlerinde dolaştırdı. "Hevesli ve hayalperest gibi görünmek istemiyorum fakat gerçek bir gazeteci olmayı ummuştum. Pulitzer Ödülü kazandıracak kadar iyi bir gazeteci. Yerel bir moda dergisinde bunun ne kadarını başaracağım konusu biraz karışık ama çözerim."

"Modayı hafife alan birine göre oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Modayı hafife alabilirim ama görünüşümü değil," dedi Melody parmağını kaldırarak. "Kendinden emin görünmek ilham verir. Bunun için aynaya baktığımda karşılaştığım kişiyi beğenmek isterim," dedi basitçe.

"Bu konuda zorlanmadığınızı tahmin ediyorum."

"Teşekkür ederim. Sanırım iltifat ettiniz. Değil mi?"

"Evet," dedi Ada gülerek. Normal bir insanla konuşmayı nasıl ilerleteceği konusunda kararsızdı. Kalkıp gitmesi için ne kadar daha beklemesi uygun olurdu?

"Benimle birlikte kahvaltı yapın," dedi Melody ayağa kalkarken. "Psikolog olduğunuzu söylemiştiniz ve iş görüşmesi için rahatlamaya ihtiyacım var. Konuşmak iyi gelebilir."

"Aynı zamanda psikoloji konusunda berbat olduğumu da söyledim."

"Bu kısımdan emin değilim. Her zaman gittiğim bir yer var. Biraz yürüyeceğiz ama fazla uzak değil. Üşümediğinize emin misiniz?" dedi kararsız bir şekilde. "Elleriniz sıcak ama adrenalinden de olabilir."

"Sadece elim kesildi. Adrenalin falan yok," dedi Ada, Melody'nin uzattığı temiz peçeteyi alırken. "Bir gazeteciye göre fazla hassassınız. Böyle şeyleri mideniz kaldırmıyor mu?" dedi avucundaki yarayı göstererek. Melody yüzünü buruştururken başını çevirdi. Ada garip bir şekilde keyiflenmişti. "Kaç yaşındasınız?" diye sordu.

"Yirmi üç." Boynundaki atkıyı çözerek Ada'ya uzattı. Ada başka birinin kıyafetlerini giymemesi gerektiğini Aleut'a geldiği ilk günlerde öğrenmişti. Bu fazlasıyla özel bir paylaşımdı. İnsanların kavradığından daha ciddiydi. Ada açıklamasının güç, hatta imkânsız olacağını bildiğinden atkıyı kabul ederek boynuna doladı. "Aradığınız kişi kocanız mıydı?" dedi Melody koluna girerken.

Ada onun eline bakıp yürümeye devam etti. "Evet," dedi. "Telefon kullanmayı pek sevmiyor. Açmamasına şaşırmadım."

"Eviniz uzakta mı?"

"Biraz."

"Böyle şeylere karışmaktan hoşlanmıyorum ama hiçbir şeyiniz olmadan sokakta bir başınıza kaldınız. Kocanız telefonundan daha büyük bir şeyi unutmuş gibi," dedi Ada'yı işaret ederek. Ada omuz silktiğinde, Melody kahkaha atarak onu diğer sokağa yönlendirdi. "Şu anda iş görüşmesinden çok seni merak ediyorum. İşte buraya geçeceğiz."

Karşılıklı oturduklarında Melody hızlı bir şekilde siparişleri verdi. Dirseklerini masaya yaslayarak Ada'ya baktı. Ada uzun zamandır atkı kullanmamıştı. Boynuna sarılı şeyler genelde pençe veya azılı dişler oluyordu. Atkının ucuyla oynarken arkasına yaslandı. "Kafanda dönen soru işaretlerini buradan görebiliyorum. Kocam sorumsuz ya da ilgisiz biri değil. Aslında tam tersidir. Sadece önemli bir şeyi halletmem için beni cesaretlendirdi fakat ben berbat ettim."

"Her sorunu çözemezsin."

"Deneyebilirim," dedi Ada. Hemen yanındaki cam duvardan dışarıyı izledi. Sabah uyandığında bir insanla kahvaltı edeceğini tahmin edemezdi. Böyle bir şeyin içine nasıl düşecekti ki? İhtimaller neydi? Gavin'in geri döneceğini zannetmiyordu. Şu anda Aleut'a gittiğini bile sanmıyordu. Dawson'ın onu bulacağını umarak endişesini bir kenara bıraktı. En kötü ihtimalle Hilary'nin yanına gidip günün kalanını orada geçirirdi. "Kahvaltı yapacağız öyleyse. Uyarmam gerekiyor, üzerimde bu kadar para var," dedi cebinden çıkardıklarını masaya bırakırken. "Ve buradaki şeyler benim için sadece başlangıç."

"Para sorun değil," dedi Melody, onun için kahve dolduracak olan garsonu engellerken. "Arkadaşım kahve almayacak. Portakal suyu iyi olur, teşekkürler."

"İnsan," diye mırıldandı Ada çatala uzandığı sırada.

"Bir şey mi dedin?" Ada ağzına sıcak ekmek parçası atarken başını iki yana salladı. Melody, kahvesine krema eklerken Ada'ya bakıyordu. "Aksanını çıkaramıyorum. Nerelisin?"

"Çok uzaktan. Yemek mi yiyeceğiz, yoksa bağ mı kurmak istiyorsun?"

"İkisini de aynı anda aradan çıkarırız diye düşünmüştüm. Her neyse, kendinden bahsetmek istemiyorsan konuyu bana çevireceğim." Montunu çıkararak sandalyesinin arkasına astı. "Söylediğim gibi gazeteci olmak istiyorum. Daha net belirtmek gerekirse araştırmacı. Çocukluğumdan beri bunu istediğimi anlatıp duygusal bir olay ağı yaratmayı umardım ama buna birkaç yıl önce karar verdim."

"Bunu fark etmeni sağlayan şey neydi?"

"Üniversitedeyken değişim öğrencilerinden biri öldürüldü. Fransa'dan geliyordu ve biraz fazla heyecanlıydı. Arkadaşlarıyla kamp yapmaya ormana gitmiş. Ertesi gün ölü bulundu. Ailesine hayvan saldırısı olduğunu söylediler."

"Bu hikâyenin hangi noktası seni şaşırttı?"

"Ailesine kampta öldüğünü anlatan bir mail gönderdiler fakat cesedi yurt odasında bulundu. Hayvanların sert geçen kış aylarında insanların arasına indiğini duymuştum fakat bir binanın beşinci katına çıkıp avlandıktan sonra kimseye yakalanmadan yuvalarına geri dönemezler."

Ada, çatal ve bıçağı döndürerek yemeğe ara verdi. Belli ki Fransız çocuk, Remusların sınırını geçmişti. Sonrasındaysa odasında avlanmıştı. Ada böyle şeylerin çok sık rastlandığını ve yine kurtlar tarafından örtbas edildiğini biliyordu. Kurtlar bu durumları sadece kendileri halletmiyor, aynı zamanda insanların arasındaki bazı kişilerden de yardım alıyorlardı.

Melody cebinde titreyen telefonu eline alıp Ada'ya gösterdi. Gözleri tabağında dolaşan Ada ona aldırmayınca Melody aramayı kaçırmamak için hızlıca yanıtladı. "Efendim?"

"Kiminle görüşüyorum?" dedi Dawson.

"İsmim Melody. Ben kiminle görüşüyorum?"

"Karım yanında mı?"

Melody yarım bir şekilde gülümseyerek arkasına yaslandı. "Kendisini tanıyor muyum?"

"Karamsar, yabancılardan hoşlanmayan ve sinirlerini yıpratacak kadar umursamaz biri."

"Ah, pekâlâ." Melody telefonu indirerek hafifçe eğildi. "Sanırım kocanla konuşuyorum. Tam olarak seni tarif ediyormuş gibi geliyor."

Ada telefonu ondan alarak kulağına götürdü. "Kahvaltı ediyorum," dedi.

"Önemli bir öğün. Atlamamana sevindim. Ne oldu?"

"Gavin'le beraber şehir merkezine geldik. Ona her şeyi anlattım ve tahmin ettiğim gibi bir tepki verdi. Sadece beni arkasında bırakacağını düşünememiştim. Yetişmeye çalıştım fakat kalabalığa rağmen çok hızlıydı." Çatalını küçük bir salatalık dilimine batırarak ağzına götürdü. "Arkadaşım Melody'yle tanıştın mı?"

"İnsan mı?"

"Fazlasıyla."

"Yoldayım. Yaklaştığımda tekrar ararım."

Dawson aramayı sonlandırdığında, Ada telefonu masaya koyarak ileri doğru itti. Melody telefonu alırken Ada'ya bakmadan duramıyordu. "Biraz sert tavırlı değil mi?"

Ada için normal olanı başkalarına anlatmak zordu. Dawson'ın sert tavırlı -hatta Melody bahsetmese bile kaba- olduğunu biliyordu. Bu elinde olmadan geliştirdiği bir davranıştı. İsteyerek kaba davranmıyor fakat kibar olmak için de çaba göstermiyordu. Sadece Dawson için her şey fayda ve amaç dengesine göre ilerliyordu. Ada'nın onu tanıdıkça sevmesinin sebebi de buydu. Duygularını süslemekten hoşlanmadığını ya da hareketlerini memnuniyet için şekillendirmediğini görmüştü. Başkaları Dawson'ı kaba biri olarak görebilirdi fakat Ada'ya kalırsa apaçık bir dürüstlüğe sahipti. Tüm sert tavrına rağmen kocasını tanıdıktan sonra ona zarar vereceğini asla hissetmemişti.

Daha çok Melody'nin hayatından bahsederek konuşmaya devam ettiler. Kahvaltılarını bitirmek üzereyken Dawson tekrar aramış, tam adresi öğrenerek yanlarına gelmişti.

"Öylece gitmiş olamaz," dedi Dawson selam verme gereği duymadan. "Nasıl geri döneceğin umurunda değil miydi?"

"Başıma en kötü ne gelebilirdi ki?" dedi Ada, nasıl geri döneceğini bir süre boyunca kendisi de çözemediği halde. "Melody bana yardımcı oldu." Boğazını temizleyerek şaşkın bir halde onları izleyen kadını gösterdi.

Dawson, Melody'ye bakarak başını salladıktan sonra Ada'ya döndü. "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Bir dakika," dedi Melody ayağa kalkarken. "Karın hamile ve Kanada koşullarına göre çıplak sayılır. Karnını doyurduğu için özür dilemesi gerekiyormuş gibi davranıyorsun."

"Yemekle arasına asla girmem. Son birkaç yıldır yaşamak için yeni sebeplerim oldu."

Ada, elinin tersiyle Dawson'a vurdu. "Bu konu hakkında tek bir şaka daha yaparsan hayatın sahiden tehlikeye girecek," dedi. Dawson eğilerek Ada'yı alnından öptü. Eline sarılı duran peçeteyi gördüğünde bileğini tuttu. Ada ayağa kalkarken Dawson çoktan peçeteyi kaldırmıştı bile. "Önemli bir şey değil," dedi Ada elini yumruk yaparken.

"Seni yaraladığını söyleme. Eğitim haricinde sana zarar mı verdi?"

"Gavin yapmadı. Yoluma çocuk çıkmıştı, ona zarar vermek istemediğimden oldu."

Dawson'ın insanlar arasında kötü bir patlama yaşamasını engellemek için hızlı davranan Ada, bir an önce Melody'yle vedalaştı. Ona ikisi için de her şeyin yoluna gireceğini söyledikten sonra oradan ayrıldılar.

26

Ada, alnına yapışan saçları geri iterken buharlı havayı içine çekti. Doğumdan önceki son dolunayı atlatalı birkaç saatten fazla olmamıştı. Sancıların ufak etkilerini hâlâ hissediyordu ve yataktan kalkmak istememesine rağmen Dawson banyonun ona iyi geleceği konusunda ısrarcıydı. Çoğu zaman olduğu gibi bu sefer de haksız sayılmazdı.

Burnunu çekerek gözlerini açtığında avucundaki yara izini gördü. Üzerinden geçen zamana rağmen tamamen kaybolmamıştı. Gavin'e gerçekleri anlattığı o gün aldığı yara, Ada'nın hamileliği yüzünden iyileşemiyordu. Ada'nın durmadan kabuk bağlayan yarayı kaşıyıp soyması da toparlanmasını geciktirmişti. Pembe çizgi halinde kalan ize tırnaklarını geçiren Ada, bir kez daha Gavin'le olan konuşmalarını düşündü. Farklı kelimeler seçseydi neler olabileceğini defalarca kafasından geçirdi.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Dawson usulca.

Ada başını kapıya doğru yatırarak kocasına baktı. Elbette böyle söyleyecekti. Dawson hiçbir zaman Ada'yı avutmak için

yalana başvurmazdı fakat şu anda durumlar biraz farklıydı. "Yanlış yapmadıysam neden böyle oldu?" dedi Ada boğuk sesiyle.

Dawson içeri girerek küvetin kenarına oturdu. "Su fazla sıcak, Tüysüz. Sana iyi gelmeyecek."

"Soğuk su da öyle."

"Tamam," dedi Dawson onun saçlarına dokunurken. Kızarmış yanaklarını okşayıp başparmağını hassas dudaklarında dolaştırdı. "Ne yapabileceğimi söyle. Her ne istersen."

Ada gülümseyerek onun eline uzandı. Bunu söylemesinin bile yettiğini nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "Murat'la konuştun mu? Hilary ne durumda?"

"Felicia'yla konuştum. Murat'ın Hilary'yle ilgilendiğini söyledi. İyi olduğuna eminim." Dawson'ın parmakları Ada'nın karnına doğru gitti. Bebeklerinin beslenme izleri teninde lekeler oluşturmuştu. "Sana söylememem gereken bir şey var." Ada tek kaşını kaldırdığında Dawson omuz silkti. "Söylememem lazım ama..."

Ada hafifçe doğrularak suyun dalgalanmasına sebep oldu. "Gavin'den haber var," dedi. "Seninle iletişime geçtiğini söyleme. O kadar kişi varken seni mi aradı?" Bu sefer kaşını kaldıran Dawson oldu. Ada'nın gözleri canlanmış gibiydi. "Beni insanların arasında bıraktığından beri sadece Deborah'la iletişime geçti. En azından bildiğimiz bu ama seni arıyor. Neden?"

"Sana söylemememi istedi. Kimseye."

"Ama söylüyorsun."

"Çünkü kendini suçluyorsun. Ama bunun seninle hiçbir alakası yok. Sen sadece gerçekleri anlattın, en başından itibaren Rachell'in yapması gerektiği gibi. Gavin'in gitmesinin öfkeyle bir alakası yoktu. Sadece merak ediyordu."

"Neyi? Ona her şeyi anlattım."

"Babasını. Bir düşün, annene ve kardeşlerine yaptıklarını bilmene rağmen sen bile kendi babanı merak ettin."

"Nasıl öldürürüm diye," dedi Ada zayıf bir savunmayla.

"Ve bu yüzden seninle gurur duyuyorum," dedi Dawson, Ada'nın çenesini okşarken. "Hâlâ hiç kimseye Gavin'in neden gittiğini söyleyemeyeceğiz. Herkes görevde olduğunu zannediyor ve öyle kalacak. Böyle olmasını istedi. Tamam mı?"

"Deborah bir şeyler bildiğimin farkında."

"Üstüne gelmeyecek."

Ada, o kadar da emin değildi. Söz konusu Deborah'tı ve kendisi onun yerinde olsaydı üstüne gitmekten çok daha fazlasını yapardı. Gavin haftalardır ortalıkta yoktu. Deborah'a Irkalla'yla alakalı bir ipucunun peşinde olduğunu söylemişti. Bu sayede Lanston tarafından izin alabilmişti. Deborah'a arada bir mesaj göndermek haricinde iletişim kurmuyordu.

"Seninle ne işi var?" dedi Ada bir kez daha avucunu kaşırken.

"Sanırım babasıyla ilgili sağlam bir ipucunun peşinde. İnsanları bulmakta iyiyimdir. Gavin bu konuda eğitilmedi. Yardımıma ihtiyacı var."

"Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Doğumuna iki haftadan az kaldı, Ada. Hiçbir yere gitmiyorum. Uzaktan destek olabilirim."

Ada, bunu kabullenmeden ayağa kalktı. Doğru düzgün durulanmayı umursamayıp bornozuna uzandı. Ayağı kaymasın diye Dawson'ın uzattığı elini tutarken bir yandan da konuşuyordu. "İki hafta koca bir zaman dilimi. Gavin'e yardım edip zamanında dönebilirsin. Lütfen itiraz etme, İhtiyar. Herkes varken seni aradı. Çaresiz durumda olmalı."

"Hamile olduğun için şanslısın. Yoksa bu lafların için cezalandırılırdın," dedi Dawson parmağını ona uzatarak.

"Eğitmenim olmadığın için pişman mısın?" dedi Ada dudaklarına hafif bir öpücük bırakırken. Doğrusu Dawson onun eğitmeni olmayı hiçbir zaman bırakmamıştı. Bulduğu her fırsatta, aklına gelen her detayda Ada'ya yeni bir şey öğretiyordu. Onun kurtlar arasında en iyisi olmasını istiyordu. İnsanların arasında doğmasının ve kurtları çok geç tanımasının açığını kapatması

için uğraşıyordu. "Gitmelisin, Dawson. Bunu ne kadar istediğini biliyorum. Yoksa bana söylemezdin. Benim yanımda Aleut'un tamamı var. Kimse yalnız kalmama izin vermez. Gavin'se tek başına."

"Harika," diye homurdandı Dawson başını eğerken. "Şimdi vicdan azabı gibi şeyler hissetmem gerekiyor. Lanet olası kıvırcık piç."

Ada keyifli bir şekilde gülüp kollarını beline sardı. "Seni seviyorum," dedi.

"Sevmelisin zaten. Bana yaptırdığın şeylere bak." Dawson başını eğerek Ada'nın saçlarını öptü ve küvete girmeden önce topuz yaparak taktığı tokayı yavaşça çıkardı. Dawson bulduğu her tokayı imha etmesine rağmen hâlâ bir şekilde saçlarını topluyordu. "Yarın sabah yola çıkacağım. Bu akşamı benim haricimde kimseyle geçirmeni istemiyorum."

Ada, banyodan çıkıp yatağın kenarına otururken ağrılarından dolayı yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Ben üstümü giyinip çocukları uyuturken gidip avlan. Sonra biraz vakit geçiririz, olur mu?"

Dawson, başını sallamasına rağmen tereddütlü görünüyordu. Ada'nın kıyafetlerini alıp giymesine yardım ettikten sonra daireden ayrıldı. Yola çıkacağı ve muhtemelen insanların arasına gireceği için avlanmaya ihtiyacı vardı. Üstelik dolunay zamanıydı. İçindeki kurt ormanda koşmak, avlanmanın tadını çıkarmak istiyordu. Arzularına ve avlanma tutkusuna rağmen kısa bir zaman sonra geri döndü. Ada dolunayı çığlıklar içinde geçirmiş, sonrasında düzelmişti fakat kendini toparlaması her seferinde biraz daha uzun sürüyordu. Bebek doğmaya yaklaştıkça daha da güçleniyor, daha fazla besine ihtiyaç duyuyordu. Bu da aylardır bir kurt gibi beslenemeyen Ada'yı zayıflatıyordu.

Daireye girdiğinde çoktan dönüşüm geçirmişti. Ada onu bu şekilde görmekten memnundu. Artık dönüşmek için yalnız kalmayı beklemiyordu. Melez yanını çok uzun bir zamandır yasak olduğundan değil, Azüler'den, özellikle babasından nefret ettiği

için saklıyordu. Fakat Dawson da Gavin gibiydi. Babası onu isteyerek bırakmamış, tüm hayatı boyunca farkında olmaksızın peşinde dolaşmıştı. Pelerinindeki beyaz renkten hoşlanmayan Dawson ise dönüşümlerini mümkün olduğunda hızlı gerçekleştirir, pelerininden bir an önce kurtulurdu. Şimdi ise Aleut'un içinde onunla dolaşacak kadar Stone'la araları düzelmişti.

"Karanlıkta ne yapıyorsun?" dedi Dawson direkt yatak odasına geçerken.

Ada koltuğun ucuna oturmuştu. Bacaklarına dayalı yastıkta Lyon ve Lenora yatıyorlardı. Karnına yasladığı defterin üstüne baş ucunda yanan masa lambasının ışığı düşüyordu. Çocuklar rahatsız olmasın diye ışıkların neredeyse tamamını kapatmıştı. "Çabuk döndün," dedi Ada yeni bir sayfaya geçerken.

"Hızlı olması gerekiyordu," dedi Dawson. Avlanmasından daha çabuk bir şekilde duş alıp üstüne temiz kıyafetlerini geçirdi. Salona geldiğinde Ada'nın çaprazında duran tekli koltuğa oturdu. "İkizleri almamı ister misin?"

"Hayır. Böyle uyumakta ısrar ettiler. Biraz daha dursunlar," dedi Ada, boştaki eliyle çocuklarının saçlarını okşarken. "Sanırım kardeşleri konusunda biraz sinsi davranıyorlar. Rachell'in söylediklerinin aksine saldırganlaşmadılar fakat neler olduğunu hissediyorlar."

Dawson arkasına yaslanırken masanın üstündeki bilgisayarı kucağına aldı. Gavin'den gelen bir mail olup olmadığını kontrol etti. Gavin'in teknolojiyle arası pek yoktu fakat mail atmanın telefonla mesaj yazmaktan daha kolay olduğunu keşfetmişti. Arayamadığı zamanlarda bu yolu kullanıyordu. "Ne okuyorsun?" dedi Dawson, boş mail kutusunu kapatırken. Bunun yerine son araştırmalarının olduğu başka bir dosyayı açtı.

"Tyson'ın günlüklerinden biri."

"Hâlâ mı?" dedi Dawson anlam veremeden.

Lissa ve Tyson, o günlükleri Dawson için yazmışlardı. Bir gün gerçekleri öğrenmesi gerektiğini biliyorlardı ve Tyson eği-

timlerle ilgili aldığı notların arasına Dawson'ın soyuyla alakalı her şeyi saklamıştı. Bu yüzden o defterler şimdiye kadar saklı kalmıştı. Kimse bir kurdun sıradan gözlemlerini okumak istememişti. Hatta Dawson'ın kendisi bile. Fakat insanların arasında büyüyen Ada için durum farklıydı. Tyson'ın günlükleri dikkatini çekmiş, onun için iyi bir kaynak olacağını düşünmüştü. Böylece günlükleri okumaya başlamıştı. Çok sonraları ise Tyson'ın Darren diye bahsettiği çocuğun Dawson olduğunu keşfetmişti. Ada uzun bir zamandır kurtlar arasında yabancılık çekmiyordu. Yine de bu günlükleri okumaya devam ediyordu çünkü orada Dawson'a dair daha fazla şey öğreniyordu. Tyson, Lissa'nın hamileliğinden Dawson'ın ergenliğine kadar her şeyi belgelemişti.

"Çocukluk halini okumaktan hoşlanıyorum," dedi Ada karnına yasladığı defteri üstten desteklerken. "Öğretmenine âşık olmuşsun. Ne kadar da tahmin edilebilir."

"Ben değil, Gavin'di."

"Demek o yüzden Gavin'den nefret ediyorsun. Çocukluk travması, öyle mi?"

"On dört yaşımdayken hissettiğim şeylerden hormonlarım sorumludur, ben değil. Üstelik Janine eğitmen sayılmazdı, babamın asistanı gibi bir şeydi."

Ada başını iki yana sallarken rahat edebilmek için ayaklarını önündeki masaya uzattı. "İsmini hatırlıyorsun demek. Gavin ve senin Janine'den bahsettiğiniz bir konuşmayı anımsar gibiyim. Sizde derin izler bırakmış."

"Evet, biraz sert dövüşürdü."

Ada kesinlikle bunu kastetmemişti fakat itiraz etmedi. Dawson bilgisayarla öyle meşguldü ki Ada'nın söylediklerini neredeyse otomatik bir şekilde cevaplıyordu. Ada ise Tyson'ın kelimelerinde tekrar kaybolmuştu.

Çocuklar tamamen uykuya daldıklarında Dawson onları yerlerine yatırdı. Ada'nın elindeki günlüğü alarak bir kenara bıraktı. Yanına otururken onun solgun tenine dokundu. "Gavin'e en fazla

bir hafta yardım edeceğim. Sonrasını kendi başına halletmek zorunda."

"Bir hafta yeterli olabilir."

"Bilemezsin," dedi Dawson, onun yüzünü okşamaya devam ederken. Ada'yı bulmaya çabalayarak geçirdiği günleri hâlâ unutmamıştı ve Irkalla -hâlâ nedenlerini çözemedikleri amaçları için- Ada'yı serbest bırakmış olmasaydı, Dawson karısını aramaya devam edecekti. "Telefonum yanımda olacak. Bana her şeyi haber vermeni istiyorum. Uyumadan önce ve uyandığında arayacaksın. Şartlar bu şekilde."

"Arkadaşına yardım etmek için şart belirleyemezsin."

"Beni tanımlarken hâlâ keskin cümleler kurmanı takdir ediyorum ama yapabilirim. Gavin iki hafta daha uzakta kalabilir, hayatı tehlikede değil."

"Benim de öyle. Doğumu atlatacağımı biliyorsun. Sen burada yokken araştırmalarıma devam edebilirim."

"Creon haricinde Remus'tan biriyle temas kurmayacaksın. Doktor'la olan sorunlarına biraz ara vermenin zararı yok. Araştırmalarına kitaplar ve bilgisayar üzerinden devam et. Murat'ın arşivini kurcala. Sana saldıran tek şey örümcekler olur."

"Bir kurdu nasıl heyecanlandırman gerektiğini biliyorsun."

"Heyecanlandırmaya çalışmıyorum. Beni dinlemiyor musun?"

Ada gözlerini devirerek elini karnının üzerine koydu. "Birlikte vakit geçireceğimizi söylediğinde daha fazla eğleniriz diye düşünmüştüm ama sen sadece emir veriyorsun. Sırf hamileyim diye her şeyi bir kenara bırakamam. Sen de öyle. Irkalla'yı unutacağız, çocuklarımızla ve arkadaşlarımızla ilgileneceğiz. Zamanı geldiğinde de Doktor'la Aliz'in tüm planlarını bozacağız." Dawson konuşmak için dudaklarını aralayıp vazgeçtiğinde Ada onun çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Keyfimi daha fazla kaçıracaksın, değil mi?"

"Kocana nasıl veda etmen gerektiğini iyi biliyorsun."

"Saçmalığı bırak, Dawson. Aklından ne geçiyor?"

"Aliz." Dawson başparmağıyla şakağını kaşıdı. Gözlemleri çoğu zaman yanılmazdı fakat Remuslarla son zamanlar o kadar sosyalleşmişlerdi ki daha önceden fark etmediği ayrıntıları yakalıyordu. "Edd'in ölümü için beraber çalıştığımız süre boyunca ve Doktor'un yanındayken iki farklı insan gibiydi. Söylediklerimden hoşlanmayacaksın, Tüysüz ama sanırım Aliz, Doktor tarafından manipüle ediliyor."

"Yani bu, onu öylece öldüremem mi demek oluyor?"

"Hiç değilse ufak bir tereddüt yaşarsın diye düşündüm."

"Tereddüt yok. O ailemi öldürdü."

"Aliz katliamın ortasındaydı. Ailenden birini öldürdüğünü ya da Kerim'in karnını ısıranın o olduğunu gördün mü?"

Ada yutkunarak derin bir nefes aldı. Bebeğin hareketlendiğini hissetti. Hoşuna giden nazik bir uyanma değildi. Daha çok *artık burada kalmak istemiyorum* itirazlarına benziyordu. "Tanıştığımızdan beri kurtlarla ilgili hiç çatışmaya girmedik. Sen onları öldürüyordun ve benim için bundan daha iyisi yoktu. Herkesten önce Kaiser'a karşı benimle oldun. Arkadaşlarını geride bırakıp Aleut'tan kaçışımızı ayarladın..."

"Hepsini anlatmana gerek yok. Yaşadıklarımızı hatırlıyorum. Yine aynı seçimleri yapardım. Belki bazıları hariç. Konrad'ı kesinlikle daha önce öldürürdüm," derken bunun hayaliyle gözlerini kıstı. Küçük bir mutluluk hissi olarak Konrad'la olan karşılaşmasını hatırladı. Boş anlarını keyiflendiren güzel bir hayaldi.

Ada onun sakalını hafifçe çekerek kendisine bakmasını sağladı. "Aliz'le ilgili fikrini mi değiştiriyorsun? Bana onu mu savunacaksın?"

Dawson, Ada'nın elini tutarak yaralı avucunu öptü. "Asla," dedi kesin bir şekilde. "Sadece bilmen gerekiyordu. İçgüdülerinden eminsen senin yanındayım. Her ne olursa."

Yerinde kıpırdanarak ayaklarını sallayan Ada başını çevirdi. Aliz'le ilgili düşünmek istemiyordu fakat Dawson içine şüphe düşürmüştü. Ortak Mahkeme'deyken Doktor'un Aliz'i nasıl sin-

dirdiğini görmüştü. Ruis'un sorularına bile Doktor cevap vermiş, Aliz sadece başını sallamıştı. Onu kontrol altında tutmak istercesine beline sarıldığı zamanı hatırladığında, Ada sinirli bir şekilde başını arkaya yasladı. Bir zamanlar kendisi de benzer durumdaydı. Kaiser'la birlikteyken uslu bir kız gibi onun etrafında dolaşır, onun sözlerini onaylayıp yanında gösterişli bir süs gibi dolaşırdı.

Dawson ona uzandığında Ada rahatlayarak göğsüne yaslandı. Kocasının elleri hâlâ hassas olan teninde dolaşırken Ada gözlerini kapadı. "Onun neler yaptığını biliyorum. Doktor'un. Elimde kanıt var, yüzüme arsızca bakışı, kızı olduğunu itiraf ettiğimdeki zafer gülümseyişi. Buna rağmen anlamıyorum. Çocukların için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Her şeyi," dedi Dawson tereddüt dahi etmeden.

"Onunsa tek amacı daha fazla denek bulmaktı. Franz ve Maritza'yı ilk bulduğumuz zamanlarda küçük bir kardeşleri olduğundan daha bahsetmişlerdi. Onu bulmaya çalışıyorlardı. Hatırlıyor musun?"

"Evet, bir erkek kardeşin daha var. Umarım tüm bunlardan uzakta yaşıyordur."

"Yaşları ne olursa olsun sen kabul edebilir miydin?" derken başını arkaya yatırarak Dawson'a baktı. "Bir çocuğun kayıp, iki tanesi ölü, kalanlar da senden nefret etse."

"Bunu umursamıyor."

"Doğru. Umursadığı tek şey deneyleri. Bu yüzden Gavin hakkında doğruları öğrenmek için onun deneylerine yardım edeceğimi söyledim. Kan yemini etmiş değilim fakat..."

Dawson, onu daha fazla konuşturmadan yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bunu yapmak için beni öldürmesi gerekir. Ne söz verdiysen umurumda değil. Onurun üzerine yemin et, kanını kullan... Hepsi önemsiz. Seni onunla karşı karşıya görmekten bile hoşlanmıyorum."

"Öyle bir amacım yok, İhtiyar. Ama beni köşeye sıkıştırdığını sanması gerekiyordu. Böylece araştırmam için daha derine inebilirim."

"Önce şu ufaklığı halledelim," dedi Dawson karnını göstererek.

"Biliyorum. Tüm bunların içine girmek için henüz çok küçük," dedi Ada göz kırparken. Tişörtünün yakasıyla oynayıp parmak uçlarını yüz hatlarında dolaştırdı. "Paran var, değil mi?" diye sordu.

Dawson şaşırarak başını eğdi. "Evet. Neden ihtiyacın var?"

"Kuzey ışıklarını görmek için gittiğimiz yer. Orayı istiyorum."

"Tek bir evi satacaklarını sanmıyorum. Oteli almamız gerekiyor. Ayarlamaları yapabilirim," derken Ada'nın gözlerinin kenarına dokundu. Onun gözlerindeki ışıltıyı gördüğü her seferinde heyecanlanıyordu. "Benden ilk defa bir şey istedin."

Ada kahkaha atarken onun elini tutarak parmaklarını iç içe geçirdi. "Sana adımı vermem, çocuk istemem ya da seni katliam planlarıma ortak etmem haricinde mi?"

"Onlar sayılmaz. Hepsi kendiliğinden gelişen ve gerekli şeylerdi. Bu istediğinse özel bir şey, kendini iyi hissettiğin için. Hoşuma gitti."

"Yaşamamız gerekiyor, değil mi? Bu isteklerim artar, sürprizlerinden hoşlanmaz ya da birden daha fazla eğlenmeye başlarsam beni durdur. Eski halime dönmek istemem."

"Tanrı korusun, ya biraz daha eğlenirsen! İşte o zaman seni kesinlikte durduracağım. Kim karısının eğlenmesini ister ki? Tamamen saçmalık."

Her şeye ara verdikleri saatlerin bu kadar huzurlu geçeceği Ada'nın aklına dahi gelmezdi. Dawson onun üşüyen bedenine bir battaniye sarmıştı. Ada beslenemediği için vücudu zayıf düşmüştü, bunun yanında Edd'le ilgili gerçeği öğrendiğinden beri

ısınamıyordu. Kanı buz gibi kalmıştı. Sıcak olmanın verdiği hissi sahte bir yolla anımsıyor, Dawson'ın ellerine tutunuyordu. Ada bunun geçici bir sorun olmasını umdu.

Dawson saçlarını okşayıp onunla usulca konuşurken, Ada da parmaklarını âşık olduğu adamın avuçlarında dolaştırıyordu. *Güçlü eller*, diye düşündü. Remusların ve suçlu herkesin boğazına acımasızca inen pençelere dönüştüğünü hayal etmek zor değildi. Eğitimleri sırasında gücünün ufak yansımalarıyla Ada'ya darbe indiren eller. Ada, Dawson'la çalışmayı özlemişti. Hangi noktalara dokunması gerektiğini iyi biliyordu fakat bu çoğunlukla çatışmalarla sonuçlanıyordu. Gavin'le de durum farklı olmasa da gün sonunda ayrılıyorlar, uyanana kadar unutmuş oluyorlardı.

"Sabah Finn'e rastladım," dedi Dawson parmaklarının dışıyla Ada'nın yanağına dokunurken. "Irkalla'yla alakalı ciddi bir ipucu yakalamış. Gavin ve Creon'a yardım ediyormuş," derken olduğu yerden kıpırdamaması için Ada'yı tuttu. "Gavin uzakta fakat anladığım kadarıyla Creon ve Finn araştırmaya devam ediyorlar. Eğer Finn kendisi itiraf ederse daha az kızacağımı düşünmüş. Çünkü herkese bunu yapmamalarını söyledik."

"Buna rağmen kendin Ali'yi araştırıyorsun."

"Mecburdum. İkisi aynı şey değil."

"Finn ne bulmuş?" dedi Ada tartışmayı sürdürmek yerine. Dawson'ı asla ikna edemeyecekti. Bunun farkındaydı. Özellikle Edd'in öylece ellerinden kurtulmasından sonra Dawson'ın kan tutkusu başka bir şeye yönelmek zorundaydı.

"Irkalla'dan ziyade Asena hakkında daha fazla bilgiye sahibiz. İkisinin arkadaş olduğu düşünülürse kökenlerini tahmin etmek güç olmaz."

"Asena'nın gerçek kökeni bilinmiyor ama."

"Bilinmiyor ve bu konuda çeşitli kaynak var fakat birkaç ortak nokta sayesinde gerçekçi tahminler oluşturulabilir. Söz konusu Asena ve Irkalla'ysa kimse yüzde yüz gerçeği bulabileceğine inanmıyor zaten. Finn, Asena'nın geçmişiyle ilgili araştırmalarını

birkaç kaynağı birleştirerek haritaya aktarmış. Etkileyici bir tabloydu. Soylarının nasıl dağıldığına göre bir grafik oluşturmuş. Finn bundan habersiz fakat yakaladığı bir nokta var."

"Nedir?"

"Senin geçmişini araştırdığımız sırada Deborah, Yunan Adaları'nda bize katılmıştı. Remus'ta kulak misafiri olduğu bir kehanetten bahsediyordu."

"Evet," dedi Ada hafifçe doğrulurken. "Doktor'un ismini ilk o sefer duymuştum. Bir şehirden bahsediyorlardı, değil mi? Kâhinlerin olduğu bir yer."

"Velzna," dedi Dawson. "Deborah bahsettiğinde o şehri araştırmış, çok bir bilgiye rastlayamamıştım. Sonrasında da buna ihtiyacımız kalmamıştı çünkü ne olduğunu çözmüştük. Finn'in araştırmalarını incelerken onun da benzer şeylerin üzerinde durduğunu gördüm. Irkalla'nın Velznalı olduğunu tahmin ediyor."

"Irkalla bir kâhin mi?"

"Eğer öyleyse şaşırmam ama umarım değildir."

"Uzun zamandır rüyalarımda Asena'yı görmüyorum. Belki gelecek sefer ona Irkalla'yı sorarım. Hatta nereli olduğunu. Böyle şeyleri merak etmemiştim."

Dawson onu kucağına alarak ayağa kalktı. Onu yatak odasına taşıyarak üzerini örttü. Yatağın kenarına oturduğunda güneşin ilk ışıklarıyla yüzü yıkandı. Ada onu puslu gözlerinin ardından görüyordu. Koruyucu bir zırh gibiydi. Gözlerinde acımasız fakat Ada için merhametli bir güç vardı. "Sen gittiğimi fark etmeden döneceğim," dedi eğilerek alnından öperken.

"Gavin'i de geri getir. Onu özledim."

"Ama hâlâ en iyi arkadaşın benim, değil mi?"

"Sen bendeki tüm eksikliklersin," diye mırıldandı Ada gözleri kapanırken.

Dawson oradan kalkıp gidebilmek için kendini zorladı. Saatlerdir Ada'nın ellerini tutmasına rağmen parmak uçları hâlâ soğuktu. Lenora'ya olanlarla yüzleştiklerinden itibaren ikisinin

de bir parçası karanlığa gömülmüştü. Dawson kendisini nasıl iyileştireceğini bilmiyordu fakat karısını orada tutmamaya kararlıydı. Eskisi gibi gülmesini istiyordu. Rengi uykunun verdiği boşlukla sarıya dönmüşken bile ışığını bulandıran bir karanlığın sızdığını görebiliyordu. Uzaktayken kâbus görmemesini umarak bir kez daha yüzünü öptü. Dudaklarını soğuk tenine bastırıp hafif nefeslerini dinledi.

Sonrasında çocuklarının yanına uğradı ve yola çıktığında gün tamamen aydınlanmıştı.

27

Ada, kapının tıklatıldığını duyduğunda daireden ayrılmak üzereydi. Kapıyı hızlıca açınca koridorda bekleyen Hank şaşırmıştı. Belli ki Ada'yı görmeyi ummuyordu. Ada bir elini duvara yaslayarak durdu. Aleut'a gelmesinden bir süre sonra Hank onlara katılmıştı. Hâlâ acemi sayılırdı fakat kesinlikle kendini kanıtlıyordu. Lanston'ın dikkatini çektiğine göre Ada'nın onda gördüğünden daha fazlası olmalıydı. Hank bir Azü için bile yeterince görünmez olabiliyordu. Ada, Azülerin böyle bir yeteneği olduğunu sanmazdı.

"Bir sorun var," dedi Ada.

Hank yavaşça başını salladı. "Lanston seninle yalnız görüşmek istiyor."

"Yalnız mı?" Ada başını çevirerek salona baktı. Jasmine şüphelenmiş bir şekilde onları izliyordu. Liderler söz konusu olduğunda hiçbirine güvenmezdi. Ada, Lanston'ın iyi biri olduğuna inanıyor fakat yönetim konusunda hâlâ eksiklikleri olduğunu düşünüyordu. Kendisinin daha iyisini yapacağından değil ama...

Ada düşüncelerini hızlıca dağıttı. Sırf istediği gibi gitmiyor diye Lanston'ı yargılamayı bırakmalıydı. Aleut'un tamamı ailesinden ve arkadaşlarından oluşmuyordu. Üstelik ailesinde Aleut kanı bile yoktu. "Gidelim," dedi Ada ve içgüdüsel bir şekilde elini beline götürdü. Uyanır uyanmaz yaptığı ilk şeylerden biri olarak bıçağını oraya yerleştirirdi ve bugün de oradaydı.

Jasmine, çocukların etrafından dolaşarak koştu. "Belki Peratha'yı çağırmak istersin," dedi.

"Lanston yalnız gelmesi konusunda ısrarcıydı," dedi Hank özellikle. "Toplantı yapılacak fakat öncesinde bire bir görüşmesi lazım. Bu senin iyiliğin için," derken bakışlarını Ada'ya çevirdi.

"Bundan şüpheliyim," dedi Jasmine araya girerek. "Lanston bire bir görüşmek için Dawson ve Gavin'in ortalıkta olmadığı zamanı mı buldu?"

Hank çenesini yukarı kaldırarak kadına dikkatini verdi. "Liderimizin bir ya da birkaç kurttan çekindiğini mi sanıyorsun? Dawson veya Gavin'in burada olması bir şeyi değiştirmeyecekti."

"Tamam," dedi Ada ikisinin arasına girerken. Jasmine'e bakıp çocukların yanına dönmesini işaret etti. Bir süreliğine daha orada durup Hank'e kötü bakışlarını gönderen Jasmine sonunda geri çekildi. "Gidelim," dedi Ada.

Hank'le yan yana yürüyerek üst kata çıktı. Lanston'ın ve diğer tüm liderlerin kullandığı Beyaz Oda yerine yatak odasına gittiklerini fark ettiğinde Ada gerilmesine mani olamadı. Lanston'la arkadaş olmanın yakınından bile geçmemişlerdi. Ne Ada ve arkadaşları bunu istemiş ne de Lanston böyle bir çabanın içine girmişti. Kaiser öldükten sonra Konrad ve Lanston yönettikleri evleri arkalarında bırakarak Aleut'a gelmişlerdi. Konrad vakit kaybetmeden güç savaşına girerken, Lanston sessiz kalıp Aleut'u tuğla tuğla öğrenmişti.

Yıllar önce buraya defalarca giren Ada'nın hiç iyi anısı yoktu. Her karesinde Kaiser'la giriştikleri oyunların yansımaları vardı.

Hank korumalara kapıyı açmalarını söyledi. Ada içeri girerken Hank dışarıda kaldı. Kapılar kapanırken Ada başını çevirerek Hank'e baktı. Gözlerinde gördüğü şey üzüntü müydü? Merhamet belki, Ada emin olamadı.

Girişteki beyaz ve aşırı temiz eşyaların arasında dolaşan Ada duvardaki resimlere bakıyordu. Sırasıyla yönetime geçen kurtlar duvarda yerlerini bulmuşlardı. Ada, Kaiser'ı ürkütücü derecede iyi tasvir eden eski bir yağlı boya tablonun önünde durdu. Koltuğunda yan oturan Kaiser direkt karşıya bakıyordu. Oturuşunda rahatlık, aynı zamanda etkileyici bir güç vardı. Dudaklarındaki hafif kıvrım tıpkı Ada'nın hatırladığı gibiydi. Saçlarını sırtına atışını, boynundaki dövmelere onu bağlayan bir tasmaymış gibi dokunuşunu hatırladı.

"Etkileyici, değil mi?"

Ada, omzunun üstünden Lanston'a baktı. "Sırada sen varsın sanırım. Burada bir boşluk var."

"Yağlı boya yaptırmayacağım. Kaliteli bir fotoğraf belki," dedi Lanston hafifçe gülümseyerek. Ada'ya tereddütle bakıyordu. Gözleri karnını bulduktan sonra bakışlarını hızla kaçırdı. "Otur," dedi avucunu çenesinde kaydırırken.

"Ayakta duracağım."

"Yapacağım şeyden memnun değilim, Ada. Bana yardımcı ol." Ada koltuğun kenarına oturdu. Tek başına burada olmaktan rahatsızdı. Özellikle Lanston her zamanki sert tavrını değil de anlayışlı halini gösteriyorken. Ada elini açarak konuşmasını istediğinde, Lanston ortalarındaki masaya uzanarak koyu renkli büyük zarfı aldı. "Burada seni suçlayan bazı deliller var. Bana direkt olarak Tarafsızlardan biri ulaştırdı. Önce onlarla iletişime geçmişler. Sanırım saklamamızı istemediklerinden."

"Anlamıyorum," dedi Ada başını sallarken. "Tarafsızları ilgilendiren ne yapmış olabilirim ki?"

"Sadece Tarafsızları değil, aynı zamanda Remusları ve büyücüleri de. Bu zarfı sana vermeyeceğim fakat toplantı olacağını bilmen gerekiyor. Hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Neye karşılık?"

"Yargılanacaksın ve cezan da doğumdan sonra uygulanacak."

"Ceza alacağımdan emin gibisin."

"Kanıtlar şüpheye yer bırakmıyor. Doğuma ne kadar kaldı?"

"On gün... Tahminen."

"Eğer sana bir komplo kurulduğunu iddia edersen bunu inandırıcı bir şekilde yapmalı ya da suçlamaları kökten temizlemelisin. İki hafta içerisinde yapabilir misin?"

"Neyle suçlandığımı bile bilmiyorum," dedi Ada fısıldayarak. "Şu anda ne olduğunu anlamıyorum."

Lanston dudaklarını ısırırken arkasına yaslandı. Zarfı dik bir şekilde dizine yaslarken başını yana eğdi. Gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Dawson'ı görevden çağırabiliriz."

"Gavin'e yardım ediyor," dedi Ada dalgın bir şekilde.

"Acil toplantı ve yargılama talep ettiler. Onlardan iki gün istedim. Sana suçlamaların ne olduğunu söyleyemem çünkü bunları duyduğunda," dedi zarfı kaldırarak. "Tepkilerin gerçek olmalı. Basit renk oyunları ya da kalp atışlarını kontrol etmeye çalışma gibi numaralar onlar üzerinde işe yaramaz. Sandıklarından daha suçlu görünmemelisin."

"Neden beni çağırdın öyleyse?"

"Arkadaşlarını toplayacağım. En güvendiklerini. Onlara her şeyi anlatıp müsaade istediğim bu iki gün içinde bulduklarıyla bize avantaj sağlamalarını talep edeceğim. Böylece suçlamalar yöneltildiğinde önde başlamış olacağız."

"Senin hakkında yanılmadığımı biliyordum. Sahiden iyi birisin," dedi Ada gülümseyerek. Gözlerini içinde ne olduğunu merak ettiği, aynı zamanda bakmak istemediği zarftan ayırdı. Yavaşça ayağa kalkarken Lanston elini tutarak ona yardım etti. "Kimseye bir şey söyleme lütfen. Nihayet benim dertlerimi bir kenara bırakıp kendileriyle ilgilenmeye başladılar. Hilary ve Murat'ın bebeği olacak, çok heyecanlılar. Deborah bir çocukla ilgileniyor,

Gavin'in özel sorunları başını döndürecek kadar yüksek. Peratha ise nihayet mutlu. Bunu yeni bir sorunla mahvedemem."

"Bilmek isteyeceklerdir," dedi Lanston da ayağa kalkarken. "Yardıma ihtiyacın olduğunda bunu sorun etmezler."

"Bunu biliyorum, elbette biliyorum ama..." Ada cümlesini bitiremeden omuz silkti. "Dawson döndüğünde ona anlatırım. Bir çözüm buluruz. Her zaman bulduk."

Ada dışarı çıkmak için dönmüştü ki Lanston zarfı masanın üstüne attı. "Korkmuyorsun. Bu tehlikelidir."

Kapıyı açan Ada, Lanston'a baktı. "Evet, sanırım fakat korkacak bir şey yapmadığımı da biliyorum. Cevabını veremeyeceğim hiçbir şey için adım atmadım. Bana kurulan tuzak her ne ise aksini ispat edebilirim."

"Tanıdığın iyi bir dedektif var mı?"

"En iyisini tanıyorum ama benimle konuşmak istediğinden şüpheliyim," dedi Ada, Ali'yi düşünürken.

Creon gezindiği haritada öylesine kaybolmuştu ki odaya yaklaşan ayak seslerini duymadı bile. Yetişkinlik hayatında bu hatayı ilk kez yapıyordu. Teknolojinin hipnoz edici etkisinden olsa gerekti. Kapı Peratha tarafından gürültüyle açıldığında önce gülümsedi, ardından kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Ne işin var burada?" dedi Peratha. Creon yavaşça arkasına yaslandı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve neyse ki sevgilisi bu konuda fazlasıyla yardımseverdi. Peratha kapıyı açtığı hızla çarparak kapatırken işaret parmağını suçlarcasına Creon'a uzattı. "Sakın aklından bile geçirme," dedi.

"Neyi? Çünkü sevgili olduğumuz ve etrafında dolaşan alev kırmızısını gördükçe bence düşündüklerim hoşuna gidebilir. Aslında gerçekten hoşuna giderdi," dedi gözlerini kapatarak.

Peratha onun koluna vurdu. "Gavin tamamıyla gitmedi. O burayı terk etmedi. Odasını devralamazsın. Ofisini işgal edemezsin."

"Kar tanesi," dedi Creon başını yana eğerek. "Öyle bir amacım yok. Sadece sessiz bir yere ihtiyacım vardı, hepsi bu. Kimse bu odaya yaklaşmıyor. Hoşuma gitti."

"Bak, burada sadece Gavin ve Ada çalışır. Dawson'ın katından bir oda seç. Kimse orayı da sevmiyor."

"Yapma," dedi Creon irkilerek. "O kat lanetli gibi. İkizleri görmeyi daha sık isterdim ama elimden bu kadarı geliyor."

Peratha kollarını bağlayarak geri çekildi. Bakışları yumuşamamıştı. "Onun yerine geçmeyeceksin."

"Biliyorum."

"Odasını kendi alanın ilan edemezsin."

"Biliyorum."

Sinirli bir şekilde dudaklarını ısıran Peratha, Creon'un sakinliğini gördükçe daha fazla öfkeleniyordu. Aynı çıkmaza Dawson'la da girerdi. Kendini anlatmaya çalışır ama o karşısında öylesine umursamaz ve sakin kalırdı ki Peratha en sonunda bunun imkânsız olduğunu kabullenmişti. Creon umursamaz değildi fakat Peratha'nın istemeyeceği kadar sakindi ve eğleniyordu. Kesinlikle moral bozucu.

Creon ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı. "Gavin'le ortak yürüttüğümüz bir çalışma var..."

"Gavin'le mi çalışıyorsun? Niyetin ölmek falan mı?"

"Daha biraz önce onun yerini savunuyordun, şimdi beraber çalışırsak öleceğimi mi söylüyorsun? Karışık sinyaller veriyorsun, sevgilim."

Peratha, elini kaldırarak içine düştüğü çelişkiden kurtulmaya çalıştı. "İkinizin birlikte yürümesinden hoşlanmıyorum. Karakterleriniz fazla benziyor. Tehlikeli bir karışım. Komik bir şey söylüyormuşum gibi bakma."

"Ciddiyim. Yüzde yüz."

"Rengini görüyorum, seni sinsi şeytan," dedi Peratha gözlerini kısarak.

Creon küçük bir çocuğun oyunbazlığıyla omuz silkip gülümsedi. Peratha'nın elini tutarak onu yakınına çekti. "Ada, Irkalla'nın peşini bırakmamızı istedi fakat tedbirli olmak zorundayız. Anlıyor musun? Irkalla bize bir kez bulaştı. Devamı gelecek. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor, bu da hafızayla oynadığı anlamına gelir. Her şeyi elektronik ortama taşımalı ve mümkün olduğunca fazla kopyalamalıyız. Finn harika bir sistem kurmuş. Eski usul intikam oyunlarının modası geçti sanırım," derken masaya uzanarak tableti Peratha'nın görebileceği şekilde çevirdi. "Dâhil olmak istiyor musun?"

Peratha göz ucuyla tablete baktı. Arkasını dönüp gitmeyi, hatta tableti kırmayı istiyordu fakat kara deliğe çekilmişti bir kere. Başını tamamen çevirip ekrandaki fotoğrafları, yazılı metinleri ve haritayı yavaşça dolaştı. "Ada hiç kimse için geri çekilmeyi önermemişti. Babam ona karşı planlar kurduğunda henüz bir insandı fakat mücadele etti. Amona, Khons, Konrad... Hepsiyle mücadeleye girişti fakat Irkalla'dan uzak durmak istiyor. Onu dinlememiz gerektiğini düşünüyorum."

Creon, Peratha'nın saçlarını omzundan geriye attı. "Bunu yapacağız. Tedbirli davranmanın zararı olmaz."

"Evet, tabii," dedi Peratha iç geçirerek. Creon'a bakarken masanın kenarına yaslandı. "Özür dilerim. Bazen..."

"Biliyorum."

"Hiçbir şeye normal düzeyde tepki veremiyorum. Nedenini kim bilir?"

"Sorun değil."

"Şimdi böyle söylüyorsun. Bana alıştığında ne olacak? Senin Remus olmanın, benimse Aleut olmamın verdiği heyecanı yitirdiğinde yine de bana katlanacak mısın?"

"Sana katlanmak için özel çaba harcamıyorum, Peratha. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum. Senden hoşlandığım için buradayım, zorunluluktan ya da aradığım kaçamak heyecanlardan değil. Birlikte olmamız güzel ve bana yetiyor. Bazen duyguların fazla geldiğini düşünsem bile. Hissettiğim heyecan Aleut olmandan kaynaklanmıyor. Tek sebebi sensin. Unvanın, ailen ya da müthiş arkadaş grubun değil."

Peratha gülerek başını salladı. "Arkadaş grubum müthiştir," dedi onaylayarak.

"Tamam, belki biraz da harika görünüşün etkili olmuştur. Yüzde on kadar." Peratha inanmadan kaşlarını kaldırdığında, Creon kabullenerek ellerini kaldırdı. "Yüzde yirmi. Pekâlâ, gözlerini dikme. Seninle beraberim çünkü harika görünüyorsun, başka hiçbir nedeni yok."

"Sen de ortalamanın üstündesin," dedi Peratha teselli verircesine koluna dokunurken. Creon ona hırladığında, Peratha onaylamaz bir şekilde parmağını iki yana salladı. "Gidip Ada'yı kontrol edeceğim. Burada çalışmaya devam mı edeceksin? Benim odam da oldukça sessizdir."

"Dikkat dağıtıcı çok fazla unsur var," dedi Creon, Peratha'nın dudaklarına öpücük bırakarak. "Teklifini yenilemek istersen uyumak için yanına gelebilirim."

"Pekâlâ, kabul edeceğim."

Peratha, Ada'nın yanına giderken Murat'la karşılaştı. Omzuna astığı çantasının yan tarafındaki ufak gözünü açarak telefonunu çıkarıyordu. Peratha günlerden ne olduğunu düşünürken adımlarını yavaşlattı.

"Bir süreliğine gitmek zorundayım," dedi Murat acelesi olduğundan. Yürümeye devam ederken hızlıca açıkladı. "Hilary'nin birkaç gün içerisinde doğum yapması bekleniyor ve burada her şey yoluna girene kadar onu getirmeyeceğim."

"Doğrusu da bu sanırım. Bir şeye ihtiyacın olursa aramayı ihmal etme. Ada'ya haber verdin mi?"

"Belki sonra," dedi Murat emin olamadan ve uzaklaşmaya başladı.

Peratha, parçalandıklarını düşünmeden edemiyordu fakat her zaman olduğu gibi yine toparlanacaklarını biliyordu. Bir üst kattaki koridora geldiğinde Eva'nın yerleştiği odadan çıkan Deborah'ı gördü. Deborah çocukluğundan beri sinirli ve biraz fevri olarak biliniyordu fakat son zamanlarda kendi standartlarına göre bile fazla uçlardaydı.

"Eva'yla her şey yolunda mı?" dedi Peratha basit bir konuya giriş yapacağını umarak.

Deborah başını onaylar bir şekilde salladı. "Hâlâ geçmişiyle alakalı bir şey hatırlamıyor fakat çabuk öğreniyor. Gavin'in en iyi öğrencilerinden biri olacak. Doğuştan yetenekli."

"Öylelerine ihtiyacımız oluyor, değil mi? Gavin'den haber var mı?"

"Dawson yanına gittiğinden beri haber vermedi. İkisinin birlikte çalışmasından korktuğumdan değil fakat Dawson'dan emin değilim."

"Ada'yı bırakıp gittiğine göre Gavin'in gerçekten yardıma ihtiyacı olmalı."

"Evet, kardeşimi aradı, beni değil."

"Cellat'a ihtiyacı vardır, sevgilisine değil. Kişisel algılama."

"Ben sadece sevgilisi değilim, Peratha. İki asır boyunca düşman cephesinde hayatta kaldım. İyi bir casus, harika bir dövüşçüyüm. Hayatta kalmayı biliyorum."

"Bundan şüphe ettiğimi zannetme," dedi Peratha ona yaklaşırken. "Sadece eğer zorunda kalmasaydı Gavin, Dawson'ı çağırmazdı, bunu biliyorsun. Sürekli kavga etmeleri bir yana, Ada'nın doğuma sayılı günleri kaldı. Sorun her ne ise Gavin bir an önce çözüp geri dönmek istiyor."

"Evet, kendisi oldukça makul biridir. Nasıl aklıma gelmedi?" dedi gözlerini devirerek. Peratha güldüğünde Deborah da nefesini

bırakarak gülmeye başladı. Günlerdir üzerinde dolaşan gerginlik biraz olsun hafiflemişti.

Peratha birden derin bir nefes alırken elini karnına götürdü. Hissettiği şeyden hoşlanmamıştı. Yüksekten düşerken midede oluşan o nahoş heyecana benziyordu. Eğlenceli olandan uzak bir şekilde. Deborah'ın birkaç şey daha söylediğini duyarak başını salladı. Cevap da vermiş olmalıydı fakat aklı bambaşka bir noktadaydı. Yanından uzaklaşırken gözlerini koridorun sonundaki kapıdan ayırmıyordu. Adımları gittikçe hızlandı ve en sonunda neredeyse koşuyordu. Hafifçe vurmak yerine kapıyı neredeyse kıracaktı. Üç saniye belki geçmişti ki daha fazla sabredemeden kapıyı açtı. Ona doğru yaklaşan Ada'yla çarpışmamak için geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ada kaşık tutan elini havaya kaldırarak. "Eğer kapıyı açmama sabredemeyecek kadar acelen varsa içeri gir, Peratha. Kırmana gerek yok."

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Ada geri dönerken. Peratha'nın ne zaman gelip bu soruyu soracağını merak ediyordu. Lanston'ın konuyu anlattığından değil, Ada'nın hislerini Peratha'ya karşı tamamen kapatamamasındandı. Ada, silah ve tetikçi arasındaki bu bağı çözmenin yolunu araştırmış fakat henüz bir yol bulamamıştı. Hissettiği her şeyin Peratha'ya yansıması fikri... ürkünçtü.

"İyi görünüyorsun," dedi Peratha emin olmasa da. Kapıyı yavaşça kapatıp masanın karşı tarafına oturdu. Mama sandalyelerinde olan ikizler, yemek yemekten çok önlerindeki oyuncaklarıyla meşguldüler. Lenora her zamanki bebeğiyle oynuyordu. Bir gözü kayıp, kolu neredeyse kopacak halde olsa da bırakmıyordu. Lyon ise sayfalarına çamur, yemek ve tükürüklerini bulaştırdığı kitabına yeni lekeler bulaştırmakla ilgileniyordu. "Ben sadece tuhaf bir şey hissettim. Boşluk gibi. Bilmiyorum. Belki ben karıştırıyorumdur."

"Hissettiğin her şey benden gelmiyor," dedi Ada kaşığı yeniden doldurup sırayla çocuklarına uzatırken. "Bu seferliğine kötü duygulara kapılmanın tek sebebi kendin olabilirsin."

"Sanırım haklısın. Bunun için hiçbir nedenim yok. Endişelenecek bir şeyim olmayınca günümün yolunda gitmediğini zannediyorum. Sanki yapmam gereken önemli bir şeyi unutmuşum gibi."

Ada gülerek başını iki yana salladı. "Bu üzücü, Peratha. Gerçekten üzücü."

"Neden gülüyorsun öyleyse?"

"Senin için üzücü. Ben eğleniyorum," dedi omuz silkerek. Lenora, Ada'nın uzattığı kaşığın hepsini ağzına alsa da yutmadan ağzında tutuyordu. Ada öne eğilerek bebeğin kolunu tuttu.

Lenora, bebeğinin gideceğini zannederek iki eliyle yapışmıştı. Annesine bağırmak için önce ağzındakileri yutmak zorunda kaldı. "Tüysüz!" dedi bebeğini çekerken.

Ada ona yeni bir kaşık uzattığında Lenora surat assa da ağzını açtı. "Aferin kızıma," dedi Ada, Lenora'nın yumuşacık parlak saçlarına dokunarak. Yakın zamanda anne diyebilmesini de umuyordu fakat yarım yamalak *Tüysüz* demesinden de hoşlanıyordu. "Creon son zamanda Aleut'ta çok vakit geçiriyor. Bunu iyi kaldırıyor, değil mi? Eskiden sadece savaşmak için ziyaret ettiği topraklara sevgilisini görmeyi umarak geliyor."

"Remus soyunu hiçbir zaman inkâr edeceğini sanmıyorum. Onlara ve kurallarına bağlı olmamasına rağmen. Hiç bahsetmedi ama sanırım babasıyla alakalı."

Ada ister istemez Gavin'i düşündü. Ada, Creon ve Gavin'in babaları kardeşlerdi. Kendi babasının durumu ortadaydı ve kardeşlerin hepsinin aynı olacağı yanılgısına düşmek istemezdi fakat Gavin'in babasının, Leone'dan çok daha farklı bir ahlak anlayışına sahip olduğunu umuyordu. Her şey Leone'un anlattığı gibiyse adamda sahiden bir suç yoktu. Yine de Ada, Leone'un tüm hikâyeyi tarafsızca anlattığını sanmıyordu. Hayatındaki tüm dengeleri çıkar ilişkisine göre kurmuş birinden neden dürüst olmasını bekleyecekti ki? Deneylerine ortak olacağıyla alakalı söylediği yalan ortaya çıktığında Leone'un ne tepki vereceğini

merak ediyordu. O gün belki de asla gelmeyecekti çünkü belli ki önünde bir yargılama süreci vardı. Neyle suçlandığını bilmemesine rağmen Lanston'ın umutsuzluğunu hissetmişti. Ada'ya hiç şans vermiyordu.

"Yine aynısı oldu," dedi Peratha öne eğilerek. "Ne düşündüğünü söyle. Lütfen Ada, anlat bana. Yardımcı olabilirim."

"Kendini sorunların içine çekmekten mi hoşlanıyorsun? Hayatında ilk defa karşılıklı bir aşk yaşıyorsun, tadını çıkar."

"Creon'a henüz âşık değilim. Olabilirim ama ne anlamı var. Hayatımızın tamamını birlikte geçirecek değiliz."

Ada hem merak ettiğinden hem de konuyu değiştireceğini umduğundan sormak zorunda kaldı. "Ne demek istiyorsun? O Remus, sen de Aleut'sun diye mi? Peratha, ben bir Remus'um ve Dawson'ın avcı dövmesi var. Önüne çıkan her Remus'a kin beslemesi ve onu avlaması için işlenen bir dövmeye rağmen bana âşık oldu. Kalp mührüne rağmen. Lanston iki soyu birleştirmek istiyorsa siz ona en kısa yolu verdiniz bile."

"Saçmalık!" Peratha'nın ani yükselişine şaşıran ikizler gözlerini ona dikerek donup kaldılar. Çocukları korkuttuğunu gören Peratha, kendini sakinleşmek için zorladı. "Creon'la evlenip bebeklerini doğuracak değilim, Ada. Lanston büyük bir adım attı fakat henüz bunun için kimse hazır değil. Üstelik Tarafsızlar bunu politik bir evlilik olarak görecekler. Herkes öyle görecek. Mide bulandırıcı."

"Kimin ne gördüğü önemli değil. Creon'un sana âşık olduğunu herkes görebilir. Bu Kaiser ve ilk karısının evliliği gibi olmayacak. O senin anneni, Ametis'i bulduğunda hem sağlam hem de gerçek bir evlilik yapmıştı. Siz de öyle olabilirsiniz."

"Evet, tabii. Creon'a gerçek ismimi vereyim. Eminim bu her şeyi kolaylaştıracaktır."

"Yani benim için öyle oldu," dedi Ada omuz silkerek. "Eğer Dawson'a ismimi söylemeseydim bir sonraki adımı atmak için daha fazla beklerdi. Çünkü o öyle biri. Layık olmadığını düşünü-

yor. Gücünden, yeteneklerinden şüphesi yok fakat iyi duygular hissetmesi gerektiğinde bunu yabancılıyor. Sen de öyle olma. İki asırdan fazla zamandır yaşıyorsun. Daha uzun yaşarsın ya da yaşamazsın. Ama yeterince bekledin, değil mi?"

"Ne olduğunu anlatmayacak mısın?" dedi Peratha, Ada'nın söylediği hiçbir şeyi duymamış gibiydi.

"Sadece biraz gerginim," dedi Ada küçük tabakları toplarken. "Dawson'a gitmesi için ısrar ettim fakat doğumda burada olmamasından endişeleniyorum. Onsuz bir dolunay geçirdim ve..." Devam etmeden başını salladı. "Kötüydü," dedi basitçe. "Atlatırım. Atlatacağımı biliyorum. Yine de yanımda olmasını istiyorum. Diğer yandan Gavin'in ona daha çok ihtiyacı var. Benim yanımda siz varsınız."

"Gavin'in yaptığı tek şey Irkalla'yı aramak değil. Yoksa Dawson bunun için gitmezdi."

"Jasmine birazdan gelir. Hilary'nin doğumu başladığında Felicia'yla birlikte yanına gideceğiz. Bizimle gelmek ister misin?" derken ayağa kalktı. Tabakları alıp mutfağa yürümeye başlamıştı ki Peratha çabuk davranarak önüne geçti. Ada ona çarpmamak için geri çekildi. "Hayır demen de yeterli."

"Hayır," dedi Peratha kesin bir şekilde. "Hayır, Ada. Ona yardım etmeyeceksin. Duydun mu beni?"

"Yeterince yardım alıyor zaten ve iyi durumda olduğunu biliyorum. Ben sadece yanında olmak istiyorum."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Normal halinle bile birinin acısını aldığında neredeyse ölüye dönüşüyorsun. Hamileyken buna girişmene kesinlikle izin vermem."

"Hilary doğumu atlatacak. Yardımım olmasa bile. Yine de yanına gitmek zorundayım. Söz verdim."

"Ona bağlandığını hissedersem, tek bir saniyeliğine bile, buna pişman olursun," dedi gözlerini üzerine dikerek.

"Geri çekil. Gözlerin kocaman, beni korkutuyorsun," dedi Ada onu iterken.

Peratha onun arkasından sevimli bir şekilde gülümseyip ikizlerin yanına geri döndü. Lenora heyecanlanarak sandalyesinden kurtulmaya çalıştı. Peratha onu kucağına aldığında, Lenora cılız kollarını boynuna sardı. "Annenin neyi var?" dedi Peratha fısıltıyla. Lenora tıpkı Peratha'ya benzeyen gözleriyle ona bakarken hâlâ yemeğin tadı olduğu dudaklarını yalıyordu. Peratha, kızın tişörtünü düzelterek onu hafifçe gıdıkladı. "Berbat bir casussun. Hiçbir şeyden haberin yok."

28

Stone, kapının açıldığını duyduğunda telefonla konuşmasına rağmen omzunun üzerinden baktı. Dairesine kapıyı çalmadan girebilecek iki kişi vardı. Biri telefonun ucundaki oğlu, diğeri de karşısındaki telaşlı cadıydı. Stone, önüne dönerken telefonun sesini olabildiğinde kıstı. Felicia'nın toparlanmakla meşgul olduğundan Dawson'ın söylediklerini duymamasını umdu.

"Tanıdık gelmiyor," dedi Stone pencereyi açarken. Kusursuz bir kayıt cihazı olan beyninde Gavin'in babasını arıyordu fakat Dawson'ın anlattığı, Michael ismini seçerek insanların arasına karışan bir kurdu hatırlamıyordu. Remus'un lider ailesinden gelmesine rağmen üstelik. Stone'dan birkaç yüzyıl sonra doğmuş, burada çok fazla yaşamamış, cadıların ailelerine yönelttikleri lanetten sonra da ortadan kaybolmuştu. "Burada yaşarken kullandığı ismi öğreneceğim. İlerlemek için iyi bir nokta."

"Kimseye bir şey sorma," dedi Dawson hemen. "Seni bile aramamam gerekiyordu. Gavin bu konudan rahatsız. Utanıyor olabilir, bilemiyorum."

"Soylu bir ailede doğduğu için mi? Arkadaşınla ne kadar ortak yönün var."

"Öyle değil. Ben utanmıyorum, sadece beyazlardan hoşlanmıyorum. Birkaç istisna var tabii."

"Teşekkür ederim."

"Peratha'yı kastetmiştim ama üstüne alınmakta serbesttin. Beni haberdar et," deyip telefonu kapattı.

"Bana emir verip yaşayabilen tek kişi," dedi Stone telefonu masanın üzerine bırakırken. Felicia yatak odasıyla çalışma kitaplarının bulunduğu yığın arasında gidip gelirken Stone bir süreliğine onu izledi. Konuşmalarını dinlemesi bir yana, odada yalnız olmadığının bile farkında değil gibiydi. Stone biraz daha bekledikten sonra karşısına geçerek onu durdurdu. "Hilary'nin yanına bu şekilde gidersen onun daha fazla paniklemesine sebep olursun. Şu an amacımız bu değil, cadı."

Felicia sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama işe yaramıyordu. "Ailemin asla genişlemeyeceğini düşünmüştüm," dedi, eline neden aldığını bilmediği kitapları bırakırken. "Sadece Murat ve ben kalmıştık. Onun eskiden serserinin teki olduğunu biliyorsundur. Hilary kandırmasaydı hâlâ öyle olacaktı."

"Herkes için biri vardır. Ben de seni kandırmasaydım şu anda ismi konulmamış bir dağda kamp yapıyor olabilirdin."

"Doğayla bütünleşmek için teknolojiden arınıyorum. Bu bir meditasyon yöntemi, yaşlı adam."

"Doğayla bütünleşmek istiyorsan dönüşüp ormanda birkaç tur at. Neden bu kadar zahmete girdiğini anlamıyorum."

"Tam bir beyaz gibi konuşuyorsun."

"Çünkü..." dedi Stone kelimeyi uzatarak kendi yüzünü işaret ederken. Felicia gözlerini devirip arkasını döndü. Koltuğun kenarına oturarak avuçlarını titreyen bacaklarına yasladı. Stone onun halinden keyif alıyordu fakat Ada'nın ikizleri doğurduğu zamanki heyecanını hâlâ anımsıyordu. Torunları dünyaya geldiğinde kimse ona uzaklaşmasını söylememişti. İstediği kadar, istediği

zaman yanlarında olabilirdi ve bunun için asla özür dilemezdi. Felicia'nın önünde dizlerinin üstüne çöküp karmakarışık kısa saçlarına dokundu. "Sana ihtiyaçları var. O çocuğun en kıymetli koruyucularından biri olacaksın. Keyfini çıkar, heyecanlan, mutlu ol ama korkma."

Felicia başını eğerek alınlarını birleştirdi. "Sen benim önümde diz mi çöküyorsun?"

"Sadece kimse olmadığı için," diye fısıldadı Stone. Felicia kahkaha atarak geri çekildi. Stone onu belinden yakalayarak aşağıya çekti. "Önünde diz çökerim. Yalnızken veya gezegendeki herkesin şahitliğinde. Her şeyi yenebileceğime inanıyorum. Kendine güveniyor ya da kibirli diyebilirsin. Çoğu insanı pes ettirebilecek şeylere aldırmam bile. Bir tek aşk için büyük konuşamam. Hayatımı baştan sona değiştirdi. İki kez."

Felicia, irkilmesini gizlemeye çalışarak yüzündeki gülümsemeyi korudu. Stone'un saçlarına dokunup, parmak uçlarını sakallı yüzünde dolaştırdı. "Beni Lissa'yla kıyaslamamalısın. Kendimi birazcık baskı altında hissediyorum," dedi iki parmağını yaklaştırarak.

"Neden?" dedi Stone anlamadan.

"Çünkü o mükemmel görünüyor, yani anlattığınız kadarıyla. Henüz dönüşmemişken bir melez doğurmuş, bir Tarafsız olarak Aleut'a sığınmış ve iki ay boyunca asılmasına rağmen Dawson'ın sırrıyla alakalı tek kelime etmemiş. Ben o kadar güçlü müyüm bilmiyorum," dedi omuzlarını kaldırarak. "Sen, Tyson, Eric, ona âşıktınız ve bu o kadar mantıklı görünüyor ki. Sanırım ben de ona biraz tutuldum."

"Kapa çeneni," dedi Stone gülerek.

Felicia onu böyle görmeye bayılıyordu. Stone her zaman öylesine uzak ve yaşadığı anın dışında görünürdü ki neşeli halini izlemek bile Felicia için mutluluk vericiydi. "Söylediklerinde ciddi miydin? Yani, iki kez âşık olduğun konusunda. Tabii o iki kişiden biri benim, değil mi?"

"Dur bir kontrol edeyim," dedi Stone bakışlarını yukarı kaldırırken. Felicia onun göğsüne vurarak sırtüstü devrilmesine sebep oldu. Stone kollarını ona sarıp onu çevirdi ve saniyeler içinde üstüne çıktı. "Seni sevdiğimi söylerken dürüsttüm."

"Beni sadece sevmiyorsun. Her şeyi mahvedecek kadar âşıksın."

"Aşk yıkımın tam tersidir."

"Evet, anladım ama öyle değil mi?"

"Öyle, cadı. Her şeyi mahvedecek kadar âşığım ve sen de o mahvolmuş şeyleri mükemmelleştirecek kadar güçlüsün."

Felicia, Stone'un yüzünü ellerinin arasına aldı. Söylediklerini anlıyordu ve aslında mükemmelleştirenin o olduğunu düşünüyordu. Yine de o an Stone'la kavga etmek istemedi. Arzuladığı tek şey kapılıp gitmekti. "Bana söz ver," dedi az sonra yapacağı şeyle nefesi kesilirken. "Bir gün hazır olduğumuzda bana evlenmemiz gerektiğini söyleyeceksin. Ben de kabul edeceğim. Zamanını bilmiyorum..."

"Bana kalsaydı aylar önce evlenmiş olurduk ama ne demek istediğini anlıyorum. Sen hazır değilsin ve ben sabırlı bir adamım, bekleyebilirim. Benim olmaya devam ettiğin sürece," derken yüzlerini yakınlaştırarak kokusunu içine çekti. "Evlendiğimiz gün ismini alacağım ve hata yapma, cadı, mükemmel bir hafızam vardır. Asla unutmam."

Felicia, sessiz bir şekilde gülerken başını salladı. "Eğer sana ismimi verirsem unutmamanı beklerim zaten," dedi. Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak Stone'un ağırlığı altında ezilmemeye çalıştı. "Yatakta olsaydık şikâyet etmezdim fakat taş zemin sırtıma merhamet etmiyor. Kalk üstümden."

"İşte bu, bir kadından sık sık duymadığım bir söz. Genelde tam tersini emrederler."

"Kadınlardan çoğul bir şekilde bahsetme," dedi Felicia onu iterken. "Sen sözlü sayılırsın."

"Çağa uyum sağlıyoruz, peki." Stone ayağa kalkarken Felicia'yı da çekti. "Seninle gelmeliyim fakat doğum başladığın-

da Ada da orada olmayı planlıyor. Onun yanında kalmam daha doğru. Bu haliyle araba kullanmasını ya da herhangi biriyle yola çıkmasını istemiyorum."

"Mümkünse gelmemesi için ikna et. Eğer dayanamayıp gücünü kullanmaya kalkışırsa bebeğine zarar verebilir."

"Elimden geleni yaparım. Hadi, seni arabana kadar götüreyim," dedi çantasını alırken.

Stone birkaç dakika önce Dawson'la yaptığı konuşmayı düşünürken, Dawson hâlâ telefona bakıyordu. En büyük şanslarından biri boş çıkmıştı. Ellerinin altında arşiv yoktu ve Stone arşive en yakın şeydi. Aslında daha iyiysiydi çünkü saatlerce aramak yerine sadece sormaları yetiyordu. Yine de ellerinde gerekli verilerin olmadığının farkındaydı. Stone'a Michael isminden fazlasını vermeliydi.

"Böyle biri hiç var olmamış gibi," dedi Gavin sessizliği bozarak. Dawson ne demek istediğini anlamadan ona baktığında, Gavin bardak tuttuğu elini yana doğru açtı. "Creon ya da yakın olduğumuz hiçbir Remus'un ondan bahsettiğini duymadık. Kendini pasife almasını biliyor ve bir kurt için bu neredeyse imkânsızdır. Yaygın bir isim seçip insanların arasına karışmış. Neden?"

"Kurtların dünyasından hoşlanmıyor olabilir."

"Öyle mi? İnsanların arasında ne yapıyor peki? Hafta içleri düzenli bir işe gidip tüm gününü telefonuna bakarak mı geçiriyor? İnsanların verdiği tüm mücadele birbirinden daha havalı görünmek adına. Böyle yaşayamazsın. Bir amacın olmadan nasıl hayatta kalırsın?"

"Remus politikalarını onaylamıyordur, Gavin, bilmiyorum. Belli ki baban sistemi değiştirmek yerine ona arkasını dönenlerden. Leone gibi bir erkek kardeşi varmış. Eminim gençliğinde büyük bir mücadele vermiştir."

"Annem babamla ilgili olan her konuşmayı kapattığında, onun işe yaramaz herifin teki olmasından daha fazlasını ifade

ettiğini biliyordum. Her zaman şüphelenmiştim ama altından böyle bir şey çıkacağını tahmin edemezdim. Hazır olduğunda anlatır sanmıştım. Sonunda sırrımı keşfeden ben değil, Mahfer oldu. Sanırım vazgeçmek konusunda babamla ortak noktalarımız varmış."

"Bunu yapmaması konusunda onu uyardım. Geçmişini senden habersiz araştırmaması gerekiyordu ve kararı da buydu. Ama işin içine Leone girdiğinde tuhaflaştığını biliyorsun. Hâlâ kan bağları olduğu kısmını kabullenmeye çalışıyor."

"Onu suçladığımdan değil. Sonuçta aramıza ilk geldiğinde hayatını dosya halinde getirip okuyan bizdik. Geçmişimi sorguladı diye Mahfer'e kızmam ikiyüzlülük olur."

Dawson saatine bakıp telefonu yeniden eline aldı. "Birazdan dönerim," derken diğer odaya geçip kapıyı kapattı. Görüntülü arama yaparken balkon kapısını açarak dışarı çıktı. Arama cevaplandığında koltuğa oturmak üzereydi. "Her şey yolunda mı?"

"Telefonu biraz daha yukarı kaldır," dedi Ada. Dawson söylediğini yapınca gülümseyerek arkasına yaslandı. "Şu anda mükemmel. Sanırım hâlâ aynı yerdesin. Yola çıktığını haber vermek için aradığını düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Dawson ve bir süreliğine sessiz kaldı. Dijital ekranda auraları göremediği, kalp atışlarını duyamadığı için algıları neredeyse bir insan seviyesine düşmüştü fakat bunlar olmadan bile farkı anlayabiliyordu. Ayrılmadan önce konuştukları gibi Ada uyandığında ve uyumadan önce arıyordu. Son gelişmelerden birbirlerini haberdar ediyorlar, aynı zamanda o geceki rüyaların daha az korkutucu olmasını sağlıyorlardı. Ama bugün aramamıştı. "Ne oldu?" dedi Dawson.

"Senin bildiğin kadar biliyorum," dedi Ada omuz silkerek. "Bir sorun var ama ayrıntıları öğrenemedim."

"Detay ver."

Ada telefonu sabit bir yere koyup oturduğu sandalyenin arkasındaki battaniyeyi omuzlarına doğru çekti. "Söyledim, İh-

tiyar. Ayrıntıları bilmiyorum ve şimdilik önceliğimiz bu değil. Zamanı geldiğinde ne olduğunu öğreneceğiz."

"Oraya gelmemem için yalan mı söylüyorsun?"

"Tekrar ediyorum; herkes burada bana yardımcı olmak için gönüllü. Lanston bile. Fakat Gavin'in yanında bir tek sen varsın."

"Kimse seni benim kadar iyi koruyamaz. Kendin bile. Bu konuda biraz sakarsın. Geçmişine dayanarak konuşuyorum."

"Kendini koruyamamaktan şikâyet edecek son kişisin. Benden daha kötü olduğun tek konu bu."

"Üzerinde çalışıyorum. Eminim bir yolunu bulurum." Dawson arkasına doğru baktı. Gavin'in yürüdüğünü ve bir şeyleri tekmelediğini duyuyordu. Başarılı bir eğitmen olarak fazlasıyla sabırsızdı. "Michael'ı bulmayı hızlandıracağım. Fakat bana tek bir şey söyle; sen ve çocuklar güvende misiniz?"

"Lanston bunu çözeceğimizi söyledi. İhtiyacım olan güven bu. Ben korkmuyorum, Dawson."

Dawson kendisi için aynı şeyi söyleyemezdi. Lanston iyi biriydi fakat eğer söz konusu Peratha değilse hiç kimseyi kişisel olarak korumazdı. Önceliği her zaman için Aleut'tu ve bunu öylesine net bir şekilde belirtmişti ki kimse karşı çıkamıyordu. Ada'ya onu koruyacağının sözünü vermesi işlerin sahiden kötü olduğu anlamına geliyordu.

Arama sonlandıktan sonra Dawson kısa bir görüşme daha yaparak içeri döndü.

"Her şey yolunda mı?" dedi Gavin başını kaldırmadan.

"Sanmıyorum," dedi Dawson. Aklının büyük bir kısmı Aleut'ta kalmıştı. Belki de bu yüzden Gavin'le böylesine vakit kaybı içerisindeydi. Normalde olsa bir kurdu bulması bu kadar uzun sürer miydi? Yeteneklerini mi kaybediyordu? Belki de Michael fazla iyiydi. Dawson kendini avutmak için bu seçeneğin üzerine gidebilirdi fakat bu hiçbir zaman onun seçtiği bir yöntem olmamıştı. Diğer yandan en mantıklı olan yanıt buydu. Yıllar-

ca gözlerden uzak bir şekilde yaşamayı başarmıştı. Dawson ve Gavin'den önce de birileri onu bulmaya çalışmış olmalıydı. Hatta belki Rachell.

"Pes ediyorum," dedi Gavin ellerini sallayarak. "Aklına kim geliyorsa ara. Gizlilik hastası, insan özentisi orospu çocuğunu bulmadan buradan gitmiyorum!"

"Aklıma ilk gelen Stone'du ve onunla konuştum. İkincisi ise birazdan burada olur," derken saate baktı.

Gavin arkasını dönüp Dawson'a baktı. "Sana kimseye söyleme demiştin."

"Şimdi de fikir değiştirdin. Gördün mü, pratik biriyim."

"Piç kurusu," dedi Gavin gözlerini kısarak.

"Hey! Ben babamı buldum. O sıfat bu odada sadece bir kişiye ait."

"Sen babanı bulmadın. O senin burnunun dibine girdi."

"Yine de..." dedi Dawson omuz silkerek. Kapı hafifçe tıklatıldığında Gavin öfkeli bir fırtına gibi yürüdü. Koridoru aşarak kapıyı açtığında tek kelime etmedi. Dawson salonda beklemeye devam ediyordu. Kavganın çabuk, çözümün hızlı gelmesini umuyordu. Her an çocuğu doğabilecekken Gavin'le bir gün daha aynı daireyi paylaşmak istemiyordu. Arkadaşlarına gerekli mesafeyi koymasını kolaylaştıran kalp mührü ortadan kalktığından beri daha rahat olmasını bekliyorlardı fakat Dawson için bazı şeyler kolaylaşmış, bazıları ise daha da zorlaşmıştı. Avcı dövmesi hâlâ aktif olduğundan Gavin, Ada ve Creon'un Remus soyu ona pek de yardımcı olmuyordu. Önüne çıkan her Remus'a saldırma içgüdüsünü sağlamlaştıran ilkel bir mühür taşırken arkadaşlık bağı kurması kolay değildi.

"Burası yüksek doz çocuk kavgası kokuyor," dedi Creon, omzuna astığı çantayı yere bırakırken. Rastgele bir yere oturup ayaklarından birini dizine yasladı. "Sanırım bir Remus'a ihtiyacınız vardı. Neden karını aramadın?"

"Remus'a ihtiyacımız yok," dedi Dawson. Bunu söylemesinin kolay yolu yoktu. Hiçbirinin ailesi yeterince düzgün değildi ve Dawson konunun ne kadar hassas olduğunu anlamasına rağmen kendisinin de biraz acelesi vardı. Aleut'a döndüğünde karısını hâlâ hamile bulmak istiyordu. Gavin onun ne yapacağını anlamamış gibi bakarken Dawson sandalyeyi çekip Creon'un karşısına oturdu. "Babanla iletişime geçmeni istiyoruz. Uzun bir süredir Remus'ta yaşamıyor. Gözlerden uzak ve bunu yapan bir başka kişiyle de bağlantıda olacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ." Creon hafifçe doğruldu. "Öncelikle babam sizin dost olacağınız hiçbir Remus'u tanımıyor ve eğer aradığınız Remus'u öldürme niyetindeyseniz ben de buna ortak olmak istemiyorum."

"Kimseyi öldürmeyeceğiz."

"Vay canına. Bu senin motton gibi bir şey, değil mi? Hemen inandım çünkü."

Kahkahası, Dawson ona baktığında azalsa bile Gavin'in bir süredir bu neşeye ihtiyacı vardı. Belli ki Dawson da bunun farkındaydı çünkü sadece bakmakla yetinmişti. Creon'a dönerek kollarını bağladı. "Yetişmen ve sırf Gavin'in rahatsız edici bulduğu sırrını paylaşmak istediğimden hızlıca anlatacağım. Amcan Gavin'in babası."

"Doktor senin baban mı?" dedi Creon birden Gavin'e bakarak.

"Diğer amcan," dedi Gavin hemen. Remus soyundan gelebilirdi fakat hâlâ sınırları vardı.

Creon şüpheci bir şekilde gözlerini kıstı. "Ada, sen ve ben kuzen miyiz? Her şey şimdi daha anlamlı," dedi dalgın bir halde. Gavin ve Dawson anlamadan birbirlerine bakıyorlardı. Creon'u çözme gibi bir dertleri olmamıştı hiçbir zaman zaten. Neden şimdi başlayacaklardı ki? "Bununla ilgili bir derdim yok," diye bir anda konuşmaya devam etti Creon. "Ailemizdeki lanet yüzünden Vede gibi göründüğünü tahmin ediyorum ve Doktor'un Ada'yla yaptığı kurtların üreme sorununu çözme anlaşmasından bahsettiğini duymuştum. Sizin söylediklerinizle birleşince melez

yönündeki Azü güçlerini bastırmanı sağlayanın da Doktor olduğunu varsayıyorum."

"Geri dön," dedi Gavin elini kaldırarak. "Mahfer, Doktor'la nasıl bir anlaşma yaptı? Deneği mi olacak? Bundan haberin var mıydı?" dedi Dawson'a dönerek. Dawson, tekli koltuğa oturmuş, hafifçe aşağıya kayarak arkasına yaslanmıştı. Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Gavin'in ona suçlayıcı bir tonda soru sormasından pek de hoşlanmamıştı. Gavin başını sallayıp önüne döndü. Dawson'ın masanın üzerine bıraktığı telefonu alıp dışarı çıkarken çarptığı kapı ince duvarların titremesine sebep oldu.

"Sanırım tartışacaklar," dedi Creon, umursamaz bir halde tırnağındaki lekeyi çıkarmaya çalışırken.

"Düşündüğünden daha fazla gerçekleşen bir durum," dedi Dawson ve bununla ilgili pek bir derdi yoktu. Ada'nın Gavin'e karşı altta kalmayacağını biliyordu. Üstelik karısını kimlerden koruması gerektiğinin farkındaydı ve Gavin onlardan biri değildi. Dawson'a göre tartışmak ve kavga etmek sıkıntılı bir süreç değildi. Bu hâlâ bir şeyleri çözmek istediğin anlamına gelirdi. "Babanla iletişim halinde misin?"

"Hayır ama istersem ona nasıl ulaşacağımı biliyorum."

"Yardım edecek misin?"

"Şu sıralar yapmam gereken önemli bir şey yok. Ayrıca hâlâ sevgilimi tam anlamıyla kazanmaya çalışıyorum, yani bundan daha fazla. Bu yüzden arkadaşlarına karşılıksız yardım edeceğim. Sadece kalbimdeki sevgiden dolayı," dedi Creon elini göğsüne yaslayarak. Dawson eğlenceden arınmış gözleriyle ona bakarken Creon iç geçirdi. "Peki, karın etrafta yokken her zamankinden daha çekilmez oluyorsun."

"Uyum denen şeyi ben icat etmedim. Babana ulaş. Kardeşiyle görüşmek istiyoruz."

"Günlerdir ortalıkta olmadığını biliyorum. Belli ki bununla uğraşıyorsunuz," dedi elini masanın üzerindeki eşyalara doğru sallarken. "Daha en başta beni arayabilirdiniz."

"Gavin'in yardım istemesi uzun sürdü. Sanıyorum hâlâ şok-

ta. Bunu mümkün olduğunca az kişinin bilmesini tercih ediyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yani bu haberle ilgili tweet atamayacağım."

"Bunu onaylanmış kabul ediyorum. Hadi," dedi başını sallayarak.

Creon gönülsüz bir şekilde de olsa telefonunu çıkardı. Babasıyla uzun zamandır konuşmamıştı fakat yerini her değiştirdiğinde Creon ve Tia'ya ona nasıl ulaşabileceklerine dair mesaj gönderirdi. Mektup, Remus'a yolladığı bir casus veya son yüzyıla uyum sağlayarak kullanmaya başladığı cep telefonlarıyla. Creon ilk başlarda babasının yokluğuyla baş edememiş olsa da sonralarında buna alışmış, onunla hiç iletişim kurmasa bile neden uzakta yaşamak istediğini anlamıştı. Kendisi de bir süreliğine bunu denemiş olsa da Felicia'dan uzak kalmak yeteneklerine de duygularına da iyi gelmiyordu.

"Çalıyor," dedi Creon ve artık o kadar da rahat görünmüyordu. Dawson onun da Ada gibi endişelendiğinde kaşınmaya başladığını fark etmişti. Hislerini yatıştırmasını umarak saçlarını çekiştiriyor, alnını ve ensesini kaşıyordu.

Babası telefonu, "Bir gün beni arayacağını biliyordum," diye yanıtladı.

"Zekânla övünebilirsin," dedi Creon.

"Her gün yaptığım şey. Nasılsın? Bir sorun yok, değil mi?"

"Asıl konuşmak istediğim kişi Michael. İkiniz de insanların arasında sürgün hayatı yaşadığınıza göre iletişimde olduğunuzu düşünüyorum. Ona benden bir mesaj iletebilir misin?"

"Bu kadar zaman sonra beni arıyorsun ama sorduğun ilk kişi amcan mı oluyor?" Kelimelerindeki alaycılık telefonun diğer ucuna kadar ulaşsa da sesindeki titreme Creon'un dikkatinden kaçmamıştı. Tuhaftı fakat babası tam da hatırladığı gibi konuşuyordu. "Her neyse, oğlum. Michael'la konuşmanı sağlayabilirim. Nerede olduğunu biliyorum. Bana yarım saat ver ve seni aradığımda telefonu aç."

Creon'un cevap vermesine fırsat kalmadan hat kesildi. Telefonu koltuğun diğer tarafına atan Creon, suçlayıcı bakışlarını Dawson'a çevirdi. "Babamla aramızdaki soğuk dinamiği bozduğun için memnun musun?" dedi.

"Son zamanlarımın eğlencesi bu."

"Yemin ediyorum cellat olmak için biriyle fiziksel temasa girmene ihtiyacın yok. Şu tavrınla bile karşındaki intihar edebilir. Peratha seni o kadar yıl nasıl sevdi anlamıyorum, hâlâ ufak da olsa nasıl seviyor anlamıyorum."

"Neden belli aralıklarla bu konuyla alakalı özür dilemem gerekiyor?" dedi Dawson ayağa kalkarken. "Peratha'ya bana âşık olmasını söylemedim."

"Böyle bir şeyi söyleyemezsin zaten."

"Söyleyebilirim ve söyledim. Başka birine."

"Ciddi olmazsın," dedi Creon şaşkınlık içerisinde. Dawson omuz silktiğinde, Creon nefesini bırakarak arkasına yaslandı. Dairenin diğer ucundan yükselen sesleri ikisi de duymazdan geliyordu. Sadece Gavin'in değil, telefonun diğer ucunda bağıran Ada'nın seslerini de duyabiliyorlardı.

"Bana bir anlaşma yaptığını söylediğinde ölümcül detayları atlamamalıydın," diyordu Gavin önüne çıkan ayakkabıları rastgele tekmelerken.

"Daha büyük dertlerin vardı. Şimdi de öyle," dedi Ada. Düzgün bir şekilde konuşabilmek için balkona çıkmıştı. Çocuklar belki onu duymayacaktı fakat Aleut'un geri kalanı için ne yapabilirdi, bilmiyordu. "Fark etmediğinden söylüyorum, yüzde yüz dürüst bir insan değilim. Özellikle de mazoşist babama karşı."

"Yalan söylediğini anladığında daha fazla üzerine gelecek."

"Daha ne kadar zorlayabilir, Gavin? Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun? Kızımı kurtardığın için yargılandığın bir mahkemede neşeyle etrafa kahakaha atabilecek kadar yüzsüz."

"Seni bundan daha iyi eğittim ya da öyle sanıyordum."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Ada daha fazla dinlemek istemeden. "Bunun eğitimle ya da başka bir şeyle alakası yok. Herkesi ve her şeyi kontrol edebileceğini sanan birini kullandığım için özür dilemeyeceğim. Buna ihtiyacın vardı."

"Doğru! Benim ihtiyacım vardı. Ne bok yemeğe işin içine giriyorsun?"

"Bu hiç de iyi bir teşekkür yöntemi değil, kıvırcık."

"Umarım Aleut'a döndüğümde doğum yapmış olursun çünkü seni görür görmez şimdiye kadarki en sağlam eğitim cezasından geçmeni sağlayacağım. Sana teşekkür edeceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun. Geri zekâlı."

"Kullandığın kelimelere dikkat et. Kuzenim çıktığın için ne kadar üzüldüğünü biraz daha saklamayı dene."

Gavin gözlerini kapatarak yatağın kenarına oturdu. Bunu daha önce hiç doğru düzgün düşünmemişti. Sahiden Ada'yla akrabaydı ve Creon'la da. Karakterlerinin benzer olması ise en basit ifadeyle ürkütücüydü. DNA testine ihtiyaçları olmadığı kesindi. "Sana öğrettiğim şeyleri bir kez olsun kendin için kullan. Hamilesin ve Leone'un hayatı boyunca çözüme ulaşmak için insanları katlettiği bir şeye ortak olmayı kabul etmişsin. Benim yüzümden."

"Başka biri olsaydı da yapardım."

"Sahiden yüzde yüz dürüst değilmişsin," dedi Gavin iç geçirerek.

"Gavin," dedi Ada derin bir nefes alırken. "Leone, onun masasına yatıp beni kesmesine izin vermeyeceğimin farkında. Belki benden daha farklı bir şey isteyecek, belki yalan bir söz vermem ve onun babam olduğunu kabul etmem bile onun için bir zafer ama asla tahmin ettiğin şey olmayacak."

"Seni insanların arasında, Aleut'tan uzak bir yerde tek başına bıraktım. Eve nasıl döneceğini düşünmedim bile."

"Sanırım özür dileyeceksin."

"Günlerdir kocanla aynı evde yaşıyorum. Biraz merhamet göster."

Ada gülerken balkon demirine tutundu. "Şikâyet etme. Onu çağıran sensin." Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Ada konuşmak zorunda kaldı. "Söyleyeceğim şey için bana kızma fakat doğum yaparken Dawson'ın burada olmasını istiyorum. Acele ettirdiğimi düşünmezsen... Çok zamanımın olduğunu da sanmıyorum."

"Bu konudan ben de rahatsızım ama merak etme, birkaç güne dönmüş olacağız. Orada her şey yolunda mı?"

"Mümkün olduğunca." Ada ağzından daha fazlasını kaçırmak istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirmek zorunda kaldı. "Babanı buldun mu?"

"Henüz değil. Sanırım onu görmek üzereyim."

"Fazla beklentiye girme. Tecrübeyle konuşuyorum."

"Leone'dan daha kötüsü olamaz."

"Kapatıyorum, Gavin."

"Sadece..." Telefonun sinir bozucu kesilme sesini duyduğunda Gavin susmak zorunda kaldı. İçeri döndüğünde telefonu Dawson'a atarak Creon'a döndü. "Hallettin mi?"

"Evet, haber verecek. Zaman geçirmek adına ne yapıyorsunuz? Tüm gün oturup birbirinize kızgın kızgın bakmadınız, değil mi?"

"Bu benim normal bakışım," dedi Dawson.

"Senin için gerçekten üzgünüm," dedi Creon samimiyetle.

29

"Bir saniyeliğine bekle," dedi Peratha, Ada'yı son dakika yakaladığında. Önüne çıkarak ellerini kaldırdı. Ada onu geçmeye çalıştığında, Peratha yeniden harekete geçti. Omzundaki çantayı çektiğinde Ada arkasını dönmek zorunda kaldı. Peratha çantanın askısına sıkıca tutunarak gitmesine engel oldu. "Hilary'nin yanına gitmeni istemiyorum."

"Hiç belli olmuyor. Ver çantamı," dedi elinden kurtarmaya çalışarak.

"Yine aynısını yapacaksın. Hilary'nin doğum yüzünden çektiği acıları ondan koparacaksın. İsteyerek ya da istemeyecek. Gitmemen en sağlıklısı."

"Buna sen karar veremezsin. Yanında olacağıma söz verdim."

"Eminim anlayışla karşılar."

"Ama ben karşılamıyorum. Bırak şunu!"

"Beni zor kullanmak zorunda bırakma. Ciddiyim."

"Uygulamayacağın tehditler savurma, prenses. Hamile olabilirim ama egon altında ezilecek kadar güçsüz değilim. Eğer istiyorsan sen de gelebilirsin ama kimse beni Hilary'nin yanına gitmekten vazgeçiremez."

Peratha, aksini denemeyi bırakıp onunla gitmeye karar verdi. Hiç değilse müdahale edebileceği kadar yakında olmak istiyordu. Ada'nın adımlarını takip ederken yolda Stone da onlara katılmıştı. Peratha topuklu çizmeleriyle tıkırtılar çıkararak yürürken, "Hamile bir kadına göre hızlı hareket ediyorsun," dedi.

Ada bunun hakkında yorum yapmaktan kaçınarak sadece başını salladı ve daha yavaş yürümeye başladı. Bazen kendini bu konuda suçlu hissediyordu. Kurtlar sadece doğumda değil, hamilelik süresinde de zorluklar yaşıyordu. Bazılarının yapısı aylar boyunca kurt biçimine girmeyip avlanamamayı kaldıramıyordu. Peratha'nın annesi de bunlardan biriydi. Küçük kızını doğurduktan bir süre sonra yatağında son nefesini vermişti.

"Dawson'ın ne zaman geleceğini biliyor musun?" dedi Peratha yolcu tarafının kapısını açarken.

"İşi bitmek üzere sanırım. Birkaç güne burada olur diye tahmin ediyorum." Ada arka tarafa geçip arkasına yaslandı. Stone arabayı çalıştırırken onunla göz göze gelse de bir şey söylemedi. Ada, Stone'la açık açık konuşmamıştı fakat Dawson'dan ve neler yaptığından haberi olduğunu biliyordu. Dawson paylaşımcı biri olmasa da kimlerin hangi konuda iyi iş çıkaracağının farkındaydı. Bu yüzden Stone'a danışmış olmalıydı. Aralarında en bilgili kişi oydu. Hatta tüm kurtlar arasında bile belli bir yeri vardı. Sadece bunu saklamakta fazlasıyla iyi ve istekliydi.

Sisli ormanın çıkışına yaklaşırken araba biraz daha hızlanmıştı. Merkeze yaklaştıkça ağaçlar seyreliyor, doğanın ışıkları yerini elektriğe bırakıyordu. Ada birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp boynunu esnetti. Aracın yavaşça durduğunu fark ettiğinde doğrularak önüne baktı. Bu kadar çabuk geldiklerini sanmıyordu. Dudaklarını aralamıştı ki Stone ve Peratha'nın hareket

etmediğini gördü. Kalp atışları tuhaf bir şekilde sakindi. Ne olduğunu bilmemesine rağmen.

Arabanın kapısını açıp aşağıya indiğinde ince kar tabakası botlarının altında ezildi. Hafif rüzgâr kar tanelerini Ada'nın üstüne doğru uçuruyordu. Öne doğru yürüdüğünde aracın farlarıyla aydınlanan yolda dalgalanan soğuk dumanı ve yoğunlaşan kar yağışını gördü. Elini uzatıp arabaya dokunduğunda hâlâ çalışan moturun yaydığı sıcaklığı hissetti.

"Aradan çok zaman geçmemiş gibi, değil mi?"

Ada vücudunun kasılmasına engel olamadı. Aleut'a yerleştiği günlerde aldığı ilk derslerden biri korkusunu saklaması gerektiğiydi ve yıllar sonra bunda başarısız olmuştu. Dilini soğuktan sertleşen dudaklarının üstüne kaydırıp arkasını döndü. "Tehditlerim işe yaramamış gibi. Bununla ilgilenmem gerekecek," dedi.

"Gurur duydum ama ilk sırada olduğumu sanmıyorum," dedi Virgil bakışlarını Ada'nın karnına götürerek.

"Ne yapıyorsun? Seanslarımızın bittiğini zannediyordum. Her ne kadar eğlenceli geçse de."

"Bunu duydun mu?" dedi Virgil neşeli bir ses tonuyla başını yana doğru çevirirken. Buna rağmen gözlerini Ada'nın bakışlarından ayırmamıştı. "Beni sevmiş."

"Dalga geçtiğine eminim," dedi arabanın diğer yanında duran Ali.

Konuşana kadar Ada onun orada olduğunu fark etmemişti. Şimdi bile Virgil ve Ali'yi sadece görüyor, varlıklarını hissedemiyordu. Duyguları ve içgüdüleri anestezi altındaydı. Nefesini bırakarak ellerini ceketinin ceplerine yerleştirdi. "Bunu Irkalla mı yapıyor? Stone ve Peratha dondu ama karlar hareket ediyor, araba da çalışıyor. Gücü daha çok kalbi atanlara karşı mı?"

Virgil'in gözleri kısılırken çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Ada'dan böyle bir gözlem beklemediği her bir hücresinden okunuyordu. "Bu konuşmanın içine girmek istemiyorum. Sen açıkla," dedi Ali'ye.

"Ona emir verme," dedi Ada karışmaması gerektiğini bildiği halde.

"Tam da zeki olduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi Virgil gülümseyerek. "Teus'u ben dönüştürdüm. Ona nasıl avlanacağını, bir kurt olarak nasıl hayatta kalacağını öğrettim. Bu bana emir verme hakkını tanıyor. Hatta daha fazlasını. Her şeye rağmen sana neden takıntılı olduğunu anlamıyorum ama eğer istersen bundan vazgeçmesini de sağlarım."

"Pekâlâ," dedi Ali araya girerek. Virgil'in önüne geçip Ada'ya sırtını döndü. "Çok vaktimiz yok. Zaman kaybedemeyiz. Bize biraz izin verir misin?"

"Beni pişman etme," dedi Virgil ortadan kaybolmadan önce.

Karların arasına karışmış gibi birden yok olması Ada'yı ürpertmişti. Virgil'den korkuyor fakat onun gücünün sınırlarını merak ediyordu. Ali ona doğru döndüğünde Ada ileri adım attı. "Neler oluyor?" dedi.

"Konuşmamızı sağlayan kişi Irkalla değil, Asena."

"Hayır," dedi Ada hemen. "Asena benim tarafımda, sizin değil."

Ali başını yana eğerek güçlükle gülümsedi. "Ben senin tarafındayım. Her zaman, her ne olursa. Bu yüzden Irkalla'dan değil de Asena'dan yardım istedik. Benim piramitte henüz bir değerim yok. Virgil sayesinde üst sıradan dâhil oldum fakat hâlâ kendimi kanıtlamam gerekiyor. Bu yüzden Virgil, Asena'yla iletişime geçti. Sana zarar vermeyeceğimizi düşündüğü için bize yardım etti."

"Virgil hakkında yanılmış öyleyse. Bana günlerce işkence etti. En kötüsü beni boğması, tehdit etmesi ya da bir masaya bağlaması bile değildi. Sayısını unuttuğum kadar sessizlikle boğuşmama sebep oldu," dedi Ada gözlerini kapatarak. "Kimse o kadar süre kendisiyle baş başa kalmamalı. Kaotik bir zihnim var. Ne kadar tehlikeli olabileceğini bir düşün."

"Konumuz bu değil. Sana katılıyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Ama buraya gelmek için bazı şeyleri göze aldım, bırak da konuşayım."

Ada başını salladı. "Dinliyorum."

"Yeni bir yere gidiyoruz. Seninle konuşmak ve yakalamak istediğim şeyler vardı fakat kayıplara karışacağız. Bir kez daha." Elini pantolonunun cebine sokarak küçük bir kart çıkardı. "Bizden bir grup iki hafta daha burada kalacak. İzlerin silindiğinden, kanıt bırakılmadığından emin olmak için uyguladığımız standart bir işlem. Eğer önemli bir şey olursa onlardan bu kişiyle iletişime geç," dedi kartı Ada'ya uzatırken.

"Neden ihtiyacım olacağını düşünüyorsun?" Ada kartı alarak üzerine baktı. Ali'nin bozuk el yazısını hemen tanımıştı. Sadece numarayı yazmış, başka bir şey eklememişti.

"Irkalla'nın her zaman bir planı vardır. Senin için ne amaçladığını bilmiyorum ve bittiğini de sanmıyorum."

"Öyleyse neden sen kalmıyorsun?"

Ali'nin dalgalı saçları alnına doğru uçtu. Ada'ya bakan koyu renk gözleri birkaç saniyeliğine gümüş renkle aydınlandı. Ada daha önce hiçbir kurdun gözlerinde bu renk bir ışık görmemişti. Nefesini içine çekerek başını çeviren Ali boğazını temizledi. "Kalmamam gerek. Ama dediğim gibi bir şey olursa sana verdiğim numarayı ara. Bana ulaşabilirlerse yardım için gelirim."

"Yardım için," dedi Ada kartı cebine koyarken. "Sahiden başım belada, değil mi?"

"Umarım sadece abartıyorumdur," dedi Ali omuz silkerek. Konuşmak için kendini zorladı. "Bunu belli edemediğimi biliyorum fakat senin için mutluyum. Harika görünüyorsun."

"Amaçlarından ve doğrularından şüphe ettiğin bir liderin savaşını verme, Ali. Yoksa kendinle olan savaşını kaybedersin." Ada arabaya doğru yürürken hafifçe koluna dokundu. "Teşekkür ederim," deyip yanından uzaklaştı. Arabaya binip kapıyı çekti.

Yüzüne yapışan karları silerken arabanın yeniden hareketlendiğini fark etti.

Gözlerini araladığında Peratha'nın ona baktığını gördü. Elini uzatarak dizine dokunmuştu. "Uyuyakaldın. İyi misin?" dedi.

"Evet," dedi Ada hemen. "Biraz yorgunum sadece."

Peratha önüne döndüğünde Ada elini cebine götürerek kartı çıkardı. Asena'nın en etkili yöntemi Ada'yı uykusunda ziyeret etmekti fakat çok nadiren onunla konuşmak için uyumasını sağlardı ve daha önce hiçbir zaman ona rüyalardan fiziksel bir şey bırakmazdı. Avucunda duran karta bir kez daha baktı. Asena'nın gücünün bu kadar sınırlı olduğunu varsaymamalıydı belki de.

Daha önce de uğradıkları yerin kapısından geçerlerken güvenlik kim olduklarını anlamak için sadece üç saniyeliğine bekletti. Stone bilerek Peratha'nın tarafındaki camı indirmişti. Kapıdaki koruma Peratha'nın kim olduğunu bilmese bile sadece duruşundan ve bakışlarından onlara yol verebilirdi. Önce otoparka, oradan da modern dokunuşlarla yenilenmiş girişe doğru ilerlediler. Stone ve Peratha önde yürürken Ada biraz daha geriden geliyordu. Etrafını incelerken buraya şimdiye kadar gelmemesine şaşırmıştı. İnsanların da varlığını hissetmesine rağmen kurtların daha fazla olduğunu anlayabiliyordu.

"Doğum için mi geldiniz?" diye sordu danışmada oturan genç bir kadın.

"Evet," dedi Peratha, sonra da kadının Ada'ya baktığını fark etti. "Onun değil, buradaki başka birinin doğumu için geldik. İsmi Hilary."

"Nerdall için buradasınız," dedi kadın ayağa kalkarken.

"Öyle ve mümkünse çocuk yürümeye başlamadan bu konuşmanın bitmesini umuyorum," dedi Peratha iç geçirerek.

"Affedersiniz. Buradan."

Stone dikkat çekmemek için tüm konuşmayı Peratha'ya bırakmasına rağmen yanlarından geçtikleri herkes onlara bakıyordu. Ada merdivenlerden çıkarken Stone'un ona uzattığı eli tuttu.

Danışmadaki kız öyle heyecanlanmıştı ki asansör yerine merdivenlere yönelmişti ve hamile olan Ada haricinde kimsenin buna itirazı yoktu.

"Nerdall, Hilary'nin ata ismi mi?" dedi Ada diğer eliyle de Stone'un kolunu tutarken.

"Murat'ın aile ismi. Soylarında büyü geni olduğundan Kaiser kullanılmasını gayriresmî bir şekilde yasakladı fakat burada değer gören bir isim. Nerdalllar bu sanatoryumun kurucularından ve Murat'ın annesi ilk doktorlarından biri. Asansöre binmeliydik."

"Önemli değil," dedi Ada gülümseyerek. Onun endişesini zihninde parlak bir noktada hissediyordu. "Bir şeyler saklamayı seviyorsun, değil mi?"

"Sevdiğimden değil, öyle olması gerektiği için ve şimdiye kadar bir faydasını görmedim. Sakladığın şey ne?"

Ada yavaşlayarak Peratha'nın ve onlara yol gösteren kadının uzaklaşmasını bekledi. "Sanırım önce Dawson'a anlatmalıyım. Yine de yapacaklarından korkuyorum. Bu yüzden sen de bilirsen belki bana destek olursun diye düşündüm."

"Eğer söyleyeceğin şeylere Dawson'ın vereceği tepkiden endişeleniyorsan sanırım yapacağım şey onu sakinleştirmek olmaz. Neden başın belada?"

Ada ne kadarını anlatabileceğini düşünürken koridorda yankılanan çığlık seslerini duydular. Kalan birkaç basamağı da çıkıp seslerin yoğunlaştığı yere koşar adım ilerlediler. Hepsi bağırışların Hilary'ye ait olduğunu düşünse de danışmanın farklı bir yöne gitmesiyle rahatlamışlardı. Ada kaşlarını çatarak başını hafifçe geri çekti. Tam yüzünün önünden geçen yaprak onu şaşırtmıştı. Ne olduğunu anlamak için aydınlık koridora bakarken yüzüne çarpan ılık bir rüzgâr hissetti. Dudaklarını aralayarak derin bir nefes alırken burnuna toprak kokusu doldu ve daha fazla yaprak uçuştu.

"Ne yapıyorsun?"

Ada, Felicia'nın ona doğru yürüdüğünü gördüğünde şaşırarak duraksadı. Ne yaptığını bilmiyordu. Bir şey yaptığını sanmıyordu. Peratha ve Stone, danışmanın ardından Hilary'nin odasına girerlerken Felicia, Ada'nın yanına gitti. Ada destek bulmak istercesine bir kez daha cebindeki karta dokundu. Felicia ona elini uzatınca Ada hızla geri çekildi. "Özür dilerim. Sanırım bana yaklaşmaman gerekiyor."

Felicia ellerini kaldırarak olduğu yerde durdu. "Ada, burada aynı zamanda zihinsel destek alan insanlar var. Neredeyse hepsi çarpık ve heyecanlı düşüncelere sahip. Onların zihni kafanı karıştıracak. Anlaşılan karıştırmaya başlamış bile."

Ada bir kez daha yüzüne uçan yapraklardan kurtulmak için elini salladı. "Evet, sanırım haklısın," dedi mırıldanarak. "Önce Hilary'yi görmek istiyorum. Sonra gideceğim. Harika kokuyorsun."

"Teşekkür ederim, tatlım. Bu taraftan," dedi eliyle gösterirken.

İçeri girdiklerinde Hilary ileri geri yürümeyi bırakarak Ada'ya döndü. Simsiyah saçlarını başının tepesinde toplamış, dizlerine kadar sarkan bir gecelik giymişti. Ada'nın yanına giderek ona sarıldı. "Burada olduğun için ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedi zayıf sesiyle. Titreyen bir halde geri çekilerek Ada'nın omzunu biraz fazla sıkıca tuttu. Acı çektiği belli olmasına rağmen gücünü korumaya çalışıyordu. "Yardım için burada olduğunu ve söz verdiğini biliyorum ama gitmen lazım."

"Hilary..."

"Benimle tartışmak mı istiyorsun?" dedi Hilary omzunu biraz daha sıkarken. Sözlerinin etkisini arttırmak veya tehdit etmek için değil, acıyla mücadele etmek içindi. "Senin her halini gördüm, Ada ve şu anda bana yardım etmek bir yana, kendine bile faydanın dokunacağına şüphem var. Yanımda bir sürü insan var, iyi olacağım."

"Ama söz verdim."

"Ve sözünü tuttun da. Bak, bana her şeyi anlatmadıklarını biliyorum ama uzakta olsam da kör değilim. Zor şeyler atlattığının farkındayım. Ayrıca senin de hamile olduğunu bilsem asla yardım istemezdim."

"Hamile olduğumu nasıl anladın?" dedi Ada iç geçirerek.

Hilary ona kapıyı gösterirken arkasına baktı. "Beş dakikaya döneceğim," dedi.

Murat ve hemen yanındaki hemşire kaşlarını kaldırdı. "Doğurmak üzere olan sensin," dedi Murat hatırlatmak zorunda olmadığını düşünse de. "Herkes senin için burada."

"Harika, siz bu şekilde takılın öyleyse," deyip Ada'yı kolundan tutarak koridora çıkardı. Ada, üzerine kuru yaprakların uçtuğundan şüphe duyduğu için normal durmaya çalışıyordu. Hilary burnunu çekerek bir elini duvara yasladı. "İçimizde en küçük sensin. Aldığın sorumluluklardan dolayı bunu zaman zaman unuttuğunun farkındayım ve senden çok fazla şey beklediğimizin de. Ama durup bir düşün, herkesi koruyamazsın. Beni dinliyor musun sen?"

"Hımm," dedi Ada başını ona çevirerek.

Hilary onun çoktan bağlantılarını kaybettiğini anladığında konuşmanın faydasız olacağını da kabullenmişti. Odasının kapısına doğru giderek içeri baktı. "Stone, bana yardımcı olur musun?" dedi. Stone yanına geldiğinde, Hilary elini Ada'ya doğru salladı. "Lütfen onu Aleut'a götür. Daha fazla hasarlı zihinle temas kurmasın."

"Kendi zihni de bu konuda fena değil bence," dedi Stone kollarını bağlarken.

Hilary nefesini bırakarak derin bir nefes aldı. Ada hapışırarak burnunu kırıştırırken arkasını döndü. Yüzüne çarpan yaprakların gerçek olmadığını bilmesine rağmen onlardan kaçmak istiyordu. Ada arkasını dönerek koridorun diğer tarafına yürümeye başladı.

"Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Hilary.

Stone içeri dönerek Felicia'ya gideceğini işaret etti. Felicia yanlarına gelip Hilary'ye destek oldu. "Dikkatli olun," dedi Stone'a.

"Siz de öyle." Stone eğilip Hilary'nin koluna dokundu. "Harika gidiyorsun. Çok yakında görüşürüz."

Hilary dişlerini sıkarken güçlükle gülümseyerek başını salladı. Felicia, Hilary'yi ağır adımlarla yürütürken Stone'a bakıp başını salladı. Stone hızlı birkaç adımda Ada'ya yetişti. Onu konuşarak ikna ederken bir yandan da dışarı doğru yönlendiriyordu.

"Doğuma hazır mısın, Hilary?" dedi doktoru imalı bir şekilde. Hilary gözlerini devirdiğinde doktor ellerini kaldırarak nefesini bıraktı. Baştan aşağı Azü bir kurdun özelliklerini sergileyen kadın, Hilary'nin şimdiye kadar saygı duyduğu nadir insanlardan biriydi. Hilary hemen hemen herkesle çabucak anlaşır, kolayca arkadaş olabilirdi fakat biriyle arkadaşlık kurması ne kadar kolaysa, karşısındaki kişiyi ciddiye alacak kadar ona saygı duyması da o kadar nadirdi.

Hilary cevap vermek için ağzını açtığında kelimeleri çığlık olarak yükseldi. Murat onu yakalayıp kollarını tuttu. Yeniden nefes aldığında daha sakindi. "Tamam," dedi inleyerek. "Bebek doğmaya hazır."

30

Ada, rüyasından iç geçirerek uyandı. Korkuyla değil, büyük bir rahatlamayla. Dawson'ın yüzü tam karşısındaydı. Ay ışığının vurduğu gözleri aydınlık ve sıcacıktı. Ada elini kaldırarak parmaklarının dışıyla yanağına dokundu. Henüz yeni geldiği, kar soğuğunun işlediği teninden anlaşılıyordu. Ada sıcaklığını parmaklarının ucuyla paylaşırken başını ona doğru eğdi.

"Ben döndüm, Tüysüz."

"Bu lafı söylemeye bayılıyorsun, değil mi?" dedi Ada karanlıkta fısıldayarak. "Gittiğini fark etmemiştim bile."

Dawson yüzüne öpücükler bırakırken Ada onun dudaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordu. "Yalanını saklamak için çabalamıyorsun."

"Uyku sersemi yakaladığın için."

Başını saçlarına doğru eğen Dawson derin bir nefes aldı. Parmaklarına doladığı saçları yastığa doğru taradı. "Beni özlediğini söyle," dedi Dawson geri çekilerek gözlerine bakarken.

"Günleri üç, hatta dört katı yaşıyormuşçasına çok özledim. Seni gitmeye zorladığım için kendime kızdım ve belki biraz da Gavin'e. Ama sonra bunun acısını ondan çıkarabilirim." Ada söyleyeceklerini unutarak hafifçe doğruldu. "Gavin babasını buldu mu?"

"Biraz karışık ve eğer isterse bunu sana kendi anlatır. Senin aksine insanların hayatına karışmamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Gelir gelmez bana ders mi veriyorsun?"

"Çocukları uyandıracaksın," dedi Dawson, karısını dudaklarından öperek susturarak.

"Bir tanesi uyandı bile," dedi Ada rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. Elini karnına götürerek tekmelerin son bulması için bekledi. Doğumun çok yaklaştığını hissedebiliyordu. Hem kendi hem de bebeği sabırsızlanmaya başlamıştı. Dawson avucunu onun elinin üstüne koyduğunda, Ada başını kaldırarak gözlerine baktı. "Bir şey olacak. Gerçekten kötü bir şey. Lanston bile endişeli."

"O her zaman endişelidir," dedi Dawson, onun elinin üstünü okşarken.

"Benim için endişeli," diye düzeltti Ada. "Ne olduğunu söylemiyor. Liderler toplandığında tepkimin gerçekçi görünmesi dürüstlüğüm açısından önemliymiş."

"Yersiz bir endişe olmuş. İyi yalan söylüyorsun." Dawson bir anda doğrularak ayağa kalktı. Tişörtünü çıkararak sandalyenin üstüne bıraktı. "Çocuklar uyanıp bana saldırmadan önce temizlenmem gerekiyor. Uyumaya devam et."

"Evet, olur," dedi Ada, Dawson'ın banyoya gidişini izlerken. Su sesleri kulağına melodiden farksız bir ritimle ulaşırken sadece dinlenmek için gözlerini kapattı. Dawson gittiğinden beri ilk defa derin bir uykuya daldı.

Dawson birkaç dakika içerisinde duştan çıkarken Ada'nın uyumuş olmasını diliyordu. Lanston'la ilgili söylediklerinden

sonra banyoya gidene kadar kendini de düşüncelerini de güçlükle kontrol etmişti. Ada'nın duyguları hissedebilmesi renkleri görmekten daha rahatsız edici bir yetenekti. Dawson çok uzun yıllar önce renklerini kontrol etmeyi öğrenmişti. Karısının gücünü keşfettiklerinde hissettiği ilk şey endişe olmuştu.

Üzerini giyindikten sonra sessiz adımlarla çocukların odasına geçti. Güneşin kızıl ışıkları kalın perdelerin ince aralığından içeri sızıyordu. Lyon bir zamanlar daha beyaz olan oyuncağına sarılmış, Lenora da battaniyesiyle yüzünün yarısını kapatmıştı. Dawson, Ada için neler yapabileceğini ve çocukları için ne kadarını yapamayacağını düşündü. Bu bir seçime dönüşmemeliydi fakat attıkları adımların her biri seçimden oluşuyordu ve bunlar ister istemez hayatlarında bambaşka değişikliklere sebep oluyordu.

Dawson, elini ıslak saçlarında dolaştırırken koltuğa oturdu. Yanındaki masada yıpranmış masal kitapları vardı. Ada onları okumayı sevse de Lyon ve Lenora için karıştırılacak renkli sayfalardan ibaretti. Dawson bir canavarla güzel bir kızın dans ettiği kapağa dokundu. Hayatları metafor dolu bir şekilde Güzel ve Çirkin masalına benziyordu. Dawson'ın en sevdiği insan masalıydı. Aslında beğendiği tek insan masalıydı. Yine de âşıkların birbirlerine kavuşmalarıyla biten hikâyeler Dawson'ın şu anda işine yaramazdı. Onun en büyük mücadelesi Ada'yı kazandıktan sonra başlamıştı ya da öyle zannediyordu. Ada'ya âşık olduğunu... daha doğrusu olabileceğini fark ettiği an korkuyla dolup taşmıştı. Kimse için böylesine endişelenmek, duygularına önem vermek, hayatını korumak istememişti. Bir zaman sonra bunun altından kalkmayı başarmıştı. Hiç değilse deniyordu. Şimdi ise korumak istediği daha fazla kişi vardı ve onlar arasında bir seçim yapması gerekirse aklını kaybedebilirdi.

Deborah pencereden dışarı bakarken üzerine farklı kokuların sindiği kazağını çekiştirdi. İnsanların arasına ne zaman karışsa tenine ve kıyafetlerine yapışan bu sahte kokular onu rahatsız

ederdi. Sabaha karşı buraya dönmeden önce bebeği bir kez daha görmüştü. Hilary'nin hemen yanındaki beşikte uyurken küçücük ve ürkütücü derecede savunmasız bir haldeydi.

Kazağını çıkarırken kapının açıldığını duyarak arkasını döndü. Bu saatte odasına öylece giren kişiye bağırmaya hazırlanmıştı ki donup kaldı. Aralanan dudaklarını kapatırken yüzündeki şaşkın ifadeyi kontrol altına aldı. Yıllar boyunca Gavin'le nasıl ayrı kaldığını anlamıyordu. Birkaç gün uzakta olması bile Deborah'ı huysuz birine dönüştürmüştü.

Farkında olmadan hâlâ tuttuğu kazağı yere bırakarak Gavin'e sarılmak için yürüdü. Kendini kontrol altına alamadığını ikisi de kapıya çarptığında fark etti. Gavin gülerek Deborah'ın beline sarıldı. Kızıl saçlarını boynundan çekti. Deborah onun yüzünün her yanına öpücükler bırakırken Gavin ona daha sıkı sarıldı.

"Sanki beni biraz özlemişsin," dedi Gavin.

"Neden öyle söyledin?" dedi Deborah son olarak dudaklarını bir kez daha öperken. Avucunu yanağına yaslayarak başparmağıyla gözlerinin kenarına dokundu. "Yorgun görünüyorsun. İstediğin şeyi elde ettin mi?"

Gavin yutkunurken başını eğdi. Deborah'ın çıplak omuzlarına dokunup parmaklarını kollarından aşağıya kaydırdı. "Bana yardımcı olmak için mi böyle bekliyordun?"

Gavin öne doğru eğilmişken Deborah onu göğsüne bastırarak kapıya yapıştırdı. "Benden kaçma. Bilmek istiyorum."

"Anlayışlı davranıp hazır olduğumda konuşabileceğimizi söylemeyecek misin?" dedi Gavin şansını deneyerek. Deborah tek kaşını havaya kaldırdığında Gavin omuz silkerek iç geçirdi. "DNA'ma katkıda bulunan adamı buldum. Her şeyi anlatmak için otursam olur mu? Dawson arabayı öyle hızlı kullandı ki hâlâ başım dönüyor."

Deborah, onu elinden tutarak koltuğa doğru çekti. "Bana her şeyi anlat."

Gavin iki eliyle birden yüzünü ovuştururken dünün akşam saatlerine geri döndü ve annesini korkak olmakla suçladığı anları hatırladı.

Creon'un babası aradığında eşyaların çoğunu toplamışlardı. Çözümün bu kadar çabuk gelmesi Gavin'in şoka girmesine sebep oluyordu. Bunca zamandır aradıkları kişiye Creon tek bir telefonla ulaşabilmişti. Belki de bu kadar kolay olabileceğini bildiği için Creon'dan yardım istememişti. Babasının kim olduğunu bile sorması yasakken birdenbire onunla tanışmak için fırsatı olmuştu.

Creon'un babası konuşmayı kısa tutarak buluşacakları adresi söyledi. "Benden bu kadar," dedi Creon, ceketini ve sırt çantasını alırken. "Adresi mesaj atarım. Gelişmelerden haberdar edersiniz ya da etmezsiniz. Çok da merak etmiyorum aslında." Kapıya yürüyordu ki gülümseyerek topukları üzerinde geri döndü. "Her şeye rağmen Peratha'ya hakkımda iyi şeyler söyleyeceğinizi umuyorum. Aramızda bir bağ oluştu, değil mi? Arkadaşız, baba sorunlarımız var, soylu ailelerden geliyoruz falan. Seninkini bilmiyorum," derken işaret parmağını Dawson'a uzattı. "Stone'un aile ismi nedir?"

"Önemli değil. Muhtemelen hiç duymamışssındır," dedi Dawson rahatlıkla.

"Tamam, soylu olma kısmı elendi ama yine de iyiyiz," derken başparmaklarını kaldırdı.

Kapıdan çıkmak üzereyken Gavin ona yetişerek kapıda durdu. "Babanla görüşmeyecek misin?" dedi.

"Bu senin buluşman, benim değil. Sahiden gitmem lazım. Bol şans."

"Teşekkür ederim," dedi Gavin. Creon merdivenlerden kaybolmadan önce arkasına bakmadan elini salladı. Gavin kapıyı kapatarak Dawson'a baktı. "Muhtemelen hiç duymamışsındır," dedi sıkıcı bir ses tonuyla.

"Lucian soyundan geldiğimi söyleyemem. Bu sadece benim sırrım değil. Stone bunu saklı tutmak için çok uğraştı."

"Stone'un neden korktuğunu anlamıyorum," dedi Gavin önündeki çantanın fermuarını çekerken. "Bir Lucian'ın sahip olabileceği her güce sahip. Eğer ortaya çıkarsa Tarafsızlar onu yönetime geçirmek için bir günden fazla düşünmez."

"Zaten bu yüzden ortaya çıkmıyor. Lucian'ı destekleyenler olduğu kadar tam tersini düşünenler de var. Eğer Stone açığa çıkarsa ben de açığa çıkarım ve çocuklarım da. Böyle bir riske giremem. Bir kez daha tüm Lucianları öldürmek için harekete geçebilirler."

"Neyse ki Tarafsızların yönetimini ele geçirmek gibi hedeflerin yok."

Gavin bunu öyle basit, aynı zamanda içten söylemişti ki Dawson gülmeden edemedi. Kesinlikle böyle bir hedefi yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Gavin iletişim konusunda Dawson'dan daha kötü kimseyi görmemişti. Eğer yönetime geçecek olsaydı muhtemelen karşısına çıkan ilk sorunu düelloyla çözmeye kalkışırdı. Yüzleştiği sorunları çözmek yerine köklerini ateşe vermenin daha kesin bir sonuç olduğuna inanıyordu. Yönetimde kalacağı birkaç yıl içerisinde halkının büyük bir kısmını kaybetmesi yüksek olasılıktı.

"Gidelim," dedi Dawson çantayı omzuna asarken. Michael'ın görüşmeye gelmesi garanti değildi fakat sonuçta asıl amaçlarına ulaşmışlar, onu bulmuşlardı. Bundan sonrasında Dawson'a gerek yoktu. Michael gelsin veya gelmesin, Dawson bu akşam yola çıkacaktı.

Michael yer olarak sakin bir bar seçmişti. Loş ışıkla aydınlatılmış, henüz gece kalabalığına ulaşmamış, küçük bir mekândı. Az kişi olmasına rağmen Michael'ın çoktan geldiğine emindiler. Muhtemelen bir köşeye çekilmiş, tuzak kokusu arıyordu. Gavin ve Dawson olsa kesinlikle öyle yaparlardı.

"Karşı sol köşeye geç," dedi Dawson tam tersi yöne dönerken. "Birazdan geleceğim."

Gavin etraftaki herkese kısaca göz atarken, Dawson arka çıkışa yürüyordu. Kapının kilitli olup olmadığını, sokağın çıkmaz

sokak mı yoksa caddeye mi açıldığını kontrol edecekti. Gavin lambası titrediği için diğer her taraftan daha az aydınlatılmış köşeye oturduğunda cep telefonunu çıkardı. Deborah'tan gelen son mesaja baktığında kaşlarını hafifçe çattı. Eva ve Abby'nin karşılaştığı bir antrenmanın videosunu göndermişti. Gavin kızın yetenekli olduğu konusunda tereddütlü değildi. Bu konuya olabildiğince yavaş yaklaşıyordu çünkü Deborah, Eva'ya Gavin'in tahmininden ve istediğinden daha çok bağlanmıştı. Böylesinin her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlandığını biliyordu.

Telefonu kapatarak masanın üzerine koyan Gavin, Eva ile ilgili düşüncelerini kendine saklayacağına karar vererek başını kaldırdı. Birkaç saniye sonra Dawson'ı gördü. Tam karşısına oturup bir elini masaya koydu. "Bardaki gri gömlekli adam."

"Michael mı? Nereden anladın?"

"Michael ya da Creon'un babası. Hem beni hem de seni takip edebilmek için sandalyesini değiştirdi."

Gavin başını eğerek direkt bir şekilde adama baktı ve öylece bekledi. Bakmamanın daha fazla dikkat çekeceğini fark eden adam elini kaldırarak iki parmağıyla kısaca selam verdi. Gavin arkasına yaslanarak Dawson'a döndü. "Birazdan buraya gelir. Kaç çıkış var?"

"İki. Arka taraf çöplük olarak kullandıkları bir sokağa çıkıyor."

Gavin memnun kalarak başını salladı. Daha fazla beklemelerine gerek kalmadan bardaki adam kare masanın başka bir köşesine oturarak rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Elindeki bardağı masaya bıraktı. Gözleri yavaş ve ilgili bir şekilde Gavin'le Dawson arasında gidip geliyordu.

"Creon beni aradığınızdan bahsetti. Duruma hâkim olduğunuzu görebiliyorum. Neredensiniz?"

"Aleut," dedi Dawson, onun Michael olduğunu anlarken. Bu her zaman için hızlıca verdiği yanıt oluyordu fakat Dawson'ın soyu yakından bile Aleut'la bağlantılı değildi. Stone da Lissa

da Tarafsızlardandı. Masada oturanlardan sadece Gavin'in anne tarafı Aleut'a bağlıydı. Öğrendiği yeni bilgilerden sonra Gavin, anne tarafından da şüphelenmeye başlamıştı gerçi. "Neden Remus'taki ailene bağlı kalıp yönetimde hak iddia etmedin?" diye merakla sordu Dawson.

"Ne kardeşlerim ne de ben yönetmek istiyoruz," dedi Michael. Dawson'a hitaben konuşsa da bakışları sık sık Gavin'e kayıyordu. Bir şeylerden rahatsız olduğu açıktı. "Leone delinin tekidir. Küçük bir çocukken bile kimyayla aklını kaçırmıştı. Bulduğu en ufak canlının içini açıp incelerdi ve Kieran hiçbir zaman Remus'ta olmak istemedi. Oradan ilk kaçtığında altı yaşındaydı."

"Creon'un babası mı?"

Michael onaylamak için başını salladı. "Aleut arşivlerinden doğru bilgileri edinemezsiniz. Özellikle yeni lideriniz Dionne'la bu kadar yakınken. Dionne görülenden çok daha hırslı ve sinsidir. Annesi yüzyıllar önce Remus'a Dionne henüz bebekken gelmişti. Kieran'la olan evlilikleri akıllıca planlandı ve istedikleri her şeyi elde ettiler. Tatmin olmak haricinde," dedi elini rastgele bir şekilde sallayarak.

"Peki sen tatmin oldun mu?" dedi Gavin. "Remus'tan ve tanıdığın neredeyse herkesten uzak bir hayat yaşıyorsun. Hayattaki amacın bu muydu?"

"Herkes yanıp tutuşan bir gurura ve öfkeye sahip olmak zorunda değil. Remus'un liderliğini yönetmek her an seni yere yıkabilecek bir kalabalığın ortasından yürümek gibidir. Bağlılık, saygı ve güven yoktur. Sadece korkuyla ayakta kalırsın. Leone en büyük kardeşimiz fakat ruhunu ve aklını kaybettiğinden lider olmak gibi bir derdi yok. Kieran'ın tek isteği karısından uzak durmak ve benim için orada liderlik edilebilecek bir halk yok."

"Sizi böyle boktan duruma düşürecek ne yaşamış olabilirsiniz ki?" dedi Gavin bir türlü anlamadan.

Michael öne eğilerek bir elini masaya yasladı. Hafifçe gülümserken yaşının getirdiği tüm bilgelik gözlerinden okunuyordu. "Himayene aldığın bir insanı eğitmeyi kabul edecek kadar sen ne

yaşamış olabilirsin, Akrep?" Birden doğrularak Dawson'a döndü. "Veya sen, o insanla evlenecek kadar delirdin mi?"

"Karımın soyu Asena'dan geliyor. O hepimizden daha fazla kurt," dedi Dawson tek kaşını kaldırırken. "Burada olsaydı memnuniyetle ispatlardı."

"Hiç şüphem yok," dedi Michael neşeli bir şekilde. "Şuraya bakın, Aleut'un cellatı ve eğitim uzamanıyla aynı masadayım. Kesinlikle iyi bir yıl geçireceğim."

"Araştırmanı yapmışsın," dedi Gavin yutkunarak. "Kim olduğumuzu biliyorsun."

Michael içeceğinden büyük bir yudum alırken yeniden elini salladı. "Biraz bilgi topladım diyelim. Ama çoğunu Leone benden yardım istediğinde öğrenmiştim. Kurtların dünyasını baştan sona sarsan bir kadın. Yabancı olmadığım bir hikâye. Farklı isimler, aynı dinamikler."

"Leone'a yardım mı ettin?" dedi Dawson, Gavin'in önüne geçmek istemese de. Bu onun yüzleşmesi olmalıydı.

"Bir süreliğine," dedi Michael kulağını kaşırken. "Tüm bu işlerden kurtulmasını sağlamak için onu ikna etmeye çalıştım fakat Remusları bu dünyanın merkezi haline getirmeye takıntılıydı. Leone'un annesi Asena'nın alakurt soyundan geliyor ve Leone bir gün ailemizde bir alakurt doğacağını biliyordu. Küçükken beyni bu masalları dinleyerek yıkandı. Takıntı haline getirdi," dedi omuzlarını kaldırarak. "Annesi biraz dengesizdi. Alakurt güçleri ve normal bir Azü'nün yetenekleri arasında sıkışıp kalmıştı. Leone henüz küçükken annesi onu bir kutuya kapatıp kendini öldürmüş. Çok geçmeden babam başka biriyle -benim annemle- evlendiğinde Leone tamamen içine kapanmış."

"İçine kapanmış hali bu mu?" dedi Gavin imalı bir şekilde.

"Kesinlikle," dedi Michael ve belli ki bunda oldukça samimiydi.

Dawson titreyen telefonunu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Gavin'e dışarıda olacağını işaret edip uzaklaştı. Michael oturdu-

ğu yerde hafifçe döndü. "Kim olduğunuzu ve bağlantılarınızı biliyorum. Ama hâlâ beni neden aradığınızı söylemediniz."

"Benim..." Gavin boğazını temizleyerek yardım beklercesine Dawson'ın kaybolduğu yere baktı. "Seni arıyorduk. Evet, biz denedik. Ulaşmayı. Sana ulaşmayı denedik."

"Aleut'un savunması sana mı bağlı sahiden?" dedi Michael gözlerini kısarak. "Karşımda doğru düzgün cümle kuramadan konuşuyorsun, üstelik mantıklı şeyler de değil."

"Bunu söylemek biraz zor. Aslında buraya geldik çünkü Ada yeniden hamile. Evet," dedi Gavin nefesini bırakırken. "Leone'un yeniden harekete geçmesinden korkuyor. Bize yardım edebileceğini umduk."

"Nasıl bir yardım?" Michael ceketini düzeltip bacak bacak üstüne attı.

"Bilmem. O yüzden fikir almak istedik."

"Yardım beklediğinizi sanmıştım. Beyin fırtanası için mi geldin, yoksa kas gücü için mi?"

"Kas gücüne ihtiyacımız yok."

"Evet, görüyorum ki beyne ve mantıklı düşüncelere ihtiyacınız var. Vaktimi harcama, çocuk. Remus'tan uzak olabilirim fakat soyumu reddetmiyorum. İki Aleut'u ciddiye alıp konuşmak için karşıma almamın anlamını kavrayamayacak kadar acemi misin?"

Gavin, kendini toparlamak için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı. Karşısındaki adam yıllardır kafasında dönüp duran babasıydı. Onu öyle bir yere koymuştu ki tanışacaklarını asla tahmin etmemişti. İnsanların arasına karışmış olmasına rağmen bir yırtıcı gibi hareket ediyor ve öyle bakıyordu. Mavinin birkaç tonunu barındıran gözleri haricinde Vede gibi görünüyordu. Kurtların arasından uzaklaşmış fakat kendi kurdunu korumuştu. Gavin için bire bir kavgada kimin galip geleceğini söylemek zordu ve bu biraz hoşuna gitmişti.

"Plansız ve fevri hareket ettik," dedi Gavin dürüstçe. Farkında olmadan eline alıp kıvırdığı peçeteyi masanın üzerine bıraktı. "Buraya gelmememiz gerekiyordu."

Michael içeceğinden yavaşça birkaç yudum alırken sessizlik tüm ağırlığıyla varlığını ortaya koydu. Gavin hayatı boyunca kendini çok az böylesine rahatsız hissetmişti. "Leone'la ilgili çıkmaza girdiyseniz bunu anlarım. Ahlak pusulası kaybolmuş biri. Tavsiye istiyorsan ondan ve etrafındaki her şeyden uzak dur."

"Remus kadınlarının hamilelik ve doğumda sorun yaşamaması için uğraşıyor. Tercih ettiği yol katliamla dolu olsa da bu Remusların faydasına olacak. Bu yüzden lideriniz diğer her şeyi görmezden geliyor," dedi Gavin açıkça.

"Dionne ve Kieran evlendiğinde hepimiz çok gençtik. Leone o zamanlarda bile genetik bağlara kafayı takmış durumdaydı. Annesi öldükten sonra saplantısı daha da güçlendi ve her şeyi berbat etmeden önce büyücülerden yardım istedi."

Gavin karşısında oturan kişinin babası olduğunu ve buraya neden geldiğini unutarak öne eğildi. "Emin misin?"

"Oldukça," dedi Michael neşesiz bir şekilde gülümseyerek. "Leone'un yardım anlayışı birini karşısına alıp konuşmaktan ibaret değil. Daha çok hapsetmeyi, bir şeylere zorlamayı ve tehdit etmeyi içeriyor."

"Cadılar böyle bir şeye sessiz kalmaz."

"Kalmadılar zaten. Neden böyle göründüğümüzü sanıyorsun?" dedi elini yüzüne doğru sallarken. "Kaçırdığı büyücülerden biri lider ailesini ve ona kanla bağlı olanları lanetledi. Leone bunu geri almak için çok uğraştı. Annesi melezdi fakat Leone bundan hoşlanmıyordu. Vede gibi görünmek onun için zayıflıktı. Birkaç yıl boyunca farklı yollar denedi, bizi de düzeltebileceğini iddia etti. Kimse onun masasına uzanmak istemiyor. Biz reddedettik fakat kendi görünüşünü olabildiğince tersine aldı."

Gavin duyduklarına bir türlü inanamadan başını iki yana salladı. "Leone'un nasıl biri olduğunu biliyorum fakat duyduğum her seferde şaşırıyorum."

"Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı? Gereksiz bir detay, Remus arşivlerinden Creon'un sizin için kolayca öğrenebileceği herhangi bir bilgi."

"Leone ve Aliz'in tam olarak ne plandığını biliyor musun? Ada'yı bulduktan sonra bile katliamlara devam ettiler."

"Yerinizde olsam bunu profesyonellere bırakırdım. Leone ve Aliz'in yaptıklarını şüphe götürmeyecek şekilde ispatlayın. İmalardan ya da ufak itiraflardan bahsetmiyorum. Direkt ve gözden kaçmayacak kanıtlara ihtiyacınız var. Kalanını da Tarafsızların cellatına bırakın. Leone'un yaptığı şeyler sadece Remusları değil, tüm kurt dünyasını etkiliyor. Tarafsızlar buna sessiz kalmayacaktır."

"Şimdiye kadar neden bir şey yapmadılar öyleyse?"

"Siz neden yapmadıysanız," dedi Michael şakağını kaşırken. "Elinizde yeterli bilgi yokken kartları açık oynamak Leone gibi birine karşı büyük bir risk almaktır. Kardeşimi iyileştirmek için elimden geleni yaptım fakat hiçbir zaman yaptıklarını durdurmaya çalışmadım."

"Neden insanların arasında yaşamaktan hoşlanıyorsun?"

"Hoşlanmak?" Michael gözlerini müşterilerin üzerinde dolaştırdı. O anda ne düşündüğünü bilmeyi Gavin her şeyden çok isterdi. Azü güçleri bastırılmış olmasaydı belki rengini görebilirdi. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Michael başını hafifçe yukarı kaldırıp yeniden Gavin'e baktı. "Kurtlardan asla yeterince uzak kalamadım. İnsanların arasında bile onlardan birini bulabiliyorum. Bilinçli veya değil."

Gavin, Dawson'ın bar kısmında sabırsızca beklediğini gördüğünde kaşlarını çattı. Onu hiçbir zaman sabırsız görmezdi. Öyle olduğunu hep bilirdi fakat bunu yansıtmamak konusunda oldukça iyiydi. Michael'la yüzleşemeyeceğini kabullendiğinde ayağa kalktı. Telefonu cebine sıkıştırıp sandalyenin arkasını tuttu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Yardım için teşekkürler."

"Hiçbir şey yapmadım."

"Evet, öyle de diyebilirsin tabii," diye mırıldandı Gavin. Aklından geçenleri dökmeden önce hızla Dawson'ın yanına gitti. "Ne oldu?"

"Eve dönmem gerekiyor. Üzgünüm ama sana verdiğim sözü tuttum ve daha fazla burada kalamam," dedi Dawson.

"Biliyorum. Gidelim hadi."

31

"Buradan çıkmanı doktorların onayladığına emin misin?" dedi Gavin, kollarını bağlamış, Hilary'nin yatağının ucunda dururken.

"Yapabilecekleri her şeyi yaptılar," dedi Hilary kısık bir sesle. Gözlerini, üzeri değiştirilen bebeğinden ayırmıyordu. Felicia zarar vermekten korkarak öylesine yavaş ve nazik davranıyordu ki Hilary yapabilseydi çoktan ayağa fırlamıştı. Esnemek için ağzını açtığında emziğini düşüren bebek, başını bilinçsizce Hilary'ye doğru çevirdi.

"Belki biraz daha zamana ihtiyacın vardır," dedi Gavin ısrarla. Hilary başını birden ona çevirdiğinde Gavin omuz silkti. "Ayaklarını kullanamıyorken bebeğine nasıl bakacaksın?"

"Kollarım çalışıyor!" dedi Hilary kendini iterek daha dik otururken. "Ayrıca bu geçici bir şey. Beklenen yan etkilerin arasında."

"Çocuk doğurdun, ilaç içmedin. Felç kalmak yan etki değildir."

"Kapa çeneni." Hilary gözlerini devirerek Felicia'ya baktı. "Lütfen hazır olduğunu söyle. Bir dakikamı daha burada geçirmek istemiyorum."

Felicia, bebeği kucağına alarak yavaşça doğruldu. "Kesinlikle hazır," dedi gözlerini küçük yeğeninden ayırmadan. Yatağa doğru yürüyüp bebeği Hilary'nin kollarına bıraktı. "Karnı acıktı sanırım. Sen bebeğini doyur, ben de eşyalarını toplayayım."

Hilary, Gavin'in sürekli saati ve telefonunu kontrol ettiğini fark ettiğinde onu kovmak üzereydi. Hunter adını verdikleri oğlunu yavaşça dizlerine yatırıp battaniyesini düzeltti. "Sorun ne?" diye sorduğunda Felicia'nın duraksadığını, Gavin'inse derin bir nefes aldığını gördü. Bacaklarını yeniden hareket ettirmek ve bebeğiyle ilgilenmek için harcadığı zaman boyunca etrafına hiç dikkat etmemişti. "Yine birinin başı belada, değil mi?"

"Evet ve kim olduğuna kesinlikle şaşırmayacaksın," dedi Gavin iç geçirerek.

"Hamile haliyle başını ne kadar belaya sokabilir ki?" dedi Hilary şaşkınlık içinde. Ada olup olmadığını sormayı düşünmemişti bile.

"Artık hamile değil," dedi Felicia. Kıyafetleri özensizce katlayıp çantanın içine koyuyordu. "Dün akşam doğum yaptı. Kız gayet iyi durumda ve Ada da öyle."

"Sorun ne öyleyse?"dedi Hilary. "Ve nasıl olur da bana bunu daha önce söylemezsiniz? Daha erken gidebilirdim."

"Hayır, gidemezdin," dedi Gavin kesin bir şekilde. "Şu anda bile orada olman için uygun bir zaman değil. Neler olduğunu tam anlamıyla biz de bilmiyoruz. Lanston, Ada için Ortak Mahkeme kurulacağını söyledi fakat ayrıntılardan bahsetmedi. Bu kadarını söylemesi bile doğru değilmiş. Kimse daha fazlasını öğrenemedi. Stone ve Peratha bile."

"Ortak Mahkeme," diye tekrar etti Hilary. "Tüm kurtları ilgilendiren bir suça mı karışmış? Ne zaman, nasıl?"

"Kendisi de bilmiyor," dedi Felicia.

"Saçmalık!" Hilary kesinlikle bir yerleri tekmelemek istiyordu. Murat kolunun altına sıkıştırdığı evraklarla odadan içeri girdiğinde Hilary parmağını ona doğrulttu. "Benden bir şeyler saklamaya devam edemezsin ve sakın bunları benim iyiliğim için yaptığını iddia etme."

"Kimsenin elinden bir şey gelmiyor." Murat dosyaları çantaya koyması için Felicia'ya verip Hilary'nin yanına yürüdü. Yatağın kenarına oturarak Hilary'nin saçlarını toplamasına yardım edip renksiz dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Yolcuyu senin için almamı ister misin?" dedi bebeği rahat bir şekilde kucaklarken.

"Karnı acıktı. Aleut'a giderken halledebilirim. Lütfen artık çıkabilir miyiz?"

"Geri kalanını biz halledebiliriz. Siz arabada bekleyin, olur mu?" dedi Felicia, çantayı Gavin'e verirken. Gavin çantayı omzuna asıp Murat ve Hunter'la birlikte dışarı çıktı. Hilary'nin üzerindeki örtüleri kaldıran Felicia, üzerini değiştirmesine yardım etmeye başladı. "Haksız sayılmazlar. Hepimiz için doğum hâlâ korkutucu bir şey fakat bu Ada'nın gücü sayılır. Yani o iyi durumda olacak. Diğer meseleyi de halledeceğiz. Her zamanki gibi."

"Gücü veya güçsüzlüğü söz konusu değil," dedi Hilary tişörtünü çıkarırken. Felicia'nın ona uzattığı gömleği alıp hızlıca giydi. "Yanında olmak istedim. Buradaki zihin karmaşasını göze alıp yanıma geldi ama o doğum yaparken ben burada yatıyordum."

"Çünkü bunlar hâlâ çalışmıyor," dedi Felicia, Hilary'nin bacaklarına vurarak. "Hiç kimse senden bir şey beklemiyor."

"Evet, beni biraz daha aciz hissettir. Belki bu bacaklarıma iyi gelir."

Felicia gülümserken Hilary'nin pantolonunu giymesine yardım etti. Bununla ilgili dalga geçmelerinin tek sebebi düzeleceğine dair hiçbir şüpheleri olmamasındandı ya da böyle bir şüpheye izin vermemelerindendi. Son olarak ayakkabılarını da giydirdikten sonra Felicia onu kaldırarak tekerlekli sandalyeye oturttu.

"Bir kızı oldu," dedi Hilary bacaklarını düzeltirken. "Harika değil mi? İsmini ne koydular?"

"Mara," dedi Felicia aralık duran kapıyı iterek. "Aklına nereden geldiğini bilmiyor ama hoşuna gittiğini söyledi. İkizleri görmen gerek. İkisi bazen bir köşeye çekilip sessizce oyuncaklarıyla oynuyorlar. Kız kardeşlerine karşı komplo kurduklarından şüpheleniyoruz ama hâlâ kanıtlanmadı."

"Kafandan duman çıktığının farkında mısın?" dedi Ada dolabın kapağını açarken.

Dawson dalgın bir halde elini başının üstüne götürdü, sonra da gözlerini kapatarak iç geçirdi. "En azından bir kişi sana ne olacağını düşünüyor," dedi oturduğu koltukta arkasına yaslanarak.

Ada omuz silkip giyinmeye başladı. Dün akşam Mara dünyaya gelirken aklı ikizlerin doğumuna takılmıştı. Günlerce ölü gibi uyuması ve Dawson'ın geri dönülmez bir travma geçirmesi... Hiçbiri gerçekleşmemişti. Kolay ya da neşeli bir an değildi fakat ölecek gibi de hissetmemişti. Mara'nın çığlık çığlığa ağladığını duyduğunda ise ona hayatı boyunca yetecek tüm nefes içine dolmuş gibi hissetmişti. Yeni doğan bir çocuk için fazlasıyla gür ve simsiyah saçlarla doğan kızı, karnını doyurana kadar susmamıştı. Uykuya daldığındaysa Ada'nın ondan ayrı yaptığı ilk şey avlanmak olmuştu.

Dawson da Ada da ikizler dünyaya geldiğinde ne olduğunu hatırlıyorlardı ve bir benzerini yaşayacaklarını düşünmüşlerdi. Bu yüzden bir sürpriz beklemiyorlardı fakat tam tersi olmuştu. Mara'nın doğumu ve onu kucaklarına alışı, Dawson için hem tanıdık hem de eşssizdi. Bebekleriyle tanışmaları asla tahmin edilebilir değildi. Dawson bir zamanlar hiçbir yere ait olmadığını düşünürken şimdi varlığını adayabileceği mükemmel bir aileye sahipti. Bu kadar şanslı olması ona hâlâ mantıksız geliyordu. O an geldiğinde acımasız birinin rüyasını bozacağını düşünüyordu.

Uzun bir süre boyunca mutluluğu benimseyememesinin de tek sebebi bu olmuştu.

"Pekâlâ, yapacaklarımızdan bahsedelim," dedi Ada yatağın kenarına otururken. Temiz botlarını alıp ayağına geçirdi. Bağcıklarını çekiştirirken hâlâ ıslak olan saçları omzundan aşağıya kaydı. "Lanston'la bir kez daha konuşmalıyız. Hiç değilse bize bir ipucu sağlamalı. Çünkü aklıma suçlamaların sebebine dair tek bir olay bile gelmiyor."

"Yakın zamanda bir ceset ortadan kaldırdın. Suçlamalardan Gavin arındırıldı, sen değil. Remus'un lider ailesinden birini soruşturuyorsun ve cellatlarını açık açık tehdit ediyorsun. Remus soyunu saklayıp Aleut'ta yaşamaya devam ettin. Üstelik taraf değiştirmeden. Henüz kurdunu bile bulamamış, bu yüzden zihninde hasar oluşturabilecek bir öğrencinin hafızasının silinmesini sağladın. Senin himayende olan bir öğrenci. Daha devam etmemi istiyor musun?"

"Bunların hiçbiri olay anında suçmuş gibi hissettirmiyordu," dedi Ada düşünceli bir şekilde. "Hepsi yasak mı?"

"Ah, evet," dedi Dawson başını sallarken. "Sadece Aleut sınırlarında değil, tüm doğa kanunlarında yasak."

"Bunu ciddi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Dalga geçme."

Ada gülümseyerek Dawson'a yaklaştı. Koltukta yanına otururken kenara sıkışmış oyuncağı çekip kucağına aldı. "En büyük suçumu atladın."

"Hayır, atlamadım."

"Evet, atladın, İhtiyar." Dawson onun ne söyleyeceğini tahmin ettiğinden inatla itiraz ediyordu. Ada ona biraz daha yaklaşıp yüzüne bakmasını sağladı. "Kalbi mühürlü birine âşık oldum ve onu kırması için her şeyi yaptım," dedi.

"Kalp mührümü kırmak için uğraşırken bana âşık değildin. En azından ilk seferinde."

"Doğru ama kimseye senin Lucian soyundan olduğunu da ilan etmiyorum, değil mi?"

Dawson gözlerini kısarak Ada'nın beline sarıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun, Tüysüz?" Ada dudaklarını birbirine bastırırken başını iki yana sallasa da pek ikna edici görünmüyordu. Dawson onu kucağına çekip birleşen ellerini havaya kaldırdı. Ada'nın duştan sonra parmağına taktığı nikâh yüzüğü loş masa ışığının altında parlıyordu.

Ada, Dawson'ın omuzlarına tutunarak ayağa kalktı. "Lanston'la konuşalım. Bu işin içinden çıkmanın bir yolunu bulacağız. Yanlış hiçbir şey yapmadım," dedi kendini göstererek. Dawson gülümseyerek başını yana eğdiğinde Ada derin bir nefes aldı. "Kanıtlanabilir derecede yanlış bir şey yapmadım," diye düzeltti.

"İşte evlendiğim kadın," dedi Dawson elini göğsüne götürerek.

Ada dizine vurup kalkmasını işaret etti. Çocukların odasına gittiğinde Jasmine'i beşiğin başında gördü. Sessiz bir şekilde oturmuş, Mara'yı seyrediyordu. Gözleri açık duran bebek, tavana, bazen de ışığın yansıdığı duvara bakıyordu. En az Mara kadar sessiz olan Jasmine, Ada'ya döndü. "Ona Lyon'un bebeklik kıyafetlerini giydirdim. Kardeşlerinin benimsemesini kolaylaştırır."

"İyi bir fikir."

"Rachell söyledi. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Hâlâ Stone'un yanındalar."

Ada beşiğin diğer tarafına geçip Mara'nın saçlarına dokundu. "Doğdukları anda ne kadar küçük olduklarını unutmuşum ve sessiz," dedi gülümseyerek. "Harika kokuyor."

"Fazlasıyla özel iki kardeşle rekabet edecek. Hayat onun için biraz zorlu başladı."

Ada, bebeğinin elini tutup başparmağıyla tenini sevdi. "Mara kardeşleri kadar özel ve güçlü olacak. İkizlerin özel olması onun en büyük avantajı. Böyle görmelerini umuyorum," dedi yavaşça eğilirken. Mara'yı başından öpüp kokusunu içine çekti. Onu do-

ğururken hayatta kalacağından tereddüt etmemişti, kardeşlerinde olduğu gibi hamileliğini panik ve endişe içinde geçirmemişti. İkizlerde olduğu gibi yüzlerini görememekten korkmamıştı fakat Mara'yı yeterince tanıyamamaktan korkuyordu. Lanston'la ilk konuştuğunda ne kadar ümitsiz olduğunu hatırladı. Olabilecek her şey başına gelebilirdi, bir şekilde atlatacağını düşünüyordu. Şimdi ise atlatmak zorundaydı.

"Gidebilirsin. Yanından ayrılmayacağım," dedi Jasmine fısıldayarak.

"Çocuklarını kendinden bile koruyabileceğini düşünen bir anneye dönüşmemek için çaba harcamam gerekiyor. Bu çok tuhaf," dedi Ada ensesini kaşırken.

"Sağlıksız fikirlere sahip olduğunu düşünüyorsan büyük ihtimalle öyledir. Bir süreliğine kararları güvendiğin kişilere bırakman en iyisi."

"Bu gerçekten iyi bir tavsiye, Jasmine. Uyabileceğimden emin değilim ama teşekkür ederim."

"Sorun değil. Aslında benim tavsiyem sayılmaz. Geçen haftaki seansımızda Murat'ın bahsettiği bir fikirdi. Denemekten zarar gelmez, değil mi? Benim güvendiğim kimse yok. Çoğunlukla kendimden bile şüphe duyuyorum ama sen güzel bir aileye sahipsin."

"Kendim için en doğrusunu seçemeyebilirim ama bana her zaman güvenebilirsin, Jasmine." Mara'ya ufak bir öpücük bırakıp kendini zorlayarak odadan ayrıldı. Dawson'la beraber Lanston'ın odasına giderlerken saatine baktı. "Felicia, Hilary'nin çıkış yapacağını söylemişti. Şimdiye kadar gelmiş olmalılardı."

"Lanston'dan sonra odalarına uğrarız. Artık daha fazla geciktirmeyelim."

"Geciktirmeye çalışmıyorum," dedi Ada, Dawson'a yetişmek için adımlarını hızlandırırken. "Bana inanmıyor musun?"

"Tüysüz... Seni çok iyi tanıyorum. Söylediklerin, yaptıkların ve düşündüklerin farklı yönlere çekiliyor. Hangisinin ne kadar gerçek olduğunu da görebiliyorum. Şimdi tavsiyemi dinle ve Lanston'la konuşalım. Şu anda sadece buna odaklanalım. Anlaştık mı?"

"Tamam, gidip beni kimin öldürmeye çalıştığını öğrenelim."

"Harika. Tam anlamıyla aradığım istek buydu."

Ada ona şüpheli gözlerle bakmasına rağmen bir şey söylemedi. Lanston'ın odasına alındıklarında odada hiç kimsenin olmamasından memnun kalmışlardı. Henüz nasıl bir yol izleyeceklerini bilmiyorlardı. Aslında konunun hiçbir yanını bilmiyorlardı.

Dawson pencerenin yanına çekilip kollarını bağlarken, Ada defalarca incelediği tablolara baktı. Aleut liderlerinin sırayla yapılmış tabloları duvara özenle asılmıştı. Kaiser bu odada hüküm sürerken, Ada antrenman salonundan sonra en çok burada vakit geçirirdi. Aleut'un tarihini öğrenmek için Kaiser'la girdiği konuşmalar, onu daha iyi tanımak için katlandığı davranışlar... Ada, tam Kaiser'ın tablosunun önünde durup başını yukarı kaldırdı. Hayatta olduğu zamandaki gibi ona yukarıdan bakıyordu. Her zamanki gibi erişilmez. Ada birkaç adım geri gitti. Kimseye söyleyememişti fakat Kaiser'la birkaç iyi anısı vardı. Mizahı çoğu zaman ölümcül olsa da keyifli olduğu bir seferde Ada ona gerçekten gülümsemişti.

"Geç kalmadık, değil mi?"

Ada kaşlarını çatarak sesin sahibine döndü. "Rayleen?" dedi gözlerini kadından ayıramadan.

Bakışların üzerine çevrilmesine alışkın olan kadın, her şeyiyle iyi değilmiş gibi dolgun dudaklarını kıvırarak gülümsedi. Üstelik alaycı değil, içten bir gülümsemeydi. Ada onun kötü olduğunu hissetse daha rahat ederdi aslında. Lanston elini koltuğa doğru uzatarak Rayleen'e oturmasını işaret etti. Topuklu ayakkabılarıyla odanın diğer tarafına yürürken ceketini çıkardı. Omzundan

kayan bluzunu düzelterek yumuşak beyaz tonlarındaki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Rayleen'i yardım için çağırdım. Aslında kendisi gönüllü oldu," dedi Lanston. Kapıyı kapatırken korumalara içeriye kimseyi almamalarını söyledi.

"Neler oluyor?" dedi Dawson. Bir cevaba ya da sorunun kendisine ihtiyacı vardı. "Neyle karşı karşıya kalacağımızı söyleyin. Desteğe ihtiyacımız varsa memnuniyetle belirtiriz."

"Tatlım, desteğe ihtiyacınızın olup olmayacağı bir soru değil," dedi Rayleen bacak bacak üstüne atarken.

"Tamam, bir dakika." Ada yanlarına giderken hızlı hareket etmişti ama vücudu hâlâ sızlıyordu. Beslenmesi gücünü geri kazanmasını sağladıysa da iyileşmesi beklediğinden biraz daha yavaştı. Aylarca düzgün bir şekilde beslenmemesi ve kaçırıldığı süre boyunca susuz kalması vücuduna sandığından daha fazla bir etki bırakmıştı. "Öncelikle kocama tatlım diye seslenemezsin. Onun bir ismi var. Bir süre önce seçti ve bence gayet güzel bir isim. Değil mi?" derken başını Dawson'a çevirdi. "İsminden memnun musun?"

"Bence karakterimi taşıyor," dedi Dawson umursamazca omuz silkerken.

"Memnun. Dediğim gibi." Ada, yeniden Rayleen'e dönüp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "İkincisi, neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Tanıdığım ve değer verdiğim bir arkadaşımın eşi için ufak riskler alabilirim," dedi Rayleen gülümseyerek. "Neler olduğunu bilmeyi hak ediyorsunuz ve Lanston size bir şey söyleyemez. Bildiklerinden daha fazlasıyla geldim." Lanston'ın ona uzattığı içki bardağını aldı. "Teşekkür ederim."

"Rayleen'i dinleyelim. Söyleyecekleri yararınıza olacak," dedi Lanston.

"Ve söz veriyorum sınırımı koruyacağım," dedi Rayleen, Ada'ya bakarak. Ada kabul ettiğini göstermek adına koltuklar-

dan birine oturdu. Lanston karşısına geçmişti ve Dawson hâlâ cam kenarındaydı. Bu odada bulunmaya tahammül ettiği tek yer orasıydı. Rayleen içkisinden küçük bir yudum alıp dizine yasladı. "Ada'nın çoklu cinayete karıştığını iddia edecekler. Aslına bakılırsa suikast da denilebilir."

"Nefsi müdafaa haricinde kimseyi öldürmedim," dedi Ada bu suçlamanın sebebini düşünürken.

Dawson yanlarına doğru yürüyüp Rayleen'in karşısına geçti. Tarafsızların nasıl çalıştığını biliyordu fakat şimdiye kadar kimse onlara yardım etmeye gönüllü olmamıştı. Rayleen'e zamanında güvenmişti ve hâlâ sakladıkları bir suça karışmışlardı. Yine de emin olması gerekiyordu. "Tarafsızlar bu konunun neresinde?" dedi Dawson.

"Öldürülen kişiler herkesi ilgilendiriyor. Kayıp olduğu zaman Ada'nın neler yaptığını sorgulayacaklar," dedi Rayleen elini koltuğun kenarına koyarken. "Geçen zaman içerisinde iddia edildiği gibi alıkonulmadığını, bu suikastleri gerçekleştirmek için gerekçe sağladığını öne sürecekler."

"Ve eğlence olsun diye su işkencesine maruz kalıp yetersiz mi beslendim?" dedi Ada sinirli bir şekilde gülerek. "Günlerce taş zeminde yatmaya ve ruhunu yitirmiş bir Tarafsızın bana yaptıklarına kendi rızamla katlandım, öyle mi? Üstelik bunların hepsini hamileyken planladım. Aslında çok akıllıca," dedi Ada bir an duraksarken.

"Ada, Ada," dedi Lanston elini sallayarak. "Dikkatini dağıtma ve bu söylenenleri mantıklı bulma. İşimizi zorlaştıracaksın."

"Tamam, haklısın," dedi Ada fakat hâlâ bunu daha önce düşünebilmiş olmayı dilerdi. Elbette hamilelik kısmını devreye sokmazdı ama diğer her şey düzgünce planlandığında onu tertemiz gösterirdi.

"Onunla neden evlendiğini görebiliyorum," dedi Rayleen, Dawson'a. Öne doğru uzanarak bardağını masaya bıraktı. "Böyle bir iddia fazlasıyla güçlü ve bu sebeple ellerinde sağlam kanıt-

lar olduğunu düşünüyorum. Kimse tahmin üzerine bir mahkeme kurulmasını talep etmez. Ayrıca bu mahkeme sadece Aleutları değil, tüm kurtları dâhil edecek. Öldürülen kurtlar, her ırktan. İşiniz bu noktada biraz daha zor."

"Hiçbirini benim öldürmediğim noktaya değinmiyorsun," dedi Ada araya girerek.

"Bu önemsiz bir ayrıntı, farkında değil misin? Katil olmadığını iddia etmen kanıtlamadığın sürece hiçbir anlam ifade etmiyor." Rayleen oturduğu yerde öne doğru kayarken gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Suçlamaları kaçırıldığın zamanla ilişkilendirdiklerine göre o günlerde yaptıklarınla doğrudan bir bağlantısı olmalı. Hiç cinayete karıştın mı?"

"Dolaylı olarak, evet." Ada, kısaca Dawson'a baktıktan sonra Rayleen'e döndü. "Sahiden bana yardım edecek misin?"

"Bu yüzden geldim. Bak, şu an her şeyi anlatmak için vaktimiz yok ama Dawson'a karşı ödeyemeyeceğim bir borcum var. Aradan zaman geçmiş olmasına rağmen dost kaldığımızı umuyorum. Bu yüzden yardım edeceğim. Keşke daha fazlasını bilseydim ama hiç değilse akşama kadar seni hazırlayacağımı düşünüyorum."

"Tamam," dedi Ada derin bir nefes alarak ve tüm ihtimaller hakkında konuşmaya başladılar. Her şey bir olasılıktan ibaretti ama Ada'nın işini şansa ve olasılıklara bırakma niyeti yoktu. Daha Rayleen'le konuşurken bile yedek plan hazırlamaya başlamıştı.

32

Ada, daireden içeri giren Gavin'i gördüğünde kucağında topladığı oyuncaklarla kapıya doğru döndü. "Günler sonra nihayet buraya gelebildin. Ne oldu, ortadan kaldırılması gereken yeni bir ceset mi var?"

"Sadece işim düştüğünde mi seninle iletişime geçtiğimi ima ediyorsun?" Ada başını onaylarcasına salladığında, Gavin işaret parmağını uzattı. "Çok kötüsün, Mahfer. Defalarca buraya geldim ama ya yeni çocuğunla ilgileniyordun ya da Lanston'la konuşman gerekti. Nasıl geçti bu arada?"

"Yanlarından şimdi geldim. Beynim patlayacak gibi," dedi Ada elini alnından saçlarına doğru kaydırırken. Oyuncakları sepete koyup Gavin'e oturması için koltuğu gösterdi. "Ben de seninle konuşacaktım aslında. Yedek plana ihtiyacım var ve gerektiğinde devreye sokması için birine."

"Yapalım," dedi Gavin başını sallayarak.

"Yedek plan senin ikna kabiliyetine bağlı. O yüzden işleri berbat etmemeye çalış. Bunun üzerinde konuşacağız ama öncesinde bana babandan bahset."

Gavin, Deborah'a anlattığı hikâyenin kısa bir özetini geçti. Uzakta geçen zaman boyunca Dawson'ın ne kadar huysuz olduğundan bahsettiği kısımlarda eğlenmişlerdi. Ada'nın bir süredir uzak kaldığı kahkahaları kulağına yabancı geliyordu. "Bekle," dedi Ada birden durarak. Elini uzatıp Gavin'in koluna dokundu. "Babanla yüzleşmekten kaçabilmek için beni ve doğmamış bebeğimi mi kullandın?"

"Artık doğdu ve evet, ne olmuş? Benim için bir ceset ortadan kaldırdın. Adını kullanmama aldırmazsın diye düşündüm."

"Riskli bir hareket ama haklısın. Önemli değil. Yine de onunla açıkça konuşabilmeni isterdim. Sanırım kardeşleri Leone kadar berbat durumda değil. Bunu bilmek güzel."

"Senin için üzgünüm. Benim kadar mükemmel biriyle akraba olduğun için kendini baskı altında hissetme," dedi Gavin, Ada'yı teselli edercesine omzuna dokunurken. Ada elini tokatlayarak uzaklaştırdığında Gavin gülüp omuz silkti. "Bana karşı duyduğun o tutkulu hisleri bastırdığın için mutlusun, değil mi? Kuzenine karşı uygunsuz şeyler hissettiğin için utanıyor musun?"

"Sana karşı duyduğum en uygunsuz his havuzun dibinde boğulmandı ve aslına bakarsan onda da epey eğlenmiştim."

"Tamam, utanmana gerek yok. Hepsi geçmişte kaldı."

"Kapa çeneni," dedi Ada çığlık atmamak için kendini tutarken.

"Gergin misin?" dedi Creon odanın kapısını açarken. Diğer eliyle Peratha'nın parmaklarını kavramıştı. Her an kaçabileceğini biliyordu.

Peratha güçlü görünmeye çalışsa da Remus'a resmiyet ve savaş dışında ilk defa geliyordu. Creon'u hızlı olması için itip neredeyse parmak uçlarında yürüdü. "İlişkimizi bir seviye daha atlatmak için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum. Geri dönelim," dedi Peratha kapıya uzanarak.

"Çok geç," dedi Creon onu kendine çekerken. "Kimse burada olduğunu anlamayacak, söz veriyorum. Biraz rahatla."

Peratha huzursuzca kıpırdanırken etrafına bakındı. Creon'un dairesine ilk defa giriyordu ve içinin bu kadar düzenli olacağını tahmin etmemişti. Gri ve koyu kırmızı tonlarında dekore edilmiş odası binanın güneşin ilk ışıklarını alabileceği tarafındaydı. Hafif aralık duran balkon kapısı yüzünden uçuşan perdelerin arasından birkaç kar tanesi içeri süzülmüştü. Creon yanağına öpücükler bırakırken, Peratha odayı incelemeye devam ediyordu. Hiçbir fotoğrafın bulunmadığı masasına baktı. Yatağı uzun zamandır kullanılmamış gibi pürüzsüzdü.

"Burada yaşamaktan hoşlanıyor musun?"

"Tam şu anda mı?" dedi Creon, burnunun ucunu Peratha'nın boynuna sürterken. Peratha gıdıklanarak geri çekildi. Ayakkabılarını çıkarıp kenara itti. Eteklerini toparlayarak parmaklarının ucunda balkona doğru yürüdü. "Remus'a hiç buradan bakmamıştım. Ne göreceğimi merak ediyorum."

"Orman, kar ve biraz daha kar. Neyi merak ediyor olabilirsin ki?"

"Benimle gel. Odana gizlice sızdığımın düşünülmesini istemiyorum."

"Benimse en güzel rüyalarım böyle başlıyor," dedi Creon balkona çıkarken. Peratha'nın arkasında durup bir elini öne uzatarak demire tutundu. "Ne kadar imkânsız?" dedi Creon, çenesini Peratha'nın omzuna yerleştirirken.

"Ne?"

"Senin burada benimle kalman."

"Sürekli mi?" dedi Peratha şaşırarak ona bakarken.

"En iyisi bu olurdu, evet. Ama şimdilik bir güne de razıyım."

Peratha sırtını bahçeye döndü. Creon haklıydı, alışkın olmadığı bir manzara değildi. Üstelik izlemek istediği manzara da değildi. Ellerini Creon'un göğsüne yaslayarak gülümsedi. "Bir

gün çok fazla. Üstelik birkaç saat içerisinde Aleut, üst düzey bir karışıklık yaşayacak. Orada olmam lazım."

"Ada için endişeleniyorsun."

"Elimde değil," dedi Peratha derin bir nefes alarak. "Ortak Mahkeme olacağını söylediler fakat Gavin'de olduğu gibi bizi Tarafsızların evine çağırmadılar. Bunun yerine, onlar Aleut'a geliyorlar." Creon gözlerini kaçırdığında, Peratha başını eğerek bakışlarını yeniden buluşturdu. "Bir şey mi biliyorsun?"

"Bildiğimi söyleyemem," dedi Creon sıkıntılı bir şekilde. Boynunu kaşıyıp Peratha'nın beline dokundu. "Sadece tahmin ediyorum. Umarım doğru değildir fakat bir yargılama olduğunda bu tüm kurtları ilgilendiriyor olsa bile kişi kendi ırkının yasalarıyla işleme devam eder. Ada'yı hapsetmeyi düşünmüyor olsalardı mahkemeyi kendi evlerinde yaparlardı."

"Gavin de hapsedilebilirdi," dedi Peratha, Creon'un söylediklerini kabul etmeden.

"Ada'ya karşı sunacakları kanıtlar, Gavin'e yöneltilen iddialardan daha güçlü olmalı. Ada'yı dinleme niyetleri yok, Peratha. Sadece sonucu görmek için geliyorlar."

"Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Bu onların umurunda değil. Neden toplandıklarını bile bilmememiz gerekiyordu." Creon başını eğerek Peratha'yı alnından öptü. Onu kollarının arasına alıp yanağını başının üstüne yasladı. "Eğlenceyi seven birine göre fazla karamsarsın."

"Eğlenceden nefret ederim," dedi Peratha başını geri çekerek ona bakarken. "Ama madem kendine güveniyorsun gitme vaktim gelene kadar beni eğlendirebilir misin bir bakalım."

"Tabii," dedi Creon odasına doğru göz atarak. "Yapboz sever misin veya satranç?"

"Umarım dalga geçiyorsundur," dedi Peratha onu içeri çekerken.

Ada, ormanın pek de ziyaret etmediği bir bölgesindeydi. İnsanlara yakın, kurtlara uzak ve karlardan arınmış... Ceketinin cebinde titreyen telefonu bir kez daha ihmal etti. Aleut'tan ayrılırken Dawson'a hemen döneceğini söylemişti. Bu yüzden arayanın o olmadığını biliyordu. Mahkeme resmi olarak başlamadığından Aleut'tan ayrılması henüz yasak değildi ve Ada bir daha bu fırsatı yakalayıp yakalamayacağını bilemiyordu.

Adımlarını yavaşlatırken daha ne kadar ilerlemesi gerektiğini bilmiyordu. Avucunun içinde duran kâğıt parçasını hissetmek için parmaklarını sıktı. Ali'nin ona verdiği numarayı aramak belki hataydı fakat elindeki fırsatı değerlendirmek zorundaydı. Ne yapacağını bilemeden olduğu yerde durdu. Numarayı tekrar çevirmek için telefonu eline almıştı ki ezilen yaprak seslerini ve güçlü kalp atışlarını duydu. Kendi etrafında dönerek herhangi birinden iz aradı.

Ona doğru koşan küçük panteri gördüğünde gülümsedi. Ellerini cebinden çıkarıp tek dizinin üstüne eğildi. Panter sevilmek için değil, meydan okumak için ona koşuyordu ve bu, Ada'ya daha da sevimli gelmişti. Panter hafifçe eğildi ve dişlerini ortaya çıkararak hırlamaya başladı. Ada'nın boğazından kısık bir uğultu yükselirken gözleri renk değiştirerek ışıldadı. Minik panteri korkutmak istememişti fakat elinde olmadan verdiği bir tepkiydi. Arkasını dönüp sahibinin bacaklarının arkasına kaçan panter hırlamaya devam ediyordu.

"Kızımı korkuttun," dedi Qinn alınmış bir şekilde kollarını bağlarken.

"Amacım bu değildi," dedi Ada yavaşça doğrularak. Dizine bulaşan tozları silip Qinn'e yaklaştı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Numaramı nasıl buldun?"

"Gitmeden önce Ali verdi. Sen ve birkaç kişi daha hâlâ Kanada'dasınız, değil mi?"

"Evet," dedi Qinn şüpheli bir şekilde başını sallarken. "Arkamızda iz bırakmadığımıza emin olmak için aldığımız bir tedbir. Etkileri sona erdiğinde kimse Irkalla'yı ve bizi hatırlamayacak."

"Etkilerinin ne olacağını biliyor musun?"

"Bu konuda bir şey söylemem yasak."

Ada bu kadar küçük yaşta birini sıkıştırmak istemiyordu. Başının belaya girmesini hiç istemiyordu. Ada ona biraz daha yaklaştığında panter daha da sinip Qinn'e yaslandı. "Irkalla'nın beni gönderdiği görevlerde sürekli birilerini alıkoymam istendi. Uyuşturucu satıcısı, katil ya da daha kötü suçlar işleyen kişiler olduğunu söylediler ama ben onlara ulaştığımda çoktan ölmüş oluyorlardı. Sanırım bu yüzden yargılanacağım ve o cinayetleri benim işlemediğime dair kanıta ihtiyacım var."

"Ama sen işledin," dedi Qinn kaşlarını çatarak. Koyu renge boyanmış büyük gözleriyle Ada'ya inanamadan bakıyordu. "Hafızan sandığından daha kötü durumda, Ada. Çıktığın görevlerde tek yapman gereken etkisiz hale getirmekti fakat gücünü kontrol edemiyorsun."

"Hafızamda bir sorun yok."

"Bunu iddia etmen çok gülünç." Qinn derin bir nefes alarak arkasını döndü. Ada onu rahatsız etmeden bekledi ve aradan geçen dakikalar boyunca iki haftada yaşadıklarını bir kez daha düşündü. Qinn nasıl olur da her şeyin içindeyken yaşananları bu kadar farklı algılardı? Boğazını temizleyerek Ada'ya bakan Qinn elini uzattı. "Telefonunu ver," dedi.

"Ne için?"

"Lütfen, fikrimi değiştirmeden telefonunu ver." Ada ne olduğunu anlamasa da telefonunu çıkarıp kilidini açtıktan sonra alması için uzattı. Qinn titreyen eliyle telefonu kaptı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. "Umarım buna değer," dedikten sonra hızla bir şeyler yazmaya başladı ve bu sırada Ada'ya bakmadan konuştu. "Sana yardım edemem ama yardım edebilecek kişinin bilgilerini yazıyorum. Yapabileceğim en iyi şey bu ve seni o kurtaramazsa çoktan ölmüşsündür."

"Ne yaptın, benim için bir araştırmacı mı tuttun?"

"Daha iyisi," dedi Qinn ona telefonu geri atarken. "FBI ajanı. Umarım duyduklarından sonra beni hâlâ çocuğu olarak kabul eder. Bak, iyi biri olduğunu düşünüyorum ve bence tüm bu kargaşadan uzakta bir hayatı hak ediyorsun ama Irkalla gözünü üzerinden asla ayırmayacak. Bundan kurtulsan bile bir gün yeniden karşına çıkacak. Irkalla doğanın düzenini korumayı kendine görev edindi ve görevini ciddiye alıyor."

"Ben de doğanın parçasıyım, Qinn."

"Ama öyle davranmıyorsun. Ormandaki tüm hayvanları avlayabilecekken sadece kurtlarla besleniyorsun, seninle yönetim kurmak isteyen Aleut liderini öldürüyorsun ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi gidip bir Cellat'la evleniyorsun."

"Dawson bir hata değil. Bilgi için teşekkür ederim ama sınırını koru."

"Hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Ekosistemlerimiz birbirinden o kadar farklı ki varlığınızı bile çok yakın bir zaman önce öğrendim. Sana bunları söylememin sebebi Irkalla'nın nasıl düşündüğünü anlamanı istemem. Değerlendirip değerlendirmeyeceğin sana kalmış. Hakkımızda her şeyi unutacaksan bile sana söylediklerimi hatırlamaya çalış."

Ada, Qinn'in söyledikleri hakkında yanılmadığını biliyordu çünkü şimdiden anıları bulanıklaşmaya başlamıştı. Hatıraları güçlü bir rüyadan kalanlara dönüşmüştü ve tüm rüyalarda olduğu gibi sadece zamanla detayların yok olacağını biliyordu. Belki rüyayı asla unutmayacak ama yaşadıklarına dair mantıklı bir açıklama da yapamayacaktı.

Evine geri döndüğünde ceketini çıkarıp bir köşeye attı. Masaya oturup bilgisayarı açarken sabırsızca bekliyordu. Saatine bakıp parmaklarını masada tıkırdattı. Herkes toplanmadan önce yapması gereken şeyleri bitirmek zorundaydı. İçinden çocuklarını alıp kimsenin onlara ulaşamayacağı bir yere kaçmak geçse de bu hiçbir şeyi çözmezdi.

Qinn'in ona bıraktığı bilgilere göre görüntülü arama yaparken bilgisayarı masanın diğer ucuna doğru itti. Arama dönüp

dururken Ada önündeki bilgilere göz atıyordu. Hâlâ Irkalla'nın peşine düşmemesi gerektiğini düşünüyordu. Eğer Irkalla sözünü tutmuş olsaydı Ada bunda ısrarcı da olurdu. Irkalla başından beri saldırıya geçmeyi planladığından Ada için başka bir seçenek yoktu. Ona güvenemeyeceğini bilmesine rağmen tam tersi olmasını dilemişti.

Bilgisayarın mavi ekranı titreştiğinde Ada başını kaldırdı. Qinn'in babası gözünde tamamen farklı canlanmıştı. Onun gibi vahşi bir kızın ailesi nasıl olurdu ki? Kabile lideri görünümünde birini beklemiyordu fakat bu kadar düzgün birini göreceğini de düşünmemişti. "Ada," dedi kendini tanımak için.

"Gregg," dedi adam başını hafifçe sallarken. "Qinn bana yaşananları kısaca anlattı. Sanırım tamamını anlatacak kadar cesareti yoktu. Yüz yüze bile görüşmeyi seçmediğine göre," derken Ada'nın göremediği bir yere uzandı. Bir iki saniye sonra yeniden kamera açısına girdi. "Kendini suçlu hissettiği için yardım teklifinde bulundu ve ben de yardım edeceğim çünkü kızımın o grupla birlikte çalışmasını istemiyorum. Her şeyden çok önemli bir sorum var," dedi Gregg kollarını dizlerine yaslayarak öne eğilirken. Gözlerindeki bakış, Ada'nın daha tanımadan ona saygı duymasına sebep oldu. "Sahiden hayvana dönüşebiliyor musunuz?"

Ada kaşlarını çattı. Bu sorunun ona garip gelmesi tuhaftı. Aklından böyle şeyler geçirmezdi. Doğduğundan beri böyle yaşıyormuş gibi hissediyordu. Kendi haline gülerek arkasına yaslandı. Cevap vermeye fırsatı kalmadan kameranın açısına başka biri girdi. *İşte bu kesinlikle kabileden fırlamış biri*, diye düşündü Ada. Rasta saçları ve yüzündeki dövmeleriyle Ada'nın kavga etmeden önce iki kere düşüneceği biriydi. Üstelik onu zarif ve çevik gösteren bir kas kütlesine sahipti.

"Sahiden böyle bir şey sordun mu?" dedi kadın, Gregg'i iterek yanına otururken.

"Her gün yarı zamanlı olarak kurda dönüşen biriyle tanışmıyorum."

"Aslında bunu her gün yapmıyorum," dedi Ada ama ikisi de onu duymadı.

Kadın dikkatini ekrana vererek Ada'ya baktı. "Kişisel algılama, benimle ilk tanıştığında da pantere dönüştüğümü sanıyordu."

"Hayır, sanmıyordum," dedi Gregg.

"Açık açık pantere dönüşüp dönüşmediğimi sordun. Hafıza kaybı geçirmiyorum," dedi kadın ısrarla.

"Üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti. Hiç değilse detayları unutabilirdin."

"Tamam," dedi Ada boğazını temizleyerek. "Kurda dönüşebiliyorum ve sizi rahatlatacaksa ben de aynı durumdayım. Amazonların varlığını yeni öğrendim. Kabullenmesi hâlâ güç geliyor, içinde bulunduğum koşullara göre bile. Qinn bana araştırma konusunda yardımcı olabileceğinizi söyledi. Biz ilerleyemiyoruz. Çok fazla içlerindeyiz. Aynı besin zincirindeyiz benzetmek gerekirse. Bu yüzden bizden çok iyi saklanıyorlar. Ama sizin için aynı şey geçerli değil."

"Qinn'in cadı ve kurt adamlardan oluşan bir gruba nasıl dâhil olduğunu bilmiyoruz," dedi Gregg, kadının klavyeye dokunmasını engellemek için ellerini tutarken. "Fakat söylediğin gibi bizden saklanmıyorlar. Kendi içimizde bile gizli bir topluluğuz."

"Yasak bir kabileden geldiği için verdiği mücadeleyi anlatacak," dedi kadın arkasına yaslanırken.

Gregg gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. "Karım adına özür dilerim."

"Benim adıma özür dileme."

"Kendi kendine yapamadığın kesin," dedi Gregg omzunun üzerinden ona bakarak.

"Özür dilemesi gereken benim," dedi Ada, bir kez daha araya girerken. "Yardım istemeden önce sizi tanımam gerekiyordu. Bana hikâyenizi anlatmak ister misiniz?"

"Biraz uzun sürebilir," dedi Gregg.

Kadın öne doğru kayarak Ada'ya baktı. "O yasak kabileden geliyor, bense liderime isyan edip topraklarımdan uzaklaştım. Bir zamanlar insan olduğu için iletişim ve görgü kuralları gibi şeyleri önemsiyor. Sen de öylesin. Yargılamıyorum," dedi kadın tam tersini hissettiren bir ses tonuyla. "İsmim Aleka bu arada. En sevdiğim renk mavi."

Gregg iç geçirerek gözlerini ovuştururken gülmeden duramıyordu. Ada bir kolunu sandalyenin arkasına yaslarken Dawson ve kendisinden sonra tanıdığı en uyumsuz çifte bakıyordu.

"Ada," dedi Gregg yeniden ekrana odaklanarak. "Bana her şeyi anlat."

"En sevdiği kısım," dedi Aleka ve koltuktan kalkıp uzaklaştı. Gregg yüzüne çarpmak üzere olan not defterini havada yakalayıp Aleka'ya teşekkür ettikten sonra başlaması için Ada'ya elini salladı.

Ada, hafızası için iyi olacağını düşünerek ve vakit kaybı olmadığını umarak kaçırılmasından itibaren olanları anlatmaya başladı. Bazı yerlerde duraksaması ya da geriye dönüp düzeltmesi gerekiyordu. Aleka çoktan sıkılıp yanlarından ayrılmıştı ve Gregg kurtların dünyasına yabancı olduğundan sürekli Ada'yı bölüp sorular sormak zorunda kalıyordu.

"Tüm bunların hepsini yaşadın mı, yoksa bazı yerlerini hayal gücünle mi süslüyorsun?" dedi Gregg, Ada bitirdikten sonra.

"Hayal gücüne ihtiyacım olduğu kesin ama hayır, hepsini yaşadım. Bana nasıl yardım edebilirsin?"

"Kanıtların ne olduğu ve nasıl sunacakları çok önemli. Etkili üç liderden bahsediyorsun. Yargılamanızda jüri söz konusu olmadığını düşünüyorum, bu yüzden hiç değilse en az iki lideri kendi tarafına çekmelisin. Savunma için zaman iste ve her ne sorarlarsa sorsunlar kendinden emin cevap ver, öyle olmasan bile. Eğer hapsedilmezsen beni tekrar ara veya arayabilecek birine bilgilerimi ver. Ben de bu sırada neler yapabileceğime bakayım. Bol şans."

"Teşekkür ederim," dedi Ada aramayı sonlandırmadan önce. Bilgisayarın ekranını kapatıp arkasına yaslandı. Henüz derin bir nefes alamamıştı ki Hank gelip çağrıldığını haber verdi. Ada ayağa kalkıp arkasını döndüğünde Dawson'ı gördü. "Ne zamandır oradasın?" dedi.

"Sağlam birine benziyor," dedi Dawson cevap vermek yerine.

"Bir FBI ajanı, kurtulmam için yardım edecek," dedi Ada gülümseyerek. "Ne kadar da havalı."

Lanston'ın odasına gittiklerinde, Ada sandığından daha az bir kalabalık gördü. Lanston, Dionne ve Tarafsızları temsilen Khons gelmişti. Gregg'in en az iki lideri kendi tarafına çekme tavsiyesi böylece patlamış oldu. Khons'la daha Aleut'a ilk yerleştiği zamanlardan tanışıyorlardı. Kaiser'la Ada'nın hafızasını geri getirmesi için anlaşmış, Dawson'ın müdahalesiyle bu planı asla yerine getirememişlerdi.

Liderler haricinde Peratha, Creon, Stone ve Ada'nın daha önce görmediği bir adam da oradaydı. Liderler haricinde herkes ayaktaydı. Ada ve Dawson diğerlerinin karşısında, kapıya yakın duruyorlardı.

"Uzun zaman oldu," diye söze başladı Khons. Dionne ve Lanston'ın arasına oturmuştu. Ada'nın onu son gördüğünden beri biraz değişmişti. Daha modern bir şekilde kesilmiş sarı saçları şık bir dağınıklıktaydı. Neredeyse griye dönük mavi gözleri solgundu. Kot pantolon ve ilk iki düğmesi açık ince bir gömlek giymişti. Sokakta gördüğünüzde iyi görümlü olarak adlandırılabilecek ama yanınızdan geçerken tedirgin eden bir tavra sahipti.

"Buraya gelmek için gönüllü mü oldun?" dedi Ada ellerini önünde birleştirirken.

"Birinin olması gerekiyordu," dedi Khons gülümseyerek. "Neler olduğunu tahmin etmiş ya da bazı şeyler duymuş olabilirsin. Yine de neler olduğundan bahsetmemiz gerekiyor. Kural bu."

"Neyin kuralı?" dedi Dawson ve bunu sahiden merak ediyordu. Birleşme bu kadar yeniyken Ortak Mahkeme için bir düzen

oturtmaları olası değildi. Belki de Lanston sandıklarından daha fazla çalışıyordu.

"Ada, kurduğumuz düzeni sabotaj etmekle, kurtları insan dünyasında açığa çıkarmakla ve planlı olarak seri cinayete karışmakla suçlanıyorsun," dedi Dionne. Bir an önce konuya girmek ve sonucu görmek istediği kesindi. "Kanıtları ve dayanakları görelim. Ardından savunma için sana fırsat verilecek."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı Ada.

Lanston sessiz olmasını işaret ederken, Khons'un elini sağlamasıyla Ada'nın tanımadığı adam sırtındaki çantayı önüne aldı. İçinden çıkardığı bilgisayarı masanın üstüne koyarak herkesin görebileceği şekilde çevirdi. Masaüstündeki tek klasörü açıp içinden bir videoya tıkladı ve geri çekildi.

Ada, izlediği şeyleri yaşadığını biliyordu fakat her şey aleyhinde olacak şekilde kırpılıp birleştirilmişti. Luke'u ara sokakta bulduğu ve eline kan bulaştığı an kaydedilmemişti. İlk kayıtta Luke'un cansız bedeninin ve boynundaki ısırıkların fotoğrafları vardı. Diğer görüntüde Ada, o ara sokaktan çıkarken eline bulaşmış kanı temizlemeye çalışıyordu. Luke'tan sonra göreve gönderildiği her seferinde bir benzeri vardı. Ada'yı suçlu gösterecek şekilde montajlanmış video ve kanıtlar öyle çoktu ki Ada hangisine itiraz edeceğine şaşırmıştı.

"Bunlar çok saçma. Hiçbirinde o kurtları öldürdüğüm görünmüyor. Güzel montaj ama beni bununla yargılayamazsınız," dedi Ada.

"Devam et, Wess," dedi Dionne gözlerini Ada'dan ayırmadan.

Bilgisayar başındaki adam, videoyu açtığı klasöre geri dönüp başka bir tanesine tıkladı. Altı insanın, Ada'yı öldürülen kurtlarla gördüklerini anlatmalarını izlediler.

Ada hemen yanında duran Dawson'ın ne kadar gerildiğini tüm hücrelerinde hissediyordu. Ada şiddetle itiraz etmek için ağzını açtığında Dionne elini kaldırdı. "O düzgün ve bize bir düzen sağlayan kurtları öldürürken aklından ne geçiyordu?"

"Hepsi birer suçludan ibaretti," dedi Ada. Dawson boğazını temizlediğinde, "Hiçbirini benim öldürmediğim suçlular," diye ekledi Ada.

"Kanıtları bize kimin getirdiğini biliyor musun?" dedi Khons merakla. Ada başını iki yana salladığında, Khons gülümsemesini saklamak için elini kaldırarak dudaklarının üstünü kaşıdı. "Suçlu dediğin kurtlar Aleut, Remus ve Tarafsızların kayıtlı casusları. Hepsi düzgün ve işini iyi yapan kurtlardan. Kanıtları toplayansa öldürdüğün ilk kurdun eşi. O ve henüz ergenliğe yeni girmiş olan kızı yargılanman için haftalardır uğraşıyorlar."

"Luke'u ben öldürmedim. Ağzımdan çıkanları duyuyor musunuz?" dedi Ada öne doğru yürürken. Kapının önündeki Hank durması için hareketlendiğinde, Ada şaşkın bir şekilde ona döndü. "Kimseye saldırmayacağım, Hank. Aptallık etme."

"Mesafeni koru," dedi Hank ve Lanston'a bakıp onay aldıktan sonra kapı ağzına geri çekildi.

"Tamam," dedi Ada yeniden önüne bakarak. Sakinleşmesi için kendine zaman tanıdı. Öfkeli olmak sorunu çözmeyecekti. Olabildiğince mantıklı davranmak zorundaydı. Karşısındakiler ona inanmak için çaba göstermeseler bile. "Irkalla ve grubu tarafından tutsak edildiğim süre boyunca beni sürekli bir yerlere götürüp durdular. O kurtların suçlu olduğunu ve sorgulama için tutsak edilmeleri gerektiğini söylediler. Ama onlara yaklaştığım her seferinde ölü bedenleriyle karşılaştım. İletişim halindeydim ve cesetleriyle aynı ortamdaydım çünkü bana takip etmem söylendi."

"Ve sen de uyguladın," dedi Dionne, bir çocukla konuşur gibi başını yana eğerken. "Kim tarafından verilen emir demiştin? Irkalla mı?"

"O gerçek biri. Beni akıl hastası gibi göstermeye çalışma," dedi Ada kesin bir şekilde. Nefes alışları derinleşirken Lanston'a döndü. "Irkalla buraya gelip beni dairemden kaçırdı. Doğanın dengesini bozduğumdan ve bunu düzeltmenin onun görevi olduğundan bahsetti."

"Doğanın dengesini koruyan bir kurt..."

"Büyücü," diye Khons'un sözünü kesti Ada. "Irkalla bir büyücü."

"Bir büyücü buraya girmesine rağmen Aleut'un savunma sistemi hareket geçmiyor. Doğru mu?" dedi Khons, Lanston'a bakarak.

"Doğru ama..."

Khons, Lanston'ın devam etmesine izin vermeden Ada'ya döndü. "Ayrıca bir büyücü neden kurtların düzenini korumak için uğraşsın ki? Buna çocuklarını dahi inandıramazsın, Ada. Tutarlı ol. Yaşımın mahkeme tarafından dikkate alınmasını ve Irkalla'yla ilgili gerçek hiçbir şey duymadığımı belirtmek istiyorum. Masal dünyasında yaşamıyoruz."

"Irkalla'yı gördüğümü doğrulayabilirim," dedi Dawson devam etmelerinden önce. "Dairemize girdiğinde sadece Aleut değil, biz de hiçbir şey anlayamadık. Tepki vermemizi engelledi. Karım kaçırılırken hiçbir şey yapmadan beklemek zorunda kaldım."

"Üzgünüm ama yargılanan kişiye yakınlığından dolayı ifaden dikkate alınmayacak," dedi Lanston sıkıntılı bir şekilde.

"Sahiden kaçırıldığını ve tüm bunları yapmadığını kanıtlayabilecek bir delilin var mı?" dedi Dionne cevabı bilmesine rağmen.

"Bir anne olarak hamileyken alabileceğim risklerin sınırı olduğunu bilmen gerekiyor," dedi Ada. "Çocuğumu riske atarak tanımadığım bir grup kurdun peşine düşmeye kalkmazdım. Hem durduk yere neden böyle bir şey yapayım ki? O kurtlarla hiçbir ilişkim yok. Öldükleri gün haricinde onları hiç görmedim."

"Suçlamalar yöneltildi," dedi Khons ayağa kalkarken. "Savunmanı hazırlamak için iki günün var. Gidebilirsin."

"İki gün yeterli değil," dedi Dawson, Ada'nın olduğu yerde durmasını sağlamak için bileğini tutarken.

"Hemen şimdi burada da işlemleri tamamlayabiliriz. Böylece bu yere bir daha gelmek zorunda kalmam," dedi Khons, kötü koku almış gibi burnunu kıvırarak. "Ada sadece cinayetle yar-

gılanmıyor. Tüm kurtların faydasına çalışan casuslarımızı öldürmek bizim için ağır bir darbe. Savunmanı dinlemeye devam edeceğiz ama şunu söyle," derken Ada'ya baktı. "Bahsettiği şu kadın... Irkalla. Seni bu görevlere yollarken neyi amaçlıyordu? Kurtları neden esir alman gerekiyordu ve neden bunun için seni kullanması gerekiyordu? Madem bu kadar güçlü."

"Bilmiyorum," dedi Ada daha kelimesi sonlanmadan Dawson'ın küfrettiğini duydu. "Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındayım ama bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemediler."

"Ve sen de buna rağmen emirlerine uydun," dedi Dionne.

"Mecburdum. Irkalla hiç kimseyi harekete geçirmeden odama kadar gelmişti. Çocuklarımla arasında sadece bir duvar vardı. İstediği her şeyi ve daha fazlasını yapmak için hazırdım ama buna gerek kalmadı."

"Sonra devam edeceğiz," dedi Lanston daha fazla hasarın önüne geçmek için. Ada'ya çıkması için işaret verdi. "Beslemen gereken bir çocuğun olduğu için zindanlara götürülmeyeceksin fakat Aleut'tan ayrılman yasak."

Ada, başka bir şey söylemeden bir kez başını salladı. Arkasını dönüp gitmeden önce Khons'a baktı. Bu sadece adaletle alakalı değildi. Cevapları onlara sunsalar bile görmezden gelmeye istekliydiler. Adil bir yargılama olmayacağını düşünmüştü ve haklıydı da. Kimse Ada için adalet sağlamak istemiyordu. Sadece ondan kurtulma niyetindelerdi.

"Anlamıyorum," dedi Ada dışarı çıktıklarında. "Irkalla ölmemi istiyorduysa neden direkt yapmadı da böyle bir tuzak kurdu?"

"Irkalla'nın yaptıklarının yan etkisi olabilir," diye fikir yürüttü Dawson emin olamasa da. "Ama eğer değilse de aslında mantıklı sayılır."

"Nasıl?"

"Düşünüyorum. Biraz bekle," dedi Dawson. Elini Ada'nın sırtına koyduğunda tüm vücudunun titrediğini fark etti. Ada dairelerine yöneldiğinde, Dawson onun elini tutup merdivenlerden

inmeye devam etti. "Bu halinle kendine de çocuklara da faydan dokunmaz. Önce benim terapi yöntemimi deneyeceğiz."

"Terapiye vaktim yok. Ölüm cezasından kurtulmam için iki gün verdiler. İki gün," dedi Ada dişlerini sıkarak.

"Ben de oradaydım, Tüysüz ve dinlediğime emin olabilirsin." Antrenman salonundan içeri girdiklerinde Dawson, Ada'ya gitmesi gereken yeri işaret etti. Ortalığı toparlayan birkaç öğrenci haricinde içerisi boştu. "Acele edip buradan çıkın," dedi Dawson öğrencilerin yüzüne bakmadan arka tarafa yürürken.

Ellerindekileri oldukları yere bırakan öğrenciler apar topar oradan ayrıldılar. Ada kum torbasının yanında durup kollarını bağladı. Burada vakit harcamak yerine Mara'yı beslemesi gerekiyordu. Lyon ve Lenora'yla daha fazla vakit geçirmeliydi. İki gün, diye düşündü Ada bir kez daha. İki gün sonra ölebilirdi. Daha bebeğinin yüz hatlarını ezberlememişti. Sesini yeterince duymamıştı ve gözleri ona yeterince bakmamıştı.

Burnunu çekerek oradan çıkmak için arkasını dönmüştü ki Dawson'la burun buruna geldi. Neredeyse eski zamanlardaki gibiydi. Ölümüne korkması dışında. "Dawson, gitmem gerek," dedi kısık bir sesle. "Mara huysuzlanmaya başlamıştır. Bunlara harcayacak zamanım yok."

"Sahiden iki gün mü verdiler?" dedi Gavin koridordan çıkıp yanlarına gelirken.

"Kırk sekiz saat ve yarım saatini kaybettim sayılır," dedi Ada.

"Bir şeyleri yumruklamasını sağla," dedi Dawson, Gavin'e bakarak. Ada'ya dönüp, "Bir saate görüşürüz," dedikten sonra çıkmak için kapıya yöneldi.

Ada gözlerini kısarken başparmağıyla yüzüğünü avucuna doğru çevirdi. Olduğu yerden koşup Dawson'ın beline yumruk atması sadece bir saniye sürmüştü. Dawson derin bir nefes alırken kolunu arkaya doğru uzatıp Ada'yı kavradı ve minderlere düşürdü. Ada'nın yeniden kalkıp saldırıya geçmesi Dawson'ın

tahmininden daha hızlı olmuştu. Kaburgalarına inmek üzere olan ayağını tutup hızla çekti.

Ada sırtüstü yere yapıştığında, Dawson başını eğdi. "Hâlâ kötü düşüyorsun. Bunun tekniğini defalarca göstermiştim," dedi.

Dawson'ın bacaklarına tekme atarak dengesini bozdu. Bu ona kendini toparlaması için yeterli zamanı tanımıştı. Doğrularak iki elini birden yumruk yaptı. "Bir şeyleri yumruklamamı istiyorsan fedakâr davranıp kendini ortaya koy," dedi.

"Benimle oyun oymandan hoşlandığımı biliyorsun," dedi Dawson, Ada'nın yumruklarını savuştururken.

"Bu kadarını duymama gerek yoktu," dedi Gavin arkasını dönerek. "Daireye çıkıyorum. İşiniz bitince gelin de yapacaklarımızı konuşalım."

"İyi bir arkadaş değilim, değil mi?" dedi Ada, Hilary'nin kucağındaki bebeği severken.

"Berbatsın," dedi Hilary onu dürterek. Ada bakmaya takıntılı olduğu saatine bir kez daha göz attı. Hilary onun elini tutup başını kaldırmasını sağladı. "Nasıl olacağını bilmiyorum ama ölmeyeceksin. En azından bugün."

Ada arkasına yaslanırken Hilary'ye yardımcı olmak için Hunter'ı kucağına aldı. "Neyi savunmam gerektiğini güçlükle hatırlarken kendimi nasıl koruyacağım?" Bebeğin başındaki şapkayı düzeltip başparmağıyla alnını okşadı. "Adını yazmaya çalıştım ama denediğim her seferinde harfler birbirine karışıyor. Birkaç kez ses kaydı aldım. Sonradan dinlemeye çalıştığımda parazitler haricinde bir şey duyamadım. Hayatım resmen korku filmine döndü."

"Önceden de romantik komedi sayılmazdı," dedi Hilary kendini iterek daha dik otururken. "Kimse yanıma uğramıyor. Son gelişmeler ne?"

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm ama Murat bile Aleut'tan ayrıldı. Hepsi dışarıda parça parça izleri takip ediyor."

"Şu konuştuğun FBI ajanı..."

"Elinden geleni yapıyor," dedi Ada, Hunter'ı kaldırarak omzuna yaslarken. "İyi birkaç fikri var aslında. Dawson'la üzerinde çalışıyorlar ama her gün her konuşmayı baştan almak zorunda kalıyorlar. Daha neyle baş etmeleri gerektiğini düzgün bir şekilde hatırlayamazken ona karşı plan oluşturmak zor. Yüzünü unutuyorum, Hilary. İsmi aklıma gelmiyor ve bir şey vardı... Benim için önemli olan bir şey. Biri aslında," dedi gözlerini kapatarak.

"Onların içinden biri mi?"

"Evet. Sana bahsettim mi?"

"Sanmıyorum, tatlım," dedi Hilary emin olamadan. "Onlardan birine kısa süre içerisinde değer vereceğini zannetmiyorum. Belki de önceden tanıdığın biriydi."

Ada yüzünü ovuştururken başını salladı. Kendisi de öyle sanıyordu fakat emin değildi. Bulutu dağıtmaya çalışıyordu ama başarılı değildi. Yeterince nefes alamıyor, yeterince düzgün düşünemiyor ve kesinlikle yeterince hatırlayamıyordu. Aklında dönüp duran bazı şeyler vardı. Unutacağını söylemişlerdi mesela. Kimlerin ne zaman söylediğini hatırlamıyordu fakat unutacağını biliyordu. Anlam verememişti. Yine de şimdi anıları birer birer ondan sökülüyordu. Yakında kaçırıldığını unutacak, savunması tamamen çöp olacaktı.

Kapı yavaş fakat ısrarla yumruklandığında Ada, Hunter'ı yatağına bırakarak kalktı. Kapıyı açtığında Hank'i görmesi karnına yediği yumruk kadar acı vericiydi. "Bir yere gitmiyorum," dedi.

"Yargılanmanın başlamasına üç saatten az kaldı. Dawson hâlâ Aleut'ta değil. Cellat olarak burada bulunmak zorunda," dedi Hank.

"Biliyorum. Gelecektir. Karısının idamını kaçıracak değil ya. Birinin başına ne kadar sık gelebilir ki bu olay?"

"Ada," dedi Hilary uyarırcasına. "Artık yapabileceğin pek bir şey yok. Gidip çocuklarınla vakit geçir, tamam mı? Her şey sonuçlandığında acımasız esprilerine devam edebilirsin."

Ada, Hunter'ı alarak Hank'e verdi. "Onu benim daireme taşı ve biz gelene kadar oradan ayrılma," dedi. Ardından Hilary'ye dönerek onu kucağına aldı. "Aleut'taki herkes dışarıdayken çocuklarımın yanında durman gerekiyor."

"Kucakta taşınmamın sebebi tembellik değil," dedi Hilary arkasından kapıyı çekerken. "Bu halde çocuklarına faydam dokunmaz ki. Hank! Bebeğe değil, gittiğin yere bakman gerekiyor."

"Affedersin," dedi Hank samimiyetle ve gözlerini güçlükle Hunter'dan ayırıp yola baktı.

33

ŞİMDİ

Başını Dawson'ın eline doğru yaslayan Ada, gözlerini onun bakışlarından ayırmıyordu. "Çocuklarımıza beni anlat. Onları doğurmak için ne kadar acı çektiğimden de bol bol bahset."

"Beni buna mecbur ederlerse yapacaklarımdan, olacağım şeyden korkuyorum."

"Tek başına değilsin. Bencil düşünme. Kendini kaybetme gibi bir lüksün yok." Başını biraz daha çevirip Dawson'ın avucunu öptü. "Benden istediğini yaptım."

Ada'nın ne söylemek istediğini Dawson bir süreliğine anlayamamıştı. Yunan Adaları'ndayken aralarında geçen o hararetli konuşmayı hatırladığında ise fiziksel bir darbe almış gibi sendeledi. "Ve bu senin sonun oldu," dedi.

"Vakit kaybını atlamamız gerekiyor," dedi Lanston birden ayağa kalkarak. Liderlerden ve diğerlerinden uzaklaşarak Dawson'la Ada'nın karşısına yürüdü. "Sizi tanımak için uğraşmadığımı söylemiştin, hatırlıyor musun?" dedi Lanston, Ada'ya. "Sizi, seni tanımak için elimden geleni yaptım ve bana doğru

düzgün bir sebep bile sunmuyorsun. Kendini savunman gerekiyordu."

"Suçsuzum," dedi Ada ısrarla. "Tek bildiğim bu. Sadece bunu hatırlıyor, buna inanıyorum, Lanston."

"Yeterli değil."

Ada için her şey bir oyundan ibaret gibiydi. Bir gün uyanmış ve cinayetle yargılanmaya başlamıştı. Bu noktaya gelene kadar durumun ne kadar kötü olduğunu düşünememişti. Yapmadığına inandığı bir suç için ceza almayacağına inandığı kadar adaletli miydi karşısındaki kurtlar? *Hayır*, diye düşündü içinde çırpınan cılız bir ses. *Bir plan yapmıştın.* "Elbette yaptım," dedi Ada başını eğerek. "Bunu şansa bırakacak kadar aptal değilim. Hiçbirimiz değiliz. Sadece hatırlamıyoruz." Kalp atışları hızlanırken başını kaldırıp balkonuna baktı. Çocuklarını yeniden kollarına alacağını biliyordu. Nasıl olacağından emin değildi.

"Bir dakika bir dakika," dedi Gavin halkayı bölerek ortaya çıkarken.

"Evet! Tamam, düşünmem lazım," dedi Ada gözlerini kapatarak. "Hayatımı kurtaracak planı Gavin'le oluşturdum," dedi kendi kendine.

"Neler oluyor?" dedi Dionne. Sesi bahçedeki tüm kurtları uyaracak tondaydı. Ada bile biraz irkilmişti. Hemen yanında duran Dawson'ın ise rahatladığını hissediyordu. İkisi de bir şeylerin lehlerine döndüğünün farkındaydı. Nasıl yaptıklarının farkında olmasalar bile.

Ada gözlerini kapatarak puslu hatıralarının içinde dolaştı. Her şeyi unutmadan önce Dawson'la bir plan yapmışlar ve ikisinin de buradan ayrılmasına izin vermeme ihtimallerine karşılık Gavin'i de dâhil etmişlerdi. Ada yapmaları gereken her şeyi Gavin'e anlatmıştı. Anlattığını biliyordu. Hatırlamadığı bir suçun savunmasını yapmak kadar zor bir şey yoktu. Emin olduğu tek şey buna hazırlandığıydı. Bu yüzden korkuyor fakat delirmiyordu. Bu yüzden Dawson sinirleniyor fakat karısını hayatıyla tehdit edenlere saldırmıyordu.

"Daha özel bir alanda konuşmak mümkün mü?"

Ada nefesi kesilerek arkasını döndü. Ali'nin sesi onu bir kenardan karşı tarafa itmişti. "Ali oradaydı," dedi fısıltıyla. "Neden bilmiyorum ama oradaydı ve her şeyi biliyor. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Ali, gözlerini Ada'dan ayırmadan. "Ve söylediğim gibi özel bir yerde konuşmamız gerekiyor."

Kalabalıkların itirazlarına aldırmadan Lanston, Hank'e işaret verdi. Hank kalabalıkta yol açılmasını sağlarken Dawson ve Ada birbirlerine bakıyorlardı. Birlikte bir plan yaptıklarına emindiler. Ayrıntılar puslu bir perdenin arkasına saklanmış olmasına rağmen hisleri bir şeylerin yoluna gireceğini söylüyordu.

Liderler ana toplantı salonuna geçerlerken Hank, Ada ve Dawson'a yaklaştı. "Kelepçelere dikkat ederek yürüyün. Direkt toplantı odasına geçeceksiniz. Arkanızdan geliyorum," dedi.

"Elimi tut," dedi Dawson. Ada kollarını tamamen aşağıya sarkıttığında kelepçeler daha fazla zarar verdiğinden ellerini karın hizzasında tutuyordu ve sürekli bu şekilde durmak yorucuydu. Belli ki Dawson da bunun farkındaydı. Ada iki eliyle birden Dawson'ın elini kavradı.

Toplantı odasına doğru yürürlerken Stone ve Gavin de onlara katılmıştı. Dawson ve Ada haricinde odaya sadece liderler ve Ali'nin girmesine izin verilmiş olmasına rağmen kimse Stone'u durdurmak için yoluna çıkmaya cesaret edememiş, Gavin ise Ada'nın eğitmeni olarak sorumlu bulunduğundan odaya girmesine karışmamışlardı.

Ada gözlerini kapatarak ayrıntıları hatırlamaya çalışıyor fakat başaramıyordu. Bir yerde tutsak edildiğini, cinayete bulaştığını ve Ali'nin onu kurtardığını anlayabiliyordu. Ayrıca bunları tam anlamıyla hatırlamıyor, sadece sonrasında başına gelen olaylardan bu anlamı çıkarıyordu. Ali'nin sesini duyduğunda heyecanlanmış fakat yaşadığı için şaşırmamıştı. Bunu önceden bildiğini hissediyordu.

"Neden ayrıntıları hatırlayamıyorum?" dedi Ada.

"Çünkü böyle olması gerekiyor." Ali ellerini üzerindeki uzun paltonun ceplerine sokmuş, burada bulunmaktan ne kadar rahatsız olduğunu saklama gereği duymuyordu. "Ada'yı kaçıran grubun amaçlarını, Gavin beni bulana kadar bilmiyordum."

"İddia edilen grubun varlığına dair kanıt göremiyoruz," dedi Dionne rahat bir tavırla koltuğa otururken.

"Göremezsiniz. Göremeyeceksiniz de." Ali, parmaklarıyla tuttuğu dijital belleği avucunun arasına alarak sıktı. Onu hayata bağlayan, ona bir amaç veren gruba ihanet ettiğini biliyordu. Yine de bağlı olduğu hiçbir takım, arkadaş ya da amaç, Ada'nın ölümünü engellemekten daha önemli değildi. "Ada'nın kaçırılmasını isteyen kişi bir cadıydı ve Ada bir silah olduğu için onun ortadan kalkmasını umuyordu." Ali daha fazla detay verirse buradaki herkesin hedef olacağını bildiğinden konuyu mümkün olduğunca basit tutmaya çalışıyordu. Irkalla'nın aklındaki düşünceler çok daha derin, çok daha güçlüydü.

"Neden direkt öldürmedi öyleyse?" dedi Tarafsızların temsilcisi. "Böylesi onu tutsak etmekten çok daha kolay olmaz mıydı? Üstelik Ada'yı bir dizi cinayete de sürüklemiş."

"Ada'yı kendi öldürürse onun kahraman, mağdur ilan edilmesine engel olamazdı," derken hayatını geri dönülmez bir şekilde bambaşka bir boyuta taşıyan kadını izliyordu. "Ada'nın sadece ölmesini değil, aynı zamanda itibarsızlaşmasını istiyordu. Çünkü Ada kurtların varlığını sürdürebilmesi için muazzam bir güç olmasına rağmen daha çok ölümle ilgileniyor." Cümlesini bitirirken gözleri Dawson'a doğru kaydı. Söyledikleri kargaşa yaratmak için değil, Irkalla'nın düşüncelerini anlamalarını sağlamaları içindi. Dawson bunu anladığını belirten bir şekilde başını salladı.

"Neden bir büyücü kurtların yaşam döngüsünü umursasın?" dedi Lanston duyduklarına anlam veremeden.

Stone, Irkalla'dan bahsetmemek için dilini ısırdı. Eğer mecbur kalırsa konuşacaktı fakat her şey Ali'nin tehlikeli gerçekleri ustaca gizleyerek anlattıklarıyla çözülürse daha iyiydi. Ali derin

bir nefes alıp boğazını temizledi. "Hafızalarınız kötü, anılarınız bulanık. Çok kısa bir süre sonra şu anda hissettiklerinizi bile unutacaksınız. Gözünüze önemsiz görünecek. Anmak için bir anlam bulamayacaksınız. Çünkü o böyle çalışır. Sadece büyücüleri, sadece kurtları, sadece insanları düşünmez. Doğa her şeyiyle bir bütündür ve o, hepsini korumak istiyor. İçindekilerle birlikte."

"Mantıklı değil," dedi Dionne.

"Yine de gerçek." Ali gözlerini Remus liderine çevirerek tehlikeli bir şekilde gülümsedi. Ada'nın onu uyarıp önüne döndürmemesinin tek sebebi bileklerini koparabilecek kelepçelerdi. "Yanılmıyorsam insan hayatımın sona ermesinin sebebi sizsiniz. Bu yüzden tavrınıza tahammül göstermezsem beni bağışlayın."

"Görüyorum ki oldukça iyi bir iş çıkarmışsın," dedi Dionne keyifli bir şekilde. "Sınırı geçmiştin. Yaramaz çocukların başına kötü şeyler gelir."

"Konumuzla alakasız," diye tartışmanın önüne geçti Tarafsız.

"Pekâlâ," dedi Lanston, avucunu alnında kaydırarak. "Ada'nın neden kaçırıldığı sorusu bizim için ikinci planda. Suçsuzluğunu ispatlayabilir misin?"

Ali bunu sormalarını beklediğinden hâlâ avucunda tuttuğu dijital belleği çıkardı. "Size bazı görüntüler yollandığını biliyorum. Bunların içinde görüntülerin orijinalleri var. Her açıdan izleyebileceksiniz. Daha fazlasını veremem."

"Bağlı olduğun topluluk-"

"Daha fazlasını veremem," diye tekrarlayarak Lanston'ın sözünü kesti Ali. "Ada suçsuz ve serbest kalmalı. Videoları izlediğinizde istediğiniz delili elde edeceksiniz."

Lanston, belleği parmakları arasında çevirerek masasına doğru yürürken, "Kelepçeleri çıkarabilirsin," dedi.

Dawson, farkında olmadan tuttuğu nefesini bırakırken anahtarı cebinden çıkardı. "Kıpırdamadan dur," dedi anahtarı küçük kilide yerleştirirken. Dikkatli bir şekilde kilitleri açıp kelepçeleri kıvırdı.

"Onları senin için tutabilirim," dedi Dionne.

"Teşekkürler," dedi Dawson fakat kelepçeleri cebine yerleştirdi. Remus liderine üzerinde karısının DNA'sı olan kelepçeleri vermeyecekti. Dawson, Ada'nın kesikleri neyle kapatacağını bilemediğinden ellerini kullandı. "Birkaç dakika bekle," dedi Ada'nın gözlerine bakarak.

"Birkaç dakikadan fazlam var," dedi Ada gülümseyerek. "Demek seni sevmemin sonum olduğunu düşünüyorsun."

Dawson, rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanarak başını eğdi. "Şu anda bunu konuşmak için uygun bir zaman değil, Tüysüz."

Ada gözlerini kısarak Dawson'a bakarken Ali yanlarına geldi. Boynunda gevşek bir şekilde duran kravatı ikiye ayırdı. "Bunu kullan," dedi Dawson'a.

Ali'ye ait herhangi bir parçayı Ada'nın üzerinde görmek Dawson'ın canını sıkıyor olsa da kan akışı durmuyordu. Gururunu avucunu ıslatan sıcak kan boğmuştu. Kravatın bir parçasını alıp sağ bileğini sarmaya başladı. Ali diğer bileğine uzanmışken Dawson boğazından kaçan hırıltıyı bastıramadan, "Geri çekil," dedi.

"Affedersin." Ali güvenli bir mesafede durup Ada'ya gülümsedi.

Ada omuz silkerken Dawson iç geçirdi. "Benim adıma özür dileme," dedi.

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Ada, Dawson diğer bileğiyle ilgilenirken.

Karmaşık sokak seslerini duyduklarında hepsi başlarını çevirdi. Lanston videoları tek tek açıyordu. Ada'nın ölen kurtların peşinden gittiği görüntüler, kanlı bir şekilde onlardan uzaklaşmaları vardı. Aynı zamanda onların nasıl öldürüldüğünün de kayıtları vardı ve öldürenlerin hiçbiri Ada değildi. Irkalla cinayetlerin kamera görüş açısında işlenmesini garantilemişti. Böylece Lanston'a sağlam bir kanıt gönderebilecekti. Fakat orijinal kayıtların da tamamen kaldırıldığından da emin olmuştu. Ali bu

görüntülere ulaşabilmek için büyük bir risk almıştı. Bir daha ait olduğu topluluğa geri dönemeyecekti. Irkalla çoktan peşine birini takmış olmalıydı.

Ada kıpırdamadan yerinde duruyordu. "Hakkımdaki düşüncelerinin değişmesi bana yetmez," dedi.

"Ne istiyorsun? Özür mü?" dedi Dionne gülüşlerinin eşliğinde.

"Beni kaçıran her kimse sadece hayatımın değil, aynı zamanda kazandığım gücün ve itibarın da peşindeydi. Kurtların geleneklerine ve doğa kurallarına sıkı sıkıya bağlı değilim fakat bağlı olduğum eve gösterdiğim sadakat üzerine bir oyun oynandı. Siz de buna inandınız. Diğer tüm kurtlar gibi. Ben bir eğitmenim. Sorumluluğumda beş öğrenci var ve siz beni kelepçeleyip yüzlerce kişinin önüne çıkardınız. Yani evet," derken gözlerini Lanston'dan ayırıp Dionne'a çevirdi. "Bir özür istiyorum. Tüm kurtların duyacağına emin olduğunuz bir özür. Ben hiçbir şey yapmadım. Kaçırıldım, işkence gördüm... sanırım," derken emin olamadan gözlerini kapadı. "Ve seri katil olmakla suçlandım. Bana muhtaç üç çocuğum var. Birini hâlâ ben besliyorum," derken parmağıyla kendini işaret etti. "Ne yapmak üzere olduğunuzun farkında bile değilsiniz. Beş dakika önce kocamı beni öldürmesi için zorlayacaktınız. Arkadaşlarım ve ailem haricinde hiçbir kurt, soy ya da ev için hayatımı ortaya koymadım ve bu geceden sonra da böyle devam edeceğime emin olabilirsiniz."

"Önce herkes hatırladıklarını ortaya koyarak konunun netleşmesini sağlasın," dedi Lanston, Ada'nın sakinleşmesini isteyerek. "Ondan sonra özrün hakkında konuşabiliriz."

"Her şeyi dinlemek istediğinize emin misiniz?" dedi Stone, herkesin kafası karışık olduğundan.

Hepsinde parça parça bilgiler vardı fakat birleştirmekte, bir sıraya oturtmakta ve mantıklı bir hale getirmekte zorlanıyorlardı. Stone her şeyi anlatıp, onların hatırladıklarıyla birleştirmeye yardımcı oldu. Böylece hepsi için son haftalar mantıklı bir sıraya oturmuş olmuştu.

İlk kopmalar Gavin ve Ada'nın plan yapmasıyla başlamıştı. Bu yüzden anlatmaya da oradan başlamışlardı.

"Aleut'a geri döndüğümde Ali'yle bir kez daha karşılaştım," dedi Ada, Gavin'e. "Beni... kaçıran kişinin esas amacını henüz yerine getirmediğini biliyordu. Bir şeylerin ters gideceğini hissetmiş gibiydi. Bana telefon numarası verdi." Ada masanın üzerindeki kitabın arasından çektiği kâğıdı Gavin'e uzattı. "Numarayı bir kez kullandım, buluşma ayarladım. Onların grubundan başka birine ait. Hâlâ birkaç kişi Kanada'da. Arkada kalan pislikleri temizlemek için."

"Ali'nin sahiden bizim takımda olacağına güvenmeli miyiz?" dedi Gavin kâğıdı katlayarak arka cebine sıkıştırırken.

"Evet," dedi Ada tereddütsüz. "Ali'nin benimle konuşmasını sağlayan Asena'ydı. İkisine de güveniyorum. Kontrolüm dışında bazı şeyler gerçekleşiyor. Önüne geçemeyeceğiz, bunu biliyorum. Ben yaparsam fazla dikkat çekerim. Bu yüzden Ali'ye sen ulaşmak zorundasın. Her şeyi düzgün bir şekilde anlatabilecek bir tek o var."

"Hafızamız tamamen silinmeden önce yapılması lazım."

"Biliyorum." Ada ayağa kalkarak volta atmaya başladı. "Ali unutmayacaktır. Bu hilenin ona karşı işleyeceğini sanmıyorum. Nedenini unutsan bile muhakkak Ali'yi aramaya devam etmeli ve onu buraya getirmelisin."

"Ali'nin yedek plan olduğunu sanıyordum."

"İyi bir yedek plan. Bunu gurur meselesi haline getirmeyelim. Karşımızda Irkalla gibi biri varken şansımız nedir? Bir düşün. Onun hakkında en çok bilgisi olan kişiler bile adı ve nereli olduğu haricinde bir şey söyleyemiyor. O da tahmini olarak."

"Pekâlâ, Ali'yi bulduğumda onun buraya gönüllü olarak geleceğini mi sanıyorsun? Seni kaçıran grupla beraberse neden bunu yapsın ki?"

"Çünkü..." Ada cümleye devam edemeden dudaklarını ısırdı. Alnını ovuşturduktan sonra Gavin'in yanına geri dönüp yavaşça

oturdu. "Benden uzak durmak istiyor ama yardım etme fırsatını geri çevirmeyecektir. Ayrıca gönüllü olarak diye belirtmen dikkatimden kaçmadı. Eğer gelmek istemezse onu zorlamayacak ya da tehdit etmeyeceksin."

"Bayıltıp bagajda getirirsem zorlamış olur muyum?"

"Gavin, ben ciddiyim. Bu konuda sana güvenebilir miyim?"

"Evet, elbette." Gavin uzanarak onun omzunu tuttu. "Daha neyle suçlandığını bile bilmiyoruz. Bunlara hiç gerek kalmayabilir."

"Umarım."

"Ali'yi son çare olarak kullanacağından Dawson'ın haberi var mı?" dedi Gavin ayağa kalkarak kapıya doğru yürürken. Ada başını onaylarcasına salladığında, Gavin de aynı şekilde karşılık verdi. "Peki. Birkaç hazırlık yapacağım, sen bu numaradaki kişiyle buluştuğunda uzaktan sizi izleyeceğim. Ardından ben onunla iletişime geçip, Ali'yi bulacağım. Ben dönene kadar her şeyi sakin tutmaya çalış."

"Elimden geleni yaparım," dedi Ada. Gülümseyerek omuzlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim, Gavin."

Ada ve Gavin, bu hatırladıklarından duyulmasını istediklerini kadarını odadakilerle paylaşmışlardı. Sonrasında Ali, Gavin'in onu bulduğunu anlatmıştı. Çok geçmeden de Aleut'a doğru yola çıkıp biraz geç de olsa duruma müdahale edebilmişlerdi.

"Ada, gidebilirsin," dedi Lanston bilgisayarı kapatırken. "Dawson, karınla ilgilen. Durumun resmî tarafını sonradan toparlayabiliriz. Ali, senin biraz daha kalmanı istiyorum."

Ada omuzlarını dikleştirerek arkasını döndü. Kapıdan çıkmadan önce Gavin'in gizlice uzattığı eline hafifçe çaktı.

Dawson'la koridora çıktıklarında sessiz bir gerginlik içinde yürüyorlardı. Ada, bir an önce çocuklarının yanına gitmek istediğinden acele ediyordu. Toplantı salonundan yeterince uzaklaştıklarında Dawson, Ada'yı kolundan kavrayarak hızla kendine çekti ve onu duvara yaslayıp öptü. Ellerini yüzünün iki yanına koyup dudaklarındaki sıcaklığı kendi dudaklarıyla yaktı.

Ada, Dawson'ın çenesine dokunurken hâlâ hassas olan bilekleri yüzünden parmakları titriyordu. Öpücük başını döndürmüştü. Koridora hâkim olan sessizlik sayesinde yakınlarında kimselerin olmadığına güvenen Ada, Dawson'ı daha yakınına çekti. Nefes almak için uzaklaşmak zorunda kaldıklarında dudaklarındaki gülümsemeyle birbirlerine dokunuyorlardı.

"Biraz heyecanlandın sanki," dedi Ada.

Dudaklarına, yanaklarına ve gözlerinin kenarına yumuşak öpücükler bırakan Dawson nefes nefeseydi. Ada'yla yarışan kalp atışları ikisinin de kulaklarındaydı. "Sana saldırdığım için üzgünüm. Mümkün olduğunu bilmiyordum ama oradayken sana biraz daha âşık oldum ve bu beni biraz tüketti."

Ada'nın gülümsemesi donarken parmak uçları Dawson'ın yüzünde dolaşıyordu. "Hayatta kaldık," dedi fısıltıyla.

"Bir kez daha."

Dairelerine doğru yürürlerken Ada derin bir nefes verdi. "Bu seferki çok yakındı. Ve fazla kafa karıştırıcı."

Karşılaştıkları birkaç kişiyi umursamadan ve duraksamadan daireye ulaştıklarında Dawson kapıyı arkalarından kilitledi. Ada'yı kolundan tutarak banyoya doğru götürdü. Bileklerindeki kravatı çözüp yere attı ve ayağının ucuyla çöpe doğru itti. "Daha iyi görünüyorlar," derken suyu açtı. Ada ona kendi halledebileceğini söylemesine rağmen Dawson kan lekelerini dikkatli bir şekilde temizledi.

"Çocukların yanına gitmem lazım, sonra da biraz avlanacağım." Ayaklarını kıpırdatırken uzanıp Dawson'ın başını öptü. "Ardından bize kahve yapman lazım."

Dawson'ın omuzları çökerken uzanıp suyu kapattı. Kahvenin ne demek olduğunu biliyordu. Ada'nın aklında yeni fikirler vardı. "Daha biraz önce senin idam sehpana doğru yürüyorduk. Birkaç gün ara veremez misin?"

"Ama harika bir planım var. Duyduğunda bana hak vereceksin." Dawson havluya uzanırken, Ada onu yakalayıp kendine bakmasını sağladı. "Dinle. Böyle bir skandaldan sonra kimse

aniden saldırıya geçmemi beklemez. Leone'u hazırlıksız yakalayabilirim."

"Ve şimdiden bir planın mı var?"

"Evet. Mükemmel bir tane."

"Hiçbir plana mükemmel diyemezsin. Bu uğursuzluk getirir."

"Ama öyle," dedi Ada dudaklarını kıvırarak.

Dawson başını iki yana sallayıp havluyla Ada'nın bileklerini kurulamaya başladı. İşi bittiğinde hâlâ Ada'yı tutarken onu kendine doğru çekti. "Planında ben de var mıyım?" diye sordu.

"Demek öğrenmek istiyorsun," dedi Ada, gözleri renklerin en tehlikeli tonunda parlarken.

"Nasıl reddedebilirim ki?"

SON SÖZ

"Umarım gerçekte de böyle yürümüyordur," dedi Franz kısık sesle. İndikleri merdivenlerin her bir basamağı onları Remus'un gizli odalarına sürüklüyordu. Franz, önünde yürüyen Ada kadar gergindi. Ne kadar saçma olursa olsun kendini konuşmak zorunda hissetmişti.

Ada onun gerginliğine hak veriyordu. Eskisi kadar olmasa da Remus'la hâlâ düşman sayılırlardı. Resmî bir ziyaretle giriş yapmamışlardı. Bunun için bahaneleri yoktu. Üstelik her ne kadar ziyaretleri kabul görse de Doktor'un sığınağı olan bu zindanlara girmelerine izin vermezlerdi. Maritza öldüğünden beri ilk kez bir araya geliyorlardı. Bu da telaşlı olmaları için en büyük sebepti.

Franz belki de yerinde bir yorum yapmıştı. Birkaç basamak önünde ilerleyen Ada, Creon'un görünüşüne sahipti. Peratha'nın odasında bıraktığı birkaç parça kıyafeti üzerine geçirerek yeni bedenine uyum sağlamaya çalışsa da bir erkek gibi hareket etmesi zordu.

Ada, Felicia'dan onu herhangi bir Remus kılığına sokmasını istemişti. Böylece aralarına girdiğinde dikkat çekmemeyi umu-

yordu. Felicia, Creon'u seçmişti çünkü hem Ada'yla aralarındaki kan bağı durumu kolaylaştırmış, hem de yakalanırlarsa Creon'un şikâyetçi olmayacağını düşünmüşlerdi. Dikkat çekme kısmı pek başarılı değildi. Ne de olsa Remus'un içinde, lider ailesinden biri kılığında dolaşıyordu. Diğer yandan buraya kadar durdurulmadan ilerleyebilmişlerdi.

"Felicia'nın sana da bir görüntü ayarlamasını sağlamalıydık," dedi Ada başını eğerek son basamağı inerken.

"Kendisi de aynısını söyledi fakat büyü yeterince zor. Seni bu görüntüde tutabilmek için sürekli çaba harcıyor. Üstelik ona arabada bekleyeceğimi söyledim." Ada birden arkasını döndüğünde ağırlığına alışamadığı vücuduyla sendeledi. Franz kolunu tuttuktan sonra devam etmesi için elini salladı. "Başımın çaresine bakarım, Ada. Beni korumana gerek yok. Ailenin küçüğü sensin. Üstelik en tecrübesizi de."

Ada itiraz etmek istese de Franz'ın, aile kavramına karşı geldiğini düşünmesini istemiyordu. Standart bir aile değillerdi fakat birbirlerine tamamen yabancı da kalmamışlardı.

"Orada dur." Ada, emreder tonda duyduğu kadın sesine tepki vermeden önce bekledi. Gözlerini kapatarak görünmez olmayı diledi. Topuklu ayakkabıların sesi yaklaşırken Franz geriye çekilerek bekledi. Ada derin bir nefes alıp Creon'la olan tüm konuşmalarını hatırlayarak kadına döndü. Esmer bir kadın tüm hızıyla yaklaşırken, Ada ne yapacağını bilemez halde orada duruyordu. Önce kollarını bağladı, sonra daha dik durarak ellerini cebine soktu.

"İki gündür sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi kadın, iki parmağını havaya kaldırarak. "Tek istediğim mesaj atmandı. Anlıyorum." Kadın kendi kendini sakinleştirmek için derin soluklar aldı. "Bekleyeceğimi ve sabırlı davranmam gerektiğini konuşmuştuk ama sanki bunu beni kandırmak için kullanıyorsun."

"Amacım bu değildi," dedi Ada. Gerçekten şaşkın olması söylediklerinin gerçekliğini arttırmıştı. İşe yaradığını ise kadının değişen duruşundan anlamıştı.

Geri adım atmasına fırsat kalmadan kadın gülümseyerek ona yaklaştı ve dudaklarından hafifçe öptü. "Bir seferlik daha sana inanmış gibi davranacağım. Yanıma uğramayı ihmal etme," derken yüzüne dokunarak gülümsedi. Franz'a göz ucuyla baktıktan sonra gözden kayboldu.

Ada arkasını döndüğünde parmağını Franz'a uzattı. "Gördüğünü unut ve sakın lafını etme," dedi.

Franz gözlerinde eğlence pırıltıları olmasına rağmen kendini kontrol altında tutup omuz silkti. Hızlıca içeri girip Creon ve Deborah'tan daha önce dinledikleri yolda ilerlediler. Doktor'un odasından içeri süzüldüklerinde gördükleri onları şaşırtmamıştı. Odanın uzak bir köşesinde, duvardan sarkan zincirlere kelepçelenmiş bir adam vardı. Üzerinde yıpranmış bir pantolondan başka bir şey yoktu. Vücudunda eski ve yeni yara izleri, kan lekeleri vardı. Uzun zamandır orada durduğu her halinden anlaşılıyordu.

Ada ve Franz sessizce bakıştıktan sonra parmak uçlarında ilerlediler. Odanın en ucunda duran dolaba yürüyorlardı. Creon daha önce bir kez Doktor'un tedavisinden geçmişti ve o zamandan kalan hatırlarında burada sakladığı şeyler olduğunu biliyordu. Dolap kilitliydi fakat biraz zamanı olduğunda Franz'ın halledemeyeceği kadar karmaşık değildi. Belki onu tamamen suçlu gösterecek deliller tutmuyordu burada fakat bir yerden başlamaları gerekiyordu.

"Orada hiçbir şey bulamazsınız," dedi zayıf bir ses, çınlayan zincirlerin arasından. Franz ve Ada aynı anda arkalarını döndüklerinde genç adam hafifçe başını kaldırdı. "Doktor orada kimsenin görmesinden rahatsızlık duymayacağı şeyleri tutar. Bilirsiniz, işkence yöntemleri, eski usul sorgulama teknikleri. Eğer ona soracak olursanız memnuniyetle anlatacağı şeyler."

Franz yine de dolabı açmayı isteyerek kilide dönmüşken, Ada mahkûma doğru ilerledi. Yaraları ve darmadağınık görüntüsünün altında elaya dönük gözleri dikkat çekecek kadar güzeldi. Gördüğü işkence vücudunu zayıflatmamış, aksine güçlendirmiş

gibiydi. Kaslarının erimemiş olması onun çok da uzun zamandır burada olmadığını gösteriyordu.

Ada ona biraz daha yaklaşacakken, Franz kolunu tutatarak geri çekti. "Ne yapıyorsun?" derken kesinlikle cevap beklemiyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi adam daha dik durmaya çalışırken. Bakışları Franz'daydı. "Buraya neden geldiğini de tahmin edebiliyorum."

"Öyle mi?" dedi Franz.

Mahkûm bileklerini çevirerek zincirleri kavradı. Kendini zorlayarak daha dik durdu. Ayaklarının üstüne daha sağlam bastı. Gözleri yorgun fakat dikkatli bakıyordu. "Doktor'un çocuklarından birisin, değil mi? Seni bana defalarca anlattı. Neredeyse tanıyor gibiyim."

"Seni daha önce görmedim. Buraya yeni mi geldin?" dedi Ada.

Adam başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. "Creon değilsin sanırım. Yürüyüşünden ve bana bakışından tahmin etmeliydim. İsmim Ray. Seninki ne?"

Franz onun konuşmasına engel olurken ileri doğru adım atıp Ray'in çenesini yakaladı. Mahkûmu kavrayan eli sabit fakat soğuktu. Doğrudan gözlerine bakabilmek için başını hafifçe kaldırdı. "Ray," diye tekrar etti. Ona daha dikkatli bakmalıydı. Oysaki fotoğrafını görmüştü. Biraz bulanık bir yan profildi fakat görmüştü. Defalarca izlemiş, her detayı ezberlemeye çalışmıştı.

Ada, Franz'ın koluna dokundu. "Kim o?" dedi.

"Ray," dedi Franz sessizce. "Maritza'dan sonra doğan."

"Selam," dedi Ray, çenesini Franz'ın tutuşundan kurtarırken. "Kardeşimle bağ kurmak hoşuma gider fakat Doktor neredeyse gelmek üzeredir. Gitseniz iyi olur."

Ada, Franz'ın elini tutarak onu neredeyse çıkışa kadar götürdü. "Onu burada bırakamayız," dedi kapıyı aralık kalacak şekilde çekerken. "Ray bana bahsettiğiniz kişi, değil mi? Maritza'yla beraber aradığınız."

"Evet," dedi Franz elini başının üstünde dolaştırırken. Düzensiz nefesler alırken kalp atışları boğazına kadar yükselmişti. Ada onun ne kadar karmaşık bir ruh halinde olduğunu hissedebiliyordu. Yıllardır aradığı kardeşi, diğer kardeşini kaybetmişken karşısına çıkmıştı. "Buradaymış," diye hararetle fısıldadı Franz. "Maritza ve ben onu ararken birden izini kaybetmiştik ve bu yıllar önceydi. Neredeyse... altı yıl. Araştırmalarımız yavaşladı, sonra da tamamen bıraktık. O zamandan beri buradaysa..."

"Yapabileceğin bir şey yoktu ama şimdi var," dedi Ada onun kolunu tutarken.

"Onu çıkarıp yanımızda götürelim. Leone en fazla biraz daha tehdit eder."

"Tamam," dedi Franz kendine gelmeye çalışırken. "Benim için yolun açık olduğunu garantile. Geldiğimiz yerden çıkacağız. Güvenliğin en zayıf olduğu noktayı bilmemiz yakalanmayacağımız anlamına gelmiyor. Eğer yakalanırsak Creon gibi göründüğünü unutma."

"Hallederim. Git hadi. Çabuk ol."

Ada, Deborah'ın Remus'ta kaldığı zamanlarda kullandığı tenha çıkışa yönelirken yol boyunca kimseyle karşılaşmamayı umuyordu. Günün bu saatini seçmeleri, ayakta dolaşanları en aza indiriyordu. Uyanmak için çok erken, güne devam etmek içinse çok geçti. Ada bir çıkışa, bir de Franz'ın gelmesi gerektiği yöne bakarken iyice tenine işleyen ayazdan korunmak için kollarını bağladı. Kurtlar için bu soğuğun o kadar da rahatsız edici olmaması gerekiyordu fakat Ada aynı hissetmiyordu. Bir şekilde soğuk onu buluyordu. Orada beş dakikadan fazla beklememişti fakat Ada'ya saatler gibi gelmişti.

En sonunda Franz'ı ve beline sarılarak taşıdığı Ray'i görünce rahat bir nefes aldı.

Arabaya bindikleri gibi Ada'nın tek amacı oradan hızla uzaklaşmaktı. Birkaç kilometre boyunca kimse konuşmadı. Ray durmadan arkasına bakıyor, kimsenin onları takip etmediğine emin

oluyordu. Franz biraz şüpheciydi. Birini zindanlardan çıkarmanın bu kadar kolay olması onu kuşkulandırmıştı.

Ray birden başını geri atarak gözlerini kapadığında gözyaşları kirli yüzünde temiz yollar oluşturarak aktı. Zorlukla her nefes almaya çalıştığında göğsü kasılıyordu. Franz onun diğer tarafına uzanarak camı açtı. Elini Ray'in omzuna koyarak cama doğru eğilmesini sağladı. "Sakinleş," dedi elini sırtına koyarken.

Ada birkaç saniyede bir dikiz aynasından onlara bakarken, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Sürmeye devam et, söyleyeceğim."

Remus'tan yeterince uzaklaştıkları için hızını düşüren Ada, ceketinin cebinde titremekte olan telefonu daha fazla görmezden gelemedi. Telefonu eline aldığı sırada Ray de omzuna dokunarak durmasını istedi. Arabayı kenara çektiğinde Ray kapıyı açarak hızla dışarı çıktı. Bir ağacın dibine koşarak gittiğinde dizlerinin üstüne çöktü.

Ada bakışlarını onun üzerinde tutarken aramayı yanıtladı. "Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim," dedi Ada, Dawson daha hiçbir şey söyleyemeden.

"Her şey yolunda mı?"

"Sanırım," dedi Ada. Adrenalin etkisini yavaş yavaş yitirirken direksiyona koyduğu elini tanıdı. Dikiz aynasını kendine doğru çevirdiğinde tamamen kendi gibi göründüğünü fark etti. Ses tonu da değişimi tamamlamak üzereydi. Creon ve Ada'nın karışımı olan bir tondaydı. "Bekle," dedi Ada arabadan inerken. Franz, Ray'in yanından ayrılarak ona doğru yürüyordu. Ada telefonu indirerek Franz'ın yaklaşmasını bekledi. "İyi mi?" diye sordu.

"Dönüşüm geçirmesi gerekiyor. Beslenmesi lazım."

"Tamam," dedi Ada yavaşça.

"Bir iki saate ihtiyacı var. Rahatça avlanabilmesi için etrafında olmak zorundayım. Ondan sonra onu evime götüreceğim. Şimdilik benimle kalabilir."

"Ben de orada olmak istiyorum. Dairenin anahtarlarını bana ver. Sizi orada beklerim."

Franz cebinden çıkardığı anahtarı Ada'ya uzattı. "Dağınıklık için şimdiden kusura bakma," dedi.

Ada onun haline gülümserken arabaya geri döndü. Anahtarları yan koltuğa atarken telefona döndü. "Benimle Franz'ın dairesinde buluşur musun? Yaşadığım son yarım saati telefonda anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Orada buluşuruz," dedi Dawson.

Telefonu kapattıklarında Ada, Ray dönüşüm geçirip ormana karışana kadar bekledi. Franz ona biraz zaman verdikten sonra peşinden gitti. Arabayı yeniden çalıştıran Ada, derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. Yeniden yola çıktığında Franz'ın evine varana kadar üç defa daha telefonla konuşmuştu. Hepsi de çocuklarının ne durumda olduğunu öğrenmek içindi. Dördüncü aramasında Jasmine'in telefona bilerek çıkmadığını biliyordu.

Franz'ın dairesine girdiğinde dağınıklık için neden özür dilediğini daha koridorda ilerlerken anlamıştı. Ev sadece dağınık değil, aynı zamanda ihmal de edilmişti. Kullanılmayan mutfak masası ve tezgâhı toz içinde kalmıştı. Perdeler uzun zamandır yerinden oynamıyor gibiydi.

Ada'nın gözleri Maritza'nın odasına doğru gitmişti ki kapının tıklatılmasıyla geri döndü. Kapıyı açtığında Dawson'ı karşısında görmesiyle Remus'a doğru yola çıktığından beri üzerinde olan gerginlik dağıldı. Elini tutarak onu içeri çekti. "Ne olduğunu asla tahmin edemeyeceksin," dedi daha koridorda dururlarken. "Franz ve Maritza birini daha aradıklarından bahsetmişlerdi, hatırlıyor musun? Uzun bir süre boyunca onun izini sürmüşler fakat sonrasında başarısız olmuşlardı. Bugün Doktor'un kirli sırlarını sakladığı odasına gittiğimizde onu bulduk. Buna inanabiliyor musun?"

Dawson basacağı yere dikkatle bakarken birden kaşlarını çatarak Ada'ya döndü. "Kardeşini mi?"

"Evet," dedi Ada nefesini bırakırken. Birden burnunu kıvırarak elini salladı. "Burası berbat kokuyor. Balkona çıkalım."

"Şimdi nerede ve neden buradayız?"

Ada perdeleri araladığında oraya yerleşmekten mutlu olan toz tabakası hızla dağılıp yayıldı. Kilidi çevirerek dışarı çıktılar. "Onu Remus'tan çıkardık fakat kötü durumdaydı. Avlanması gerektiğinden Franz onunla kaldı. Buraya dönecekler. Ne yapacağım, ne yapmam gerekiyor?"

"Leone bundan pek memnun olmayacak," dedi Dawson.

"Onu bırakamazdık ama."

"Elbette, tabii." Dawson'ı rahatsız eden bir şey vardı fakat dillendirmeden önce emin olması mı gerekiyordu, yoksa olasılıklar üzerinden mi gitmeliydi, bilemiyordu. Ada'nın heyecanı Dawson'ı mutlu etse de bu tesadüf onu kuşkulandırıyordu. "Onu aldınız ve öylece çıktınız mı? Kimse sizi durdurmadı veya herhangi biriyle karşılaşmadınız mı?"

"Aslında ben hâlâ Creon'ken biriyle karşılaştık," dedi Ada yerinde kıvranırken. "Bilmelisin ki kesinlikle istediğim bir yakınlaşma değildi."

İnsanların kalabalığına bakmakta olan Dawson, başını yavaşça Ada'ya çevirdi. "Kimle olan yakınlaşma?"

"İsmini bilmiyorum. Yaklaşık şu boylarda güzel bir esmerdi," dedi elini alın hizasına doğru kaldırırken. "Sanırım Creon'a düşkün, onunla bu konuda konuşmam gerekecek."

Dawson aklında canlanan görüntüyü dağıtmak için başını salladı. "Bu hoşuma gitmedi, Ada. Eğer biri Remus'a girip mahkûmlardan birini kaçırabiliyorsa burada bir hata var demektir. Hiçbir kurt evinin savunması bu kadar kötü olamaz."

"Bir şeyi atlıyorsun. Deborah bir zamanlar orada yaşıyordu. Bize hangi saatte yoğunluğun yavaşladığını ve en iyi giriş çıkış noktalarını gösterdi. Kendisi de sık sık gizlice hareket ediyormuş. Ayrıca Remus'un lider ailesinden biri gibi görünüyordum."

"Teknik olarak zaten Remus'un lider ailesinden birisin."

"Resmî olarak diyelim," dedi Ada elini sallayarak. "Kimse Creon'u durdurup sorgulayamaz. Bu yüzden Remus'a gittiğinde Creon'u rehber olarak seçiyorsun. Daha iyi hareket ettiğin için."

"Yine de doğru gelmiyor."

"Bu konu hakkında olumlu düşünmek istiyorum."

"Biliyorum." Dawson, koluna dokunarak onu kendine çekti. Sarıldıklarında Ada, Dawson'ın göğsüne sığınarak yanağını kalbinin üstüne yasladı. İkisi de şehir manzarasına bakıyordu. Sık sık keyfini çıkaramadıkları bir güzellikti. Karların göz acıtan beyazlığı ya da enginliği yoktu. Bunun yerine rengârenk ışıklar, insanların ve teknolojinin uğuldayan gürültüsü vardı.

"Franz'ın, hayatında iyi şeylere ihtiyacı var. Bu yüzden Leone hakkında bilgi toplamak için Remus'a giderken onu da yanıma aldım. Maritza öldüğünden beri kötü bir noktada. Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bulursun," dedi Dawson, saçlarının tepesini öperken. "Kardeşin dürüst biriyse, eminim Franz'a olumlu yansıyacaktır fakat işlerin aksi yöne gitme ihtimalini de düşünmelisin."

"İsmi Ray bu arada." Ada, Dawson'a daha sıkı sarıldı. Onun düzenli ve güçlü bir şekilde atan kalbini hissetmek Ada'yı sakinleştiriyordu. Tam yanında ve her zaman bir parçası olacağını bilmek... "Buraya geldiğinde onu sorguya çekmek için acele etme. Zamanımız olacak. Öncelikle travmayı atlattığından emin olalım."

"Diğerlerine de bahsetmemiz gerekiyor."

"Evet, tamam." Ada geri çekilerek ileri geri yürümeye başladı. Gözü sürekli içerideki dağınıklığa takılıyordu. Franz'la daha fazla ilgilenmeliydi. "Ray'i bizimkilerle tanıştırır, Lanston'a da bahsederiz fakat Remuslar için resmî bir duyuru yapmamız uygun olmaz. Leone açıkça müdahale etmeye kalkışmayacaktır. Sonuçta kendi oğlunu rehin tutup, işkence ediyordu. Hiçbir şekilde kendini savunamaz fakat her kim olursa olsun Remus'tan birini çıkarmamız Dionne'un hoşuna gitmeyecek."

"Orası kesin," dedi Dawson. "Ray'i oradan çıkarmanız bir kurtarma değil de kaçırma olarak algılanabilir."

Ada omuzlarını silkerek dudaklarını ısırdı. "Bu süreci Ray için olabildiğince kolaylaştırmamız gerekiyor. Birkaç kişiyle tanıştırıp rahatlamasını sağlarız."

Güneş ilk ışıklarını yaymaya başlarken kapı zili çaldığında Ada olduğu yerden fırlayarak kapıya koştu. Dürbünden baktıktan sonra kilidi çevirerek kapıyı açtı. Franz arkasında durduğu Ray'e içeri geçmesini işaret ettiğinde Ada hafifçe kenara çekildi. Ada, Ray'in salondaki ışığa doğru yürümesini seyrettikten sonra Franz'a döndü.

"Her şey yolunda mı?"

"Olabildiğince," dedi Franz. Kar ve çamur kaplı ayakkabılarını çıkararak kenara itti. Burnunu kaşırken bir farklılık daha girişteyken dikkatini çekmişti. Kısa bir nefes alıp kapıyı arkasından itti. "Temizlik mi yaptın sen?"

"Sadece biraz," dedi Ada ellerini ceplerine sıkıştırırken. Franz inanmadan ona baktığında Ada gözlerini kaçırdı. "Yatak odalarına girmedim. Mutfak ve salonu toparladım. Hepsi bu. Sizi beklerken biraz gerilmiştim."

"İçeride biri mi var?"

"Kahretsin." Bir an Dawson ve Ray'in yanlarında kimse yokken tanışacaklarını düşünen Ada panikleyerek içeri koştu. Ray, Leone'un yanına geri dönmek istemeden aralarına girme niyetindeydi.

Ada'nın içeri girdiğini duyduğunda başını çeviren Ray, kararsız bir şekilde salonun ortasında duruyordu. Kıyafetleri ve saçları hâlâ yıpranmış olsa da bakışları daha düzgün görünüyordu. Avlanmak ona cesaret vermişti. Buna rağmen balkon kapısının orada duran Dawson'la konuşmak için lafa girmedi.

"Burasının senin olduğunu sanıyordum," dedi Ray, Franz'a bakarak.

"Öyle zaten." Franz birkaç saat önceki karşılaşmalarında Creon gibi görünen Ada'yı işaret etti. "Seni ikimiz kurtardık. O, Leone'un son çocuğu. En küçüğümüz."

"Kötü durumdayım ama o kadar da değil. Yanında bir erkek vardı," dedi Ray.

"Sadece bir hileydi," dedi Ada ona yaklaşırken. "Yaşadığın şeyler için, Leona'la karşılaştığın için üzgünüm. Biz onun yaptıklarına son vermeye çalışıyoruz," dedi Franz'la kendini göstererek. "Remus'a girmemizin sebebi de buydu. Seni bulacağımızı bilmiyorduk. Orada olduğunu bile bilmiyorduk. Yoksa daha erken hareket ederdik, bu kesin."

"Siz buralardasınız, yani Remus'a bu kadar yakınsınız," dedi Ray parmaklarının dışıyla yanağına yapışan karları silerken. "Buna rağmen Leone sizi hiç tutsak etmedi, doğru mu? Çünkü sizi orada görmediğime eminim."

"Ada'ya hiç o şekilde yaklaşmadı," dedi Franz fakat kendi hakkında yorum yapmaktan kaçındı. "Bunları daha sonra konuşabiliriz. Şimdi biraz dinlenmeye çalış. Otur hadi."

Ray otururken Ada'nın da karşısına geçişini izledi. Parmağındaki siyah yüzüğü gördüğünde bir an kendini hâlâ Leone'un zincirlerine bağlıymış gibi rahatsız hissetti. "Evli misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Ada koltuğun ucuna otururken. "Onunla," derken Dawson'ı gösterdi.

Ray göz ucuyla Dawson'a baktı. "Çocuğunuz var mı?"

Ada başını sallayarak onayladı. "Üç tane," dedi.

"Üç tane," dedi Ray inanamaz bir şekilde. Soluğunu bir anda bırakarak arkasına yaslandı. "En küçüğümüz olduğuna göre henüz çok gençsindir. Nasıl böyle bir hataya düştüğünü anlayabiliyorum fakat sen..." derken gözleri bu sefer Dawson'ı buldu ve şimdi o kadar da tereddütlü görünmüyordu. "Böyle bir ihmalkârlık yapmayacak biri gibi görünüyorsun. Doktor'un tek istediği üzerinde çalışabileceği kişilerken ona ekstradan üç denek mi sundunuz? Bu ne kadar da güzel bir hamle."

"Aile planlamamızı Leone'un zihnine göre şekillendiremediğimiz için kusura bakma," dedi Dawson.

Ray'in gözleri bir an için sarı ışıkla yıkandıktan sonra kahverengi haline geri döndü. Tehdit saçmak ya da meydan okumak istemiyordu. En azından bu haldeyken. Başının arkasını kaşıyarak boğazından yükselen homurtuyu bastırdı. Koluna değen serin parmakları hissettiğinde irkilerek geri çekildi. Ada'yı yanında gördüğünde nedensizce şaşırdı.

Ada bileğini tutarak parmak uçlarını nabzına bastırdı. "Kim olduğumu, soyumu ve güçlerimi sonradan öğrendim. Risklerin farkındayız, ikimiz de. Başından beri bunların olacağını bilseydik, sanırım yine aynı kararları verirdik."

"Anlamıyorsun," dedi Ray ona doğru eğilirken.

Ray fark etmemişti fakat Ada, Dawson'ın harekete geçtiğini hissetti. Bakışlarını Ray'den ayırmazken Dawson'a geri çekilmesini işaret etti. "Anlıyorum," dedi ısrarla. "Ve kabul ediyorum. Konuşacağımız, arayı kapatacağımız çok şey var. Ama sanırım öncesinde biraz rahat etmek ve dinlenmek istersin. Yarın yine gelirim, olur mu?"

Ayağa kalkacağı sırada Ray, onu yakalayarak yeniden oturmasını sağladı. "Senin hakkında planları var."

"Biliyorum."

Dawson sırtına dokunduğunda, Ada başını sallayarak yeniden kalktı. Bu sefer Ray onu durdurmamıştı. Ada, Franz'a çıktıklarını işaret etti ve daireden sessizce ayrıldılar. Yalnız kaldıklarında Ray, üzerindekileri çekiştirerek camdan dışarı baktı. Güneş aydınlığını her dakika daha fazla yayarken birkaç dakikalığına sessizlik her yere hâkim oldu.

"Daha önce nasıl bir yerde kaldığını bilmiyorum," diye başladı Franz. "Belki kurt evlerinden birindeydin ya da insanlardan uzakta. Bu bölgede insan hareketi yoğun ama uyuman için yeterince sessizliği bulabilirsin."

Ray titreyen eliyle alnını ovuştururken ayağa kalktı. "Biraz hava almam gerekiyor. Yeterince kapalı alanda bulundum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Ray sadece.

Franz'ın ona verdiği kıyafetleri kabul ederek dışarı çıktı. İnsanlar henüz yeni yeni dışarı çıkmaya başlamışlardı. Yüzüne çarpan rüzgâr, temiz hava ve bileklerindeki hafiflik ona dayanılmaz bir özgürlük sunuyordu. Derin soluklar alırken önce yavaş tempoda, sonra da hızla koşmaya başladı. Kilometreleri aşıp zamanı tükettikçe insanlar artmış, sokaklar kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Tüm içgüdüleri onu daha fazla koşmaya ve buradan mümkün olduğunca uzaklaşmaya itiyordu. Hayatta kalma fikri, sorumlulukları ve vicdanıyla çatışırken hızı istikrarlı bir şekilde yavaşladı. Ellerini dizlerine yaslayarak soluklanırken ciğerleri yanıyordu. Hafifçe doğrulup önünde uzanan dingin manzarayı izledi.

Muhtemelen işine yetişmek üzere olan bir adam telefonla konuşarak tam önünden geçtiğinde Ray hareketlendi. Birkaç adımda adama yetişerek önüne geçti. Adam şaşırarak gerilediğinde Ray de aynı şekilde davrandı. Karşısındakini korkutmak istemeden elini kaldırdı. "Telefonuna ihtiyacım var," dedi.

"Seni sonra ararım," dedi adam telefonun diğer ucundaki kişiye. Aramayı sonlandırarak işaret parmağını uzattı. "Beş dakikayı aşmasın. Yetişmem gereken bir yer var, on dakika önce orada olmalıydım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Ray telefonu alırken. Arkasını dönerek birkaç adım uzaklaştı. Zihnine kazınan numarayı tuşlayarak bekledi. Birkaç saniye sonra arama cevaplandı. "Fazla vaktim yok. Franz'ın yanındayım ve bundan hoşlanmadım. Bana yalan söyledin."

"Katılmıyorum ama bunu tartışabiliriz tabii," dedi Leone. Sesi biraz durgun fakat rahat geliyordu. "Beni hemen araman riskli bir hamleydi. Güvenli olduğuna emin misin?"

"Ada'nın çocukları var," dedi Ray onun konuyu değiştirmesine izin vermeden. "Böyle bir bilgiyi unutmuş olabilir misin?"

"Unutmadım ya da sana yalan söylemedim, sadece birkaç ufak detayı atlamışım."

"Üç ufak detayı," diye belirtti Ray. Elini başının üzerinde dolaştırarak zaten dağınık ve kirli olan saçlarını daha da karıştırdı. Dudaklarını ıslattığında soğuk rüzgâr yeniden kurumasına sebep olmuştu. "Umarım bunun haricinde başka bir şey atlamamışsındır. Ortak olduğumuzu sanıyordum, senin çırağın değil."

"Ortağım ve daha önemlisi oğlumsun," dedi Leone. "Onların güvenini kazanmanın ne kadar zor olduğunu unutma. Merhamet, duygusallık gibi şeyler üzerinden git. Eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Bu konuda birkaç şey hatırlıyorum. Bir süreliğine iletişim kurmayacağım. Döndüğümde eşyalarımı bıraktığım gibi bulmak istiyorum."

"Endişelenme," dedi Leone neşeli bir şekilde.

Ray aramayı sonlandırarak arkasını döndü. Telefonu adama verip teşekkür ettikten sonra geldiği yola dönerek koşmaya başladı. Franz'ın ona cömert bir şekilde sunduğu eve doğru giderken zihni berraklaşıyordu. Hayatı hiçbir zaman belli bir düzende ilerlememişti fakat şimdiden sonra hiç olmadığı kadar karışacağını biliyordu.

Düşünceleri temiz havanın etkisiyle bir sıraya otururken yaşamının en sonunda yoluna gireceğini hissediyordu. Önüne ne çıkarsa çıksın.

Devam edecek...

TÜM KAPILAR AÇILDIĞINDA
YA DEVAM ETMEK ZORUNDASINDIR
YA DA BAŞINA GELECEKLERLE MÜCADELE ETMEK.

Aleut ve Remus'un yaşadığı birleşme sonrasında hayatlarının tehlikeli ve hassas bir düzene oturduğunu düşünen Ada ve arkadaşları için yeni bir düşman yaklaşıyordur. Ada, Gavin'in ona verdiği yeni sorumlulukların altından kalkmaya çalışırken bir yandan da genişleyen ailesini korumak için elinden geleni yapmak zorundadır. Planlarına ara vermeden devam eden Doktor'la yüzleşmek adına çabalarken hiç ummadıkları bir anda hayatları altüst olur.

Yaşayan tüm kurtlardan ve cadılardan daha eski, daha güçlü bir büyücü, Ada'nın hedefinden sapmış bir alakurt olduğunu ve doğanın dengesini korumak için bunun önüne geçilmesi gerektiğini düşünmektedir. Irkalla, Ada'yı ailesinden uzaklaştırıp fiziksel ve zihinsel sınırlarını zorlarken Ada, amacını çözemediği bir oyunun içine düşer. Çıkış yolunu bulduğu her seferinde ise aslında en başta olduğunu fark edecektir.

Diğer yandan Gavin, ailesi hakkında ortaya çıkan yeni bilgiler ve işlediği cinayetle baş etmek zorundadır. Şimdiye kadar inandığı şeylerin bir yalan üzerine kurulduğunu öğrendiğinde, varlığından haberi dahi olmadığı babasının peşine düşer. Kimliği bir kez daha sorgulanırken bu kez neye inanması gerektiğini kendisi de bilmemektedir.

Geçmişten uzanan bir dostun yardım eli ise hiç beklenmedik bir anda onları bulacak fakat bu, daha fazla soruna sebep olacaktır.

BU BİR SÜVARİ'YLE AKREP'İN HİKÂYESİ

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 077323